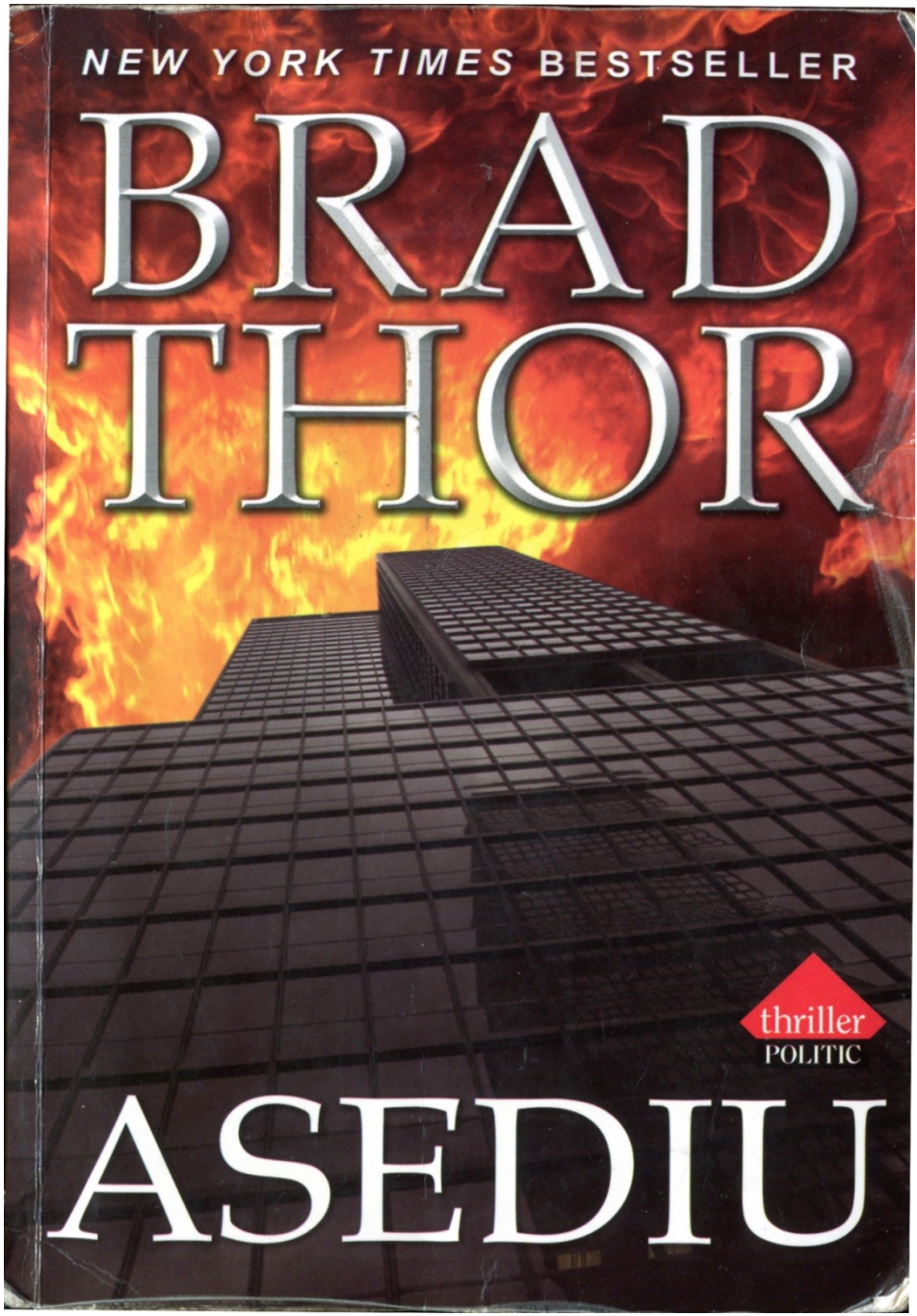
NEW YORK TIMES BESTSELLER
BRAD THOR
thriller
POLITIC
ASEDIU

Colecţia: THRILLER

Brad Thor

ASEDIU

Traducerea şi note de RALUCA ŞTEFAN

BRAD THOR
Take Down
Editura TRITONIC
2007

Brad Thor - un super-writer

S-a născut şi a crescut la Chicago.

A studiat *creative writing* la University of Southtern California cu celebrul autor T.C. Boyle.

Membru al Analitic Red Cell Program al Homeland Security.

Invitat ca expert în securitate naţională în emisiuni de televiziune la FOX, CNN, ABC, CBS şi altele.

Un călător neobosit, a locuit perioade lungi de timp în Franţa (unde a studiat la Sorbona), Austria şi în Grecia, în insula Paros. Vorbeşte fluent franceza şi are aptitudini deosebite pentru limbi străine.

A fost realizator de televiziune, scenarist şi producător.

Este autorul a şase romane.

Îşi petrece viaţa între Chicago şi insula grecească AntiParos.

Site: www.bradthor.com

În memoria lui Robert M. Horrigan – un patriot îndrăgit, care şi-a servit ţara cu onoare, curaj şi demnitate nemaiîntâlnită.

Exitus acta probat.

Scopul scuză mijloacele.

1

Piaţa Djemma el-Fna
Marrakech, Maroc
11 mai

Dificultatea de a te afla în locul nepotrivit la timpul nepotrivit este că nu ştii treaba asta decât atunci când este prea târziu. Aşa i s-a întâmplat şi lui Steven Cooke, iar suprema ironie era că, până în ultimul moment al vieţii sale, a fost convins că dăduse peste o informaţie foarte tare.

Tânărul de douăzeci şi şase de ani, blond cu ochi albaştri, nimerise la acea întâlnire absolut întâmplător. De fapt, Cooke nici nu trebuia să se afle în acea parte a oraşului, dar sora lui îl rugase să îi aducă un caftan special când avea să se întoarcă acasă într-o vizită îndelung aşteptată.

Deşi mai avea multe lucruri de rezolvat înainte de plecare, Steven nu putea niciodată să o refuze pe Allison. Erau ceva mai mult decât frate şi soră. Erau cei mai buni prieteni încă din copilărie. Iar Allison era singura persoană care cunoştea adevărata ocupaţie a fratelui ei. Nici măcar părinţii nu ştiau că fiul lor este agent operativ al CIA.

Steven se afla de mai puţin de un an în Maroc, dar cunoştea deja Marrakechul destul de bine. Bazarul din inima oraşului era un labirint de pasaje şi alei înguste. Căruţe cu măgari încărcate cu mărfuri se târau printre vânzătorii transpiraţi şi prăfuiţi, înconjuraţi de o mâzgă deasă omniprezentă, prin care nu se puteau zări nici zidurile de cărămidă ale oraşului, nici munţii Atlas din depărtare. Căldura era teribil de greu de suportat în timp ce el rătăcea prin pieţe în căutarea caftanului perfect pentru Allison, iar umbra era întotdeauna o binecuvântare.

Abia când Steven a luat-o pe scurtătură pe una dintre alei a observat o cafenea ordinară, dar cu un client deloc obişnuit – un om care dispăruse cu două zile înainte de atacurile din 11 septembrie 2001 şi pe care Statele Unite îl căutaseră încontinuu de atunci.

Dacă avea dreptate, această descoperire ar fi însemnat o

mare lovitură pentru spionajul american, dar şi o bilă albă foarte importantă pentru el, ceea ce l-ar fi evidenţiat printre tinerii agenţi operativi. Ar fi fost într-adevăr foarte bine să fie aşa, dar Cooke îşi reaminti că intrase în CIA pentru a servi ţara, nu pentru a primi mângâieri pe creştet.

Scoase telefonul şi îşi sună şeful pentru a-i relata tot ceea ce văzuse, inclusiv despre un nou jucător care intrase în cafenea şi se aşezase la masa omului lor. Pentru că nu avea întăriri în zonă, superiorul său nu l-a putut ajuta decât prin redirecţionarea unui satelit de urmărire pentru a colecta mai multe informaţii. Aşadar, partea dificilă a operaţiunii avea să cadă pe umerii lui Steven. Erau o mulţime de întrebări încuietoare despre omul din cafenea, iar CIA avea nevoie de cât mai multe informaţii despre el şi planurile sale.

Deşi prin vene îi goneau adrenalina, frica şi emoţia laolaltă, Cooke încercă să se concentreze la antrenamentul său pentru a-şi păstra controlul.

Cel mai important lucru de care avea nevoie era o înregistrare a acestei întâlniri. Şi cum era exclus să îşi arate figura anglo-saxonă în acea cafenea şi să îşi sperie prada, trebuia să facă rost de o cameră de filmat. Mişcându-se cât de rapid putea prin piaţă, a găsit în final ce căuta. Singura problemă erau banii – nu avea destul. Hoţii de buzunare din bazar erau renumiţi şi de aceea nu îşi lua niciodată cărţi de credit sau mai mulţi bani decât ştia că are nevoie. Însă avea la el ceasul de mână Kobold Chronograph, iar patronul magazinului îl acceptă cu plăcere în schimbul unei camere digitale Canon cu un zoom optic destul de bun şi cu un card de memorie de capacitate mare.

De pe acoperişul unei clădiri de vizavi, Steven reuşea să intercaleze fotografii cu scurte secvenţe video, care spera să fie descifrate de experţii de la Langley[1]. Oricare ar fi fost motivul pentru care omul din cafenea ieşise din ascunzătoare, trebuia să fie extrem de important pentru a risca atât de mult.

Umplu rapid cardul de memorie şi se pregătea să-l schimbe cu unul suplimentar, în ideea că va reuşi să fotografieze şi maşina prăzii sale la plecare, când auzi un zgomot în spatele său.

Garoul şuieră prin aer şi i se încolăci rapid în jurul gâtului. Mâinile sale încercau disperate să îl apuce, dar fu lovit în spate de un genunchi şi presiunea strânsorii crescu mai tare. Când traheea cedă, camera de filmat se rostogoli pe acoperiş, cu

[1] Langley, Virginia – sediul central al CIA.

lentila fărâmiţată.

Pentru asasin nu conta deloc acest detaliu când trase corpul tânărului agent CIA de lângă parapet şi îndesă camera şi cardul de memorie al acesteia în buzunar. Singurul lucru de care trebuia să se asigure Abdul Ali era inexistenţa unei dovezi a întâlnirii din cafenea.

Americanii aveau să afle curând rezultatul acelei întrevederi, dar atunci urma să fie prea târziu.

2

Centrul de Situaţii al Casei Albe
Washington, DC
18 mai

Preşedintele Jack Rutledge intră în camera de situaţii şi îi îndemnă pe cei prezenţi în jurul mesei să ia loc. Trecuseră mai puţin de cinci luni din cel de-al doilea mandat prezidenţial şi deja vizitase această încăpere de mai multe ori decât în ultimii doi ani la un loc.

Sperase ca în cel de-al doilea mandat să se preocupe mai mult de problemele de politică internă pe care le abordase în campanie şi pe care urma să le lase moştenire succesorului său. Dar preşedintele îşi dorea mai ales să ofere, indiferent că avea să îi urmeze un democrat sau un republican, o ţară mai bună decât primise el la investitură. Însă războiul împotriva terorismului îl împiedica foarte abil să îşi realizeze visul.

Spre deosebire de mesajele publice ale secretarului de presă de la Casa Albă, numărul atentatelor teroriste împotriva Americii şi ale intereselor americane nu se afla deloc în scădere. Din contră, indicii arătau o creştere semnificativă, iar Statele Unite nu mai făceau faţă dezamorsării lor.

Pentru fiecare atentat dejucat de americani, alte trei apăreau la orizont. Ritmul activităţii serviciilor de informaţii, al armatei şi al justiţiei era infernal. Iar în ciuda succeselor fenomenale (de care omul de rând habar nu avea), America părea să bată pasul pe loc. Capacităţile naţionale de susţinere a acestei activităţi erau de mult depăşite, iar sistemul era pe cale să se prăbuşească din cauza supratаxării. Trebuia găsită o soluţie, iar asta urgent.

Acestea erau gândurile celor prezenţi în sală, în timp ce preşedintele trecea rapid peste conţinutul dosarului din faţa sa. Îi cedă cuvântul generalului Bart Waddell, directorul Agenţiei de Informaţii a Armatei.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, răspunse Waddell, un tip înalt, brunet, de aproximativ cincizeci de ani.

Se ridică în picioare şi apăsă un buton al telecomenzii, iar plasmele din faţa camerei, dar şi cele încorporate în masă în faţa fiecărui participant, se aprinseră cu imaginea emblemei AIA.

— Documentarul prezentat a fost realizat în această dimineaţă cu ajutorul a două materiale informative. Primul conţine o serie de fotografii luate prin satelit, ordonate de Agenţia Centrală de Informaţii, când unul dintre agenţii săi operativi a localizat subiectul în Africa de Nord – Maroc, mai precis. Al doilea material este de fapt un pont conform căruia baza de operaţiuni a subiectului se află la mai mult de şase mii de kilometri sud-est, în Somalia.

Waddell deschise prima secvenţă din prezentarea PowerPoint şi toată lumea privi cum o Toyota Land Cruiser prăfuită se opri în faţa unei clădiri tocite de vreme, lungă şi cu un singur etaj.

— Ceea ce vedeţi este o şcoală islamică de băieţi, o madrassa[2], la periferia oraşului Mogadishu. Cel care coboară din maşină pe partea dreaptă este Mohammed bin Mohammed, alias Abu Khabab al-Fari, sau, cum îl numesc analiştii noştri, M&M. Este cunoscut drept cel mai renumit fabricant de bombe din al-Qaeda şi şeful Comitetului lor pentru arme de distrugere în masă. S-a născut în Algeria în 1953 şi are pregătire în ingineria fizică şi chimică.

Waddell trecu mai departe prin alte fotografii în timp ce continua să vorbească.

— La baza al-Qaeda din Tora Bora, lângă Jalalabad, Mohammed nu numai că a construit un dispozitiv pentru conceperea şi asamblarea de arme nucleare, chimice şi biologice, dar a şi antrenat sute de agenţi pentru a le utiliza. Majoritatea dintre dumneavoastră cunoaşteţi imaginile prezentate în mass-media cu mormanele de câini, pisici, măgari şi alte animale împrăştiate pe lângă complex.

Într-adevăr, toţi cei prezenţi cunoşteau acele fotografii, dar nu însemna că le puteau privi cu uşurinţă. Se strâmbară concomitent de dezgust.

— Fotografiile subliniază doar cele mai grave temeri pe care le avem faţă de experimentele macabre pe care credem că M&M le derulează cu antrax şi alte otrăvuri chimice şi biologice. Când echipele noastre au atacat locul în 2001, au găsit grămezi de documente create de Mohammed. Seamănă puţin cu alte manuale găsite în depozitele al-Qaeda din Afganistan şi Pakistan,

[2] Şcoală religioasă islamică.

care erau destul de rudimentare. În schimb, caietele lui Mohammed prezintă mecanisme explozive inovatoare, ceea ce este un uriaş salt înainte pentru capacităţile tehnologice ale organizaţiei teroriste. În nouă septembrie, cu două zile înainte de atacurile de la World Trade Center şi Pentagon, Complexul lui Mohammed a fost complet abandonat, iar el a fost evacuat într-un loc necunoscut, undeva în munţii Hindu Kush. În ciuda tuturor eforturilor, nu am obţinut informaţii valide asupra acestei ascunzători. Până în dimineaţa zilei de azi.

— Aveţi idee ce căuta la această madrassa? întrebă Secretarul de Stat, Jennifer Staley.

Waddell se întoarse spre James Vaile, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, în caz că acesta dorea să răspundă.

Vaile o privi pe Staley şi spuse:

— Există rapoarte care sugerează faptul că al-Qaeda profită de absenţa unui guvern puternic centralizat în Somalia pentru a-şi reîntregi forţele şi pentru a organiza tabere de pregătire.

Secretarul pentru Securitate Naţională, Alan Driehaus dădu din cap şi adăugă:

— Presupun că faptul că nu ne atingem de Mogadishu sau oricare alt loc din acea zonă este un punct de atracţie în plus pentru ei!

— De unde ştiţi că nu ne atingem de acel loc? întrebă generalul Hank Currutt, şeful Statului Major General.

Fiind un patriot convins, care nu de puţine ori sângerase pentru ţara lui, Currutt nu îl aprecia foarte tare pe Driehaus. Credea că acel post avea nevoie de un militar care să înţeleagă arta războiului, nu de un avocat care nu putea înţelege altceva decât mecanismele unei instanţe.

În ceea ce îl privea, Driehaus nu agrea deloc insinuările lui Currutt, conform cărora el nu făcea faţă funcţiei pe care o ocupa şi cele două decade petrecute în slujba ţării în cadrul Departamentului de Justiţie erau oarecum mai puţin nobile decât serviciul militar.

— Având în vedere incidentul Black Hawk[3] şi faptul că

[3] *Bătălia de la Mogadishu* era parte a Operaţiunii *Gothic Serpent,* derulată pe 3 şi 4 octombrie 1993 în Mogadishu, Somalia, de forţe ale Statelor Unite susţinute de UNOSOM II împotriva miliţiei din Somalia, loiale tiranului Mohamed Farrah Aidid. Este cunoscută şi ca Prima bătălie din Mogadishu, pentru că au mai urmat două (în 2006 şi 2007). Un moment esenţial al conflictului a fost schimbarea misiunii de către Administraţia Clinton, de la aprovizionarea cu alimente la „reconstrucţia naţiunii”. Bătălia de la Mogadishu a determinat o

resursele noastre sunt utilizate la maximum, replică Driehaus, am presupus că nu reprezintă chiar o prioritate pentru noi crearea unui alt conflict în zonă. Cred că trebuie să devenim mult mai atenţi în ceea ce priveşte percepţia că S.U.A. construiesc, de fapt, un imperiu.

— *Construiesc un imperiu*? răbufni Currutt. Asta crezi tu că se întâmplă acum?

— Am spus că asta este *percepţia,* dar ar trebui să fii orb să nu-ţi dai seama ce o generează.

— Ei bine, să îţi spun un lucru. Am trimis o mulţime de tineri, femei şi bărbaţi să lupte pentru libertate în afara graniţelor şi nu am cerut în schimb decât suficient pământ cât să-i îngropăm pe cei care nu au mai venit înapoi.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare.

În mod normal, preşedintele încuraja schimbul de opinii între consilierii şi membrii cabinetului său, dar de data aceasta ştia ceva ce secretarul Driehaus nu ştia. Hank Currutt participase la „Bătălia Mării Negre”, aşa cum era cunoscut acel masacru infam de optsprezece ore din piaţa Bakara din inima oraşului Mogadishu. Optsprezece agenţi fuseseră eliminaţi şi mai mult de şaptezeci răniţi.

Iar în acel moment erau probleme mult mai grave pe ordinea de zi pentru a permite animozităţii dintre Driehaus şi Currutt să devină o prioritate. Era nevoie de concentrare maximă asupra chestiunilor urgente, iar Rutledge avea experienţa politică necesară pentru a şti că atacul lui Currutt la gâtul lui Driehaus nu era deloc productiv.

Preşedintele interveni:

— În ceea ce mă priveşte, avem toate opţiunile pe masă în acest moment. Mohammed este una dintre cele mai mari ameninţări la adresa ţării noastre şi, trebuie să recunosc, am tot sperat în sinea mea că toate acele bombardamente asupra Tora Bora[4] au spulberat pietroiul sub care se ascunde şi poate de

---

schimbare profundă în politica externă americană, Administraţia Clinton evitând implicarea prin intervenţii militare în conflictele Lumii a Treia din cauza temerii de a mai suferi pierderi semnificative de soldaţi americani. Au existat presupuneri despre o posibilă implicare a lui Osama bin Laden în acest conflict, prin finanţarea şi instruirea miliţiei somaleze.

[4] *Tora Bora* („praful negru”) este un complex de peşteri situat in Munţii Albi din partea de est a Afganistanului. În timpul invaziei americane în Afganistan, acesta a fost un ultim refugiu al talibanilor. Fiind locul în care se presupunea că

aceea nu îl mai putem localiza. Dar iată că nu este aşa şi trebuie să decidem ce avem de făcut. Generale Waddell, oamenii tăi au cules informaţia. Care este evaluarea ta?

— Domnule preşedinte, am aflat din documente şi din interogatoriile deţinuţilor de la Gitmo[5] şi din Afganistan că Mohammed încearcă să elaboreze un dispozitiv foarte sofisticat pentru realizarea unui atac terorist multiplu asupra Statelor Unite. În acest moment ştim exact unde se află şi eu cred că e bine să batem fierul cât e cald. Nu vom mai avea o astfel de oportunitate. Eu propun să îl eliminăm.

— Director Vaile? se adresă preşedintele în timp ce se întorcea spre şeful Agenţiei Centrale de informaţii. Eşti de aceeaşi părere?

— În mod normal da, aş avea aceeaşi opinie, dar mai există o problemă în acest caz.

— Ce problemă? întrebă Waddell.

— Ştim deja că, în ciuda operaţiunilor noastre reuşite, al-Qaeda se reface rapid. Pregătesc o multitudine de atacuri, aflate deja în diferite stadii, atât în Statele Unite, cât şi în alte zone. Unora le-am luat urma, despre altele nu ştim mai nimic. După cum bine ştiţi, domnule preşedinte, una dintre cele mai tulburătoare informaţii aflate recent este aceea că teroriştii sunt foarte aproape de punctul de a încheia o tranzacţie care le-ar permite lansarea unui atac nuclear fără precedent asupra Americii. Pe baza unor frânturi de informaţii, inclusiv pierderea unui agent operativ şi imagini preluate prin satelit din Marrakech, avem motive întemeiate să credem că această tranzacţie a fost gândită şi controlată de către Mohammed bin Mohammed. Poziţia oficială a CIA este că, pentru securitatea naţională, este vital ca Mohammed să fie capturat viu şi supus interogatoriului.

— Adică să fie torturat, de fapt, de un guvern prieten nouă, replică secretarul Driehaus. Ultima găselniţă a sistemului de apărare american.

Vaile îi aruncă şefului Afacerilor Interne o privire deloc prietenoasă.

---

se ascunde liderul al-Qaeda, Osama bin Laden, a fost teatrul unui conflict armat în decembrie 2001.

[5] *Guantanamo Bay Naval Base* (Baza navală din Golful Guantanamo) se află în sud-estul Cubei şi este utilizată de Marina americană de mai mult de un secol, fiind cea mai veche bază militară navală din afara graniţelor şi singura aflată într-o ţară cu care Statele Unite nu au relaţii diplomatice. Din 2002, baza navală este folosită şi ca închisoare militară pentru persoane suspectate a fi combatanţi militari capturaţi în Afganistan şi, mai târziu, în Irak.

— Şi unde ar trebui să îl trimitem pe ăsta? Facilităţile din fostele republici sovietice din Europa de Est nu mai intră în discuţie, mai ales acum că toată presa vuieşte pe acolo. Iar majoritatea bazelor din Europa de Vest nu ne mai permit să le folosim aeroporturile ca puncte de tranziţie. Aşa că ne mai rămân doar vechile refugii. Egipt, Iordania, care să fie?

— Tu de partea cui eşti, Alan? întrebă Vaile.

— De partea legii, replică Driehaus.

Toată lumea ştia că secretarul Driehaus nu era deloc un susţinător al politicii acestei administraţii privind extrădarea[6]. Era o strategie care permitea sistemului să predea prizonierii altor guverne, care îi interogau prin tortură, respectându-se astfel legile americane, care interziceau cu stricteţe aceste practici.

Fixându-l în continuare cu privirea, directorul CIA continuă:

— Indiferent unde va fi interogat Mohammed, eu cred că politica preşedintelui a adus multe beneficii ţării şi în special departamentului pe care îl conduci.

— Cu tot respectul pentru preşedinte, dar cred că te înşeli, răspunse secretarul pentru Securitate Naţională. Ar trebui să fim un stat pentru care legea este mai presus de orice. Ne folosim de acest principiu pentru a justifica fiecare acţiune, inclusiv invadarea unor state suverane. Dacă nu respectăm acest principiu cu adevărat în tot ceea ce facem, înseamnă că nu suntem cu nimic mai buni decât terorişti cu care ne luptăm.

— Gata! răbufni generalul Hank Currutt în timp ce se ridică şi ţinti cu degetul spre Driehaus. Nu am de gând să mai ascult aceste mizerii subversive.

— *Subversive*? îi răspunse Driehaus. E o modalitate foarte comodă de a eticheta opinii cu care nu eşti de acord.

— Ia ascultă, nenorocit nătâng ce eşti, dacă nu îţi convine cum merg lucrurile aici, dă-ţi demisia, agaţă-te de o pancartă şi postează-te de cealaltă parte a gardului, laolaltă cu ceilalţi bezmetici de pe Pennsylvania Avenue[7].

Din nou, discuţiile divagau faţă de subiectul principal.

— Hai să ne aşezăm şi să ne calmăm puţin, interveni

---

[6] *Extraordinary rendition* (extrădarea în situaţii speciale) este un termen care descrie transferul extrajudiciar al unei persoane dintr-un stat în altul.

[7] *Pennsylvania Avenue* este un bulevard în Washington, D.C., între Casa Albă şi Capitol. Este denumită şi „Strada principală a Americii”, deoarece este locul paradelor oficiale, dar şi al marşurilor de protest şi al demonstraţiilor civile.

preşedintele.

Dar Currutt continua să stea în picioare, aşa că Rutledge îi ordonă:

— Generale, am spus *să iei loc!*

Când acesta se aşează, în cele din urmă, preşedintele se întoarse spre Driehaus:

— Alan, ştii cât îţi apreciez abordările analitice, mai ales în chestiuni de securitate internă, dar…

— Domnule preşedinte, îl întrerupse Driehaus, duşmanii noştri ne folosesc politica privind extrădarea în situaţii speciale ca o sursă propagandistă foarte eficientă pentru recrutări. De fapt, cu toată atenţia pe care media o acordă acum acestui subiect, nici nu mai au nevoie de politică de recrutare. E deja coadă la birourile lor de înscriere. Politica asta nu demonstrează decât ipocrizie.

— Nu este adevărat, comentă Rutledge, vizibil deranjat de refuzul constant ai secretarului de a coopera. Această politică demonstrează duritate. Şi mai mult, a dat roade. Regulile lumii civilizate şi jurisprudenţa sunt inexistente în faţa unui inamic dispus să facă orice pentru a învinge. Dacă ne dorim succesul în această luptă, trebuie să adoptăm aceeaşi strategie, adică succes prin orice mijloace. Îmi pare rău, Alan, dar dacă o naţiune refuză să se îndoaie, atunci cu siguranţă este sortită sfărâmării. În cazul nostru, trebuie să suspendăm parţial normele de drept pentru a putea salva respectarea lor.

Această remarcă distruse şi ultimele rămăşiţe de respect pe care Driehaus le mai avea pentru preşedinte:

— Ştim că Mohammed a colaborat foarte strâns cu creatorii de bombe din Palestina şi Hezbollah care i-au construit lui Richard Reid[8] explozibilul din pantof purtat în zborul de la Paris la Boston în 2001. Îl putem pune sub acuzare pentru treaba asta. Dacă îi intentăm proces aici, un proces corect, va contribui foarte mult la imaginea noastră în exterior. Şi va demonstra şi duritate.

— Ramzi Yousef[9] a bombardat World Trade Center în 1993,

---

[8] *Richard Colvin Reid* (alias *Abdul Raheem*, născut în 12 august 1973). cunoscut şi ca „pantoful explozibil", este un individ condamnat sub acuzaţii de terorism. În prezent este închis în Statele Unite pentru încercarea de a detona un zbor comercial cu explozibil plastic ascuns în pantof. Conform agentului al-Qaeda, Mohammed Mansour Jabarah (capturat şi interogat în Oman în 2003) Reid era membru al-Qaeda şi se afla în misiune de bombardare sub ordinul lui Khaled Shaikh Mohammed, un senior al organizaţiei.

[9] *Ramzi Ahmed* Yousef (Ramzi Mohammed Yousef) provine din Kuwait, dar

interveni procurorul general Laura Finley. L-am prins, l-am judecat, l-am băgat la SuperMax în Colorado şi cu ce ne-am ales? Unchiul său, Khalid Shaikh Mohammed, s-a întors cu al-Qaeda şi a lovit din nou World Trade Center în 2001. Yousef a avut parte de un proces corect şi de condamnare pe viaţă. E destul de dur, după părerea mea, dar nu a ajutat de fapt la nimic. Alan, noi am lucrat împreună şi ştii cât de mult te respect, dar preşedintele are dreptate de data asta. Nu mai putem lupta cu bricege în faţa mitralierelor.

Driehaus se pregătea să răspundă din nou, dar Secretarul de stat Jennifer Staley interveni mai rapid:

— Având în vedere că este treaba mea să creez imaginea Americii în exterior, de multe ori la limită, vreau să îmi exprim şi eu punctul de vedere. Oare scurgerile de informaţii despre interogarea deţinuţilor în afara graniţelor au prejudiciat imaginea ţării? Categoric da. Însă America e categoric un loc mai sigur, chiar dacă aceste acţiuni sunt justificate sau nu.

— Cu alte cuvinte, nu ar trebui să ţinem cont de ceea ce li se întâmplă acestor oameni odată ce sunt predaţi altor guverne, aşa-i?

— Când predăm un suspect, acesta pleacă fie în ţara de origine, fie într-un stat care prezintă garanţii remarcabile. În ciuda faptului că presa creează de multe ori o imagine distorsionată a implicării noastre în acest proces, de fapt controlul nostru asupra a ceea ce li se întâmplă mai departe este foarte limitat.

— Deci putem spera la o mică porţie de iertare a păcatelor – ne spălăm puţin pe mâini, răspunse secretarul pentru Securitate Naţională.

Staley era mult prea deşteaptă să cadă în cursa asta. Aşa că îi replică:

— Ceea ce vreau să spun este că însuşi dragul nostru preşedinte Lincoln a suspendat *habeas corpus*[10] în timpul

---

are rădăcini în Pakistan. A fost unul dintre responsabilii atacului cu bombe de la World Trade Center din 1993. A fost arestat la un depozit al-Qaeda din Islamabad, Pakistan, în 1995 şi a fost extrădat în Statele Unite. A fost judecat în New York şi condamnat, împreună cu alţi doi acuzaţi, pentru planificarea complotului Oplan Bojinka. Yousef a declarat „Da, sunt terorist şi mă mândresc cu asta, atâta timp cât lupt împotriva guvernului Statelor Unite.”

[10] *Habeas corpus* este denumirea unei acţiuni juridice sau o solicitare prin care un deţinut poate cere suspendarea unui prizonierat ilegal. Solicitarea pentru habeas corpus a fost, de-a lungul istoriei, un instrument important de

Războiului Civil. Cred că valoarea informaţiilor culese prin extrădarea în situaţii speciale este un argument foarte puternic.

Driehaus privi în jurul mesei:

— Deci sunt singurul care are altă părere? Nimeni altcineva nu se mai preocupă de faptul că mai adăugăm un nume pe lista prizonierilor secreţi ai acestei politici?

— De fapt – se auzi o voce de la celălalt capăt al mesei – şi eu cred la fel.

Toate capetele se întoarseră surprinse către cel care vorbise şi anume directorul FBI, Martin Sorce. Când a înţeles că beneficiază de atenţia tuturor, directorul continuă:

— Vrem să eliminăm unul dintre cei mai importanţi ofiţeri al-Qaeda. Dar din cauza atenţiei deosebite acordate în prezent procesului de extrădare în condiţii speciale, câteva dintre guvernele cele mai cooperante cu care am lucrat până acum refuză să mai accepte deţinuţii noştri. Am avut parte şi de câteva aşa-zise evadări, pe care al-Qaeda le-a orchestrat cu ajutorul unor mite, plăţi uriaşe sau doar intimidări ale unor oameni implicaţi în acest proces în cadrul guvernelor respective. Aşadar treaba asta nu e atât de simplă, ca şi cum ai arunca o săgeată pe hartă, după care i-ai ruga pe localnici să pregătească cafeaua şi cablurile de curent pentru că noi avem un nou puişor vitreg. Pentru un prizonier de calibru atât de mare şi periculos, securitatea trebuie să fie cea mai fierbinte prioritate. Vreau să ştiu cu siguranţă că locul în care vom parca această prăjiturică este imposibil de pătruns.

— E foarte corect, spuse directorul CIA. Capturarea lui Mohammed bin Mohammed va crea o mulţime de probleme speciale, iar securitatea este cea mai importantă dintre ele. Al-Qaeda va face orice pentru a-l recupera. Dacă îl predăm Egiptului sau Iordaniei, nu avem nici o garanţie că îl vor putea păstra. Dovadă este ce s-a întâmplat cu strategii de pe USS Cole[11] în Yemen. Pe de altă parte, dacă îl băgăm la Gitmo, vom

---

protejare a drepturilor omului împotriva justiţiei arbitrare. O solicitare de habeas corpus este un ordin judecătoresc adresat unui oficial al unei închisori (sau altă formă de custodie) prin care se ordonă ca un deţinut să apară în faţa instanţei, pentru ca aceasta să determine dacă sentinţa acordată a fost legală sau nu. Şi prizonierul, la rândul său – ori o altă persoană în numele lui – poate trimite curţii o petiţie pentru *habeas corpus.*

[11] Incidentul USS *Cole* a fost un atac sinucigaş asupra distrugătorului Marinei americane USS *Cole* (DDG 67), în 12 octombrie 2000, în timp ce se afla ancorat în portul Yemen din Aden. 17 marinari au fost ucişi. Acest atac este adesea

avea mâinile legate în ceea ce priveşte limitele de anchetare şi avem nevoie urgentă de detaliile acelei tranzacţii cu arme de distrugere în masă.

— Şi care ar fi concluzia? întrebă Procurorul General Finley.

— Ne aflăm între ciocan şi nicovala imaginii publice, spuse secretarul de stat. Şi cum nu putem schimba criticile negative ale presei, de care am avut deja parte, cred că secretarul Driehaus are oarecum dreptate. Orice am face de acum înainte, ar fi indicat să nu ratăm din nou.

privit ca precursor al atacurilor teroriste din 11 septembrie.

3

După alte douăzeci de minute de discuţii, preşedintele suspendă şedinţa, informând participanţii că sugestiile lor vor fi analizate.

Ca pentru sine, Rutledge se întrebă de ce oare succesul în lupta împotriva terorismului excludea cumva succesul în relaţiile cu media. De câte atacuri precum cel din 11 septembrie mai era nevoie pentru ca americanii să îşi dea seama ce inamic sălbatic au? Era una dintre cele mai mari provocări ale mandatului său, dar preşedintele era conştient de faptul că, oricât de criticate ar fi deciziile sale în presă, trebuia să ia în considerare în primul rând securitatea ţării şi a cetăţenilor ei, chiar dacă mulţi dintre aceştia nu înghiţeau deloc măsurile adoptate.

În timp ce se pregătea să părăsească încăperea, Secretarul pentru Apărare Robert Hilliman, un tip cărunt şi bine făcut, în jur de şaizeci de ani, cu ochelari având rame subţiri şi un costum foarte bine croit de la Brooks Brothers[12], îi adresă preşedintelui o întrebare:

— Domnule preşedinte, aveţi două secunde?

Generalul Waddell îi stătea alături, cu un dosar în mână.

După ce restul membrilor cabinetului părăsiră sala, Waddell îi înmână dosarul lui Hilliman, care îl deschise şi spuse:

— Domnule preşedinte, imediat după atacul din 11 septembrie, mi-aţi cerut să însărcinez anumite agenţii din Departamentul pentru Apărare să dezvolte un plan pentru detenţia şi interogarea inamicului cu valoare informativă semnificativă.

— Ceea ce, alături de eforturile CIA, a devenit ulterior procedeul de extrădare în condiţii speciale, adăugă preşedintele.

— Da, domnule, numai că noi, cei de la Departamentul pentru Apărare, am prevăzut şi situaţia în care agenţi operativi de top din al-Qaeda, cum ar fi Mohammed bin Mohammed, Ayman al-Zawahiri, sau chiar bin Laden ar provoca anumite dificultăţi pentru aplicarea optimă a procedeului de extrădare în condiţii speciale.

---

[12] *Brooks Brothers* este cea mai veche firmă de croitorie din Statele Unite, fondată 1818.

— Încerci să îmi spui că ai o alternativă la ceea ce s-a discutat până acum?

— Da, cred că da.

— Atunci de ce nu ai spus nimic în timpul şedinţei?

Hilliman îi răspunse scoţând o prezentare din dosar şi dându-i-o preşedintelui.

Acesta o citi de două ori. Apoi încă o dată pentru a înţelege foarte clar, după care spuse:

— Câţi oameni vor fi implicaţi în operaţiunea asta?

— Cât mai puţini, domnule, răspunse Waddell. Este un plan foarte neortodox şi dacă ştiu cât mai puţine persoane despre el, va fi cu atât mai bine.

— Asta e un fel foarte delicat de a prezenta situaţia, spuse Rutledge şi citi mai departe materialul.

În timp ce îl studia cu atenţie, întrebă:

— Care sunt şansele ca acest plan să reuşească? Şi nu am nevoie de variante parfumate şi optimiste. Vreau un răspuns dur şi la obiect.

Waddell se uită la Hilliman, care răspunse:

— Având în vedere că există câteva elemente pe care nu le putem controla, considerăm că acţiunea are şaizeci la sută şanse de reuşită.

Era o estimare deloc confortabilă pentru preşedinte.

— Nu îmi place foarte mult numărul ăsta.

— Nici nouă, domnule. Dar, fiind o situaţie atât de delicată, credem că beneficiile depăşesc cu mult posibilele pierderi.

— Nu sunt de acord, spuse Rutledge. Dacă treaba asta ar deveni vreodată publică, urmările ar fi devastatoare.

— Aşa este, răspunse Waddell, dar avem destule supape de siguranţă pentru a fi siguri că nu se va întâmpla aşa.

— Cu numai şaizeci la sută şanse de reuşită, spuse preşedintele, ar fi bine să aveţi o căruţă de supape.

Hilliman şi Waddell jucau acest joc de suficient timp pentru a şti când să tacă şi să lase operaţiunea să se vândă de la sine. Şi mai ştiau şi faptul că Jack Rutledge va lua decizia corectă, indiferent de cât de dificil era. Întotdeauna se întâmplase aşa.

După alte câteva minute de studiu al dosarului, preşedintele dădu din cap şi spuse:

— Vreau să fiu permanent informat despre stadiul operaţiunii.

— Bineînţeles, domnule preşedinte, răspunse Hilliman.

Generalul Waddell ridică unul din telefoanele protejate de pe

masa camerei pentru situaţii, formă interiorul Agenţiei de Informaţii a Apărării şi rosti trei cuvinte, care urmau să aibă repercusiuni mult mai mari decât şi-ar fi imaginat vreunul dintre ei:

— Pornim operaţiunea Driftwood.

4

Coasta somaleză
15 km sud de Mogadishu
22 mai

Mohammed bin Mohammed îndesă rând pe rând o mână de bancnote locale în buzunarul din faţă al băiatului, după care îl trimise înapoi la madrassa. Puştiul de unsprezece ani fusese extraordinar. În fine, poate nu la fel de bun ca băieţii europeni sau arabi cu care era obişnuit, dar fiecare trebuie să se descurce cu ce are.

După ce îşi termină baia, îşi mai turnă un pahar de ceai şi ieşi pe terasa vilei. Era mai întuneric decât în mod normal pentru acel moment al serii, datorită norilor de furtună care ascunseseră stelele. Puţin istovit din cauza bolii şi a recentei călătorii în Maroc, Mohammed se aplecă peste una din balustrade şi ascultă foşnetul valurilor Oceanului Indian.

După câteva minute petrecute în aerul sărat, reveni înăuntru. Nu se putea şti ce pagube avea să producă furtuna asupra telecomunicaţiilor prin satelit şi mai avea câteva elemente de pus laolaltă. Tranzacţia se apropia de final.

Datorită obiceiurilor sale aparte, Mohammed prefera să locuiască singur în vila de pe plajă, dar asta nu însemna că nu avea un grad ridicat de securitate. Nu numai că avea propriii oameni postaţi la capetele drumului, dar se bucura şi de protecţia câtorva mafioţi locali. În plus, plaja fusese minată, iar vila fusese construită cu beton armat şi oţel, pentru a face faţă unui eventual atac Predator Drone[13], după care americanii se dădeau în vânt.

Din cauza inexistenţei unui guvern central şi a altor forte din exterior care să se amestece în afacerile interne, oameni ca

---

[13] *MQ-1* Predator este un vehicul aerian fără personal la bord. Folosit de Forţele Aeriene americane (altitudine medie, rezistenţă îndelungată). Poate avea rol de recunoaştere, de fotografiere a obiectivelor cu înalt, risc de securitate, dar poate fi echipat cu arme şi utilizat ca explozibil. Este folosit în misiuni din 1995, în luptele din Afganistan, Bosnia, Kosovo, Irak şi Yemen.

Mohammed bin Mohammed erau liberi să acţioneze în Somalia după bunul plac. În numai trei ani, al-Qaeda deschisese o duzină de tabere de instrucţie pe tot teritoriul ţării şi racolase o mulţime de noi membri, pe care îi trimitea cu vaporul în Irak pentru a dobândi o reală şi valoroasă experienţă de luptă. Mai mult, după înfrângerea umilitoare suferită de americani în lupta cu miliţia locală, Statele Unite nu mai aveau deloc interes pentru acest stat. Lui Mohammed i se părea că toate aspectele vieţii sale evoluează foarte bine, inclusiv starea de sănătate.

Într-unul din dormitoarele mici ale vilei, Mohammed deschise cu grija o valiză de titan şi îşi porni laptop-ul cifrat Macintosh.

În timp ce lucra, gândurile îi alunecară la băiatul care plecase de numai douăzeci de minute şi se simţi din nou excitat. Dar odată cu excitaţia simţi şi altceva, o durere surdă în spate, chiar sub coastă, însoţită de o nevoie acută de a urina. *Prea mult ceai şi prea mult sex,* se gândi Mohammed şi se ridică pentru a merge la toaletă. Când se apropie de uşa dormitorului i se tăie respiraţia.

— Mâinile deasupra capului, spuse una din cele câteva figuri cu cagulă, înarmate cu nişte mitraliere destul de înspăimântătoare.

Mohammed era uluit. *Cum a fost posibil să pătrundă în casă?*

Omul în negru îi repetă să îşi ridice mâinile, de data asta în arabă.

Ignorând ordinul, Mohammed se repezi înapoi în dormitor, spre laptop. În acest timp, o pereche de unde încovoiate dintr-un TASER X26[14] îi sfâşiară haina şi apoi carnea spatelui. Când curentul electric începu să-i alerge prin vene, muşchii îi înţepeniră şi se prăbuşi ca un butuc, cu faţa spre podeaua de piatră.

Imediat fu legat de mâini şi de picioare, iar ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a fi târât din cameră fu cum doi dintre atacatori se îndreptau spre laptop.

Dacă ar fi fost mai atenţi, poate ar fi observat zâmbetul lui Mohammed.

Câteva secunde mai târziu, o explozie zgudui dormitorul, iar holul se umplu de aşchii de titan, bucăţi de ipsos şi fâşii de carne arsă.

---

[14] Armă cu şocuri electrice.

5

Munţii Scoţiei
29 mai

Casa Eileanaigas era o construcţie cu douăsprezece camere, amplasată la capătul nordic al unei insule particulare acoperite de pădure, în mijlocul râului Beauly[15]. În plus faţă de splendida pădure de mesteacăn, de conifere Douglas[16], de molizi şi de pini, proprietatea se mândrea şi cu o trecătoare spectaculoasă, cu o piscină în aer liber cu apă termală, cu grădini amenajate, cu o pivniţă diversă de vinuri şi cu un sistem de securitate care rivaliza cu cel al unui şef de stat. Securitatea era o cerinţă imperativă, deoarece proprietarul acestui domeniu avea foarte mulţi duşmani puternici – care îi erau, de altfel şi clienţi.

Cunoscut doar sub numele *Troll*[17]*,* stăpânul domeniului Eileanaigas trăia după moto-ul conform căruia nu informaţia înseamnă neapărat putere, ci utilizarea ei corespunzătoare. Şi când era aplicată şi cu precizie deosebită, informaţia putea genera şi o avere considerabilă.

Urmând această mantră, Troll reuşise să îşi creeze beneficii importante prin obţinerea, vânzarea şi schimbul de informaţii clasificate. Atât instinctul său ascuţit de prădător în lumea negocierii, cât şi lăcomia de a se bucura de cele mai bune produse erau în total contrast cu înălţimea lui. La cei numai 90 de centimetri înălţime, abia putea ajunge la orice piesă de mobilier din casă fără a avea nevoie de ajutor, care se rezuma la câteva scări de lemn miniaturale, din lemn sculptat şi ornat. Dimensiunea casei reflecta imaginea lui Troll despre sine şi doar cele mai intime încăperi erau miniaturizate pentru a se potrivi înălţimii sale.

O altă reflexie a modului în care Troll se percepea erau cei doi

---

[15] Râul Beauly se află în Munţii Scoţiei, la aproximativ 15 km vest de oraşul Iverness.

[16] În cinstea botanistului scoţian David Douglas, care a adus această specie de brad în Europa pentru cultivare în 1826, din Statele Unite ale Americii.

[17] Personaj fantastic din mitologia scandinavă. În argou, se referă la un tip care practică relaţii homosexuale în locuri publice, în special în parcuri.

câini albi, uriaşi, din rasa Oveharkas[18], Drako şi Argus, care nu plecau niciodată de lângă el. Cântărind aproximativ 90 de kilograme fiecare şi înalţi de 95 de centimetri, această rasă era preferată de armata rusă şi de poliţia de frontieră a fostei Republici Est-Germane. Erau deosebit de agili şi foarte agresivi faţă de străinii care le invadau teritoriul. Iar pentru domeniul lui Troll, erau paznicii perfecţi. Şi, foarte important pentru un om a cărui existenţă se baza pe arta duplicităţii şi a şantajului, câinii nu puteau fi niciodată agresivi cu el. Chiar avea o ciudată premoniţie conform căreia, într-o zi, câinii îi vor salva viaţa.

În seara aceasta, Argus şi Drako vegheau precauţi lângă şemineu, în timp ce afară se dezlănţuia o puternică furtună de vară. În ciuda căldurii şi a luminii moleşitoare, ochii lor erau aţintiţi asupra individului care tocmai intrase în castel.

— Whisky? întrebă Troll, oferindu-i oaspetelui un pahar.

— Nu beau, spuse omul, cu nişte ochi întunecaţi şi ascunşi, care încadrau ceea ce fusese odată un nas ascuţit. Sunt surprins, credeam că mă cunoşti mai bine.

Troll zâmbi în timp ce îşi turna două degete de coniac Germain-Robin.

— Abdul Ali, alias Ahmed Ali, Imad Hasan şi Ibrahim Rahman. Data naşterii – necunoscută. Locul naşterii – de asemenea necunoscut, deşi serviciile de informaţii occidentale cred că ar fi vorba despre nordul Africii, mai precis Algeria sau Maroc. De aici şi porecla atribuită de CIA şi anume „Barbarul”. Şi cu toate că nici o agenţie de informaţii nu are încă o fotografie a ta, se speculează că ai trecut prin multiple operaţii estetice pentru a-ţi schimba înfăţişarea. Vorbeşti cursiv mai mult de cinci limbi străine şi ai cetăţenia a mai mult de douăsprezece state din lumea întreagă, din care mai mult de jumătate în lumea occidentală. Luând toate acestea în considerare, se poate spune că eşti o fantomă, un tip care călătoreşte unde vrea, când vrea, fără ca cineva să ştie cu siguranţă dacă te-ai aflat într-un anumit loc sau nu. Se presupune că ai beneficiat de instruire pentru culegerea de informaţii militare şi operaţiuni speciale, deşi nimeni nu poate preciza din partea cărei organizaţii. Eşti considerat suspect în mai mult de treizeci şi şase de atentate teroriste asupra unor locaţii occidentale şi ai fost direct implicat în unsprezece asasinări importante – dintre care doi erau agenţi

[18] Câine de talie mare, cu păr lung (până la 12 centimetri), foarte răspândit în Rusia, unde este folosit la stâne.

MI-6, trei ai Mossadului şi patru agenţi secreţi ai CIA. Datele despre înălţimea ta variază între 1,5-1,8 metri, ai un semn de naştere în formă de lance pe umărul stâng şi eşti, pe scurt, una dintre cele mai fierbinţi priorităţi pe lista oricărei agenţii de informaţii din lumea occidentală.

Ali era impresionat.

— Foarte interesant. Totul, cu excepţia semnului din naştere. Nu am aşa ceva.

— Acum ai, răspunse Troll. Eu am introdus informaţia în dosarul tău şi am confirmat-o din trei surse. Va fi utilă într-o zi. Consider-o un fel de bonus. Am o colaborare foarte profitabilă cu al-Qaeda de ani de zile.

Troll se caţără în scaunul biroului şi spuse:

— Şi acum să discutăm despre motivul vizitei tale aici.

— Ştii bine de ce am venit.

— Bineînţeles că ştiu. Omul vostru din Somalia, Mohammed bin Mohammed.

Ali aprobă din cap.

— Tot ce am reuşit să aflu e scris în dosarul pe care-l am transmis superiorilor tăi. Nu înţeleg de ce ai vrut să ne vedem personal.

— Cred că o întrevedere faţă în faţă este esenţială, chiar şi în domeniul nostru de activitate foarte delicat.

— Chiar şi aşa, nu este totuşi un lucru uzual, răspunse Troll, în timp ce legăna paharul de coniac în mâinile sale minuscule.

— Nici circumstanţele dispariţiei lui Mohammed nu sunt uzuale.

— Domnule Ali, singurul motiv pentru care am fost de acord să te primesc este relaţia de afaceri îndelungată pe care o am cu superiorii tăi. Dacă vrei să îmi ceri ceva, te rog, spune direct.

Ali îl fixă câteva momente înainte de a răspunde.

— Aş vrea să ştiu ce ai descoperit.

— Cum am mai spus, toate informaţiile se află în dosar. Sunt un tip foarte meticulos.

— Şi eu sunt la fel, dar câteodată, anumite detalii tind să fie omise.

— Eu nu omit detalii, nici importante, nici mai puţin importante, spuse Troll.

— Nu poţi fi niciodată sigur. Ceva ce, la acea vreme, părea irelevant, acum poate fi deosebit de important. Te rog. Fă-mi pe plac.

Troll sorbi prelung din coniac. Ştia că, dacă minţea, putea comite o gravă eroare. Nu putea şti sigur dacă al-Qaeda deţinea o piesă din puzzle, despre care el nu avea nici cea mai vagă idee. Tot ce putea face era să păstreze planul iniţial. Era inevitabil faptul că îl vor interoga. Era unul din cei foarte puţini oameni care ştiau unde se ascundea Mohammed bin Mohammed.

— Omul vostru din Somalia a fost ţinta unei misiuni secrete americane.

— *Americane,* repetă Ali, nu din Israel? Eşti sigur?

— Aşa cum scrie clar în dosarul pe care vi l-am trimis, a fost urcat la bordul unei ambarcaţiuni private şi transportat în apele coastei de est a Statelor Unite, după care a fost preluat de un elicopter şi dus undeva în New York.

— Şi încă trăieşte?

— Aşa ştiu, dar starea lui de sănătate nu a fost foarte bună încă de la început. Se pare că suferă de…

— Rinichi, îl întrerupse Ali, terminând fraza în locul lui. Ştim asta.

— Spre meritul său, se pare că interogatoriul la care este supus merge foarte greu.

— Aici este ceva care mă nedumereşte. Dacă americanii l-au răpit, de ce l-au dus direct pe teritoriu american? De ce nu l-au predat unui guvern favorabil pentru interogatoriu?

— Eu nu comentez informaţiile, domnule Ali. Doar facilitez transmiterea lor. Mai e ceva de lămurit?

— De fapt, ar mai fi ceva, răspunse asasinul.

Când mâna acestuia se îndreptă spre haina sport pe care o purta, cei doi câini uriaşi începură să mârâie.

Troll însuşi pipăi trăgaciul unei arme special camuflate sub biroul său, iar cu cealaltă mână linişti câinii.

Fiind perfect conştient că stomacul său este permanent ţintit de o armă, Ali scoase încet o bucată de hârtie din haină, se aplecă şi o lăsă să alunece pe birou.

Troll o citi pe îndelete. Acum află adevăratul motiv pentru care ofiţerul al-Qaeda dorise o întrevedere personală.

— Organizaţia pe care o reprezinţi nu mă plăteşte pentru sfaturi, dar am să-ţi ofer unul. Gratis. Evaluaţi-vă pierderile şi treceţi mai departe. Chiar dacă aş putea afla locul exact, ceea ce sugerezi tu este o misiune sinucigaşă. Imposibilă.

— Asta nu te priveşte. Tot ce vrem să ştim este dacă poţi

organiza o echipă armată până la data specificată, spuse Ali.

— Cu o sumă rezonabilă, orice este posibil, dar…

— Douăzeci de milioane de dolari, plus un onorariu dublu pentru tine faţă de cel obişnuit şi un bonus de cinci milioane dacă operaţiunea se încheie cu succes.

— Adică prin recuperarea colegului vostru.

Ali dădu din cap.

— Priveşte-o ca pe un stimulent suplimentar.

Troll tăcu câteva momente, în vreme ce se prefăcea că analizează oferta. Jucaseră exact după cântecul său. Cu suma asta putea cumpăra tot ce avea nevoie de la sursa lui din Agenţia Naţională de Securitate[19], dar cârtiţa de la Departamentul Apărării avea să fie mult mai costisitoare. Oricum, era sigur că va obţine informaţiile dorite cu atâţia bani de cheltuială.

În cele din urmă, spuse:

— Cea mai mare problemă cu care te confrunţi acum, domnule Ali, este timpul. Dacă îţi permiţi o perioadă mai lungă, s-ar putea ca şansele de succes să crească.

— Nu, nu mai este timp. Mohammed trebuie să încheie o tranzacţie foarte importantă pentru noi cât de curând.

— Atunci îţi sugerez să găseşti pe altcineva să se ocupe de tranzacţia asta.

— Nu există altcineva. Omul cu care a negociat Mohammed nu îl acceptă decât pe el. Dacă Mohammed nu apare la timp, ne pierdem poziţia pe care o avem acum, iar omul va căuta un alt cumpărător. Dacă se întâmplă asta, vom pierde mult mai mult decât un membru de valoare al organizaţiei noastre.

— Dar ce cumpăraţi de fapt, dacă nu te superi că întreb?

— Nu te priveşte, răspunse Ali.

Troll zâmbi. Ştia exact ce cumpăra al-Qaeda. Erau foarte puţine lucruri pentru care organizaţia era de acord să plătească o astfel de sumă pentru a-şi aduce înapoi negociatorul-şef.

— Dacă reuşeşti, americanii vor descătuşa porţile iadului pentru a vă găsi. Pe toţi.

Abdul Ali nu era sigur dacă piticul se referea la salvarea lui Mohammed bin Mohammed sau la ceea ce plănuiau în cazul în care tranzacţia lui Mohammed se încheia cu succes. Oricum, nu conta.

---

[19] NSA, National Security Agency, creată în 4 noiembrie 1952, este responsabilă de interceptarea şi analiza comunicaţiilor străine.

— Ţi-am prezentat oferta noastră. Eşti de acord sau nu?

Având în vedere că Troll aşteptase această oportunitate de ani de zile, cum ar fi putut să refuze?

În timp ce se îndepărta de conac, Abdul Ali nu îşi putea reprima un zâmbet. Nici nu se aşteptase ca Troll să îi refuze oferta şi să nu-i ajute în misiunea de salvare. Ceea ce îl amuza foarte tare pe asasin era faptul că piticul nu avea nici cea mai vagă idee că al-Qaeda ştia că el îl trădase pe Mohammed bin Mohammed americanilor. Poate că reţeaua lor de informatori nu era teribil de vastă, dar se putea dovedi foarte eficientă.

Curând, Troll avea să devină inutil şi atunci, Abdul Ali urma să aibă deosebita plăcere de a curma dureros existenţa parazitară a piticului.

6

Montreal, Canada
3 iulie

Când Sabed Jamal intră în dormitorul apartamentului subvenţionat de guvern, Scot Harvath îi trosni nasul cu patul armei sale H&K[20], trântindu-l la pământ plin de sânge.

— Nu ştii că Allah preferă să aibă sala plină? spuse Harvath în timp ce imobiliza mâinile omului la spate. Nu îi convine să chiuleşti de la rugăciunea de dimineaţă. Şi, sincer să fiu, nici mie.

În vreme ce stătea în picioare, Harvath îi mai trase lui Jamal un şut scurt în coaste, pentru a-şi sublinia încă o dată nemulţumirea faţă de sosirea prematură a acestuia în apartament.

Ca şi Ahmed Ressam, teroristul născut în Algeria şi capturat la graniţa dintre Statele Unite şi Canada cu mai mult de cincizeci şi patru de kilograme de explozibil şi un plan de a le detona în aeroportul Los Angeles Internaţional în noaptea de Anul Nou 1999, Sabed Jamal era un alt algerian care profitase de sistemul canadian destul de lejer privind acordarea de azil politic, pentru a se ascunde la nord de graniţa americană, de unde putea planifica atacuri asupra Statelor Unite.

Montrealul, cu străzile sale pavate, ciudate, dar atrăgătoare şi cu o arhitectură europeană, avea darul de a face oamenii să uite că se află la numai patruzeci şi şase de kilometri de statul New York. Scot Harvath nu se număra însă printre aceştia.

De fiecare dată când găsea un bănuţ canadian printre mărunţişul său de monede americane, Harvath obişnuia să glumească, spunând despre Canada că este cea mai răbdătoare forţă intruzivă din lume, cu câte un bănuţ, cu câte un cântăreţ, cu câte un actor pe rând… Ar putea avea nevoie de zece mii de ani pentru a cuceri Statele Unite, dar mergeau în direcţia potrivită, iar americanii trebuiau să se trezească la realitate. Dar din momentul în care Canada a devenit bază de operaţiuni

---

[20] *Heckler & Koch Gmbll (H&K)* este o celebră companie germană de producţie a unei game variate de arme de mici dimensiuni.

pentru teroriştii din Orientul Mijlociu, cu misiuni clare de distrugere a Statelor Unite, gluma nu mai părea la fel de amuzantă.

Până să ajungă în Canada sau în apele sale teritoriale, tot ceea ce aveau de făcut aceşti „căutători de azil” era să pretindă statutul de refugiat politic. Li se acorda protecţie canadiană, prin Convenţia Naţiunilor Unite. Atâta tot. Procesul de selectare era atât de prost organizat, încât aproape toţi cei care depuneau o astfel de cerere beneficiau de audiere şi consultanţă juridică gratuită, subvenţii şi locuinţe şi putea dura chiar doi ani până să fie chemaţi în faţa unui judecător canadian, asta dacă se mai deranjau să apară.

Cu aceste procedee rudimentare de verificare şi cu forţe de impunere a legii practic inexistente, foarte mulţi astfel de falşi căutători de azil au ajuns în Montreal, unde s-au înscris în organizaţii teroriste musulmane, cu strânse legături cu al-Qaeda. Una dintre aceste organizaţii era Gruparea algeriană islamică armată, sau GIA, iar această organizaţie era motivul pentru care Scot Harvath se afla în Canada.

Guvernul american încercase de nenumărate ori să convingă autorităţile canadiene să îl extrădeze pe Sabed Jamal pentru a fi judecat în Statele Unite. Jamal fusese un profesor de chimie care, într-un anumit moment al vieţii sale, descoperise credinţa, mai precis Islamul radicalist, după care se înscrisese în GIA şi îşi urmase camarazii în Irak, unde luptase împotriva cuceritorilor imperialişti occidentali, respectiv armata americană.

Ca detaliu interesant, majoritatea luptătorilor străini din Irak, mai mult de douăzeci de procente, proveneau din Algeria. Şi, cu toate că unele grupări teroriste siriene erau renumite pentru pregătirea unor trăgători de elită, algerienii şi în special GIA, erau renumiţi pentru fabricarea celor mai eficiente sisteme explozibile. Cele mai groaznice bombardamente în teritoriu, care au cutremurat chiar şi pe cei mai experimentaţi tehnicieni din EOD[21], au fost cele produse de cel mai prolific fabricant de explozibil din GIA – şi anume Sabed Jamal.

Datorită pierderii şi rănirii a peste două sute de militari americani în urma proiectilelor fabricate de Jamal, care puteau penetra scutul antiglonţ cu mai mult de zece centimetri de la o distanţă de nouă metri, Statele Unite au decis să treacă peste orice obstacol pentru a-l captura. Când acţiunea devenise prea

[21] Echipă de pirotehnişti.

încinsă în Irak, Jamal alesese Canada drept refugiu. Aici fabricase o poveste impresionantă şi primise statut de refugiat cu drepturi depline. Dar dacă poţi scoate un luptător din Jihad, niciodată nu poţi scoate Jihadul din luptător. Interceptările NSA relevaseră o continuă creştere a ameninţării teroriste, sugerând faptul că Jamal organiza viitoare atacuri asupra Statelor Unite.

Când americanii identificaseră locul în care se afla Jamal, demaraseră cererile de extrădare. În ciuda dovezilor nenumărate în favoarea extrădării, guvernul canadian refuzase să accepte. Primul ministru liberal nu fusese suficient convins de statutul pe care americanii i-l atribuiau nigerianului. Declarase chiar că nici nu ia în calcul extrădarea lui Jamal decât cu condiţia ca Statele Unite să renunţe la pedeapsa cu moartea în acest caz. Fapt pe care americanii nici nu îl luau în considerare.

Imediat după ce dialogul pe această temă eşuase, preşedintele american primise, ca prin minune, o copie a dosarului informativ a lui Jamal, din arhiva Serviciului de informaţii canadian. Jack Rutledge nu avea nevoie să ştie cum a ajuns acel material pe biroul său. Ştia cum funcţionează canalele ascunse şi mai ştia că existau o grămadă de ofiţeri ai Serviciului de informaţii canadian[22] care se cam săturaseră ca bunăvoinţa ţării lor să fie exploatată de extremişti musulmani. Având în vedere sensibilitatea acestei misiuni, preşedintele ştia că putea apela doar la o anumită persoană.

După ce îl imobiliză pe Jamal, Harvath îşi permise să se concentreze asupra celei mai importante părţi a misiunii sale: securizarea laptop-ului acestuia.

Fusese informat despre pierderea a doi agenţi foarte experimentaţi în momentul în care încercaseră să sustragă laptop-ul unui important membru al-Qaeda. Iar Harvath nu ştia ce îl îngrozea mai tare: faptul că Statele Unite capturaseră un membru atât de important al al-Qaeda încât nici chiar nivelul său de acces *Polo Step*[23] nu îi permitea să afle cine era, sau explozia

---

[22] *CSIS,* Canadian Security Intelligence Service.

[23] *Polo Step* era numele de cod – clasificat ca strict secret – utilizat de Departamentul Apărării Statelor Unite şi creat iniţial la sfârşitul anilor ’90, pentru a autoriza accesul la informaţii despre operaţiuni secrete împotriva organizaţiei al-Qaeda în Afganistan. O persoană putea deţine acces la informaţii clasificate drept secret de stat, dar avea nevoie şi de autorizaţia „Polo Step” pentru a cunoaşte etapele de planificare a operaţiunilor. După atacurile din 11 septembrie 2001, autorizaţia „Polo Step” a fost utilizată de Centrul de Comandă al Statelor Unite pentru planificarea operaţiunilor din Irak.

inexplicabilă a laptop-ului, din momentul în care cei doi agenţi încercaseră să îl ia.

Tot ceea ce ştia Harvath era că laptop-ul lui Jamal ar fi trebuit să conţină o adevărată comoară de informaţii, datorită legăturii dintre el şi acel înalt membru al-Qaeda. Inevitabil şi acest laptop era dotat cu un sistem explozibil identic, pe bază de mercur.

În astfel de momente, Harvath ar fi dat salariul pe un an pentru a dobândi un instructaj de calitate în domeniul dezamorsării explozibililor. Dar, din păcate, nu beneficia de aşa ceva. Nici măcar de câteva noţiuni de bază. Tot ceea ce avea la dispoziţie erau două tuburi de aerosol şi un răcitor de polistiren plin cu gheaţă uscată.

Ideea era să neutralizeze mercurul din dispozitiv cu ajutorul unui produs utilizat de obicei pentru îngheţarea unor specii biologice, denumit Quick Freeze[24]. După ce ar fi imobilizat dispozitivul, s-ar fi creat pentru câteva secunde o fereastră în timpul căreia trebuia să ridice laptop-ul şi să îl introducă în răcitor. În aceste condiţii devenea posibilă transportarea sa peste graniţă, unde Harvath era aşteptat de o echipă pregătită pentru a dezamorsa dispozitivul explozibil. Planul părea destul de raţional. Dar nimeni nu luase în calcul posibilitatea ca Jamal să se întoarcă mai devreme la apartament. Din cauza asta, operaţiunea lui Harvath fusese întreruptă, iar acum nu mai avea o cantitate suficientă de Quick Freeze pentru a încerca din nou să îngheţe dispozitivul.

Trebuia să găsească altă soluţie. Să se întoarcă cu mâna goală sau, mai rău, *fără mâini,* nu erau variante pe care era dispus să le accepte.

Deşi Harvath se afla numai la al doilea post faţă de zilele în care activa în cadrul Departamentului SEAL[25] din Marină, pregătirea pe care o dobândise în cadrul Serviciului Secret la Casa Albă şi cea de agent secret operativ pe contraterorism, în cadrul Departamentului pentru Securitate Internă, nu făceau decât să întărească antrenamentul pentru misiuni speciale: există o soluţie pentru fiecare problemă, trebuie numai să cauţi

---

[24] Îngheţare rapidă.

[25] *United States Navy Sea, Air and Land (SEAL)* – Forţele armate navale pentru teritoriu marin, aerian şi terestru – sunt forţele pentru operaţiuni speciale ale marinei americane, angajate în acţiuni de luptă neconvenţională, apărare internă, acţiuni directe, contraterorism şi operaţiuni speciale de recunoaştere.

cu atenţie.

Privind cu atenţie ceasul Suunto X9Mi[26] cu care fusese dotat pentru misiunea în Canada, Harvath îşi dădu seama că era foarte aproape de a-şi depăşi orarul. Trebuia să ajungă la o întâlnire pe care dacă o rata, periclita chiar traversarea graniţei către Statele Unite.

În timp ce evalua în minte diferite opţiuni, una dintre ele prinse contur. Sabed Jamal construia explozibili şi, din păcate, îi construia chiar foarte bine. Din informaţiile citite de el reieşea că omul era foarte meticulos. Şi dacă era meticulos, era probabil şi foarte atent cu siguranţa sa. Întrebarea era dacă deţinea obiectul la care se gândea Harvath şi, dacă da, unde îl păstra?

Trăgându-l pe Jamal de păr, îi băgă arma sub bărbie şi spuse:

— Ai o grămadă de materiale inflamabile pe aici, Sabed. Dacă ar izbucni un incendiu s-ar produce nişte pagube uriaşe, ca să nu mai vorbim de agitaţia provocată. Asta a fost greşeala lui Ramzi Yousef cu acel mic foc chimic în Filipine. Dacă îmi aduc bine aminte, colegul său a fost prins în timp ce se întorcea după laptop, nu-i aşa? Dar tu eşti mult mai deştept decât atât. E evident. Aşa că spune-mi, unde ţii extinctorul?

Jamal îl scuipă în ochi şi îl înjură în arabă.

— *Ebn el Metanaka!* răspunse Harvath în timp ce înfipse mai tare amortizorul armei în gâtul lui. Putem conversa şi în arabă şi în engleză. Nu-mi pasă. Dar vreau să ştiu unde îl ţii!

Teroristul încercă să îl scuipe din nou, dar Harvath îl opri cu un genunchi în vintre. Simţea că Jamal nu va coopera prea curând, dar era politicos să întrebi înainte, iar Scot Harvath era un tip foarte manierat.

Îl târî pe Sabed spre bucătărie şi găsi ceea ce căuta sub chiuvetă.

— Bună idee, Sabed! spuse în timp ce scotea extinctorul. Flacoanele cu pudră fac o grămadă de mizerie, dar cele cu dioxid de carbon sunt mult mai eficiente şi mai reci.

Harvath privi în jur şi întrebă:

---

[26] Suunto Oy este o companie finlandeză care produce şi comercializează busole sportive magnetice şi alte produse de navigaţie şi alte dispozitive mecanice şi electronice pentru măsurători. Suunto este renumit în prezent şi pentru ceasurile de mână electronice multifuncţionale, care pot transmite ştiri sau pot furniza date legate de poziţie, acceleraţie, altitudine şi chiar localizare GPS.

— Şi acum vreau să ştiu unde ţii mănuşile pentru falafel[27], idiotule...

[27] Chiftele prăjite din boabe picante de fasole sau carne de pui.

7

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Harvath trase maşina pe dreapta, îl smulse pe Jamal din portbagaj şi îi îndesă în nas câteva bucăţi de vată, pentru a-i opri sângerarea. Îl îmbrăcă apoi cu o haină de fâş, pe care o încheie până la gât şi îl aşeză pe scaunul din faţă, îi legă centura şi îl avertiză cu privire la ceea ce se putea întâmpla dacă încerca să-i mai provoace necazuri.

Din nou, Jamal încercă să-l scuipe, dar Harvath se aştepta la treaba asta. Îl linişti cu o lovitură zdravănă în plex, îndoindu-l până ce rămase fără aer.

Harvath scotoci apoi prin punga cu bunătăţi achiziţionate de la magazinul de la ieşirea din Montreal şi scoase un baton Power Bar[28] şi o sticlă de apă minerală. La cei treizeci şi şase de ani, depăşise acele zile în care consumul de hamburger şi bere nu îi provoca nici o grijă. La o înălţime de un metru şaptezeci şi o greutate de şaptezeci de kilograme numai muşchi, Harvath era într-o formă mult mai bună decât mulţi bărbaţi la jumătate din vârsta lui, dar ştia că e nevoie de muncă din ce în ce mai multă pentru a-şi păstra condiţia. Dacă pentru o misiune în lumea arabă era nevoie să îşi lase barbă, după câteva zile observa şuviţe albe printre cele şatene. Tatăl său, instructor în forţele navale SEAL şi decedat în urma unui teribil accident la antrenamente când Harvath avea douăzeci de ani, încărunţise complet înainte să împlinească patruzeci.

În ciuda liniilor subţiri care se întrezăreau deja la colţurile ochilor săi albaştri. Harvath accepta foarte bine această situaţie. Fiecare îmbătrânea mai devreme sau mai târziu. Ceea ce îl punea totuşi pe gânduri în privinţa acestor semne de înaintare în vârstă era cât de mult avea să mai reziste stresului provocat de munca pentru guvern. Iar faptul că nu putea avea acces la nici o informaţie în privinţa acelui important membru al-Qaeda capturat recent de Statele Unite era încă o picătură în paharul cu frustrări pe care le tot acumula.

Deşi îşi respecta preşedintele şi îşi iubea ţara, rahatul birocratic începuse să-l cam sâcâie. Lucrând atât ca agent SEAL,

---

[28] Baton energizant.

cât şi al Serviciului Secret al Casei Albe, înţelegea foarte bine rolul regulilor, regulamentelor interne şi al unui lanţ firesc al comenzii. Dar în momentul în care preşedintele crease o ramură specială internaţională a Departamentului pentru Securitate Internă, dublând astfel Oficiul pentru Asistenţă în Cercetări Internaţionale[29] şi îi oferise una dintre cele mai provocatoare misiuni, Harvath înţelesese că lucrurile vor sta altfel.

Unitatea de spionaj condusă de el, cunoscută sub denumirea Proiectul Apex, trebuia să reprezinte vârful suprem în colectarea informaţiilor şi punctul forte al guvernului american în combaterea şi prevenirea atacurilor teroriste împotriva Americii şi a intereselor sale la nivel global.

Deşi, teoretic, această unitate nu exista, iar Harvath nu era altceva decât un „agent special” printre mulţi alţii, nu mai departe de anul trecut, o doamnă senator cu un orgoliu incomensurabil şi un dinte împotriva Casei Albe reuşise să descopere suficiente date despre el şi implicarea sa în Proiectul Apex pentru a-l forţa, în cele din urmă, să demisioneze. Chiar dacă era o situaţie temporară, Scot nu ştia ce îl aştepta mai departe şi ce curs va lua viaţa sa, ceea ce era extrem de neplăcut.

Era conştient că îşi alesese o profesie ascunsă şi discretă, lipsită de onoruri şi care îi permitea să trăiască mai mult printre umbre, dar se cam săturase să depindă de interesele unor parveniţi ai politicii, care îşi căutau gloria călcând pe spatele unor adevăraţi patrioţi, vinovaţi numai de prea mult devotament pentru ţara lor.

Era atât de scârbit de tot rahatul ăsta încât recent îi trimisese şefului său, Gary Lawlor, un glonţ de 12 mm înfăşurat în bandă adezivă roşie. Acel tip de glonţ avea capacitatea de a elimina ţinte la distanţe extrem de mari, iar Lawlor înţelesese că îl reprezenta pe Harvath, care era mereu trimis în misiuni la mari distanţe pentru a elimina teroriştii. Banda roşie se explica de la sine.

Ar fi suportat poate mai uşor frustrările inerente profesiei dacă ar fi existat măcar şansa unei vieţi personale. Majoritatea prietenilor săi, chiar şi coechipierii din SEAL, erau căsătoriţi şi pe pragul de a-şi întemeia o familie. Deşi nu era chiar nerăbdător să aibă de mâine propria familie, ar fi fost încurajator să existe măcar perspectiva ei, într-un viitor nu prea îndepărtat. Desigur,

[29] Office of International Investigative Assistance.

era nevoie şi de o femeie dornică să întemeieze acest cămin împreună cu el. Iar cele existente în viaţa sa de până atunci nu rezistaseră cerinţelor profesiei sale, care reuşea să încheie ca un clopot de biserică orice relaţie chiar înainte să înceapă cu adevărat. Existase o singură femeie cu care îşi imaginase că va reuşi să răzbată în timp. Era chiar pregătită să îşi lase deoparte viaţa şi să se mute cu el în Washington, dar, până la urmă, obligaţiile de serviciu reuşiseră să încheie şi acel capitol.

Partea bună din toate astea, dacă se putea considera aşa, era că, în cazul în care decidea să părăsească guvernul, avea destule oferte din sectorul privat. De fapt, chiar era o anumită ofertă la care Harvath se gândea foarte serios şi anume un job de instructor la un renumit centru de formare tactică din Colorado, denumit Walhalla. Ceea ce îl îngrijora totuşi era că nu va mai fi în stare să se privească în oglindă şi să se considere mai departe patriot.

Era o decizie pe care trebuia să o ia la un moment dat şi ştia că va cântări destul de greu în mintea sa în timpul sfârşitului de săptămână liber de care urma să se bucure.

Atenţia îi reveni în prezent la probleme mult mai presante odată ce zări, după o curbă, pe şoseaua pustie de altfel până în acel moment, un blocaj al poliţiei.

Pe faţa lui Jamal apăru schimonoseala unui zâmbet. Teroristul credea că aceea va fi salvarea lui. Nu conta cine era de fapt Scot Harvath şi pentru ce agenţie lucra. Din punct de vedere legal, nu avea nici un drept să îl scoată din Canada împotriva voinţei sale. Era o mare gafă din partea Statelor Unite. Americanul se dovedise a fi idiot când îl scosese din portbagaj. Dacă l-ar fi lăsat acolo, era foarte probabil ca maşina să treacă graniţa fără nici un control. Sabed era convins că în câteva minute avea să fie din nou liber şi atunci avea să le povestească tuturor reporterilor despre tratamentul groaznic la care fusese supus de către americanul imperialist.

Harvath se străduia să pară relaxat când se apropie de poliţişti.

— Vă rog să îmi prezentaţi permisul şi talonul, îi spuse un ofiţer în uniforma Poliţiei regale canadiene[30] când deschise geamul maşinii.

Harvath se scotoci prin buzunare şi răspunse:

---

[30] *Royal Canadian Mounted Police* este forţa de poliţie canadiană, atât la nivel federal, cât şi naţional.

— Cred că am fost atât de încântat că vin în Canada încât am uitat să le iau.

Ofiţerul privi în interiorul maşinii:

— Da, mereu păţim asta. Cine e pasagerul dumneavoastră?

— Ajutor! urlă Jamal, fiind sigur că era singura şansă pe care o avea de a deveni liber. Am fost răpit şi… continuă el, dar se linişti când Harvath îi trimise un cot în gură.

— Nu-l luaţi în seamă, spuse Harvath, conştient că poliţistul canadian nu numai că nu era înarmat, dar nici nu patrula graniţa canadiană. E puţin cam ţâfnos. E în perioada aceea din lună.

— Da, replică poliţistul, observ şi tampoanele.

— Probabil e doar emoţionat că va ajunge în Statele Unite.

— Şi eu aş fi la fel, adăugă poliţistul canadian, care era de fapt agent CSIS.

După care le făcu semn celor de la blocaj să elibereze drumul şi adăugă:

— Mai ales dacă aş fi responsabil pentru uciderea acelor ofiţeri americani.

Faţa însângerată a lui Jamal păli. *Canadienii sunt băgaţi în afacerea asta.*

— Voiam doar să ne asigurăm că l-aţi capturat pe individ, spuse agentul. Mai sunt şi alte detalii despre operaţiune pe care ar trebui să le ştim?

— O să fie nevoie de o echipă să „cureţe” apartamentul. Are o grămadă de materiale explozibile, dar cam atât.

— Bine atunci, încheie agentul şi bătu capota maşinii în semn de plecare. Vă mulţumim că aţi vizitat Canada. Drum bun acasă!

— Mulţumim, spuse Harvath, zâmbind şi fluturându-şi mâna.

După doi kilometri ajunseră într-o mică poiană înconjurată de păduri şi Harvath se opri şi ieşi din maşină. Verificând poziţia GPS pe ceasul Suunto, îşi activă itinerarul stabilit, după care scoase răcitorul de pe bancheta din spate şi apoi pe Jamal din maşină, împingându-l spre pădure.

După câţiva paşi se auzi trosnetul unei crengi, iar Harvath ştiu că deja nu mai erau singuri. Când privi peste umărul stâng zări o echipă de câţiva oameni foarte bine înarmaţi, deghizaţi cu camuflaj digital, apărând printre copaci.

— Bun venit în Statele Unite, spuse unul dintre ei. Aveţi ceva de declarat?

— Da, am, răspunse Scot Harvath în timp ce le înmâna răcitorul cu laptop-ul îngheţat şi pe Jamal. Canada este o ţară

extraordinară. Bere bună, oameni drăguţi şi tocmai au demarat un proces grozav de extrădare a teroriştilor.

Echipa îi conduse în afara pădurii, către orăşelul Rouses Point, New York, unde operaţiunea demară cu succes, iar Scot îşi recuperă maşina personală.

8

După un scurt raport, Mike Jaffe, şeful Forţei Aliate Antitero[31], îl întrebă:

— Şi acum încotro? Te întorci în Capitală pentru sfârşitul de săptămână de 4 iulie[32]?

Harvath dădu din cap:

— Nu, mă opresc la New York pentru a vedea un vechi prieten care tocmai s-a întors din Afganistan.

Celălalt zâmbi şi întrebă:

— Şi de unde ai să priveşti artificiile?

— Probabil de pe un scaun de bar.

— Cred că glumeşti, spuse Jaffe, cu un pronunţat accent new-yorkez. Ascultă-mă pe mine. Cel mai bun loc de privit artificii este în Brooklyn, pe Bulevardul Furman, între Atlantic şi Cadman Plaza.

— O să ţin minte.

— Şi dacă ţi se face foame după aceea, mergi la localul Lundy Brothers pe Bulevardul Emmons pentru o porţie adevărată de supă de roşii cu carne de porc, specialitate în New York. Şi să-ţi comanzi şi egg cream[33]. O servesc cu sticks-uri pe post de beţigaşe.

Harvath râse şi dădu din nou din cap. Habar n-avea ce însemna o porţie de supă de roşii cu carne de porc şi cu atât mai puţin de ce trebuia să caute „una adevărată”. Şi nici egg cream nu băuse în viaţa lui. Dar aşa erau toţi cei din New York. Soarele răsărea şi apunea în funcţie de oraşul lor. Oricare alt loc din lume nu ar fi fost la fel de grozav.

— Ai reţinut ce ţi-am spus? întrebă Jaffe cel agitat şi cu părul argintiu, simţind că mintea lui Harvath rătăcea aiurea. Sau vrei să-ţi scriu pe ceva?

---

[31] JTTF, Joint Terrorism Task Force.

[32] Ziua naţională a Statelor Unite ale Americii.

[33] *Egg cream* (trad. *cremă de ouă*) este o băutură clasică în New York, preparată din sirop de ciocolată, lapte şi apă minerală. Datează, probabil, din secolul al XIX-lea şi este asociată în special districtului Brooklyn din New York, zona natală a inventatorului acestei băuturi, Louis Auster. În mod ironic, băutura nu conţine nici ouă, nici smântână.

— Cred că am reţinut, îi răspunse el. Şi cu voi cum rămâne? Petreceţi un sfârşit de săptămână în Catskills[34] înainte de a-l plimba pe amicul nostru spre însoritul golf Guantanamo?

Jaffe zâmbi:

— De fapt ne gândeam că n-ar fi rău să îi prezentăm toate acuzaţiile care i se aduc şi să îl atârnăm la intrarea în Fort Drum[35]. Am putea vinde bilete cu un dolar bucata şi le-am spune soldaţilor că este o pinata[36] arăbească.

Harvath gusta umorul lui Jaffe.

— Ai strânge probabil o avere, răspunse el, ştiind că la Fort Drum îşi avea baza Divizia a zecea de infanterie uşoară, care pierduse o grămadă de oameni în Irak, mai ales din pricina dispozitivelor explozibile.

— Dar, din păcate, nu avem timp pentru aşa ceva, încheie Jaffe. FBI îl vrea azi la Federal Plaza nr. 26, în Manhattan, pentru a demara investigaţiile. După care se va ocupa altcineva de el.

Harvath nu îi invidia deloc pe cei care trebuia să îşi petreacă sfârşitul de săptămână de 4 iulie departe de familie şi prieteni pentru a-l interoga pe Sabed Jamal. Dar şi asta făcea parte din meserie şi Scot o ştia foarte bine. America nu îşi putea permite o zi liberă în lupta împotriva terorismului, nici măcar cu ocazia aniversării independenţei. Inamicii lucrau în foc continuu, căutând mereu în sistemul de apărare o breşă de care să poată profita, iar America trebuia să se afle cu un pas înainte.

Privindu-l pe Jaffe cum se alătura oamenilor săi, Harvath îşi dădu seama că, oricât de tare s-ar strădui, Statele Unite nu puteau controla situaţia integral. De data asta, ca şi în alte ocazii, misiunea se încheiase cu succes. Dar atât. Chiar dacă eliminaseră din joc un jucător foarte important, existau numeroase alte rezerve prin care terorismul putea acţiona. Şi indiferent de pierderile pe care le sufereau, părea că teroriştii găseau la nesfârşit resurse de înlocuire.

Iar adevărul nerostit, dar cunoscut de fiecare soldat implicat în lupta împotriva terorismului, era acela că nu se punea problema *dacă* teroriştii vor lovi din nou Statele Unite, ci *când.*

Se rugă să nu aibă parte de o astfel de zi, pentru că ştia că, în

---

[34] Regiune muntoasă în nordul statului New York.

[35] Bază militară americană din statul New York.

[36] Un săculeţ colorat din hârtie, agăţat în timpul unor sărbători de tavan sau de ramura unui copac. De obicei, copii legaţi la ochi încearcă să spargă pinata cu nişte beţe, pentru a se bucura de bomboanele dinăuntru.

acele momente, 11 septembrie avea să pară numai o repetiţie pentru marele act.

9

New York

Drumul de la Rouses Point până în Manhattan dura, în mod normal, cinci ore şi jumătate, dar cu ajutorul unui termos plin cu cafea, al unui picior greu pe pedală, al muzicii lui George Clinton şi a formaţiei Parliament, Harvath străbătu distanţa în patru.

Cu trapa deschisă, cu geamurile lăsate şi cu difuzoarele urlând melodia „Tear the Roof Off the Sucker”[37] în Chevy-ul TrailBlazer[38] negru, Harvath trecu în viteză pe podul George Washington spre districtul Manhattan, puţin după ora 14:00. Privi câteva momente cerul şi apoi traficul aglomerat specific sărbătorii şi se gândi că vremea era chiar grozavă, cam douăzeci şi şase de grade, soare şi numai o urmă de umiditate. Se anunţa un sfârşit de săptămână perfect.

Cu o oră înainte de a intra în oraş îşi sunase amicul, ofiţerul Robert Herrington, sau „Bob Ghiulea”, cum îi spuneau cunoscuţii, recent trecut în rezervă din cadrul Delta Force[39] şi stabiliseră un punct de întâlnire.

Pentru că Bob mai avea câteva lucruri de încheiat la Departamentul Veteranilor[40] din Manhattan, au decis să se întâlnească la unul dintre barurile favorite ale lui Harvath de

---

[37] Al doilea single lansat de formaţia Parliament în 1976, unul dintre cele reprezentative pentru stilul funk.

[38] *Chevrolet TrailBlazer* este SUV-ul realizat de divizia Chevrolet a producătorului american de automobile General Motors.

[39] Primul detaşament de forţe speciale *(1st SFOD-D),* cunoscut drept *Delta* în armata americană, drept *Delta Force* de către civili şi drept *Grupul de aplicaţii armate* în cadrul Departamentului de Apărare al Statelor Unite, este o ramură a armatei destinată operaţiunilor speciale (Special Operations Force, SOF) şi parte a Centrului de Comandă pentru Operaţiuni Speciale (Joint Special Operations Command, JSOC). Printre misiunile principale se numără combaterea terorismului şi operaţiuni de intervenţie militară, dar detaşamentul are un caracter foarte versatil, care îi permite şi asumarea altor misiuni, de salvare şi recuperare de ostatici, raiduri, sau eliminarea grupărilor adverse de spionaj.

[40] Departament din cadrul guvernului, care asigură atât asistenţă socială şi financiară veteranilor şi familiilor acestora, dar şi asistenţă medicală.

lângă Times Square, numit Pig&Whistle[41], unde demaraseră odată proiectul de cutreierare a barurilor Alcoolici Unanimi.

După ce se plimbă prin cartier vreo douăzeci de minute, Harvath opri în cea mai ieftină parcare întâlnită şi, după ce promise primul născut, doi litri de sânge şi un organ vital pentru a fi amânat cu plata, străbătu pe jos cele patru străzi până la bar.

Înăuntru, tot staff-ul şi clienţii erau lipiţi de ecranul televizorului. Harvath ocupă un scaun la bar, comandă o bere neagră şi încercă să îşi dea seama despre ce se vorbea la ştiri.

La o grădiniţă din Bronx, o grupare luase ostatici. *Halal început de weekend de 4 iulie,* gândi el şi mai comandă ceva de mâncare, încercând să uite lumea şi nesfârşitele ei probleme.

Îşi aminti cum îl cunoscuse pe Bob Herrington. Fuseseră repartizaţi în cadrul unui program al Forţelor Speciale de instruire a unor trupe dintr-o ţară sud-americană. Misiunea finală a soldaţilor fusese de a şi prezenta noile tehnici asimilate printr-o serie de exerciţii, culminând cu escaladarea unui platou montan, unde erau aşteptaţi de preşedintele respectivei ţări, de generali şi de alte personalităţi, pentru a le verifica pregătirea. Ideea era că aveau la dispoziţie foarte puţin timp.

Deşi soldaţii se descurcau mult mai bine decât s-ar fi aşteptat instructorii americani, când au ajuns la escaladarea pantei abrupte a muntelui, a devenit clar că nu mai aveau puterea să ajungă pe platou în timpul indicat. Şi ce idee a avut Bob? Odată ce au ajuns la baza muntelui şi nu mai puteau fi văzuţi de comisia de verificare, a adunat toate armele soldaţilor, le-a îndesat în rucsacul său şi a pornit înaintea lor.

Harvath nu înţelesese pe moment ce avea de gând Herrington. Chiar dedesubtul platoului, Bob s-a oprit însă şi a înapoiat fiecărui soldat arma când trecea pe lângă el. Iar pe platou s-a creat oarece confuzie până când soldaţii şi-au recuperat arma corespunzătoare. Când Harvath a ajuns sus, l-a văzut pe Bob zâmbind şi atunci a învăţat prima sa lecţie despre ce înseamnă să fii cu adevărat un conducător – cel mai important lucru este ca echipa ta să îşi atingă obiectivul ca grup. Cum se întâmplă treaba asta contează mult mai puţin atâta vreme cât toţi membrii trec linia de sosire laolaltă.

Bob ar fi putut foarte bine să îşi asume meritul pentru succesul soldaţilor, dar nu era caracteristic pentru el. Era mult mai satisfăcut să-i vadă reuşind în misiunea lor. Harvath îl

[41] Porcul şi Gâtlejul.

apreciase din secunda în care îl cunoscuse, dar pe platoul acela prăfuit din America Latină ajunsese să îi poarte un respect profund, care devenise în timp o prietenie durabilă şi mai multe misiuni trăite împreună. Harvath chiar glumea destul de des că Bob era pentru el fratele pe care nu şi-l dorise niciodată.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu se pregătea să mai comande o bere, când Bob Ghiulea apăru de nici unde şi aruncă pe tejgheaua barului o monedă a Forţelor pentru Operaţiuni Speciale. Regula era că, dacă tu şi un alt coleg primeaţi aceeaşi monedă pentru o misiune sau pentru o echipă din care aţi făcut parte şi nu aveai moneda la tine, trebuia să faci cinste cu un rând de băutură. Dacă aveai moneda, cel care o aruncase primul trebuia să achite băuturile. Harvath era deja pregătit pentru vechiul său prieten. Îşi ridică şerveţelul şi îi arătă acestuia moneda lui.

După ce se interesă dacă barul servea şi coniac Louis XIII, Harvath dădu noroc cu amicul său.

— Bună încercare, prietene, îi spuse, fiind atent să nu scuture prea tare umărul rănit al acestuia.

— Mai şi câştigi, dar mai şi pierzi, replică Herrington, care era cu cel puţin şapte centimetri mai înalt decât el şi ceva mai lat în spate.

Părul şaten era tuns scurt, dar încă purta barba specifică populaţiei din Afganistan. Ochii săi verzi şi vigilenţi se rotiră în jurul încăperii, după care se întoarse către barman şi îi spuse:

— Mai adu-ne un rând din ce bea el, iar mie fă-mi o porţie dublă.

— El bea bere neagră, drăguţă, îi răspunse chelneriţa cu un vădit accent irlandez şi chef de flirt în voce.

Bob îi adresă cel mai fermecător zâmbet al său:

— Atunci mie să îmi aduci două halbe. Nu vreau să mi-o ia înainte.

Femeia îşi dădu ochii pe spate şi plecă după trei halbe de bere neagră.

— Cred că te cam place, îi spuse Harvath când chelneriţa nu-l mai putea auzi.

— Suflet şi minte. Asta caut eu.

Harvath izbucni în râs. Era plăcut să vadă că Bob se afla într-o dispoziţie bună. Totuşi, sub acel zâmbet şi acea atitudine de nepăsare, Scot ştia că prietenul său nu suporta foarte bine trecerea în rezervă impusă. Acesta era motivul principal pentru

care decisese să îşi petreacă sfârşitul de săptămână liber în New York.

Un alt motiv era acela că, în prezent, nici nu exista cineva anume cu care să merite să îşi petreacă vacanţa. Singura femeie cu care Harvath chiar îşi imaginase un viitor era deja logodită şi se pregătea să se mărite cu altcineva.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Bob îi adresă o întrebare:

— Meg ce mai face?

Harvath ştia că subiectul era inevitabil. Amândoi fuseseră implicaţi, cu câţiva ani în urmă, în echipa de salvare a ostaticilor dintr-un avion în care se afla şi Meg Cassidy. Deoarece era singura care îi văzuse chipul teroristului, a fost solicitată în identificarea şi prinderea acestuia. Pregătirea ei pentru această misiune a fost desfăşurată *cu uşile închise,* cum se spune, de către Bob şi alţi colegi, la baza Delta Force din Fort Bragg.

— Probabil că la anul pe vremea asta amândoi vom merge la nunta ei, îi răspunse Harvath.

— Trebuie că eşti cel mai fraier om pe care l-am cunoscut, mă crezi?

— Şi mie îmi pare bine să te văd, Robert, îi răspunse Harvath în timp ce femeia de la bar le aşeza în faţă halbele de bere, una lui Scot şi două prietenului său.

După ce se îndepărtă, Bob îi spuse:

— Meg Cassidy este clar cea mai grozavă femeie cu care te-am văzut vreodată, iar tu o laşi pur şi simplu să îţi scape printre degete.

— E complicat.

— E vorba de o femeie, spuse Bob şi sorbi din berea neagră, lăsând răspunsul să atârne în aer câteva secunde. Ele sunt întotdeauna complicate.

Era un subiect pe care Harvath nu îl agrea deloc.

— S-a terminat, bine?

— Pentru mine e bine dacă şi pentru tine e bine.

— E în regulă, răspunse Harvath, centrându-şi preocupat paharul pe bucata rotundă de carton de sub el.

— Şi acum te vezi cu cineva?

— Nimeni.

Herrington zâmbi:

— Deci nu eşti *cu adevărat* în regulă şi nu s-a terminat *cu adevărat,* aşa-i?

— Ia mai lasă-mă cu asta!

— Mai bine zi-mi că eşti gay. Ce dacă faci parte din SEAL. Până la urmă tot Marină e. Faptul că eşti gay face parte din meserie în cazul vostru. Cum se zice? *Când mergi pe dedesubt, e în regulă să te dai la fund.*

— Du-te dracului, îi răspunse Harvath. Şi să ştii că dacă ai de gând, la un moment dat, să îţi scoţi nasul îngrozitor de mare din viaţa mea personală, aş fi mai mult decât încântat să discutăm despre ce s-a întâmplat în Afganistan.

De data aceasta era rândul lui Bob să devină tăcut. Deşi nu asta intenţionase, Harvath zgândărise un nerv foarte sensibil.

Herrington îi răspunse în cele din urmă:

— Câţi oameni ai pierdut la răpirea preşedintelui?

— Mult prea mulţi.

— Da, replică Bob, înţelegând perfect. E groaznic. Dar ştii ce poate fi şi mai rău?

Harvath dădu din cap.

— Ca oamenii din subordinea ta să fie mutilaţi, schilodiţi şi într-o suferinţă continuă. Asta e mai rău decât să-i vezi murind. Măcar când mor nu mai suferă atât de mult.

Harvath îi făcu semn barmanului pentru un alt rând şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat în Afganistan?

Bob aşteptă să plece chelneriţa şi, după câteva momente de tăcere, răspunse:

— Trebuia să lovim o ţintă lângă Herat[42]. Cred că au aflat de planul nostru, pentru că ne-au lovit înaintea noastră şi ne-au tras-o tare de tot. Unul din băieţii noştri şi-a nenorocit glezna, iar eu îl ajutam cu echipamentul. Ar fi trebuit să îmi dau seama că va urma un atac, dar n-a fost aşa. Nu eram la locul meu. Eram al treilea în coloană şi înaintam spre locul meu din faţă când s-a întâmplat. Cei doi dinaintea mea au păţit-o rău. Eu am scăpat uşor în comparaţie cu ei, dar asta nu contează. Din cauza mea, toţi am primit ordin de trecere în rezervă pe motive medicale.

— Şi crezi că toate astea s-au întâmplat pentru că nu erai în faţă, la locul tău?

— Un comandant de echipă stă în faţă. Punct.

— Asta e o tâmpenie, Bob şi ştii bine, spuse Harvath. Nimeni nu poate sta numai în faţă tot timpul, nici măcar tu. De-aia poziţia se ocupă prin rotaţie.

— Dar era rândul meu să fiu în faţă.

— Şi, cu toate astea, cărai echipamentul unui soldat rănit. Nu

[42] Oraş în partea de vest a Afganistanului.

poţi să le faci pe toate.

— Acum nu, după câte se pare.

— Rahaturi de-astea se întâmplă tot timpul, Bob.

— Mie nu mi s-a întâmplat şi nici echipa *mea.* În doi ani de zile nu ni s-a rupt nici măcar o unghie şi, dintr-odată, *bang,* trei dintre noi sunt traşi pe tuşă. Unul din ei nu va mai merge niciodată, nu va mai fi în stare să facă dragoste cu nevasta, iar celălalt este orb. Nu îşi va mai vedea copiii crescând. Şi toate astea pentru că eu nu am fost în faţă când a trebuit.

Harvath îl cunoştea destul de bine pe Bob şi, mai ales, îi cunoştea reputaţia. De fapt, cam toată lumea din Operaţiuni Speciale cunoştea faima acestui om. Bob era în stare să ducă un batalion întreg în spate. Era un atlet incredibil şi unul dintre cei mai buni soldaţi ai Statelor Unite. Chiar din ziua în care se înrolase în armată, imediat după liceu, apoi în tabăra de instrucţie Ranger şi în cadrul Grupului 7[43] şi, în cele din urmă, în Delta, Bob fusese întotdeauna un lider. Nu era deloc o chestiune de orgoliu. Aşa era el, nu putea bate pasul pe loc.

Nu era deloc surprinzător pentru Harvath că Bob suferea îngrozitor pentru camarazii săi. Era o altă trăsătură de caracter a prietenului său. Şi a majorităţii soldaţilor americani. Adevărul, libertatea şi stilul american erau sloganuri care dădeau bine pe sticlă, dar în focul demonic al luptelor nu mureai pentru ţară, ci pentru camaradul de lângă tine.

Privindu-şi prietenul în ochi, Scot încercă din nou să ridice o parte din povara care îl apăsa:

— Bob, rahaturi de-astea se întâmplă.

— Da, poate ai dreptate. Dar nu aşa îmi doream să mă retrag, răspunse Herrington şi luă o înghiţitură zdravănă de bere. Voiam să mă retrag cu fruntea sus. Şi mai voiam o şansă, una singură, să demonstrez nu numai echipei, cât mai ales mie însumi, că mai sunt în stare să lupt şi că ceea ce s-a întâmplat nu are nici o legătură cu faptul că am câţiva ani în plus şi mai puţină agilitate.

Harvath nu avea de gând să păstreze conversaţia în direcţia asta. Era nevoie ca Bob să iasă rapid din starea deplorabilă în care se afla.

— La câte concursuri de triatlon ai participat cu echipa anul trecut?

---

[43] Grupul forţelor speciale 7 – *7th Special Forces Group* a fost înfiinţat în 20 mai 1960. Scopul său este de a desfăşura acţiuni de gherilă şi de a instrui trupe armate ale guvernelor partenere din America Centrala şi de Sud.

— La două.

— Şi care a fost cel mai prost rezultat?

— Locul al cincilea.

Harvath se prefăcu că se gândeşte un moment şi adăugă:

— Ştii, cred că până la urmă a fost o idee bună ca armata să te scoată la pensie. Vreau să spun, doar două rezultate în top zece internaţional? Clar ai luat-o la vale!

Bob nu îşi ridicase privirea, dar Scot putea zări urmele unui zâmbet slab şi decise să meargă mai departe cu gluma.

— Iisuse, Bob, ai patruzeci de ani. Ar trebui să te lupţi pentru o proteză dentară şi una de şold, nu să primeşti o armă şi să pleci în cele mai periculoase misiuni ale ţării. Acolo plecăm noi, ăştia mai tineri.

Zâmbetul lui Herrington se întinsese acum pe toată faţa.

— În primul rând, ai doar patru ani mai puţin ca mine, iar în al doilea, chiar dacă faci parte din SEAL, îţi pot tăbăci curul în mai puţin de un minut new-yorkez, aşa că nu mai face pe deşteptul cu mine. O să îţi fie foarte greu să ai parte de vreo cucerire zilele astea dacă îţi punctez eu ochii ca lumea.

Harvath tocmai se pregătea să îi sugereze să înlocuiască moto-ul de comando, *discret, rapid şi mortal,* cu unul mult mai potrivit, *senil, încet şi surd.* Dar Herrington îi tăie vorba, cu privirea aţintită la ecranul televizorului:

— Asta nu e bine!

Harvath privi şi el şi observă câteva blindate ale echipelor de urgenţă din cadrul Poliţiei din New York înconjurând şcoala din Bronx, unde erau luaţi ostatici.

— ESU[44] apare în mod normal în dube mai mici. Câte două de echipă, continuă Herrington. Căruţele astea mari sunt dulapurile lor umblătoare. Pe astea nu le mişcă decât dacă situaţia este foarte gravă. Şi văd cel puţin patru acolo. Asta înseamnă că au trimis patru echipe. Deci nu e vorba de mărunţiş aici.

Harvath ştia că, în afară de armată, forţele ESU din cadrul poliţiei din New York erau nu doar cea mai mare echipă de tip

---

[44] *Emergency Service Unit* – departament din cadrul poliţiei americane destinat gestionării situaţiilor de urgenţă Forţele de poliţie nu au, de regulă, un echipaj tradiţional S.W.A.T., spre deosebire de restul forţelor de menţinere a ordinii. ESU îndeplineşte rolul unui echipaj S.W.A.T., dar şi mult mai mult. Membrii ESU sunt cei mai buni experţi ai departamentului de poliţie, cu aptitudini pentru operaţiuni în care sunt implicate arme deosebit de periculoase, reţinere de ostatici, ameninţări teroriste, sau chiar securizarea unor animale sălbatice crescute in apartamente civile.

S.W.A.T.[45] din ţară, dar şi cel mai bun. Şi, cu toate că erau toţi fraţi de arme, fiecare echipă de acest gen prefera să acţioneze singură, iar întăririle erau solicitate numai în cazuri foarte grave. Prin mintea lui Harvath începură să curgă scene ale masacrului de la şcoala din Beslan[46]. O şcoală era o ţintă perfectă pentru un atentat terorist, iar un scenariu de acest gen ar fi avut un impact devastator aici, în Statele Unite. Harvath chiar se întrebase de câteva ori de ce nu încercaseră teroriştii şi varianta asta. Relatările media, dar mai ales durerea colectivă americană, ar fi fost de neimaginat.

Se pregătea să îi spună toate astea lui Bob când ştirile se întrerupseră pentru alte două anunţuri extrem de grave: un incendiu izbucnit la Centrul de Comandă din Brooklyn al Operaţiunilor de Urgenţă, dirijat de primarul David Brown şi un trăgător care atacase o aeronavă pe aeroportul LaGuardia din Queens.

Herrington dădu gânditor din cap:

— Dacă nu m-aş pricepe, aş zice că cineva se cam joacă cu focul. Cred că atacul asupra şcolii din Bronx e mult mai serios decât pare dacă au apărut atâtea echipe ESU prin preajmă.

— Exact ca la Beslan, adăugă Harvath.

— Din câte ştim deocamdată, continuă Bob, alte echipe pot fi deja pe drum. Şi apoi e şi atacul de la aeroport. Au puricat atât de bine locul ăla încât se ştiu pe dinafară toate acoperişurile, toate pistele şi toate dârele unsuroase pe o rază de trei kilometri. Toate locurile unde s-ar putea ascunde un trăgător. Cine a reuşit să treacă de filtrul ăsta şi să stârnească asemenea belele, e cu siguranţă, un profesionist.

— Sau poate fi foarte bine o altă zi de căcat în New York.

— Nu ştiu ce să zic.

— Hai, Bob! De ce ar vrea cineva să dea de lucru tuturor echipelor ăstora speciale?

În acel moment, postul de televiziune transmitea imagini în direct ale incendiului de la Centrul de Comandă al primarului de

---

[45] *SWAT (Special Weapons and Tactics)* este o unitate specială în multe departamente de securitate internă din Statele Unite, destinată operaţiunilor deosebit de periculoase: prezentarea unor mandate de arestare cu grad ridicat de risc, recuperare de ostatici, sau intervenţii armate, prevenirea atacurilor teroriste, ori capturarea unor criminali înarmaţi.

[46] Masacrul de la Beslan – 1200 de copii şi adulţi luaţi ostatici de o grupare rebelă cecenă, în data de 1 septembrie 2004, în regiunea autonomă Osetia de Nord, Federaţia Rusă.

lângă Podul Brooklyn, iar Herrington răspunse:

— Poate din acelaşi motiv pentru care ar dori să anihileze şi Centrul de Comandă.

— Doar nu crezi că toate astea fac parte dintr-un atac mult mai mare, nu? întrebă Harvath.

— Cine ştie? Dar, dacă nu te superi, chiar n-aş vrea să zac într-un bar din Times Square dacă se întâmplă treaba asta.

10

În ciuda aerului condiţionat şi a antiperspirantului pe care instructorul său insistase să îl folosească, tricoul Polo roşu al lui Nassir Hamal se lipise de pielea asudată. Toţi martirii primiseră tranchilizante, respectiv Valium, pentru a-şi păstra calmul în momentul decisiv. Mullahul[47] de la moscheea din New Jersey, care îi îndrumase de-a lungul pregătirii, îi asigurase că aceste medicamente nu vor umbri cu nimic călătoria lor în Paradis. Deşi unii dintre camarazii săi acceptaseră oferta de a încerca pilulele înainte pentru a le testa efectul, Nassir refuzase. Era sigur că, la momentul potrivit, îşi va întâmpina sfârşitul cu inima puternică, datorită dragostei sale pentru Islam. Dar acum, când zăcea în traficul imposibil de pe Strada 64, în compania gândurilor şi a unui casetofon stricat, nu mai era la fel de hotărât.

Privi celularul de pe scaunul de alături şi se gândi să îşi sune instructorul, dar renunţă. Îşi petrecuseră toată noaptea spunând rugăciuni şi citind versete din Coran împreună şi discutând despre Paradis în timp ce ceilalţi dormeau. Instructorul devenise un fel de frate mai mare pentru el, încredinţându-i elevului său o taină: însuşi Profetul Mohammed, fie pace asupra Lui, îl vizitase în vis şi îi ordonase ca misiunea cea mai importantă şi mai dificilă să îi fie încredinţată lui Nassir. Era o onoare pe care el o acceptase cu sinceritate pură şi devotament.

Nu i se permisese să îşi ia adio de la mama şi sora sa, amândouă emigrate în Statele Unite alături de el cu zece ani în urmă, dar spera că vor înţelege. Şi mai spera să aprecieze şi renta pe care instructorul o promisese familiilor martirilor. Islamul avea grijă de oamenii săi, o trăsătură care lipsea, din păcate, culturii occidentale.

Indiferent de părerea familiei, Nassir ştia, în sufletul lui, că misiunea sa e corectă. Când fusese abordat în moscheea din nordul oraşului Chicago şi i se propusese participarea la un grup de studiu cu cel mai înţelept şi învăţat imam[48] care vizita oraşul, Nassir acceptase cu inima deschisă. Dezamăgit de evoluţia

[47] Preot islamic.

[48] Lider islamic.

precară a unei afaceri, de un divorţ şi de o existenţă umilitoare în S.U.A., căutase şi aflase scopul menit să-i umple goliciunea din suflet – Islamul.

Cu timpul, renunţase la colecţia de discuri, la fumat şi îi explica surorii sale zilnic despre păcatul dansului şi al hainelor americane mult prea îndrăzneţe, sau despre pericolul prietenilor cu care se întâlnea. Până într-o zi când, sătulă de atâtea lecţii, i-a sugerat să se întoarcă în ţara lor natală dacă America nu-i mai era pe plac. Nassir se gândise foarte serios la varianta asta, chiar făcu ceva economii pentru biletul de avion şi aranjă cu nişte rude să îl găzduiască la întoarcere, dar iată că în viaţa sa apăruse imamul. Şi, după ce s-au cunoscut mai bine, acesta îi prezentase un plan mai bun, prin care să atragă gloria lui Allah asupra existenţei sale umilitoare şi egoiste.

Când traficul se mişcă din nou, Nassir conduse dubiţa falsă FedEx[49] pe Bulevardul Trei şi se îndreptă spre sud. După câteva străzi îşi identifică ţinta. Automat, începu să recite versetele speciale din Coran, pe care le primiseră toţi martirii pentru a căpăta putere şi curaj pentru momentul decisiv, ultimul pe care îl vor cunoaşte toţi.

[49] *FedEx (FedEx Corporation)* este o linie de transport aerian a coletelor, dar oferă şi servicii de curierat (inclusiv pe timp de noapte), servicii de copiere de documente şi chiar servicii de logistică. *FedEx* este abrevierea denumirii originale a companiei, *Federal Express.*

11

Era patru şi jumătate, iar pe stradă se vedea deja agitaţia specifică sărbătorii. În timp ce mergea alături de Herrington prin Times Square, Harvath încerca să înţeleagă ce făceau de fapt. O porţie de paranoia era ceva normal în meseria lor, dar în ce punct întreceau măsura? Partea raţională din creierul său considera că depăşiseră acel punct când plecaseră din banii plin cu de toate, mai ales cu o chelneriţă drăguţă, în schimb instinctul îi dădea dreptate lui Bob.

— Încotro mergem? întrebă Scot.

Arătând spre sud de-a lungul Bulevardului Broadway, Bob îi răspunse:

— Probabil că Times Square se află în capul listei de ţinte preferate de terorişti. Ştiu un restaurant bun nu departe de sediul Departamentului Veteranilor. Să mergem!

— Sediul Veteranilor? Ai petrecut deja o grămadă de vreme pe-acolo. Nu te-ai săturat de locul ăla?

— O să fii uimit să auzi că nu. E ceva mai mult acum decât. Locul unde pierdea vremea bunică-tu, Scot. Au evoluat de atunci.

— Ah, acum sterilizează instrumentele şi chestii de-astea?

— Mai grozav! Dacă îţi amputează un braţ, ai două gloanţe la dispoziţie din care să muşti în loc de unul singur.

Măcar Bob nu îşi pierduse simţul umorului.

— Dar cu maşina mea cum rămâne?

Oprind un taxi din care tocmai coborâse cineva, Herrington îi spuse:

— Las-o acolo! Ne întoarcem mai târziu după ea.

În timp ce taxiul îi ducea la adresa indicată, Harvath observa mulţimea de oameni înghesuiţi pe străzi, iar mintea îi reveni asupra imaginilor transmise la televizorul din bar. Privite ca incidente izolate, evenimentele de la periferia Manhattan-ului erau foarte serioase, dar nu ceva chiar neobişnuit. Când le analizai împreună însă, păreau deodată mult prea grave pentru a fi numai o simplă coincidenţă. Şi nici Scot Harvath, nici Bob Herrington nu credeau în coincidenţe. Nimeni din branşa lor nu credea în aşa ceva. Încercarea de a conecta punctele pentru a vedea imaginea de ansamblu era parte importantă din

instructajul lor.

Chiar dacă se afla în vacanţă şi trebuia să se relaxeze, Harvath nu se putea gândi decât la afirmaţia lui Bob şi repetă întrebarea de mai devreme:

— Să presupunem că ai dreptate în legătură cu ceea ce se întâmplă dincolo de râu. De ce crezi că cineva ar dori să scoată din joc toate echipele speciale?

— Îţi pot da un milion de motive, îi spuse Bob, în timp ce privea cu atenţie un camion acoperit cu graffiti care pierdea vremea în faţa unei bănci. Şi nici unul dintre ele nu are final fericit.

— Dar dacă analizezi situaţia pe bucăţele, poţi deduce că neutralizarea acestor forţe speciale le opreşte să intervină asupra obiectivului tău sau asupra punctului tău de scăpare, nu crezi?

Deşi taxiul avea viteză, ochii lui Bob remarcară câţiva şoferi de taxi care parcaseră pe două benzi lângă un stand de falafel şi vorbeau în gura mare.

— Deci?

— Deci, dacă eşti un sinucigaş cu bombă sau dacă ai de gândi să bagi un avion într-o clădire, nu prea ţi-ar păsa de echipele speciale. Până s-ar dumiri asupra planului tău, teoretic ar fi prea târziu.

— Depinde ce ai de gând să faci. Dacă nu eşti un sinucigaş cu bombă şi nici nu ai de gând să bagi un avion într-o clădire? Dacă ai avea cu totul alte planuri?

Harvath îşi întoarse privirea spre fereastră şi întrebă:

— Adică?

— Nu ştiu, răspunse Herrington. Am văzut toate treburile alea la televizor şi am avut sentimentul *ăla* de nelinişte.

— Vechile obiceiuri dispar greu.

Bob zâmbi.

— Aşa îmi place mai mult, spuse Harvath şi decise să schimbe subiectul.

Amândoi erau oarecum agitaţi.

— Şi crezi că o să capăt paharul de coniac Louis XIII pe care mi-l datorezi la localul ăsta la care mergem acum?

— Probabil că nu. Pentru asta trebuie să căutăm un bar de fiţe gay. Şi poate găseşti şi nişte băieţi haioşi din Marină cu care să-ţi petreci timpul.

Harvath îi arătă prietenului său degetul mijlociu, iar acesta

râse.

Până la Strada 34 traficul se aglomeră, iar Herrington încercă să îl redirecţioneze pe şofer.

Cincisprezece minute mai târziu, când ajunseseră pe Strada 28, radioul din maşină izbucni cu nişte voci terifiate, pe care nici Harvath, nici Herrington nu le înţelegeau.

Când Scot întrebă ce se întâmplase, şoferul se bâlbâi ameţit:

— Podul Queensboro!

— Ce-i cu el?

— Tocmai a explodat!

12

Autostrada din Long Island

Pe Tim şi Marcy nu îi deranja deloc să meargă cu fetele în oraş. De fapt, chiar preferau asta. Aşa puteau şi ele să bea un pahar fără a-şi mai pune problema condusului înapoi.

Pe parcurs observaseră că, deja la ora cinci, traficul dinspre Manhattan era bară la bară, fiindcă oamenii preferau să-şi petreacă vacanţa în locuri ca Fire Island, Hamptons, sau Montauk Point[50]. Tim se uită la Marcy, iar ea îi citi imediat gândurile.

— Slavă Domnului că nu o să avem parte de aşa ceva!

Fetele îşi anunţaseră de la început planul. Întâi voiau să meargă în SoHo[51] pentru cumpărături, după care trebuia să întâlnească nişte prieteni pentru a lua cina la un restaurant fiţos din Chelsea. Mai târziu voiau să ajungă la un club tare de tot din centrul Manhattanului, dar nu prea devreme. Doamne fereşte să ajungă acolo printre primii clienţi! Aşa că au decis ca, dacă la prima tură prin faţa clubului nu era coadă la intrare, să mai piardă ceva vreme la un local drăguţ de pe Strada 56, numit Town. Să bea un pahar sau două de vin, după care să mai treacă o dată prin faţa clubului.

Deşi Marcy era amabilă şi le lăsa pe fete să asculte orice post de muzică doreau în maşină, se rugă în glumă de ele să o lase să asculte cinci minute WCBS pentru ultimele ştiri din trafic. Nu era o persoană temătoare din fire, dar, având în vedere ce se întâmpla în Bronx, Brooklyn şi Queens, Marcy dorea să se asigure că nu vor avea parte de blocaje.

Conform ştirilor de la radio, traficul era lejer pe podul Williamsburg şi mai departe în Manhattan, aşa că Marcy comută înapoi pe muzica de la Power 105 şi se concentră asupra drumului.

Fetele râdeau, şuşoteau şi se plângeau în privinţa ultimei veri libere dinaintea absolvirii de la Yale, ca şi cum cei doi adulţi din

---

[50] Destinaţii turistice din jurul oraşului New York.

[51] Stradă comercială din Manhattan, bazată pe acronimul rezultat de la denumirea „South of Houston Street”.

scaunele din faţă nici nu se aflau acolo. Dar asta nu era o problemă pentru Tim şi Marcy. Erau obişnuiţi să fie ignoraţi.

Când ajunseră pe podul Williamsburg, traficul se aglomera. Marcy se străduia să nu se agite, dar devenea din ce în ce mai stresant. Când prinse o portiţă pe banda din stânga, semnaliza şi îşi ocupă noul loc. După vreo şase lungimi de maşină înţelese care era cauza acelei ambuscade. O utilitară urâtă şi maro, inscripţionată *Birchman Landscaping*[52], mergea cu cel puţin douăzeci şi cinci de kilometri sub limita de viteză, când toţi ceilalţi încercau să se menţină măcar în treizeci de kilometri peste ea.

Marcy îşi roti privirea către Tim, iar el replică:

— Nici măcar să n-o spui!

— Priveşte-mă numai! răspunse Marcy, după care trase maşina lângă utilitară.

În dubiţă erau doi ţipi cu pielea închisă la culoare. *Probabil mexicani.*

— Ţi-am zis eu, spuse ea.

— Relaxează-te, Marcy. E nevoie de o mare diversitate pentru a alcătui lumea asta.

— Ştiu că aşa e. Nemţii sunt cei mai rapizi şoferi. Italienii sunt nebuni, iar mexicanii sunt cei mai înceţi.

— Nu sunt de acord cu asta, răspunse Tim. Eu sunt italian.

— Şi tocmai de-asta conduc eu. Mi-am încheiat pledoaria.

Tim zâmbi. Marcy nu avea să se schimbe niciodată.

— Îţi spun sigur, adăugă el, utilitara asta e cea mai urâtă maşină pe care am văzut-o vreodată.

— Ai putea crede că decoratorii sunt ceva mai creativi decât restul lumii, nu-i aşa?

— Să picteze nişte flori pe urâţenia aia sau ceva.

Acum era rândul lui Marcy să zâmbească. Câteodată credea că Tim îşi alesese greşit menirea în viaţă. Avea un simţ estetic foarte dezvoltat. Iar ea atribuia acest fapt originii sale italiene. Caravaggio, da Vinci, Michelangelo… toţi italieni.

— Ia uite! spuse Tim. Lucrezi pentru Birchman şi nu numai că ai parte de o maşină oribilă şi uniforme identice, dar primeşti şi ceasuri identice.

Marcy privi pe geamul din dreapta şi observă cum cei doi bărbaţi din utilitară îşi priveau ceasurile.

— Probabil au întârziat la următorul loc de muncă. De-aia se

[52] trad. Birchman – decoraţiuni exterioare.

grăbesc aşa tare.

Tim îşi înăbuşi un chicotit. Nu se putea abţine. Deşi Marcy putea fi uneori prea deocheată pentru gustul său, era totuşi foarte amuzantă. Treaba asta îl sâcâise la început, dar lucrau împreună de atâta vreme încât învăţase să-i accepte umorul ca trăsătură de caracter.

Marcy apăsă pedala de acceleraţie şi, după ce depăşi camionul, întrebă:

— Ei, ce zici de chestia asta?

Tim se aplecă pentru a putea vedea la ce se uita Marcy pe geamul ei.

— Care?

— Mai e o utilitară la fel ca aia blocată în trafic pe sensul opus.

— Unde?

— Tocmai am trecut pe lângă ea.

— Frate, ce aş vrea şi eu să mă bag în afacerea asta! Băieţii ăştia au camioane peste tot.

— Şi cred că le merge grozav vara.

Câteva momente mai târziu, în spatele lor se auzi o explozie uriaşă. Fetele urlară când geamurile maşinii se transformară în bucăţele, iar Marcy pierdu controlul SUV-ului. Se auzi scrâşnetul oribil al metalului care zgârie metal, urmat de o lovitură asurzitoare şi totul se cufundă în întuneric.

13

Lacul Geneva, Wisconsin

Jack Rutledge fusese întotdeauna de părere că piloţii şi preşedinţii de stat nu trebuie să bea în public. Sau cel puţin nu după-amiaza. Era ceva neliniştitor în gestul ăsta. Aşa că, deşi i-ar fi plăcut să guste un pahar de votcă tonic şi, teoretic, era în vacanţă, se mulţumi să bea în continuare Arnold Palmer[53].

În timp ce sorbea din băutura de ceai cu limonada, se gândea că erau foarte puţine locuri în Statele Unite unde se simţea la fel de bine ca în Lake Geneva. Chiar nu-şi explica de ce abia acum îşi dădea seama de asta. Vechiul său coleg de cameră de la facultate, Rodger Cummings, un proprietar de imobiliare de succes din Chicago, cumpărase aici o casă cu trei ani în urmă, iar preşedintele îl vizitase deja de şase ori. Devenise locul său de retragere în timpul campaniilor electorale acerbe, unde se relaxa o zi sau două departe de toate problemele şi încă era şi acum locul său preferat de odihnă; se simţea chiar mai bine decât la Câmp David.

Zonei i se mai spunea şi Hamptonsul[54] vestului şi, cu toate că era un loc foarte plăcut de vizitat vara, preşedintele îl considera foarte plăcut în orice sezon.

Dragostea sa pentru Lake Geneva avea oarecum o nuanţă ironică, deoarece chiar pe celălalt mal al râului se afla casa industriaşului Donald Fawcett, acum decedat, care organizase răpirea preşedintelui cu ceva ani în urmă. De asemenea, era şi reşedinţa a doi senatori care conspiraseră cu Fawcett şi care sfârşiseră într-un mod destul de tragic.

Privind bărcile şi iahturile intersectându-se pe lac, preşedintele se bucura din plin că acceptase invitaţia prietenului său. Simţea că aici se relaxează instantaneu. Lacul avea un efect foarte benefic asupra sa şi îi dădea capacitatea să lase puţin deoparte

---

[53] Băutură răcoritoare foarte populară în Statele Unite, alcătuită din două părţi egale de ceai rece şi limonadă. Este denumită după un reputat jucător american de golf, Arnold Palmer, deoarece era băutura sa favorită.

[54] Staţiune de lângă New York, preferată ca loc de distracţie şi de relaxare de către clasa bogată a coastei de Est.

toate grijile şi preocupările inerente calităţii de lider al lumii democratice, devenind numai Jack Rutledge omul.

Îşi adusese şi un teanc de romane, pe care era nerăbdător să le savureze. Din păcate, nu se putea apuca de citit decât din ziua următoare, după şedinţa din fiecare dimineaţă, care se desfăşura indiferent de locul în care se afla. Iar acum trebuia să „cânte” puţin pentru cină, cum glumea prietenul său. Era doar o mică petrecere. Cam cincizeci de oameni, din care mare parte, graţie aptitudinilor de convingere ale lui Cummings, erau sponsori ai recentei sale campanii electorale. Se serveau câteva cocteiluri şi delicatese, după care se putea considera scăpat. Şi liber pentru următoarele trei zile.

De un singur detaliu ar mai fi fost nevoie pentru ca sfârşitul de săptămână să fie perfect şi anume ca fiica sa, Amanda, să îi fie alături, dar era vară, iar ea devenise o domnişoară şi avea deja prietenii ei.

Rodger ştia că preşedintele avea să fie obosit până la finalul zilei, aşa că programase petrecerea devreme. Pontonul alb din faţa casei, care aparţinuse odată unui bogat proprietar de cale ferată din Illinois, strălucea în apele călduţe şi bogate ale lacului. Fusese decorat cu mult gust de către doamna Cummings, cu flori proaspete, palmieri în vase de lut şi felinare de răchită. Oaspeţii stăteau de vorbă pe marginea pontonului lângă câteva scaune Adirondack[55] de un albastru deschis, dar şi pe puntea din faţă a unui splendid iaht cu aburi fabricat în 1915, numit *Jolly Rodger*[56].

Rutledge îşi formase obiceiul de a o invita la fiecare vizită pe Meg Cassidy, care locuia în Chicago, dar avea o casă şi în Lake Geneva. Meg îşi servise ţara cu mare devotament şi curaj când, civil fiind, acceptase să participe la misiunea de identificare şi capturare a unuia dintre cei mai periculoşi terorişti. Fără capacitatea ei de a identifica figura teroristului, Statele Unite poate nu ar fi reuşit niciodată să-l oprească.

Meg venise la petrecere împreună cu noul ei logodnic, care, deşi părea un tip agreabil, cu siguranţă nu avea carisma lui Scot Harvath. Preşedintele regretase întotdeauna că cei doi nu reuşiseră să treacă peste diferende. Păreau perfecţi unul pentru celălalt, dar probabil că obligaţiile profesionale ale amândurora făcuseră ca despărţirea să fie inevitabilă.

---

[55] Scaune de lemn, folosite în special pentru decor exterior.

[56] Trad. Rodger cel vesel.

Cei trei întreţineau o conversaţie foarte plăcută când Carolyn Leonard, şeful echipei de securitate a preşedintelui, se apropie încet de grup. Se scuză pentru întrerupere şi îi şopti ceva preşedintelui la ureche. Imediat, expresia lui Rutledge se crispă.

— Îmi pare rău, spuse el, dând mâna întâi cu Meg, apoi cu logodnicul ei. A apărut o urgenţă şi trebuie să plec.

— Sper că nu e ceva grav, spuse Meg, dar preşedintele era deja înconjurat de oamenii săi din Serviciul Secret şi escortat de pe *Jolly Rodger.*

— Ce se întâmplă, Carolyn? întrebă Jack Rutledge, observând echipa SEAL la suprafaţă, cu armele pregătite.

— New York-ul a fost lovit, răspunse ea.

— Cum adică *lovit*?

— Nu am prea multe detalii acum, domnule preşedinte. Cred că e mai bine să aşteptaţi raportul specialiştilor când ajungem în elicopter.

Dar Rutledge nu dorea să aştepte până se afla în elicopter. Voia răspunsuri pe loc, mai ales că fiica sa îşi petrecea scurta vacanţă în Long Island. Însă chiar în momentul în care se întorsese spre şeful echipei de agenţi secreţi, elicea elicopterului porni, iar conversaţia deveni imposibilă în acel zgomot asurzitor.

14

New York

Deoarece traficul se blocase de tot, Harvath aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe scaunul de lângă şofer şi sări din maşină împreună cu Bob. Herrington îl anunţase că se aflau la numai şase străzi de Veterani, aşa că deciseră să meargă chiar acolo.

În fiecare bar şi restaurant pe lângă care treceau, oamenii erau lipiţi de ecranul televizorului pentru a urmări scene ale exploziei devastatoare de pe podul Queensboro.

Când ajunseră la sediul Veteranilor, în hol era un haos total. Toată lumea, inclusiv veteranii din poliţie, era îngrămădită în jurul televizoarelor. Bob îl conduse pe Harvath prin mulţime şi apoi la etaj, spre biroul doctorului Sam Hardy. Acesta era un tip de aproape cincizeci de ani, înalt şi bine clădit. Avea un început de chelie şi o expresie în priviri care sugera o experienţă de viaţă destul de bogată.

Hardy îşi ridică ochii din televizor şi îşi întâmpină oaspeţii cu o constatare:

— Se pare că e vorba de atacuri multiple.

— *Multiple?* întrebă Harvath după ce Bob îl prezentă doctorului. Noi am auzit numai de podul Queensboro. Acum sunt mai multe?

Hardy dădu din cap.

— Deocamdată nu sunt ştiri suficiente, dar se pare că toate podurile şi liniile de metrou înspre şi dinspre Manhattan au fost lovite.

Harvath încremenise. Rămăsese cu gura căscată în timp ce priveau împreună canalul de ştiri.

Într-un final remarcă:

— Cred că acum am aflat de ce voiau să neutralizeze echipele speciale.

— Şi de ce voiau să distrugă Centrul de Comandă pentru Situaţii de Urgenţă, adăugă Bob, după care se întoarse spre Hardy:

— Ai veşti şi de la ceilalţi?

— Nu, răspunse doctorul, dar probabil că trebuie să apară.

— Despre cine vorbiţi? întrebă Harvath.

Herrington nu îi răspunse, ci continuă să vorbească cu Hardy:

— Pot să împrumut cardul tău de acces?

— Pentru ce?

— Vreau să merg cu Scot pe acoperiş şi să vedem de acolo ce se întâmplă.

— Vin şi eu cu voi, spuse doctorul. Vreau să văd cu ochii mei. Numai ai răbdare să las un bilet, în caz că mai apare careva pe aici.

De pe acoperiş se puteau vedea nori imenşi de fum din direcţia podului Queensboro, dar şi din alte puncte ale oraşului. Jos era o panică generală, oamenii alergând pe Strada 23 spre East River, de unde se puteau vedea mai bine podurile Queensboro şi Williamsburg.

Pentru câteva momente care trecură ca o eternitate, toţi trei păstrară tăcerea. Erau încremeniţi de oroarea şi dezastrul abătute asupra oraşului.

— *Poduri şi tuneluri,* rosti Harvath după un timp şi asta la începutul unuia dintre cele mai aglomerate finaluri de săptămână. La câte victime ne putem aştepta? Mii? Zeci de mii?

— Cel puţin, spuse doctorul Hardy dând din cap. Cel puţin.

În timp ce priveau peisajul în tăcere, nici unul dintre ei nu îndrăznea să evoce acea dimineaţă caldă de septembrie din 2001, când o mână de terorişti dărâmaseră turnurile gemene. Toţi trei aveau acelaşi sentiment: confuzie, frică şi o ură amară pentru duşmanii America, care aduceau din nou vălul morţii şi al distrugerii asupra atâtor vieţi nevinovate.

— Al-Qaeda, rosti Bob printre dinţi.

Harvath îi dădea dreptate. Atacurile purtau peste tot amprentele al-Qaeda: distrage şi apoi atacă prin lovituri multiple coordonate. Era scenariul desprins din abecedarul lor. Gândurile lui Harvath de a pleca din serviciu pentru a accepta slujba din sectorul privat păreau deodată mult mai puţin stringente. În acest moment nu îşi dorea altceva decât dreptate, o şansă să se răzbune şi era convins că Bob Herrington gândea exact la fel.

În vreme ce priveau grămezi de fum vânăt înălţându-se spre cerul după-amiezii, uşa scărilor se dădu de perete şi apărură trei figuri noi. Erau exact cum îi descrisese Bob în e-mail-urile sale, iar Harvath îi identifică imediat.

— Sunteţi în regulă? îi întrebă Hardy.

— Au lovit totul! urlă Paul Morgan, un puşti de douăzeci şi patru de ani, cu părul negru şi înalt de un metru optzeci. Pantalonii kaki de soldat, curaţi şi călcaţi şi tricoul apretat erau în deplin contrast cu accentul de Bronx cu care crescuse. Când Morgan rostise cuvântul *totul,* se auzise ca *too-tul.*

— Fiecare pod şi fiecare tunel, doctore! Le-au trosnit pe toate!

— Nu ştim încă sigur ce au lovit, Paul. Hai să ne liniştim puţin, îi spuse Hardy.

— Morgan are dreptate, doctore, spuse Tracy Hastings, o femeie de douăzeci şi şase de ani, cu părul blond prins în două codiţe. Era o coafură care îi plăcuse întotdeauna lui Harvath. Codiţele erau purtate de fete, dar când femeile purtau părul aşa, era ceva al naibii de sexi în aspectul lor. Şi cum spusese şi Bob, Hastings era într-o formă foarte bună. Era obsedată de exerciţiile de forţă şi îşi transformase corpul de un metru şaptezeci într-o operă de artă. În mod normal, pe Harvath nu îl atrăgeau femeile atât de musculoase, poate chiar mai musculoase decât el, dar Tracy avea ceva aparte, foarte atrăgător. Hastings probabil că îi observă privirea scrutătoare, pentru că îşi feri ochii şi continuă ce avea de spus:

— Se transmite la ştiri. Au lovit toate podurile şi toate tunelurile, pe unele dintre ele de câteva ori.

— Se repetă totul, adăugă Rick Cates, cel de-al treilea şi ultimul membru al grupului. Şi el era înalt de aproape un metru optzeci, cu ochi negri, capul ras şi un tricou pe care scria *Nu armele ucid oameni. Eu îi ucid.*

— Asta este genul de atac despre care am tot vorbit până acum, spuse el, cu privirea plină de ura şi frustrarea resimţite de toţi.

Hardy încercă să îi calmeze puţin:

— Nu ştim exact ce s-a întâmplat, aşa că hai să ne liniştim o secundă.

— Toate podurile care fac legătura cu Manhattan au fost aruncate în aer, insistă Hastings, iar tu vrei să ne liniştim?

— Da, asta vreau, răspunse doctorul. Opriţi-vă puţin!

Harvath nu ştia ce legătură este între ei şi doctor, dar se părea că toţi îi ascultau părerea, inclusiv Herrington. După un moment de tăcere impusă, Hardy îi prezentă pe caporal Paul Morgan, Corpul Marin al Statelor Unite; locotenent Tracy Hastings, Forţele Navale Americane; şi sergent Rick Cates, Armata Statelor Unite.

După ce Harvath îi salută pe fiecare, un elicopter Bell 412 EP

alb cu albastru, aparţinând poliţiei din New York, trecu chiar pe deasupra acoperişului. Era atât de aproape încât putură observa prin uşa cabinei un lunetist dotat cu o armă cu calibru 50 de ultimă generaţie, capabilă să lovească ţinte la peste un kilometru distanţă.

— Ura! strigă Morgan şi lovi cu pumnul în aer. Prinde-i pe nenorociţii ăia!

Asemenea unor spectatori la un meci de tenis cu un singur jucător, toate capetele se întoarseră spre nord pentru a urmări elicopterul în drumul său de-a lungul East River, către podul Queensboro, care încă fumega. Nu putea şti nimeni dacă mai existau supravieţuitori acolo, dar, ca soldaţi, se bucurau la vederea camarazilor care intrau în luptă, mai ales pentru a răzbuna o asemenea crimă.

Elicopterul ajunsese la mijlocul distanţei, deasupra lui East River, apropiindu-se rapid de pod, când deodată pe cer apăru o nouă dâră de fum. Cates fu primul care înţelese la ce se uitau cu toţii şi urlă ca şi cum pilotul ar fi fost în stare să-l audă:

— RPG[57]!

[57] Rocket-propelled grenade – armă de umăr sau de şold, capabilă să lanseze rachete echipate cu dispozitiv explozibil; bazooka.

15

Abdul Ali nu avea nevoie să audă explozia pentru a şti că a avut loc. Avea un fel de simţ special pentru astfel de situaţii, mai ales când lucra cu soldaţi atât de bine instruiţi. Cecenii erau într-adevăr de excepţie şi se dovediseră a fi o alegere foarte inspirată. Cu părul tăiat foarte scurt şi cu feţele rase, atrăgeau mult mai puţin atenţia decât arabii. Şi, cu toate că erau cel mai costisitor element al operaţiunii, antrenamentul pe care îl dobândiseră la forţele speciale ruseşti Spetsnaz[58] făcea toţi banii. Până acum, se părea că Troll se descurcase foarte bine.

În timp ce Ali era preocupat să găsească numai două subterfugii pentru a detona podurile şi tunelurile, planul lui Troll de a folosi camioane false ale unei firme de decoraţiuni şi ale companiei de curierat FedEx se dovedise foarte eficient. Deşi unul dintre acestea fusese oprit de poliţie pentru un control de rutină, pungile cu îngrăşământ nu erau ceva neobişnuit pentru o firmă de decoraţiuni şi nici un ofiţer de poliţie sau al Autorităţii Portuare nu ar fi avut tupeul să deschidă un colet FedEx decât dacă şoferii păreau suspecţi. Iar Ali îi alesese personal pe cei mai buni agenţi ai săi pentru această operaţiune sinucigaşă. Îşi petrecuseră ultima noapte pe Pământ răzându-şi tot părul de pe trup, citind Coranul şi curăţându-se spiritual pentru a intra în Paradis. Chiar şi cei câţiva pentru care se temea că îşi vor pierde cumpătul îşi îndepliniseră misiunea perfect. Martirii îl serviseră atât pe el, cât şi pe Allah foarte bine.

Conform buletinelor de ştiri de la radio, eforturile lor de a transforma podurile şi tunelurile, inclusiv cele pentru metrou sau pentru trenuri, în pasaje blocate depăşiseră toate aşteptările. Acum era rândul ţintaşilor şi al grenadelor să oprească orice tentativă de trafic aerian sau naval din jurul Manhattan-ului. Toate echipele poliţieneşti erau neutralizate în acest moment şi avea să mai dureze o vreme pentru a se regrupa, ceea ce le prindea foarte bine teroriştilor. Allah le binecuvântase operaţiunea.

---

[58] Russian special purpose regiment – trupele speciale ruseşti.

Cele două SUV-uri negre cu geamuri fumurii şi lumini de poliţie achiziţionate de pe Internet parcară pe trotuar în faţa unei clădiri de cărămidă, pe Strada 84. Pe plăcuţa de alamă de la intrare scria *Transcon Enterprises.* Cu o precizie militară de invidiat, ocupanţii celor două maşini Tahoe[59] se aliniară în stradă în poziţie de tragere Uniforma lor era complet neagră, de la cagule până la ghete, cu excepţia emblemelor false cu sigla Echipei de Intervenţie a FBI, pe scurt HRT[60].

Jumătate dintre ei asigurară intrarea laterală, iar restul năvăliră pe trepte, deconectară sistemul de supraveghere video şi lipiră un dispozitiv explozibil de plastic pe uşa din faţă. Avertizând echipa, cei de lângă uşă se adăpostiră şi detonară dispozitivul. La fel acţionară şi cei din lateral şi intrară rapid în clădire, încărcaţi de arme automate.

Deşi femeia de la recepţie, o tipă cu părul grizonat şi fumătoare înrăită, înşfăcă imediat o armă Beretta, gestul ei nu fu suficient de rapid. Gloanţele îi găuriră corpul în timp ce jumătate din echipă cercetă în viteză holul de la intrare, iar ceilalţi urcară deja cele trei etaje ale clădirii.

Eliminară toţi angajaţi Transcon existenţi în clădire, atât femei cât şi bărbaţi, mulţi dintre ei ieşind din birouri sau din separeuri înarmaţi cu pistoale sau chiar cu arme automate.

La mai puţin de patru minute de la declanşarea atacului, armele au fost reduse la tăcere. În aer plutea un nor de fum. Ali îşi scoase cagula şi îşi chemă oamenii prin staţie. Nici unul nu avea răspunsul pe care îl aştepta. Nu exista nici un semn al prezenţei lui Mohammed bin Mohammed în clădire. În timp ce unul dintre ei plasă dispozitivul electronic despre care Troll îi explicase că le va crea americanilor impresia că activitatea se desfăşoară normal în acel loc, Ali înjură în sinea sa şi îşi privi ceasul. Îşi reîncarcă arma şi calculă cu aproximaţie timpul necesar pentru a ajunge în centru.

---

[59] *Chevrolet Tahoe* – maşină tip SUV (Sport Utility Vehicle) de la General Motors.

[60] *Hostage Rescue Tearo* – echipa de intervenţie pentru salvarea ostaticilor.

16

Pe acoperiş
Strada 48 est, nr. 309

— Cum adică *nu poţi* să aduci elicopterul aici? urlă Mike Jaffe în telefonul său codat cu transmisie prin satelit, pe care îl strângea atât de tare că era în stare să-l crape. Rahat. Îţi mai spun o singură dată: dacă nu găseşti o soluţie, picioruşele îngeraşului nostru o să atingă pământul.

Jaffe ascultă câteva secunde urletele de la celălalt capăt şi răspunse:

— Negativ. Pot veni incognito după lăsarea nopţii să ne ridice de aici. Dacă nu, găsesc eu altă cale. Ne-am înţeles?

Închise telefonul şi îl înmână adjunctului său, Brad Harper, un tip înalt şi scorţos de douăzeci şi cinci de ani, sergent în Marină.

— Nu sunt şanse de evacuare? întrebă Harper în timp ce îndesa telefonul în buzunarul din spate al blugilor.

— Deocamdată, băieţii nu sunt în totalitate convinşi că atacurile au legătură cu amicul nostru de dedesubt.

— Cred că e o glumă. Doar ei ne-au informat prima dată despre interceptare. Al-Qaeda ştie deja că îl avem la noi.

— Ştiu că este în New York, nu ştim însă dacă au aflat că-l ţinem în clădirea asta.

— Şi atunci ce facem?

— Acum stăm pe loc. Un elicopter al poliţiei din New York tocmai a fost doborât de un trăgător, aşa că au îngheţat spaţiul aerian de deasupra Manhattan-ului.

— Atunci să plecăm pe apă.

Jaffe dădu din cap.

— Poliţia din New York, Autoritatea Portuară şi Paza de Coastă au fost atacate de trăgători, atât de East River, cât şi pe Hudson. Aşa că au îngheţat şi traficul naval.

— În felul ăsta nu căpătăm nici întăriri.

— Nu prea.

— Care e planul?

— Procedăm exact cum am stabilit iniţial, îi răspunse Jaffe.

Echipament complet de luptă şi sudăm uşile de acces la etajul nostru.

— Şi pe urmă?

Jaffe îl privi pe Harper şi îi spuse:

— Pe urmă îl încingem puţin pe prizonierul nostru şi îi stoarcem informaţia de care avem nevoie până nu e prea târziu.

17

Când îi sună BlackBerry-ul, Harvath nu îşi revenise încă din şoc. Deşi pentru majoritatea civililor din New York era imposibil să-şi folosească celularul, datorită reţelei mult prea încărcate, telefonul lui funcţiona pentru că era conectat la un program special guvernamental, care acorda prioritate de acces în situaţii de criză. Cerându-şi scuze de la cei prezenţi, se îndepărtă şi răspunse:

— Harvath.

— Scot, Doamne ajută! se auzi vocea şefului său, Gary Lawler. Unde eşti?

— În Manhattan. La intersecţia dintre străzile 23 şi 1, pe acoperişul Centrului Medical pentru Veterani.

— Ce poţi să-mi spui despre ce se întâmplă acolo?

— Am fost atacaţi. Asta se întâmplă. Tocmai am văzut cum un elicopter al poliţiei a fost doborât de o rachetă cu grenadă. Şi din ce am auzit, toate podurile şi tunelurile care leagă Manhattanul de Coastă au fost distruse.

— Asta am aflat şi noi aici, la DHS[61]. Toate forţele disponibile au fost expediate – unităţile de Marină, Aviaţie, ştii tu. Au demarat imediat operaţiunile de căutare şi salvare a victimelor.

— Dacă ai nevoie de mine, spuse Harvath, spune-mi unde trebuie să fiu.

Lawlor ridică o hârtie de pe birou şi continuă:

— Au fost înregistrate explozii pe staţiile radar de la Centrul de Control al Traficului Aerian în New York şi New Jersey, care au dărâmat sistemul în zona în care te afli. După informaţiile pe care le am acum, cred că cine a făcut aşa ceva are un plan secundar.

— Crezi că încearcă un al doilea 11 septembrie?

— Nu ştim. Când s-a declanşat atacul trăgătorului la aeroportul LaGuardia, Administraţia Federală a Aviaţiei a schimbat rutele de zbor, dar cred că orice este posibil. Dacă tot eşti acolo, avem nevoie să clarifici puţin situaţia.

— Şi cum crezi că aş putea să fac asta?

---

[61] Department of Homeland Security – Departamentul pentru securitate naţională.

— Habar n-am. Din câte am auzit, în New York e deja haos total. Sunt mulţi specialişti la treabă deja, dar le lipseşte coordonarea, ca şi în 11 septembrie. Toţi se grăbesc spre cel mai apropiat loc pentru a da o mână de ajutor la salvarea victimelor. Numai că numărul locurilor este atât de mare încât nu mai fac faţă. Aşa că nu am cum să îţi trimit ajutoare. Sau, cel puţin, nu acum.

Harvath nu era deloc surprins să audă asta, având în vedere amploarea atacurilor. Dar avea nevoie de mai multe informaţii.

— Gary, sunt opt milioane de oameni în New York. Pe cine caut şi care e ţinta?

— Avem o interceptare de azi. Se făcea referire la „creatorul de bombe al lui Allah", care a fost adus la New York împotriva voinţei sale şi prin încălcarea legilor internaţionale.

— E imposibil, spuse Harvath. Nimeni nu ar fi putut să afle atât de repede. Abia azi dimineaţă l-am înhăţat pe Sabed Jamal. Cum ar fi putut cineva să afle că e la noi şi, cu atât mai mult, că e în New York?

— Asta trebuie să descoperi tu, îi răspunse Lawlor. Vreau să îl interoghezi chiar tu pe Jamal. Dacă se dovedeşte a fi operaţiunea al-Qaeda, e foarte posibil ca el să fi participat la pregătirea şi organizarea ei. Oricum, s-ar putea să ştie scopul final.

— E în custodia JTTF acum. De ce să nu-l interogheze ei?

— Pentru că e o cârtiţă acolo, care a suflat informaţia că îl avem şi că l-am adus la New York, de-aia! Până identificăm şi anihilăm cârtiţa nu mai pot avea încredere în altcineva. Clar?

— Ai încercat să iei legătura cu preşedintele? spuse Harvath cu aceeaşi amărăciune în glas pe care o simţea şi la Lawlor.

— Bineînţeles că am încercat, dar în Capitală e acelaşi haos ca în New York. Se pare că momentan e undeva prin Wisconsin, dar îl aduc la *Air Force One.* Uite ce e, amândoi ştim că o să-l izoleze atât de bine în orele următoare încât doar cei mai apropiaţi oameni vor intra la el. Suntem pe cont propriu şi îţi dau un ordin direct. Stoarce-l pe Jamal cât de tare poţi. Nu mai vreau alte victime. Ne ocupăm mai târziu de consecinţele faptului că l-ai interogat tu.

Asta era tot ce avea nevoie Harvath să audă. Dar era conştient că urma să fie foarte greu să îi convingă pe cei din JTTF să îi permită un interogatoriu cum ştia el să facă.

18

Air Force One[62]

Un preşedinte trebuia să fie apt să separe viaţa personală de cea profesională, dar, în acele momente, Jack Rutledge nu era în stare de aşa ceva.

Niciodată nu căutase scuze pentru faptul că era mai întâi de toate tată şi apoi preşedinte. De când soţia sa murise de cancer la sân cu câţiva ani în urmă, fiica sa, Amanda, reprezenta totul pentru el, iar acum nu ştia sigur dacă o mai avea şi pe ea.

— Aţi aflat ceva? întrebă preşedintele în secunda în care Carolyn Leonard intră în camera sa privată de la bordul aeronavei prezidenţiale Boeing 747.

— Nu avem nici o veste încă, domnule. Îmi pare rău, răspunse ea.

— Dar cum e posibil? Erau cu două maşini, corect?

— Da, domnule.

— Şi nu puteţi contacta nici una din ele?

— Nu, domnule, dar Amanda şi prietenele ei se aflau în maşină cu Marcy Delacorte şi Tim Fiore. I-am ales personal ca şefi de echipă pentru securitatea fiicei dumneavoastră. Sunt cei mai buni. Sunt sigură că vom avea veşti curând.

Preşedintele ar fi vrut să întrebe *cât de curând,* dar n-o putea împovăra şi pe ea cu temerile sale. Trebuia să-şi păstreze calmul cu orice preţ. Şi era convins că femeia făcuse deja tot ce îi stătuse în puteri. Până la urmă, nici nu se putea cere mai mult. Erau amândoi neajutoraţi.

— De la autorităţile locale avem veşti?

— Le-am transmis ruta către Manhattan pe care mergea echipa Amandei şi ultimele coordonate GPS ale maşinilor. O să-i găsim, domnule preşedinte. Vă promit.

— Mulţumesc, Carolyn, îi răspunse Rutledge. Anunţă-mă imediat ce afli ceva.

— Da, domnule, încheie agentul Leonard şi se retrase din camera privată pentru a se pregăti de decolare.

---

[62] Aeronava preşedintelui Statelor Unite ale Americii.

Deoarece aceste zile erau destinate vacanţei, preşedintele îşi lăsase consilierii în Capitală, pentru ca aceştia să-şi petreacă sărbătoarea alături de familie. De aceea, singura cale de a fi la curent cu situaţia din New York era legătura video protejată din biroul aeronavei.

Din experienţe anterioare învăţase că primul obstacol în cazuri atât de grave era să separe datele reale de ficţiune. La fel ca în cazul atacurilor din 11 septembrie, opinia publică vuia de tot felul de zvonuri în întreaga ţară, în timp ce planurile de acţiune pentru situaţii de urgenţă erau aplicate haotic. Singurul lucru cert pentru toată lumea era că America se afla sub asediu *din nou.*

După ce i se prezentase un raport video de către directorul său de cabinet, Charles Anderson, de-a lungul drumului până la avion şi în timpul decolării, preşedintele întrebă:

— Asta e tot? E tot ce ştim până acum?

— Încă încercăm să punem cap la cap informaţiile, domnule.

— Cum se poate aşa ceva, Chuck?

— Fluxul de ştiri dinspre New York merge destul de greu.

— Dar credeam că, după 11 septembrie, avem proceduri care să împiedice astfel de întârzieri.

— Aşa este, replică Anderson, dar într-o astfel de situaţie, redundanţa informaţiilor este inevitabilă.

— Adică?

— Adică, indiferent cât de eficiente sunt procedurile noastre de transmitere a informaţiilor, e nevoie întâi ca oamenii să îşi revină din starea de şoc, să evalueze corect evenimentele şi să transmită datele pe linia de comandă. Dar treaba asta durează.

Acest răspuns nu era pe placul lui Rutledge, mai ales când mii de vieţi atârnau de un fir de aţă, inclusiv cea a fiicei sale.

— Nu e suficient. O grămadă de oameni sunt răniţi şi mor. Sunt prinşi sub dărâmături, în tuneluri, unde se înecă cu praf şi fum sau se chinuiesc să plutească în râurile Hudson ori East. Dacă nu folosim eficient canalele de comunicare, oamenii ăştia nu vor mai avea nici o şansă, iar eu nu pot îngădui aşa ceva. Poporul american nu îngăduie aşa ceva. Nu după 11 septembrie. Nu-mi pasă câte şuturi în fund trebuie să tragi, pune-ţi ghetele şi apucă-te de treabă, fir-ar să fie! Nu degeaba am creat sistemele de intervenţie. Se presupune că ne-am învăţat o dată lecţia, aşa că e cazul s-o şi dovedim. Ne-am înţeles?

— Da, domnule preşedinte, răspunse Anderson.

— În regulă, încheie Rutledge. Cu primarul când pot lua legătura?

— S-ar putea să mai dureze. Centrul său de comandă pentru situaţii de urgenţă a fost lovit înainte de atacuri şi de atunci nu l-am putut localiza.

Preşedintele lovi aerul cu mâna, dezgustat.

— Nu pot să cred! Iar guvernatorul?

— E pe drum din Albany în acest moment, dar are chiar mai puţine informaţii decât noi. Doriţi să îl contactez şi să vorbiţi cu el?

— Nu, aş vrea să vorbesc întâi cu primarul Brown. Să îmi spună exact care e starea oamenilor şi de ce are nevoie. Nu vreau ca informaţiile să fie filtrate de guvernator. Asta a fost o cauză majoră a problemelor din New Orleans[63].

— Dar există un lanţ de comandă, domniile.

— Nu şi în astfel de cazuri. Vreau să îl găsiţi pe primar şi să îmi faceţi imediat legătura cu el. Până acum nu există informaţii despre atacuri asupra altor oraşe, corect?

— Da, domnule, aşa este.

— Probabil că ar trebui să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru asta, spuse Rutledge, lăsând dosarul pe birou şi îngropându-şi faţa în mâini. Crezi că e cazul să organizăm o conferinţă de presă?

— Cred că e puţin prematur deocamdată, replică Anderson.

— *Prematur*? Chuck, oamenii sunt îngroziţi, se auzi o voce lângă directorul de cabinet. Camera lărgi cadrul pentru a prinde imaginea lui Geoff Mitchell, secretarul de presă al preşedintelui. Au *nevoie* ca preşedintele să le garanteze siguranţa şi asta cât mai repede.

— Să le garanteze siguranţa că ce? Habar n-avem ce se petrece în New York, nu avem deloc control asupra situaţiei şi nici o idee despre cine a organizat atacurile. Nu cred că se poate garanta siguranţă în stadiul ăsta.

— Nu îl poţi izola pe preşedinte, Chuck. Nu contează că nu avem încă toate răspunsurile. Dar oamenii au nevoie să-l vadă. Au nevoie să îl audă spunând că totul va fi în regulă. La naiba, dacă ne jucăm cartea cum trebuie, s-ar putea să fie chiar mai

---

[63] Port foarte important în Statele Unite. În 2005 a fost supus dezastrelor provocate de uraganul Katrina şi, ulterior, de uraganul Kita. Deşi o mare parte a populaţiei fusese evacuată, sistemul de protecţie împotriva inundaţiilor a cedat, provocând cel mai mare dezastru civil din istoria Statelor Unite.

bine să admită că nu are toate răspunsurile, dar că se încearcă tot ce e posibil pentru a se lămuri situaţia. După care, bineînţeles, trebuie să afirme că răspunsul Statelor Unite la aceste atacuri va fi rapid, sigur şi foarte dur.

— Putem discuta transmiterea unei declaraţii înregistrate odată ce hotărâm destinaţia preşedintelui după aterizarea la baza Air Force, acceptă directorul de cabinet.

— Dar nu mergem în Idaho, spuse Rutledge. Ne întoarcem în Capitală.

— Domnule preşedinte, se agită Anderson, nu cred că…

— Chuck, ai spus-o chiar tu. Nici un alt oraş nu a fost atacat. Locul meu e la Casa Albă. America are nevoie de liderul său în aceste momente. Am dat deja undă verde continuităţii planului guvernamental, dar, în afară de asta, nu se schimbă nimic. Ne-am înţeles?

— Da, domnule.

Preşedintele se adresă apoi secretarului de presă:

— Geoff, vreau să trasezi deja câteva idei. Concise. Chuck are dreptate. Nu avem prea multe informaţii acum şi, cu cât spunem mai puţin, cu atât mai bine. Anunţă presa că voi prezenta o declaraţie în direct când ajung la Casa Albă. Cred că e suficient. La treabă!

— Domnule preşedinte, interveni Robert Hilliman, secretarul pentru apărare, pe linia protejată de la Departamentul pentru Apărare. Putem vorbi câteva secunde pe linia privată?

— Spune, Bob, replică preşedintele după ce activă linia privată. Ce veşti ai?

— Ei bine, avem o problemă din cauza unei interceptări din dimineaţa asta.

— Despre ce e vorba?

— S-au făcut câteva referiri la organizarea unei răpiri de către Statele Unite şi reţinerea prizonierului pe teritoriu american, cu încălcarea legilor internaţionale.

— Nu e nimic nou în asta, Bob. Avem parte de aşa ceva tot timpul, mai ales de când presa a aflat de sistemul nostru privind extrădarea în situaţii speciale.

— Ştiu, domnule preşedinte, dar acum e altceva.

— În ce sens e altceva? Se poate face referire la oricare dintre miile de deţinuţi.

— În conversaţie se preciza că e vorba despre un fabricant de bombe deţinut în New York.

— Ceea ce înseamnă că… spuse preşedintele, lăsând răspunsul în aer.
— Există numai două persoane care se potrivesc descrierii.
— Şi amândouă se află în acelaşi loc.
— Fără o posibilitate concretă de protecţie sau evacuare.

19

Federal Plaza, nr. 26
Forţa Aliată Antitero

Harvath îl privi pe ofiţerul de serviciu de la sediul JTTF şi exclamă:

— Cum adică *nu e la voi*?

— Nu e la noi! ţipă şi acesta pe post de răspuns.

La fel ca restul lumii, făcea faţă destul de greu stresului provocat de atacurile teroriste.

— Poate că deja a fost procesat, adăugă Harvath, încercând să evite o situaţie mai iritantă decât era deja. Ai întrebat la închisoarea Federală de pe Strada West?

— Da' ce crezi, că sunt aici de ieri? Bineînţeles că am verificat şi acolo. Nici ei nu au auzit de tipul tău.

Harvath simţea că îşi pierde cumpătul. Merseseră pe jos patru kilometri de la biroul FBI din partea de sud a Manhattan-ului la sediul JTTF pentru ca şmecherul ăsta să le spună nu numai că Jamal Sabed nu se afla acolo, dar, mai ales, că nimeni de acolo nu auzise de el.

— Vreau să-l găseşti pe Mike Jaffe imediat!

— Pe cine? spuse ofiţerul de serviciu.

— Ai cumva dopuri în urechi? Pe *Mike Jaffe.* Lui şi echipei JTTF le-am transferat prizonierul în dimineaţa asta.

Tânărul ofiţer obosise deja să îşi consume timpul valoros cu arogantul ăsta de la Departamentul pentru Securitate Naţională.

— Ştii ce, cred că ai cam încurcat departamentele, agent Harvath. Nimeni de la noi nu a luat parte la vreun transfer de prizonieri în dimineaţa asta şi nu avem pe nimeni în serviciu – JTTF, FBI, sau ce-o fi – cu numele de Mike Jaffe.

Harvath avea senzaţia că se dă cu capul de pereţi. Sângele începuse să-i fiarbă şi se apropia rapid de punctul limită al nervilor săi. Se pregătea să-i rupă capul puştiului, dar Bob îi mulţumi ofiţerului pentru ajutor, îl strânse pe Harvath de braţ şi îl trase cu putere afară din sediul JTTF.

— Ce te-a apucat? urlă Harvath.

— Taci din gură, răspunse Herrington.

— Pe naiba tac. Trebuie să-l găsesc pe Sabed Jamal, iar tu îmi stai în cale de parcă…

— Nu e aici!

— Sau doar aşa spune cretinul de la recepţie. Câteodată trebuie să urci pe scara ierarhică pentru a primi răspunsuri.

— Ei bine, tu sigur urci pe scara ierarhică, pentru că Mike Jaffe nu lucrează pentru Forţa Aliată Antitero, continuă Herrington. Lucrează pentru DIA[64].

— Pentru Serviciul de Informaţii al Armatei?

Bob dădu din cap aprobator.

— L-am cunoscut în Afganistan în 2001. Unitatea mea a fost trimisă într-o misiune specială cu lideri de top ai al-Qaeda ca ţintă.

— Iar Mike Jaffe făcea parte din misiune? întrebă Harvath.

— El o conducea.

— Şi de ce dracului se dă drept agent de la Antitero?

— Noi aveam o vorbă: necunoscute sunt căile Domnului şi ale DIA. Evident, avea un interes aparte pentru prizonierul tău.

— Cam prea aparte, spuse Harvath şi porni în jos pe trepte.

— Unde mergi?

— Să dau un telefon. După care o să-l găsesc pe Mike Jaffe, chiar dacă va fi nevoie să întorc tot oraşul cu fundul în sus.

[64] Defence Intelligence Agency – Serviciul de informaţii al armatei.

20

Tim Fiore îşi recăpătă cunoştinţa datorită bătăilor în geam. Imediat reacţionă din reflex, ţintindu-şi arma SIG Sauer chiar spre capul celui de lângă maşină.

— Domnule, o să se dărâme podul! Trebuie să ieşiţi imediat din maşină! urlă străinul de afară.

Capul îi plesnea de durere. Ca şi cum cineva îi trăsese o ţeavă în creştet. Pentru o clipă, nu îşi aminti unde era. După care imaginile îi reveniră încet în memorie.

— La pământ! urlă spre omul de lângă el. Imediat la pământ, acum!

Îngrozit la maximum, samariteanul o luă la fugă.

Deşi era un agent al Serviciului Secret foarte bine instruit, nici o experienţă nu l-ar fi putut pregăti pe Fiore pentru ceea ce văzu când privi în jurul său.

Toată partea dinapoi a maşinii lor blindate dispăruse; se *evaporase.* Şi, odată cu ea şi agenţii înarmaţi din spate, dar şi cel de-al treilea rând de scaune, unde se aflaseră colegii lor, agenţii Grossi şi Swartley.

O bucată enormă de metal care semăna cu o furculiţă străpunsese cel de-al doilea rând de scaune şi, odată cu ele şi pe cele două prietene ale Amandei Rutledge. Amanda era leşinată, dar Tim nu putea observa vreo rană. O atinse şi îi simţi pulsul; era destul de slab, dar măcar trăia. Pentru cât timp, asta nu mai putea şti.

Fiore îşi privi apoi colega, a cărei bărbie era adâncită în piept.

— Marcy! o strigă el în timp ce îi căuta pulsul. Marcy, mă auzi?

Nici o reacţie.

Răsucindu-se pe sub centură, reuşi să deschidă portiera şi începu să urle disperat în staţia radio.

— Aici Ecou Unu! Am fost loviţi! Repet! *Ecou Unu a fost loviţi*! Toate unităţile, răspundeţi! Terminat.

Sărind din maşină, Fiore cercetă locul şi se apropie de uşa din spate. *Unde naiba era cealaltă maşină a Serviciului Secret*? Ar fi trebuit să fie chiar în spatele lor. Şi atunci auzi urletele. Urlete de groază. De durere. Peste tot erau maşini răsturnate, iar din pod lipseau bucăţi masive. Maşina lor căzuse perpendicular pe

pământ, după ce, judecând după urmele de pe capotă, se răsucise în aer de trei sau patru ori. Avuseseră un noroc chior că nu se răsturnaseră cu totul de pe pod. Aici nu putea fi vorba numai de o bombă, ci de cel puţin două sau poate chiar mai multe. Peste tot erau victime, iar cei care scăpaseră încremeniseră în maşini, umblau buimaci de colo-colo, sau alergau în disperare.

Fiore încercă să deschidă portiera Amandei, dar era înţepenită. După tot dezastrul suferit de maşină, Tim nu putea risca să intre prin partea distrusă din spate. Singura soluţie era să ocolească vehiculul şi să încerce să o tragă pe fata preşedintelui peste cadavrele prietenelor sale.

Când ocoli maşina prin spate observă că, odată cu distrugerea părţii dinapoi, dispăruse şi trusa de prim ajutor. Mai rămăsese numai o targă pliantă, pe care o trase cu atenţie, încercând să nu se taie în crestăturile capotei.

Încercă din nou să-i identifice pe ceilalţi agenţi în timp ce ocolea maşina. Datorită pregătirii lor speciale pentru astfel de atentate criminale, Fiore reacţiona deja din instinct, fără a sta prea mult pe gânduri.

După ce deschise portiera din spatele şoferului, încercă să ajungă cât mai departe în maşină. Desfăcu uşor centura de siguranţă a Amandei, îi sprijini cu atenţie gâtul şi se retrase din interiorul maşinii, trăgând cu mare grijă corpul fetei printre marginile ascuţite de metal care îi uciseseră prietenele şi reuşi în cele din urmă să o aşeze pe targă.

Cu două găuri enorme în porţiunea de pod din spatele lor şi fiind mai aproape de Manhattan, Tim cercetă clădirile din apropiere pentru un adăpost sigur. Antrenamentul său îi dicta că trebuie să-şi plaseze obiectivul la un nivel superior cât mai repede posibil, de unde putea controla mai bine situaţia şi să reziste până la sosirea elicopterului, încercă din nou să comunice cu postul de comandă al Serviciului Secret.

— Skybox, aici Ecou Unu. Mă auzi? Terminat.

— Te aud, Ecou Unu, se auzi în staţie. În ce stare eşti?

— Am fost loviţi. Cel puţin două vehicule explozibile programate să coincidă cu traseul nostru. Ecou Doi a dispărut, la fel şi doi agenţi din maşina noastră, iar un al treilea este inconştient. Coletul a fost afectat. Cer demararea imediată a Operaţiunii Extragerea.

— Negativ, Ecou Unu. E imposibil, răspunse agentul de la

Centrul de Comandă. Toate podurile şi tunelurile care fac legătura cu Manhattan au fost distruse. Avem informaţii că un elicopter al poliţiei din New York a fost doborât, posibil prin foc inamic. Până la informaţii noi, spaţiul aerian din New York a fost îngheţat. Maşina voastră poate circula? Terminat.

Toate podurile şi tunelurile? *Cum e posibil aşa ceva!* Dar la cât părea de neînchipuit, nu era deloc timp pentru a încerca să înţeleagă ceva.

— Negativ, răspunse Fiore. Maşina e distrusă. Terminat.

— Ecou Unu, rămâi pe recepţie. Terminat.

Rămâi pe recepţie? Omul ăsta era cumva nebun? Erau total vulnerabili în spaţiul acela deschis, iar Fiore nu credea că se aflaseră, pur şi simplu, la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Dacă se încerca un alt atac la viaţa Amandei chiar în acele clipe?

Privind carnagiul din jurul său, îngenunche şi verifică din nou pulsul fetei. Deşi fiecare echipă de protecţie avea în componenţă un medic, toţi agenţii beneficiaseră de pregătire medicală. Iar Fiore credea că dacă Amanda nu primea imediat ajutor medical, nu putea supravieţui.

— Skybox, trebuie să fim preluaţi *imediat* de aici! Terminat!

— Rămâi pe recepţie, Ecou Unu. Terminat! repetă agentul.

Fiore tocmai se pregătea să-i sugereze agentului unde să-şi bage *recepţia,* când auzi pe cineva ocolind maşina.

Din instinct se aşeză în faţa corpului Amandei Rutledge şi îşi pregăti arma.

Imediat zări o armă în faţa parbrizului. Ştia el – un alt atac.

Se pregătea să apese trăgaciul până la capăt, dar tocmai atunci auzi un strigăt:

— Doamne, Tim! Nu trage! Sunt eu, Marcy!

21

— M-ai speriat îngrozitor! spuse Fiore şi coborî pistolul. De ce ai venit prin faţa maşinii?

— Pentru că uşa mea era distrusă, iar a ta era deschisă, îi spuse Marcy, clătinându-se puţin. Ce s-a întâmplat?

— Atacuri teroriste multiple cu bombă. Toate podurile şi tunelurile spre Manhattan sunt distruse. Ecou Doi nu răspunde, iar Grossi şi Swartley au dispărut.

— Au dispărut?

— Maşina noastră a păţit-o rău de tot.

Marcy privi în jos spre fata preşedintelui şi se referi la ea cu numele de cod.

— Cum se simte Bucle Aurii?

— Trăieşte, ceea ce nu putem spune şi despre prietenele ei.

Delacorte privi în partea din spate a maşinii şi imediat i se făcu greaţă. Era o privelişte groaznică. După ce îşi reveni puţin, întrebă despre planul de acţiune, dar Fiore o întrerupse. Tocmai recepţiona o transmisiune şi îi făcu şi ei semn să asculte.

— Ecou Unu, aici Skybox. Mă auzi? Terminat.

— Te aud, Skybox. Terminat.

— Ecou Unu, va trebui să evacuezi coletul prin partea de vest a podului imediat. Când ajungi acolo, caută un loc sigur şi intră la adăpost. Pregătim echipa specială şi îi trimitem spre voi cât de repede posibil. Terminat.

Marcy, care între timp îngenunchease lângă Amanda pentru a o examina, răspunse în staţie.

— Negativ, Skybox. Coletul are nevoie de asistenţă medicală urgentă. Nu e timp de aşteptat echipa specială. Terminat.

— Ecou Unu, ambulanţele au fost distribuite în diverse locuri atacate, inclusiv spre voi. Puteţi deplasa coletul spre capătul de vest al podului şi să căutaţi acolo asistenţă medicală? Terminat.

— Aşa facem. Ecou Unu terminat, răspunse Delacorte, după care îl privi pe Tim şi spuse:

— Cum vrei să facem treaba asta?

— O să fac rost de nişte „muşchi” pentru a ne deplasa rapid. Revin imediat.

Cu legitimaţia la vedere, Fiore se apropie de doi bărbaţi solizi,

care tocmai scoseseră o femeie dintr-o maşină distrusă:

— Serviciul Secret al Statelor Unite. Am o urgenţă şi mi-ar fi tare de folos ajutorul vostru.

Cei doi îl urmară pe Tim la locul în care Amanda Rutledge zăcea pe targă, lângă maşina distrusă.

— Nu arată prea bine, comentă unul dintre ei. Eşti sigur că vrei s-o mişti din loc?

— Nu avem de ales, răspunse Marcy. Dacă nu găsim urgent un medic, o să moară.

— Tu eşti şefa, replică celălalt străin, după care îi făcu semn colegului său şi amândoi se aplecară spre targă.

— Uşurel, băieţi, spuse Fiore. La trei! Gata? Unu, doi, trei!

Oamenii ridicară încet targa, iar Tim şi Marcy se aşezară strategic de o parte şi de cealaltă.

Privind cu atenţie femeia care zăcea inconştientă pe targă, unul dintre bărbaţi remarcă:

— Hei, nu cumva e cine cred eu că e?

Marcy voia să răspundă, dar deodată se auzi un zgomot metalic asurzitor şi urlete de groază. Cei patru se întoarseră pentru a vedea cum metroul numărul şapte străpunse platforma de deasupra lor şi rămase câteva momente în aer, balansându-se pe marginea găurii, cu cerul deasupra şi râul dedesubt.

Câteva secunde mai târziu se auzi scrâşnetul oribil al metalului frecat de metal, când vagoanele de metrou începură să se desprindă unul câte unul şi să alunece prin gaura din porţiunea de pod din spatele maşinilor direct în valurile râului East. Era una dintre cele mai îngrozitoare privelişti la care asistaseră.

Şi, de parcă asta nu era destul, partea de pod pe care tocmai se aflau ei începu să se cutremure violent. Bucăţi uriaşe de metal se desprindeau şi gemeau în timp ce toată structura de rezistenţă a podului se pregătea de un tragic sfârşit în apele râului.

Tim, fiind un tip căruia nu îi plăcea să vorbească mult, se uită la ceilalţi trei şi urlă:

— Fugiţi!

22

Washington, D.C.

— Ţi-ai ales un moment foarte prost să îmi ceri favoruri, spuse la telefon Stan Caldwell, directorul adjunct al FBI, în vârsta de patruzeci şi doi de ani şi extrem de obosit.

— Da' cine ţi-a cerut favoruri? răspunse Gary Lawlor, care fusese atât mentor pentru Caldwell, cât şi predecesor, înainte să accepte conducerea Oficiului Internaţional de Investigaţii din cadrul Departamentului pentru Securitate Naţională, unde se derulau operaţiuni secrete antitero, cunoscut sub denumirea Proiectul Apex. Îţi cer să îţi faci datoria!

— Dar asta *fac* şi m-am îngropat în rahat până la urechi! Ai idee cam care sunt estimările preliminare ale morţilor din New York?

— Sunt groaznice. Ştiu. Am primit şi eu informaţiile.

— Normal că sunt groaznice.

— Stan, nu încerc să te aglomerez mai tare, îi spuse el din biroul din cealaltă parte a oraşului, dar sunt câteva lucruri care nu au nici un sens şi am nevoie ca tu sau cineva din oamenii tăi să îmi daţi nişte informaţii clare despre asta.

— Nu am despre ce să îşi dau informaţii. Indiferent cu cine a vorbit omul tău la sediul JTTF din New York, se înşală. Asta e tot.

— Nu îmi servi mie rahaturi de-astea, Stan. Ne ştim de prea mult timp. Vreau să ştiu ce treabă are DIA în toată afacerea asta. De ce se dădeau drept agenţi JTTF la predarea lui Sabed Jamal?

— Gary, îţi mai spun o singură dată, după care trebuie să mă întorc la biroul din Centrul Operaţional. Oamenii cu care a colaborat omul tău în nordul statului New York sunt de la JTTF. Pur şi simplu. Cine i-a identificat drept DIA se înşală. Transmite-i agentului tău că, dacă vrea să fie de folos în Manhattan, să îşi pună o cască, să găsească o echipă de salvare şi să înceapă săpăturile.

Cu aceste cuvinte, Caldwell închise telefonul.

— Te-a crezut? întrebă directorul FBI, Martin Sorce.

— Nu cred. Mai ales că a trebuit să sune de patru ori până l-am sunat eu înapoi.

Sorce se întoarse spre celălalt individ din birou şi spuse:

— Şi acum ce facem?

Din spatele ochelarilor fără ramă, directorul Serviciului de Informaţii al Armatei – DIA – Timothy Bedford, îi fixă pe cei doi şefi ai FBI cu o privire rece şi spuse:

— Nimic. Ne ocupăm noi mai departe.

După care se ridică şi adăugă:

— Şi, domnilor, vă rog să nu uitaţi riscurile la adresa securităţii naţionale impuse de această operaţiune. În ceea ce priveşte această întâlnire, nu a avut loc niciodată.

După ce Bedford părăsi sala de conferinţe şi închise uşa în urma sa, Sorce interveni:

— Niciodată nu mi-a plăcut omul ăsta! Nu-i de mirare că Waddell îl foloseşte să-i facă toate treburile murdare. Cum adică *întâlnirea asta nu a avut loc?* Cel puţin zece oameni l-au văzut venind aici. Ce dobitoc!

Caldwell zâmbi.

— Nu neg că e cam scorţos, dar ce facem cu situaţia noastră?

— Ce altceva putem face? întrebă Sorce şi se ridică. Ai văzut ce mesaj ne-a adus de la preşedinte. Ni s-a comunicat în termeni foarte clari să nu ne băgăm nasul în operaţiunea lor.

— Şi, între timp, să îi minţim la greu pe cei cu care ar trebui să cooperăm, mai ales pe Lawlor, care e fostul director adjunct al Biroului.

— Nici mie nu-mi place treaba asta, Stan, dar n-avem încotro. Uite ce şi aşa avem destule pe cap la ora asta.

— Şi ar putea exploda până la cer dacă Gary are dreptate în privinţa unui al doilea atac, spuse Caldwell în timp ce atenţia i se îndreptă asupra unui mesaj urgent pe pager.

Sorce deschise uşa sălii de conferinţe şi le semnală agenţilor săi că era gata să revină la Centrul pentru Operaţiuni şi Informaţii Strategice, sau SIOC, pentru un puseu rapid de curaj. Dar, înainte de a pleca, se întoarse spre adjunctul său şi îi spuse:

— Următoarele ore vor fi cruciale, aşa că trebuie să ne concentrăm asupra sarcinilor noastre.

— Care înseamnă să utilizăm orice şi pe oricine pentru a împiedica un nou atac terorist, corect? întrebă Caldwell, ridicându-şi privirea de la pager.

Abilitatea directorului de a citi printre rânduri era o condiţie esenţială a succesului său în fruntea Biroului Federal de Investigaţii, înţelesese imediat ce voia să spună adjunctul său.

— Atâta timp cât acţionezi în limitele legale şi nu încalci jurământul de credinţă, ai parte de tot sprijinul meu.

— Chiar dacă s-ar putea să-l enervăm pe preşedinte pe parcurs?

Sorce îl privi pe Caldwell în ochi şi răspunse:

— Oficial, am părăsit sala după ce ţi-am spus să acţionezi în limitele legii…

— Şi să nu încalc jurământul de credinţă, am înţeles.

23

New York

Scot Harvath îşi îndesă BlackBerry-ul în suportul de plastic de la şold şi spuse:

— Poziţia oficială a FBI-ului este că ofiţerul de serviciu de la JTTF habar n-are ce vorbeşte!

Herrington îl privi şi răspunse:

— Mie mi se părea foarte sigur de sine.

— În fine, ei sugerează că ar fi bine să găsim o echipă de salvare şi să ne concentrăm în direcţia asta.

— Eu aş prefera să mă concentrez pe prinderea teroriştilor.

— Da şi eu la fel.

— Deci ce facem?

— Momentan, se pare că aşteptăm la intersecţia ignoranţei cu seninătatea, fără nici cel mai mic indiciu despre direcţia corectă.

— De ce acoperă oare FBI-ul amestecul DIA în toată povestea asta? întrebă Herrington.

— Cine ştie? Nu mai înţeleg nimic. Ascunzişuri peste ascunzişuri, toate legate laolaltă cu banda roşie a guvernului. E din ce în ce mai greu să crezi că facem parte toţi din aceeaşi echipă.

— Agent Harvath! se auzi o voce strigând în spatele lor. Agent Harvath!

Se întoarseră pentru a-l vedea pe ofiţerul de serviciu de la JTTF ieşind pe uşa rotativă a clădirii de la nr. 26 din Federal Plaza.

— Cred că am o informaţie pentru dumneavoastră! strigă el.

— Cum ar fi? întrebă Herrington.

— NYPD[65] a prins un tip în staţia temporară a PATH-ului de la World Trade Center, chiar după Strada Bisericii. Se pare că e unul dintre atacatorii cu bombă.

— De ce cred asta? întrebă Harvath.

— Rucsacul pe care îl avea în spate era plin cu material explozibil, a cărui detonare a eşuat. Noi nu avem nici o echipă

[65] Poliţia din New York.

disponibilă în momentul ăsta, aşa că am primit dispoziţie să vi-l încredinţez dumneavoastră spre verificare, dacă vreţi.

— De la cine ai primit dispoziţia asta?

— De la Stan Caldwell, directorul adjunct al FBI-ului.

În timp ce Scot şi Bob se îndreptau spre Secţia 1 a Poliţiei de pe Strada Ericsson, peisajul din jurul lor era absolut incredibil. Anumite bulevarde erau pustii, fără semne de viaţă. Pe altele, în schimb, mii de oameni se revărsau încă din partea de sud a Manhattan-ului, spre nord. Ca parte a planului pentru situaţii de urgenţă al oraşului, staţiile de metrou erau închise, asemenea anumitor străzi, pe care circulau numai vehicule autorizate. Cei care se mai aflau încă la volan întâmpinau un adevărat coşmar încercând să plece de pe insulă, pentru că cele mai multe artere erau blocate de maşinile abandonate ale celor care fugiseră pe jos.

Pentru a îngreuna şi mai mult situaţia, cerul era acoperit de o mâzgă densă şi, de ceva vreme, peste oraş se aşternea o cenuşă fumurie, probabil rămăşiţe ale victimelor din multiplele explozii.

Harvath se străduia să îşi alunge din minte durerea acestor scene, pentru a se concentra asupra informaţiilor pe care le aveau.

— Dintr-un anume motiv, Stan a decis să ne arunce un os, spusese Gary când Harvath îl sunase pentru a-i transmite noutăţile.

Se întoarse spre Herrington şi rosti cu voce destul de tare:

— Întâi Caldwell spune că ofiţerul de la JTTF habar n-are ce vorbeşte, după care îl trimite într-un suflet după noi, cu un interogatoriu pe o tăviţă de argint. Nu prea se leagă.

— Da, sunt cam multe fructe în salata asta, dar ce ştiu eu? răspunse Herrington. În ceea ce mă priveşte, calul de dar nu se caută la dinţi.

În timpul discuţiei cu poliţiştii. Harvath primi rucsacul deţinutului, care conţinea cele câteva obiecte pe care omul le căra în momentul arestării. Rucsacul fusese cercetat de echipa de detonări şi nu conţinea altceva decât materialul explozibil eşuat.

Scot şi Bob fură conduşi în sala puternic luminată în care se derula interogatoriul. Încovoiat deasupra unei mese ieftine în mijlocul camerei se afla un tip de origine arabă, de vreo douăzeci şi ceva de ani. Faţa şi mâinile îi erau acoperite de răni. Pe

Harvath nu-l interesa foarte tare dacă rănile erau provocate de detonarea unei bombe de către un camarad în tunelul PATH sau dacă tipul „alunecase” pur şi simplu la intrarea în maşina poliţiei. Ceea ce dorea să afle agentul erau informaţii relevante şi spera că acest jucător cu bombe ştia ceva util.

— *Masaa al-Khair,* spuse Harvath, în timp ce trase un scaun de metal de sub masă şi se aşeză. *Kayf Haalak?*

Omul ridică privirea spre Harvath şi îl scuipă.

De unde naiba aveau toţi obiceiul să scuipe?

Herrington, care încerca să întărească sentimentul de intimidare sprijinind peretele din spatele prizonierului, se repezi la el şi îşi înfipse mâna în părul lui, după care îi trase capul cu putere pe spate, pentru a-l privi în ochi.

— Prietenul meu te-a întrebat ce faci. Politicos ar fi să răspunzi?

— *Elif air ab tizak!* mârâi arabul.

Bob, care înţelegea şi vorbea araba, cunoştea foarte bine înjurătura despre plasarea a numeroase părţi sexuale bărbăteşti într-un anumit orificiu al corpului său, aşa că răspunse cu o insultă la fel de scârboasă:

— *Elif air ab dinich.*

Prizonierul se înroşi de furie datorită insultei la adresa religiei sale şi se smuci din mâna lui Herrington.

— Nenorocit, să te fut! Nenorocit, să te fut! urla încontinuu.

Harvath îi făcu semn lui Bob să îi dea drumul şi să se îndepărteze.

După care ridică rucsacul şi îi răsturnă conţinutul pe masă.

— Dacă mai scuipi, rămâi singur aici cu prietenul meu pentru a-ţi preda nişte lecţii de bune maniere, pricepi?

— Avocat! Vreau un avocat! îi răspunse arabul cu o engleză stricată.

Asta chiar îl enervă pe Harvath, mai ales că era convins că existau americani care ar fi luptat până în pânzele albe ca gunoiul ăsta să aibă parte de un proces corect. Şi dreptatea pentru miile de americani ucişi de bombele ăstora unde se afla?

— Nu primeşti nimic dacă nu cooperezi. Nici avocat, nici judecător, nimic până nu ne dai câteva răspunsuri. Pentru început, vreau să ştiu cum te cheamă.

— La tine nu aud. Vorbesc la avocat.

Harvath îi făcu din nou semn lui Herrington, care se desprinse de perete şi trosni deţinutul cu capul de masă.

— Acum mă auzi? îl întrebă Harvath, în timp ce sângele îi şiroia deja din nări.

Cum nu răspundea, Herrington îl plesni peste partea stângă a feţei:

— Dar acum?

După ce Bob se îndepărtă, Harvath redeschise dialogul:

— Hai să vorbim puţin despre ceasul Casio nou-nouţ pe care îl ai tu. Pot deveni nişte detonatoare foarte eficiente, nu-i aşa? Amicul tău, Ramzi Yousef, a folosit nu demult un ceas asemănător pentru a detona o sticluţă de soluţie salină plină cu nitroglicerină, într-un avion care se îndrepta spre Tokio. L-a denumit microbomba lui, dar avionul nu s-a prăbuşit, cum sperase el. L-am prins înainte de a apuca să perfecţioneze formula, Allah fie lăudat!

— *Waj ab zibik!* urlă arabul, urându-i lui Harvath o infecţie într-un loc foarte intim, pentru că rostise numele dumnezeului său.

Harvath îl ignoră şi vorbi mai departe:

— Numai că acest ceas nu avea rol de detonator, aşa-i? Pun pariu că toţi aţi primit ceasurile astea noi pentru a vă sincroniza. Am dreptate?

Omul nu spunea nimic. Stătea nemişcat, în timp ce sângele i se scurgea din nas, de-a lungul bărbiei şi apoi pe cămaşă.

— Dar telefonul? continuă Harvath. Motorola iDEN. Frumuşel, dar cam mult pentru tine, nu crezi? Telefoanele digitale ca astea sunt destinate oamenilor *de afaceri.* Radio digital în două benzi, mesagerie alfanumerică, fax, acces rapid la Internet. O grămadă de funcţii numai pentru ca tu şi prietenii tăi să aranjaţi petreceri de felaţie la moscheea locală, Allah fie lăudat!

— *Nikomak!* mârâi arabul.

Scot ignoră din nou sugestia despre ce ar fi trebuit să-i facă maică-sii şi se jucă cu telefonul, adresând alte întrebări:

— Din moment ce există cel puţin încă o bombă care a explodat în tunelul PATH, presupun că tu erai fie un atacator principal, fie de unul de rezervă, sau planul era să faci cât mai multă pagubă cu putinţă?

Prizonierul tăcea în continuare.

— Cum ai fost recrutat pentru misiunea asta? Cine te-a contactat?

Nici un răspuns.

— Când ai fost contactat prima dată?

Tot nimic.

— Ce altceva au plănuit camarazii tăi? Mai multe bombe? Ceva legat de vreun avion? Alte oraşe? Ce au de gând?

La întrebarea asta, prizonierul zâmbi.

Bob se pregătea să îl lovească din nou, când Harvath se ridică şi adăugă:

— O să pun un anunţ la staţia de la World Trade Center pentru a-ţi găsi un avocat dispus să te reprezinte.

După care se întoarse spre Herrington şi îi spuse:

— Hai să mergem!

După ce părăsiră camera de interogatoriu, Bob îl trase deoparte pe Harvath şi îi spuse:

— De-abia ne încălzisem acolo! Tipul făcea pe el de frică. Deja duhnea!

— Cu siguranţă duhnea ceva, deşi nu sunt sigur că era frica. Uite ce e, amândoi suntem adepţii persuasiunii directe, dar nu avem timpul necesar să-l prelucrăm pe gagiul ăsta cum ne-am dori. Chiar şi NYPD-ul ne-ar limita eforturile în direcţia asta, având în vedere că suspectul se află în custodia lor.

— Păi hai să-l luăm din custodia lor! spuse Herrington. Îl ducem înapoi la sediul din Federal Plaza nr. 26 sau, eventual, într-o cameră liniştită de hotel ori într-o clădire părăsită, orice. Nu contează. Tipul ştie multe. Se vedea asta pe faţa lui.

— Ştie că suntem disperaţi. Dacă îl strângem de ouă, s-ar putea să ne spună ceva util, dar s-ar putea să nu. Ar fi nevoie de un avantaj psihologic, poate să-i arestăm familia sau aşa ceva. Dar, în momentul de faţă, nici măcar nu ştim cum îl cheamă.

— Dă-mi cinci minute cu el înăuntru şi o să aflăm.

— Se poate ca tipul să nu fi fost altceva decât o cale de acces pentru al-Qaeda, o modalitate de a introduce bomba în tunelul metroului PATH. Nu vreau să ne mai pierdem timpul cu el. În plus, e posibil să ne fi ajutat deja mai mult decât crede.

— Ce vrei să spui? întrebă Herrington.

Harvath ridică telefonul şi spuse:

— Cu ăsta!

— Adică idiotul e atât de cretin încât nu şi-a şters apelurile?

— Nu e asta. De fapt, nici nu cred că telefonul ăsta a fost utilizat pentru convorbiri.

— Atunci pentru ce? Transmitere de mesaje?

— Să te întreb ceva. Ai fost şi în Irak şi în Afganistan. De câţi oameni e nevoie pentru a detona o bombă sinucigaşă?

Mulţi oameni ar fi luat-o ca pe o întrebare-capcană, dar

Herrington ştia despre ce era vorba.

— De unul singur, dar şi de un om în plus aflat în apropiere, cu o telecomandă pentru detonare, în cazul în care atacatorul se sperie şi renunţă. Crezi că despre asta e vorba? O telecomandă de rezervă?

— Nu neapărat. Erau prea mulţi purtători de bombe pentru ca fiecare să fie urmărit de un altul. Nu, cred că este un dispozitiv pentru coordonare. Aparatele astea funcţionează pe baza unei combinaţii de antene şi GPS. Şi BlackBerry-ul meu merge pe acelaşi sistem. Dacă toţi atacatorii aveau astfel de telefoane, aveau acces la hărţi ale New York-ului, pentru a şti în orice moment unde se află. Ceea ce este foarte util pentru cineva care a sosit de curând în oraş.

— Iar şeful lor are în orice moment acces la poziţia fiecăruia, adăugă Herrington.

— Exact. Dacă unul dintre atacatori ar fi oprit înainte să intre în tunel, şeful lor şi-ar da seama de asta şi fie l-ar suna, fie i-ar trimite un mesaj pentru a afla ce s-a întâmplat. La fel şi celorlalţi agenţi, pentru a-i avertiza sau pentru a accesa un plan de rezervă. E o modalitate foarte deşteaptă de coordonare a unui atac multiplu la scală largă.

— Şi crezi că poţi depista semnalul?

— Nu prea, treaba asta mă cam depăşeşte, răspunse Harvath. Dar cred că ştiu pe cine care ar fi în stare s-o facă.

24

— O să fie principala mea prioritate imediat după ce găsesc leacul pentru cancer. Ai înnebunit? întrebă Kevin McCauliff de la celălalt capăt al telefonului.

Atât McCauliff, cât şi Harvath erau membri ai unui grup neoficial, alcătuit din angajaţi federali care se antrenau împreună pentru maratonul anual al Corpului de Marină, organizat în Washington, D.C. Pe lângă faptul că făceau parte din aceeaşi echipă, McCauliff deţinea, de asemenea, o funcţie într-o importantă agenţie guvernamentală, la care Harvath mai apelase şi în trecut şi anume Agenţia Naţională de Informaţii Geospaţiale.

Cunoscută anterior ca Agenţia Naţională pentru Imagini prin Satelit şi Hărţi, actuala ANIG oferea un suport informativ extrem de important în cadrul Departamentul de Apărare. Dar, în situaţia dată, această apartenenţă era probabil cel mai mare inconvenient al său.

— Deci ceea ce îmi spui, de fapt, este că nu o poţi face, răspunse Harvath.

— Nu, reveni McCauliff, ceea ce îţi spun, de fapt, este că nu *vreau* să o fac. Pentru că îmi ceri să nu informez şefii despre treaba asta.

— Da, exact asta îţi cer.

— Pot fi dat afară pentru aşa ceva, Scot. Ce mă fac atunci?

— Dacă te dau afară, te asigur că îţi fac eu rost de slujbă la Departamentul Securităţii Naţionale.

Chiar dacă se afla tocmai în oraşul Bethesda, statul Maryland, McCauliff râse atât de tare încât părea să se afle chiar lângă ei, pe stradă.

— Mersi, dar nu, mersi. Prefer să încasez ajutorul de şomaj.

— Pentru Dumnezeu, Kevin, este foarte grav. Ai văzut ce s-a întâmplat aici?

— Bineînţeles că am văzut. Se transmite pe toate canalele. Se spune că e mai rău ca în 11 septembrie.

— Şi ar putea deveni şi mai rău dacă nu mă ajuţi.

— Scot, trebuie să îmi spui măcar pentru ce fac treaba asta.

— O faci pentru mine, Kevin.

— Suntem prieteni foarte buni, ştiu, dar în cazul ăsta nu e

suficient.

— Ies din nou cu sora ta în oraş, bine? Ce zici? spuse Harvath.

Scot ştia că sora ofiţerului de analiză îl plăcea foarte tare. Ultima dată când McCauliff îl ajutase într-un caz delicat, o întâlnire cu sora lui fusese serviciul pe care îl ceruse ca răsplată.

— Atunci nu ne aflam în mijlocul unei crize naţionale, Scot. Nu avem voie să folosim resursele în alte direcţii decât cele oficiale. Dacă sunt prins, am nevoie măcar de o poveste verosimilă.

— Iar eu nu am aşa ceva, spuse Harvath. Trebuie să născoceşti tu una. Te rog, Kevin. Credem că cei care au organizat atacurile de azi mai au ceva pregătit pentru noi. Trebuie să mă ajuţi ca să îi pot opri.

— Şi de ce nu o faci în cadrul departamentului tău?

— Pentru că nimeni din departamentul meu nu se pricepe la treaba asta la fel de bine ca tine.

McCauliff rămase câteva secunde tăcut, iar Harvath simţi că trebuie să mai adauge un argument în pledoaria sa.

— *Şi* pentru că azi dimineaţă, înainte ca tunelurile şi podurile să explodeze, am participat la o operaţiune secretă împreună cu nişte băieţi pe care îi credeam a fi Forţa Aliată Antitero din Manhattan. Dar se pare că erau, de fapt, de la DIA. Nu ştiu care era adevăratul scop al misiunii, cert e că informaţia a scăpat deja. Interceptările unor telecomunicaţii de azi demonstrează că teroriştii au aflat despre operaţiune.

— Dar nu înţeleg! Parcă eram cu toţii în aceeaşi echipă. De ce tipii ăştia care au lucrat cu tine nu ţi-au spus că sunt de la DIA?

— Asta aş vrea şi eu să aflu, dar nimic din toate astea nu contează dacă nu reuşesc să descopăr care este următorul pas al teroriştilor. Acum mă ajuţi sau nu?

McCauliff se mai gândi câteva secunde, după care răspunse:

— Multe lucruri depind de informaţiile din telefon. Dacă sunt transmise într-un format deschis, le putem lua urma. Dar dacă folosesc un canal privat, ca SSL[66], o să am nevoie de ceva timp ca să-l decodific.

— Nu prea avem timp.

— Ai spus că telefoanele funcţionează în reţeaua Nextel[67]?

— Aşa e.

— Ştiu un tip care lucrează acolo şi care m-ar putea lăsa să

---

[66] *Secure Sockets Layer* – sistem de criptare a comunicaţiilor.

[67] *Sprint Nextel Corporation,* a treia companie de telefonie mobilă din Statele Unite.

arunc o privire în curtea lor. Mă ocup de partea asta şi apoi de serverele de urmărire GPS ale companiei. Te sun într-o jumătate de oră.

Harvath îi mai oferi lui Kevin nişte informaţii suplimentare despre telefonul pe care „uitase” să-l pună la loc în rucsacul prizonierului, după care închise.

— Care e următoarea mişcare?

— McCauliff e cel mai tare în domeniul ăsta. Dacă cineva poate să scoată ceva din treaba asta, cu siguranţă el e omul.

— Şi apoi? Chiar dacă le luăm urma teroriştilor, suntem numai noi doi împotriva lor.

— Ca să-ţi spun sincer, nici nu m-am gândit aşa departe, răspunse Harvath.

— M-am gândit *eu,* adăugă Bob. Hai să ne întoarcem la Veterani şi poate avem mai mult noroc.

25

Împreună cu cele două ajutoare, Tim Fiore şi Marcy Delacorte alergau pe pod cât îi ţineau puterile. Când ajunseră la capătul lui, trei ambulanţe deja se îndepărtau, pline ochi cu victime.

Tim urlă către un poliţist aflat la vreo şase metri distanţă:

— Opreşte ambulanţa aia!

Dar poliţistul ştia deja că nu mai era nici un loc liber în nici o maşină.

— Mai sunt alte ambulanţe pe drum! urlă acesta înapoi către Tim.

— Nu mai putem aştepta, interveni Marcy în timp ce îşi flutura legitimaţia. Suntem de la Serviciul Secret. Avem o victimă cu prioritate.

— Ambulanţele au plecat deja, doamnă. Nu mai am ce face.

Fiore îşi întoarse capul spre maşina de patrulare a poliţistului, iar Delacorte înţelese imediat la ce se gândea.

— Avem nevoie de maşina ta!

— Asta nu se poate, spuse poliţistul.

— Nu te-am întrebat dacă se poate, răspunse Marcy scoţându-şi arma.

Poliţistul ridică mâinile.

— Bine, bine, e a voastră!

— Hai să o aşezăm în maşină, le spuse Tim celor doi oameni care cărau targa.

Se îndreptară rapid spre maşina de poliţie şi, în timp ce aşezau cu atenţie targa înăuntru, poliţistul întrebă:

— E cumva...?

Fiore aprobă din cap:

— Care e cel mai apropiat spital?

— Beth Israel, răspunse poliţistul. La intersecţia dintre străzile 15 şi 1. Spitalul Universitar din centru o să fie supraaglomerat.

— Nu poţi conduce tu, spuse Marcy, aşezându-se pe bancheta din spate, alături de Amanda. Nu ştii drumul!

Tim privi în jurul său şi observă ceva pe bordul unei maşini blocate în ambuscadă, nu departe de locul în care se aflau ei. Alergând acolo, îşi scoase legitimaţia şi smulse aparatul din maşină:

— Serviciul Secret, a fost tot ce a avut de spus.

Revenind rapid la maşina de poliţie, fixă aparatul GPS Garmin iQue pe bord, porni motorul şi aprinse luminile şi sirena. Ceilalţi încercau să le facă loc, dar era imposibil. Nu se puteau mişca. Traficul era blocat cu desăvârşire.

Virând spre trotuar printre cele două maşini parcate, Fiore urlă:

— Ţine-te bine! şi călcă acceleraţia la maximum.

26

După cum aflase din informaţiile furnizate de Troll, Ali ştia că nu puteau determina cu siguranţă locul în care se afla Mohammed bin Mohammed. Tot ceea ce ştia sigur era că, până găseau acea poziţie, fiecare unitate avea să fie extrem de greu de penetrat şi fiecare urma să aibă propriile dificultăţi.

Magazinul de pe Strada 47, între numerele 5 şi 6, aflat chiar în inima centrului comercial de bijuterii al New York-ului, arăta la fel ca toate celelalte, dar Ali şi oamenii săi ştiau că aceea era numai o faţadă. Ferestrele şi uşile erau fabricate din sticlă blindată Lexan, întărită cu o serie de rame de oţel. Intrarea era o ecluză cu dublu acces, unde trebuia să suni la prima uşă, care se închidea automat înainte ca cea de-a doua să se deschidă. La nivelul podelei se aflau câteva guri de ventilaţie discrete, capabile să atragă atenţia unui agent nervos, în cazul în care şocurile provocate de o plasă electrică de voltaj înalt nu erau în stare să oprească intruşii. Chiar şi pentru cei mai vigilenţi patroni din centrul comercial al diamantelor, acest magazin deţinea cele mai noi tehnici de securitate.

Cecenii fuseseră cei care hotărâseră să evite cu totul intrarea dublă. Din punctul lor de vedere, nu exista nici un motiv pentru care nu puteau intra pur şi simplu cu forţa prin ferestre, asta dacă nu ar fi fost cineva suficient de amabil să le „deschidă” mai întâi.

Îmbrăcaţi ca nişte evrei hasidici[68] foarte populari în zonă, care învârteau de obicei afaceri pe strada respectivă, doi dintre agenţii ceceni fuseseră lăsaţi să intre în magazin, cu două genţi opace în mâini. Câteva momente mai târziu, în timp ce personalul magazinului era preocupat de cele două Chevy Tahoe care opriseră în dreptul geamului cu luminile aprinse, cei doi ceceni îşi duceau planul la îndeplinire.

Ambele genţi au fost detonate cu un zgomot asurzitor şi flash-uri orbitoare de lumină albă. Înainte ca cineva să poată reacţiona, tot personalul a fost împuşcat de unul dintre agenţi. Celălalt a plasat material explozibil pe suprafaţa interioară a

[68] Mişcare religioasă iudaică, originară din Europa de Est (Belarus, Ucraina) a secolului al XVIII-lea.

celei mai mari ferestre.

Când încărcătura a explodat, cei doi se aflau deja la uşa de seif care dădea spre adevărata activitate a locului.

Trei ofiţeri de Marină americani, îmbrăcaţi în civil şi cu veste antiglonţ, au reuşit să îl elimine pe unul dintre agenţi cu ajutorul puştilor automate M16 Viper, dar oricât ar fi fost de pregătiţi, nu au putut scăpa de efectele mortale ale grenadei aruncate de cel de-al doilea terorist chiar în camera lor de securitate.

Cu echipa de ofiţeri de Marină eliminat, la fel ca şi personalul din magazin, grupul de ceceni trecea nestingherit prin fiecare culoar al clădirii, trăgând în oricine şi orice mişca.

Trei minute şi jumătate mai târziu, toate camerele fuseseră cercetate. Doi dintre ceceni îşi înfăşurară camaradul într-un sac, în timp ce restul îşi reîncărcau armele. Când Abdul Ali băgă mâna în buzunarul vestei pentru un alt încărcător, remarcă prezenţa celularului, o scăpare gravă, mai ales că deja nu mai era necesar. Dacă Troll sau altcineva ar fi dorit să-l contacteze, ştiau care era modalitatea.

Scoase bateria din telefon şi îl trosni cu patul armei, după care adună rămăşiţele. După ce ieşi din magazin, le aruncă în cel mai apropiat coş de gunoi.

— Am terminat aici? îl întrebă Ali pe o namilă de om, numit Sacha.

Şeful cecenilor îşi împachetă sacul de electronice, îl aruncă în maşina din faţă şi dădu din cap aprobator.

După ce SUV-urile luară curba, Ali îşi privi ceasul şi încercă să calculeze timpul necesar pentru a ajunge la următoarea destinaţie. Se mai întrebă şi dacă acolo îl vor găsi în cele din urmă pe Mohammed bin Mohammed.

*

* *

La jumătate de lume depărtare, Troll stătea întins pe o canapea lungă de piele, cu cei doi câini caucazieni, Argus şi Drako, aţipiţi pe podea lângă el. Savura în linişte un pahar de Calvados[69] şi o ediţie originală a piesei de teatru *Vizita* de Friedrich Durrenmatt[70], când un clinchet slab se auzi dinspre biroul său.

---

[69] Rachiu franţuzesc de mere.

[70] Dramaturg şi prozator elveţian de limbă germană. Aici se referă la „Vizita bătrânei Doamne” (1956).

Aşezând volumul pe măsuţa de lângă el, Troll îşi legănă picioarele peste marginea canapelei şi sări pe podea. Imediat, câinii reacţionară şi îşi urmară stăpânul în enorma cameră de zi a casei. Aici erau şterse orice urme ale utilizării originale a încăperii, datorită şirurilor nesfârşite de calculatoare şi echipamente de transmisie prin satelit.

Pe o platformă ridicată la capătul holului se afla o măsuţă lucioasă din sticlă şi crom, dar de dimensiunea unui copil şi un scaun de birou din piele. Deasupra măsuţei se aflau suspendate trei monitoare plate. Troll se aşeză pe scaun şi apăsă câteva butoane pe tastatura Lucite încorporată în suprafaţa mesei, iar monitoarele prinseră viaţă. Era uimitor cât de departe ajunsese Troll în viaţa sa minusculă.

Câteva secunde mai târziu, o serie de linii de bare multicolore începură să scaneze cantitatea enormă de informaţii codate care se descărca deja în serverul său. Datorită aparatelor sale electronice sofisticate, Sacha îndeplinise perfect prima parte a misiunii.

Troll scoase din buzunarul hainei sport dispozitivul Treo[71] şi, încercând să reziste tentaţiei de a-şi contempla viaţa, autoriză transmiterea primului premiu pentru Sacha. Până aici, totul mergea minunat.

[71] Telefon multifuncţional.

27

La Spitalul Veteranilor, Harvath rămase singur în biroul doctorului Hardy, în timp ce Bob urcă din nou pe acoperiş în căutarea prietenilor săi. Imaginile morţii şi ale distrugerii care se derulau pe ecranul televizorului erau mai groaznice decât orice scenă de război întâlnită de Scot. Îi era greu să îşi întoarcă privirea de la acea oroare, dar ştia că trebuie s-o facă. Trebuia să pună deoparte durerea acelei tragedii, pentru a încerca să construiască în mintea sa o imagine coerentă a ceea ce aflase.

Pentru a reuşi, Harvath îşi concentră atenţia asupra unei diplome de pe perete. Din cauza rănii de la umăr suferite de Bob, Scot era convins că doctorul Hardy era medic, dar, după ce citi pe diplomă, află că acesta era, de fapt, doctor în ştiinţe. *De ce oare s-ar ocupa un doctor în ştiinţe de recuperarea fizică a lui Bob?* se întrebă el. *Numai dacă...*

Gândurile lui Harvath fură întrerupte în acel moment de doctorul Samuel Hardy – doctor în ştiinţe – care intră în birou.

— Ceva nou? întrebă acesta, aruncând pe masă un teanc de dosare şi arătând spre televizor.

— Numărul estimativ al victimelor s-a dublat în ultimele douăzeci de minute, îi răspunse Scot.

— Dumnezeu să ne ajute!

Harvath dădu din cap şi adăugă:

— Pot să vă întreb ceva?

— Bineînţeles.

— Ce fel de terapie faceţi cu Bob Herrington?

Hardy îl privi o secundă, după care se aşeză în spatele biroului său.

— Cu tot respectul, dar nu cred că asta vă priveşte pe dumneavoastră.

Harvath avea însă altă părere, aşa că îi răspunse politicos:

— Bănuiesc că nu e vorba de recuperare fizică.

— Nu, spuse Hardy, foarte atent în alegerea cuvintelor. Recuperarea fizică nu este specialitatea mea.

— Iar ceilalţi pe care i-am întâlnit pe acoperiş – Cates, Morgan şi Hastings? Ei de ce fel de terapie au parte? Bob mi-a spus că

sunt colegii lui de *recuperare.* Mă gândeam că se referă la terapie fizică, un fel de prieteni cu care se antrenează.

— Nu eşti prea departe de adevăr dar, încă o dată, nu am dreptul să vorbesc…

— Despre tratamentul pacienţilor, spuse Harvath, încheind fraza lui Hardy. Înţeleg.

— De fapt, nu prea cred că înţelegi.

— Atunci de ce nu mă lămureşti?

— Sunt psiholog.

— Asta e tot? Numai un simplu şi vechi psiholog?

— Nu e nimic simplu în psihologie. Vechi, poate, dar nimic nu e simplu în munca mea.

Harvath nu agrea foarte tare perifrazele. Se săturase de ele cât lucrase în Washington.

— Hai să ne lămurim, spuse el. Până acum cinci minute credeam că Bob Herrington adună o echipă de foşti lucrători în servicii speciale, pe care să mă pot baza. Acum însă, nu mai sunt foarte sigur, aşa că, scuză-mi francheţea, dar ce fel de terapie le oferi mai exact?

Doctorul se aplecă spre sertarul de jos, de unde scoase o fotografie alb-negru a patru soldaţi. Stăteau în picioare pe malul unui râu, îmbrăcaţi în uniforme militare de camuflaj de tipul celor din Vietnam.

— Aici, în stânga, sunt eu, mult mai tânăr, spuse Hardy. Această poză a fost făcută în Nha Trang[72], când luptam în cadrul Diviziei a cincea speciale.

— Adică ai făcut parte din Beretele Verzi[73]?

— Mda.

— Şi cum ai devenit psiholog?

— Când am plecat din armată, mă confruntam cu o mulţime de probleme.

Hardy se opri câteva momente, după care continuă:

— Bob mi-a spus că ai făcut parte din forţele SEAL, aşa e?

— Teoretic şi acum fac parte din SEAL, răspunse Harvath. Am fost doar împrumutat diverselor agenţii guvernamentale.

— În cazul ăsta, cred că poţi înţelege anumite probleme pe care le aveam. Am trecut prin mâna multor doctori când m-am întors din Vietnam şi psihologi şi psihiatri. Toţi aveau un singur

---

[72] Capitala provinciei Khanh Hoa din Vietnam.

[73] Forţele speciale ale armatei americane.

lucru în comun, care îi împiedica să mă ajute: nici unul dintre ei nu fusese pe un teren de luptă. Codul lor moral se baza pe etica iudeo-creştină, în timp ce eu mă ghidam după etica războiului. Nici măcar nu îşi puteau imagina ce am fost nevoit să fac în război şi ce am făcut din toată inima pentru ţara mea. De-asta am decis să devin psiholog.

— Deci specialitatea ta este psihoterapia celor care au fost în război?

— Nu a tuturor, răspunse Hardy. Numai a celor mai buni dintre cei mai buni. Aria mea de expertiză cuprinde exclusiv forţele speciale.

— Ca Bob, remarcă Harvath, care gândi apoi mai departe şi ca Rick Cates, Paul Morgan sau Tracy Hastings.

Hardy îşi oferi tăcerea ca răspuns.

— Despre ce vorbim de fapt? PTSD în fază avansată?

— Tulburarea de Stres Post-Traumă este o afecţiune relativ comună printre veteranii de război, dar mai puţin întâlnită la cei din operaţiuni speciale. Ceea ce îi afectează pe ei mai tare, în special după ce au fost nevoiţi să se retragă prematur din cauza unei răni sau altceva, este incapacitatea de a se adapta lumii reale – un loc în care loialitatea şi onoarea nu prea există – spre deosebire de lumea pe care tocmai au părăsit-o – un fel de frăţie, care se mândreşte cu integritatea şi caracterul său demn.

Harvath era tulburat, dar încă nu înţelegea foarte clar ce rol avea doctorul în povestea asta.

— Deci dumneata îi ajuţi să se adapteze lumii din afara comunităţii forţelor speciale?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Hardy. Orice veteran de război are probleme, indiferent cine este sau unde a luptat. Dar oamenii din cadrul forţelor speciale au câteva dificultăţi comune, de aceea terapia de grup poate fi utilă în anumite cazuri, pentru ca trecerea în lumea civilă să devină mai lină şi mai eficientă.

Harvath se gândi câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva el însuşi încearcă să ascundă anumite probleme pe care nu le analizase niciodată cu prea mare atenţie. Îi răsunară în urechi cuvintele lui Bob de la bar despre faptul că a greşit lăsând-o pe Meg Cassidy să plece, dar încercă să le ignore. Doctorul Hardy vorbea despre probleme psihologice grave, nu despre dilema priorităţii carierei asupra unei relaţii interpersonale normale cu un membru de sex opus.

Ignorând acele gânduri, Harvath rosti întrebarea care îl rodea

cel mai tare în acel moment:

— Fără a nesocoti confidenţialitatea dintre doctor şi pacient, ar trebui să mă îngrijoreze starea vreunuia dintre ei?

— Nu ştiu. Depinde de cât de bine îi cunoşti.

— Bob mi-a povestit despre fiecare în e-mail-urile sale, dar acum e prima dată când îi întâlnesc.

— Fără să ştiu detalii despre ceea ce o să le ceri să facă, răspunse Hardy, îmi este greu să îţi răspund la întrebare.

Era un răspuns corect.

— S-ar putea să nu le cer să facă nimic, adăugă Harvath şi sper să se întâmple aşa. Dar există şi posibilitatea de a le cere să lupte cum n-au mai făcut-o de mult.

— Teroriştii nu şi-au încheiat misiunea, aşa-i?

Harvath dădu din cap:

— Cred că nu.

— Ei bine, fiecare persoană reacţionează la stresul luptei în moduri diferite. Pot să spun însă că Bob Herrington este un lider excepţional. Dacă Rick, Tracy şi Paul sunt oamenii pe care el îi vrea în echipă, atunci m-aş baza pe alegerea lui.

— Şi dacă situaţia devine foarte gravă?

— Nu putem face predicţii. Din păcate, nu vei şti decât în momentul în care se va întâmpla ceva.

— Şi când ar putea fi prea târziu.

Hardy aprobă.

— Majoritatea simptomelor manifestate de soldaţi în afara câmpului de luptă derivă din incapacitatea de a se adapta lumii *reale.* Dacă îi duci înapoi în stresul luptei, în nouă cazuri din zece, aceste simptome dispar.

— Şi în al zecelea caz? întrebă Harvath. Cum mă descurc cu aşa ceva?

— Nu ai cum. Numai soldatul îşi poate rezolva problemele. Este vorba pur şi simplu de a-şi înfrunta demonii, iar asta e o bătălie care necesită mai mult curaj decât în cazul unei ameninţări cu moartea.

Harvath înţelegea şi aprecia foarte bine această ultimă explicaţie a doctorului. Marea lui problemă era însă că unul dintre oamenii săi ar putea îngheţa exact în momentul în care ar fi avut cel mai mult nevoie de el, iar imaginea asta îl speria al dracului de tare.

28

— Spune-mi ce se întâmplă în New York, zise Secretarul pentru Securitate Naţională Alan Driehaus după ce intră neanunţat în biroul lui Gary Lawlor şi îşi trase un scaun.

Lui Lawlor nu îi era prea simpatic omul, nici când fusese procuror general, nici acum, ca şef al Afacerilor Interne. Încerca să fie cât putea de diplomat, dar devenea din ce în ce mai greu să îşi ascundă antipatia.

— Se pare că a avut loc un atac terorist. Se transmite încontinuu la ştiri.

— Nu mă trata cu condescendenţa ta de căcat! Ce rol ai în afacerea asta?

— Eu? Nu mă mai ocup de terorism de ani de zile. A şi fost o cerinţă pentru postul ăsta.

Continua lipsă de respect de care se bucura în cadrul Departamentului îl epuiza pe Driehaus.

— Cu puţin înainte să se întâmple atacul ăsta, unul din oamenii tăi a înhăţat un imigrant arab căruia canadienii îi oferiseră azil politic şi l-a târât peste graniţa noastră. E adevărat sau nu?

— Cine dracu’ ţi-a spus asta? îi răspunse Lawlor, şocat că cineva scurgea informaţii secrete şi, mai ales, căpcăunului şef al Afacerilor Interne.

— Am şi eu sursele mele.

— Sursele tale sunt greşite.

— Pe dracu’ greşite, răspunse Driehaus. Nici unul dintre voi nu puteţi pricepe, nu? Nu putem să bravăm în exterior ca fiind un stat de drept numai când asta ne ajută interesele. Picăm exact în plasa inamicilor când facem asta. E o mare ipocrizie.

— Şi ce ai vrea să facem, Alan? Să stăm cuminţi până ne atacă băieţii răi şi după aceea să îi băgăm în puşcărie?

— Nu, nu am nici o problemă cu politica preventivă, dar trebuie să existe şi limite. Trebuie să ne supunem legii.

— Zău? Spune-le asta familiilor celor care au murit azi şi vezi dacă ei dau doi bani pe limite şi legi. Nu ştiu dacă ţi se pare corect politic sau nu, dar ne aflăm în mijlocul unei cruciade, iar singura cale prin care civilizaţia occidentală poate supravieţui

este să ne opunem forţei radicale islamice cu o forţă şi mai puternică.

— Dar civilizaţia occidentală *nu se bazează* pe forţa brută, barbară. Se bazează pe forţa ideilor, a conceptelor, unele dintre cele mai măreţe fiind statul de drept, dominaţia legii şi egalitatea tuturor în faţa prevederilor legale.

— Trezeşte-te, Alan. Sabia este moaşa civilizaţiei şi tot ce s-a întâmplat de la naşterea civilizaţiei încoace a fost datorită vârfului de sabie. Nu-mi pasă câte cafenele Starbucks sunt în cartierul meu, câte poze poate înghesui secretara mea pe un card digital, sau cât de reală este imaginea pe ecranul de PlayStation al nepotului meu, noi încă trăim într-o lume în care cel puternic domneşte. În momentul în care scăpăm hăţurile *puterii* din mână şi ne îndepărtăm de la îndatoririle noastre ca naţiune, atunci va trebui să renunţăm la SUV-uri şi la mănuşile de baseball în schimbul covoarelor de rugăciune şi a lecţiilor de limbă arabă.

Deşi provenea din generaţia anilor ’60, Driehaus nu mai văzuse naţiunea americană atât de puternic divizată ideologic. *De ce oare atât de mulţi oameni nu reuşesc să înţeleagă efectul nociv al politicii actuale asupra America?*

— Înseamnă că litera legii nu mai are nici o valoare?

— Nu, răspunse Lawlor, nu înseamnă asta. Ceea ce vreau să spun este că nu putem continua să credem că inamicii noştri se ghidează după principiile civilizaţiei occidentale. Nu putem câştiga războiul împotriva terorismului respectând reguli pe care duşmanii noştri nu le acceptă.

— Şi aici intervine rolul tău? Al tău şi al adunăturii tale de foşti soldaţi şi ofiţeri de informaţii ascunşi prin cotloanele Departamentului de Securitate Naţională şi care au la dispoziţie bugete de care eu n-am auzit vreodată, nu?

— Fii atent, Alan! Îţi ştergi picioarele pe preşul unei case foarte periculoase. O casă în care, trebuie să subliniez, tu nu ai fost invitat.

— Nu-mi pasă! Vreau să ştiu chiar acum ce oameni ai în New York. Sunt oameni care lucrează în numele acestui departament, pe care *eu* îl conduc!

Răbdarea lui Lawlor se apropia rapid de final.

— Nu lăsa prejudecăţile filosofice să îţi întunece capacitatea de a-ţi îndeplini rolul. Ştii bine cum funcţionează sistemul. Divizia mea se află într-adevăr *în* cadrul DHS, dar nu face parte *din* DHS.

— Deci toate animalele sunt egale, dar unele sunt mai egale decât altele, asta vrei să spui?

— Nu, eu prefer să înţeleg treaba asta ca fiind contribuţia unică a fiecăruia la bunăstarea naţiunii.

— Da, e un mod foarte interesant de a caracteriza şantajul, răpirile de persoane sau asasinările.

Lawlor adoptase figura sa implacabilă de pocher, aşteptând ca secretarul să spună ceva concret sau să iasă dracului din biroul lui.

— Ceea ce s-a întâmplat azi este un adevărat semnal de alarmă pentru ţara noastră, Gary. E clar că războiul împotriva terorismului nu este eficient. Căile de planificare a atacurilor împotriva Statelor Unite sunt epuizante. Nu putem câştiga cu strategia asta. Nu înţelegi? Numai pentru că noi credem că avem dreptul să facem ceva nu e suficient pentru a şi *face* acel lucru. Fie conducem printr-o politică exemplară, fie vom fi condamnaţi pentru ea.

Lawlor se întoarse spre un teanc de hârtii de pe biroul său şi îi răspunse, mascând cu greu dispreţul:

— Cred că ar fi mai bine să te întorci la centrul de urgenţe. Fii sigur că acolo vei fi mult mai apreciat.

Driehaus era convins că obţinuse informaţia dorită de la şeful OILA şi deschise uşa. Când se pregătea să iasă, Lawlor îi spuse:

— Apropo, domnule secretar!

— Da, răspunse Driehaus şi se răsuci.

— Ca fapt divers, nu civilizaţia occidentală a dat drepturi egale tuturor oamenilor, ci Samuel Colt[74].

[74] Samuel Colt, 1814-1862, a fost un industriaş american şi inventator. A creat fabrica de arme de foc Colt şi este renumit pentru popularizarea pistoalelor.

29

Casa Albă

Preşedintele Rutledge încerca să aleagă câteva rânduri pentru apariţia sa televizată, împreună cu purtătorul său de cuvânt, încă de când se afla la baza Andrews din Maryland. Singura pauză fu creată de intervenţia lui Carolyn Leonard pentru o informare cu privire la starea fiicei sale. Aflase că atât prietenele Amandei, cât şi două persoane din echipa de securitate fuseseră ucise, iar pe fiica sa încercau să o ducă la un spital pentru a-i trata nu se ştie ce şi câte răni, lucru care afecta foarte serios capacitatea preşedintelui de a se concentra. Carolyn îi promise o intervenţie la fiecare douăzeci de minute, chiar dacă avea sau nu date noi.

La confirmarea informaţiei despre moartea prietenelor fiicei sale pe podul Williamsburg, Rutledge le contactase părinţii personal pentru a le da tragica veste.

Când ajunse la Casa Albă, citi din nou varianta finală a discursului şi dădu din cap. Nimeni nu îl auzise rostind un cuvânt de când intrase în clădire. Avea faţa împietrită şi erau evidente atât furia, cât şi isteria de pe chipul său.

Îndepărtând machiorul, Rutledge fixă cu privirea camera de filmat, aşteptând semnalul de pornire a transmisiei. Odată cu primirea lui, începu să vorbească.

— Bună ziua! Astăzi, naţiunea noastră a fost atacată. Având încă proaspăt în memorie oribilul atentat terorist din 11 septembrie 2001, forţele răului au atacat din nou stilul nostru de viaţă, lovind încă o dată în inima New York-ului. Mii de americani au murit ca urmare a acestor atacuri laşe. Victimele provin din toate păturile sociale: oameni de afaceri şi femei, doctori, profesori, studenţi, copii, mame, taţi, fraţi şi surori, fiecare pregătindu-se să serbeze Ziua naţiunii. Mulţi alţii au fost răniţi, inclusiv fiica mea, Amanda, care, împreună cu două prietene – acum decedate – se îndrepta spre New York în momentul detonării bombelor. Ca tată, ca preşedinte al acestei măreţe naţiuni şi ca american simt profund durerea oamenilor din New York. Scenele podurilor în flăcări şi ale tunelurilor fumegânde ne-au umplut de groază, tristeţe şi ură devastatoare. Ţelul acestor

atacuri a fost de a spulbera cel mai puternic far călăuzitor al speranţei şi libertăţii din lume, dar lumina Americii nu poate fi stinsă. Ne vom ridica de jos, cu unda noastră de speranţă strălucind mai intens ca niciodată. Dacă teroriştii sunt în stare să zdruncine fundaţia podurilor şi a tunelurilor, nu vor reuşi niciodată să zdruncine fundaţia naţiunii noastre măreţe. Am fost siliţi, încă o dată, să privim în ochi forţele răului, dar ştiu sigur că ele nu îi pot distruge pe americani. Vă îndemn pe toţi să fiţi calmi. Toate resursele guvernului ţării sunt îndreptate spre găsirea şi identificarea celor responsabili pentru aceste atacuri groaznice. După cum am spus mereu, considerăm că cei care susţin teroriştii sunt la fel de responsabili ca teroriştii înşişi, iar pentru noi nu există nici o diferenţă. Vreau să le mulţumesc membrilor Congresului, care mă susţin cu tărie în condamnarea acestor atacuri. Şi, în numele poporului american, vreau să mulţumesc liderilor statelor lumii, care ne-au transmis condoleanţe şi care şi-au oferit sprijinul. Şi, mai presus de toate, vreau să mulţumesc echipelor de salvare, forţelor de poliţie, pompierilor şi echipelor pentru intervenţii de urgenţă, dar şi milioanelor de americani din toată ţara, care donează sânge şi organizează acţiuni caritabile, foarte necesare în aceste momente, zile, luni ce vor urma, pentru a ajuta la vindecarea unuia dintre cele mai măreţe oraşe ale acestei lumi. Oamenilor din New York le recunosc pierderea inimaginabilă, dar vă spun că nu sunteţi singuri. Fiecare american vă este alături şi vă aflaţi în gândurile şi rugăciunile noastre. Inimile noastre sunt încărcate de durere pentru pierderea voastră, o pierdere dureroasă pentru toţi cei din America şi din lumea întreagă, care iubesc libertatea şi pacea.

Geoff Mitchell privea sfârşitul discursului prezidenţial de lângă aparatul de filmat. Frazele erau scrise perfect, iar Rutledge le rostea fără greşeală. Urma un scurt citat din Declaraţia de Independenţă, despre cum America îşi pune onoarea în slujba victimelor şi a familiilor acestora, iar camerele aveau să ia în prim-plan stema prezidenţială şi cu asta se încheia.

Deşi circumstanţele erau îngrozitoare, purtătorul de cuvânt sperase întotdeauna să aibă ocazia să scrie un discurs care să rămână în memorie. Era convins că acesta era, într-adevăr, un discurs memorabil. Ceea nu ştia însă era că partea memorabilă a lui abia acum urma.

Când preşedintele se pregătea să încheie, lăsă deoparte foile.

— Iar teroriştilor responsabili pentru aceste acte revoltătoare de laşitate, le spun un singur lucru. America nu se va opri până ce şi ultimul dintre voi va fi vânat. Vom ajunge până în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, vom seca fiecare mlaştină şi vom întoarce fiecare piatră în drumul nostru. Şi când vă vom găsi – iar asta se va întâmpla *cu siguranţă* – vom folosi toate mijloacele pentru a aduce asupra voastră o moarte de mii de ori mai groaznică decât cea pe care ne-aţi adus-o la poartă. America a învins cele mai groaznice forţe ale lumii moderne şi *cu siguranţă* va învinge şi scursura fanatismului radical islamic. Vă mulţumesc şi Dumnezeu să apere America!

Beculeţul roşu de pe camera de filmat se stinse, dar nimeni nu putea rosti un cuvânt. Nici chiar regizorul de platou, care trebuia să îl informeze pe preşedinte că emisia se oprise.

— S-a terminat? întrebă Rutledge.

Regizorul nu pierdu ocazia să sesizeze ironia:

— Aş spune că i-aţi terminat, domnule preşedinte, da.

Chuck Anderson ştia că va dura câteva minute pentru ca echipa tehnică să îşi strângă echipamentul din Biroul Oval, aşa că întrebă:

— Domnule preşedinte, putem vorbi câteva secunde în biroul meu?

Şi, arătând spre purtătorul de cuvânt, adăugă:

— Şi tu, Geoff.

După ce trecură prin uşa de serviciu, care se închise cu putere în urma lor, directorul de cabinet spuse:

— Aveţi cumva idee ce aţi făcut?

— Nu am de gând să mă mai ascund în spatele frazelor corecte politic, Chuck.

— Aş zice că aţi demonstrat asta foarte clar. Ca şi faptul că, de acum, lumea creştină se află oficial în război cu Islamul.

— Dar nu am spus că suntem în război cu *Islamul.* Am spus cu fanatismului radical islamic, răspunse preşedintele.

Directorul de cabinet îl privi pe purtătorul de cuvânt.

— Greşesc eu, Geoff, sau nu cumva ne aflăm acum în mod oficial în război împotriva religiei islamice?

— Cred că desprindeţi oarecum din context afirmaţia preşedintelui, răspunse Mitchell.

— Şi crezi că nu la fel face în clipa asta fiecare imam şi fiecare despot meschin din fiecare colţ de naţiune arabă din lumea asta?

— Cred că mesajul se poate îndrepta. Preşedintele este furios

şi are toate motivele. Dar mai putem îndulci comunicatul în perioada următoare.

— Ia opriţi-vă! ordonă preşedintele. Nu vom retracta, repara, sau îndulci nimic. M-am săturat să merg pe vârfuri. Ţara asta va păstra acest mesaj!

— Chiar şi aşa, domnule, era bine dacă mă consultaţi înainte, îi spuse purtătorul de cuvânt. Orice improvizaţie poate provoca multe daune, indiferent cât de bine intenţionată.

Directorul de cabinet, un prieten vechi al preşedintelui, ridică din umeri şi spuse:

— Preşedintele nu improvizează niciodată, Geoff. Ştia foarte bine ce va rosti în discurs.

— Dar nu înţeleg, spuse Mitchell.

Rutledge respiră adânc:

— Sunt furios? Bineînţeles că sunt. Patria noastră a fost atacată, iar eu habar n-am dacă, din cauza acestor atacuri, fata mea va mai trăi sau nu. Am spus ceea ce orice american şi orice lider al lumii civilizate ar fi vrut să spună: islamul radical trebuie eliminat. Toată lumea dansează pe vârfuri pe lângă un elefant care continuă să mănânce şi să se mărească tot mai mult chiar sub ochii noştri.

— Cum rămâne cu aliaţii noştri arabi?

— Ce-i cu ei? întrebă preşedintele zeflemitor. Islamul radical reprezintă o ameninţare chiar mai mare pentru ei, dar iată că stau deoparte şi nu iau nici o atitudine.

— Cum rămâne atunci cu arabii de rând, care pot înţelege acest mesaj ca fiind împotriva lor şi a religiei lor?

— La naiba cu ei. Islamul de masă nu a făcut nimic până acum ca să oprească acest cancer să înflorească exact în mijlocul lor. Nici măcar nu îl condamnă cu toată puterea. În ceea ce mă priveşte, nu le mai acord încredere. Nu mai am de gând să stau pe gard şi să aştept pasiv următoarea mişcare. Au de ales: fie sunt parte a soluţiei, fie sunt parte a problemei. Punct!

Atât directorul de cabinet cât şi vorbăreţul purtător de cuvânt rămăseseră fără cuvinte.

În cele din urmă, Geoff Mitchell spuse:

— Înseamnă că suntem cu adevărat în război!

30

Din motive de securitate, hotărâseră să nu folosească nume reale. Din punct de vedere al eficienţei operaţionale, era mult mai bine pentru toată lumea să fie aşa. Pentru a-i deosebi, Jaffe şi echipa sa le atribuiseră porecle celor doi agenţi de informaţii străini care lucrau cu ei. Tipul cu pielea închisă, înalt şi slab, de treizeci şi ceva de ani, cu părul lucios şi cu o respiraţie care mirosea mereu a usturoi, era numit Rashid, în timp ce agentul mai în vârstă, mai experimentat, cu o faţă plină de cicatrice, cu ochi albaştri şi cu mustaţă turcească era numit Hassan.

Lângă sala de interogatoriu, Jaffe pocnea unul din monitoarele de pe suportul mobil, sperând să poată îmbunătăţi calitatea transmisiei prin satelit.

— Hai odată, fir-ai al dracului, mormăia el, în timp ce încerca să prindă semnalul.

— Cred că de data asta chiar depăşim măsura, spuse Brad Harper, stând în picioare şi urmărind imaginile înceţoşate din cealaltă parte a lumii. Mohammed e în custodia Statelor Unite de numai şase săptămâni. Sigur îl putem face să vorbească. Trebuie să mai aşteptăm puţin.

— Nu prea mai e vreme de aşteptat.

— Dar aici e vorba de civili. De *copii*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Serios? Dar cu copiii ucişi pe poduri şi în tuneluri azi cum rămâne? Crezi că oamenilor ăstora le pasă de ei?

— Evident că nu, dar…

— Dar cu ceilalţi copii care vor fi ucişi dacă nenorocitul ăsta de dincolo scapă şi lansează atacuri nucleare asupra teritoriului nostru?

— Asta tot nu justifică acţiunea noastră şi vreau să se consemneze oficial că sunt împotrivă!

— S-a notat! îi răspunse Jaffe când semnalul se îmbunătăţise suficient pentru ca ei să poată începe interogatoriul. Nu ştiu cât vom putea păstra transmisia, aşa că du-te înăuntru şi pregăteşte-i să începem! Şi, apropo, adăugă el după ce Harper se îndepărtă, vreau să ştii că nu am ajuns unde sunt azi pentru că am fost idiot sau moale!

Harper nu îl considera nici idiot, nici moale. De fapt, credea că Jaffe e chiar prea dur. Oricum, el nu mai avea nimic de zis. Rămăsese numai cu o durere surdă în capul pieptului. Cei din Marină erau oameni onorabili şi, cu siguranţă, nu torturau copii.

Chiar dacă acest lucru avea să se întâmple de cealaltă parte a globului, Harper se simţea foarte responsabil pentru acţiunea lor, ca şi cum ar fi fost ei însuşi în Africa de Nord şi ar fi comis acele atrocităţi. Putea numai să spere că Dumnezeu urma să se îndure de sufletele lor pentru ceea ce aveau să facă.

Câteva momente mai târziu, uşa sălii de interogatoriu se deschise, iar Mike Jaffe împinse monitorul pe rotile înăuntru, cu toate cablurile atârnând în urma lui pe hol. Înainte să pornească din nou transmisia, li se adresă prizonierilor care erau legaţi cu bandă adezivă de două scaune de lemn foarte incomode. Ambii vorbeau suficient de bine engleză, aşa că nu era nevoie de un traducător.

— Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama de legătura dintre voi doi. De fapt, aproape că o ratasem. Am pierdut atât de mult timp căutând rude ale lui bin Laden sau ale lui Zawahiri care au intrat în afacerea familiei, încât omiteam cu nesăbuinţă linia ta familială, Mohammed. Cred că eşti foarte mândru de nepotul tău, care îţi stă alături. Se pare că a învăţat foarte bine meserie. Am încercat să îmi dau seama cum ar arăta emblema familiei Mohammed-Jamal. Poate doi lei încadrând o bombă de teren sau ar fi ceva mai subtil? Un lanţ de domuri explodate, cu un afiş drăguţ pe care să scrie *Femeile şi copiii mai întâi!* În fine, ne-am decis să facem puţină cercetare genealogică şi ghici ce am descoperit?

Jaffe făcu un semn cu capul şi Harper aprinse ambele monitoare.

— Ra’na este un sătuc foarte simpatic.

Când monitoarele se luminară, pe unul din ele se putu vedea peretele denivelat de cărămidă al unei case mari dintr-un sat. Iar pe celălalt o familie de femei şi copii înghesuită într-una din camere. Câţiva oameni îmbrăcaţi în negru şi cu cagule pe faţă îi ţintuiau cu armele.

Imediat, Sabed Jamal încremeni în scaunul său. Era exact reacţia la care sperase Jaffe.

— Bănuiesc că nu e cazul să mai întreb în a cui casă ne aflăm.

Mohammed ştia că aceea era casa nepotului său şi familia acestuia, dar reuşi să rămână total impasibil.

— Uită-te bine la ei! spuse Jaffe şi îşi ridică telefonul. Oamenii din casă lucrează pentru mine. Se supun ordinelor mele şi, dacă nu începi să cooperezi, se vor întâmpla lucruri foarte neplăcute cu familia nepotului tău. Aşa că ar fi cazul să îmi spui despre armamentul nuclear.

Jaffe numără în gând până la trei şi adresă întrebarea în alt mod:

— Am aflat deja că armamentul a fost furat de la o unitate europeană strict secretă. Ştim şi când s-a întâmplat asta. Ceea ce nu ştim este cine are de gând să vi-l vândă vouă şi cum vreţi voi să îl utilizaţi. Spune-mi ce vreau să ştiu şi oamenii mei vor pleca din casă imediat.

Când Mohammed refuză să răspundă, Jaffe ridică telefonul la ureche şi spuse:

— Începeţi cu fata cea mare!

Imediat, pe monitor se iscă oarece acţiune şi unul dintre oamenii înarmaţi trase o femeie care ţipa de lângă familia ei şi o scoase din cameră. Cei rămaşi dădură din mâini în timp ce camera fu ridicată de pe trepied şi scoasă în hol. Aparatul îl ajunse din urmă pe soldat în ceea ce părea a fi o baie. O cadă mare de cupru era umplută cu apă, iar soldatul ţinea capul femeii scufundat.

Sabed Jamal îi înjură pe militari în arabă, în timp ce faţa i se umplu de lacrimi. Cu toate astea, Jaffe nu îi acorda nici o atenţie. Ochii săi erau aţintiţi asupra lui Mohammed bin Mohammed.

Jamal înţelese ce se petrecea de fapt şi se răsuci spre unchiul său, implorându-l să le spună americanilor ceea ce doreau să afle. Mohammed urlă la el să tacă din gură.

Lui Brad Harper nu-i mai păsa dacă gestul său va fi considerat insubordonare sau nu, dar nu mai putea permite să se întâmple astfel de lucruri. Apropiindu-se de Jaffe, soldatul bine făcut al Marinei spuse:

— Ajunge! Trebuie să oprim treaba asta! E mai bine să găseşti o altă cale!

Fără a-şi lua ochii de la Mohammed, Jaffe îşi scoase arma şi o îndreptă spre capul lui Harper, tăindu-i puşcaşului elanul.

— Fiecare membru al acestei familii va muri, lent şi în chinuri groaznice, dacă nu îmi spui ce vreau să ştiu! rosti Jaffe cu privirea pironită în ochii lui Mohammed. Cine vă vinde armamentul nuclear?

Pentru că arabul încă refuza să răspundă, Jaffe vorbi din nou la

telefon:

— Omoar-o!

Ordinul fu transmis soldatului de pe monitor, care îşi scoase arma de la şold, o fixă pe marginea căzii şi trase două focuri.

Jamal înnebuni de furie şi începu să urle, întâi la americani, apoi la unchiul său pentru uciderea fetei.

Mohammed îl privi din nou şi îi spuse să tacă din gură.

Jaffe nu se mai obosi să întrebe din nou despre armamentul nuclear. Vorbi iar la telefon şi, după ce camera se întoarse în încăperea unde era înghesuit restul familiei, îi spuse lui Mohammed:

— Nu vrei să-l alegi tu pe următorul?

31

Harvath tocmai încheiase convorbirea cu Kevin McCauliff când Herrington intră în biroul doctorului Hardy cu colegii săi şi spuse:

— Toată lumea participă!

Harvath îi privi pe rând pe Morgan, Cates şi Hastings, analizându-i, încercând să-şi dea seama dacă vor fi în stare să facă ceea ce avea să le ceară.

Frânturi din descrierile lui Bob din e-mail-urile sale îi reveneau rând pe rând în minte. Cates, care se mutase din Oklahoma în New York, era fiul unor practicanţi ai Evangheliei. Deşi el nu simţea în mod special chemarea religioasă, privea războiul împotriva terorismului la fel ca duşmanii lor, asemenea unei cruciade religioase. Stresul fizic inerent slujbei îi cumpărase un bilet de retragere din activitate când ambii genunchi îi plesniseră într-o misiune în Afganistan.

Morgan, cel mai tânăr din echipă, fusese crescut numai de mamă. Fusese implicat în numeroase scandaluri cu droguri şi găşti de cartier, iar înrolarea în Marina americană reprezentase calea de ieşire din acele probleme şi o şansă de a cunoaşte lumea dincolo de New York. Deşi nu mai putea participa la misiuni din cauza unei răni la cap, mulţi doctori, inclusiv Hardy, se întrebau dacă Morgan nu era deja puţin depăşit sau poate indiferent faţă de propria viaţă, încă dinainte de acea zi fatidică în Irak.

Şi, în cele din urmă, Tracy Hastings, tehnicianul pirotehnist din Corpul naval. Provenea dintr-o familie înstărită din New York. Părinţii ei se opuseseră categoric înrolării în armată, dar atacul asupra *USS Cote* o ajutase să se hotărască, iar încăpăţânarea ei fusese de neclintit. Nu se înrolase în Marină în ciuda educaţiei sale înalte, ci tocmai *datorită* acesteia. Se gândea că, dacă cineva are datoria de a-şi servi ţara, erau tocmai acei oameni care profitau atât de mult de pe urma ei.

Tracy folosea puţin machiaj pentru a acoperi cicatricele rămase în urma exploziei unui detonator electric, dar urmele erau totuşi destul de vizibile. Din ceea ce-i spusese Bob, Harvath ştia că rana fusese foarte gravă, dar chirurgii reuşiseră o operaţie estetică remarcabilă, reuşind chiar să implanteze un

ochi artificial apropiat de albastrul deschis al ochilor ei.

Harvath îşi dădea seama, privindu-i pe fiecare, că avea de-a face cu un grup foarte unit. Asta era foarte bine. Întrebarea era, puteau oare funcţiona la fel de bine şi ca indivizi şi ca o echipă sub presiunea luptei? Şi, la fel de important, îl vor putea accepta pe el, un intrus, atât ca lider, cât şi ca membru al grupului lor?

După ce Hardy plecă să verifice starea altor pacienţi, rămaseră singuri în birou. Harvath îl rugă pe Herrington să închidă uşa. După aceea le spuse:

— Am să fiu foarte sincer cu voi toţi. Nu sunteţi prima mea variantă pentru o asemenea misiune şi nu aţi fi nici chiar ultima. Dar, având în vedere situaţia, sunteţi *singura* opţiune pe care o am.

— Să te fut înapoi, mulţumesc, spuse Morgan.

Herrington ridică mâna şi interveni:

— Lasă-l să termine.

Harvath aşteptă un moment şi continuă:

— Resurse naţionale, locale şi federale sunt alocate în acest moment în totalitate – *sută la sută,* vreau să spun – în eforturile de căutare şi salvare a victimelor. Traficul aerian şi maritim al Manhattan-ului a fost suspendat din cauza trăgătorilor. Singurele transporturi aeriene şi navale existente se află la capetele opuse ale râurilor Hudson şi East. E clar că cineva nu doreşte ca forţe de întărire să ajungă în Manhattan. Ceea ce înseamnă că noi nu vom avea nici un ajutor, de nici un fel. Participarea voastră va fi neoficială, nerecunoscută şi, în special, nesancţionată.

— Adică? întrebă Cates.

— Adică nu sunteţi funcţionari federali şi nici nu sunteţi recunoscuţi ca soldaţi activi în misiune. Pe scurt, statutul vostru de rezervişti rămâne valabil.

— Înseamnă că tu eşti cel norocos, pentru că, deşi ni s-au luat slujbele, nu ni s-a putut confisca şi instruirea, răspunse Cates.

Harvath aprecie răspunsul. Şi continuă:

— Avem de-a face cu un inamic foarte bine structurat, dar căruia nu îi cunoaştem nici capacitatea, nici resursele şi care încă operează, probabil, în Manhattan.

— Vrei să spui că nu şi-au terminat atacurile?

Harvath dădu din cap.

— Nu ştiu. De aceea am vrut să fiu foarte onest cu voi. Pe scurt, ştim extrem de puţine despre inamicul nostru. S-ar putea să ne agităm degeaba, dar am sentimentul că ar putea fi o

misiune foarte periculoasă. Mai aveţi alte întrebări?

— Da, glumi Cates, vestea proastă care e?

Un val de râsete nervoase zgudui camera.

Tracy Hastings ridică puţin mâna şi spuse:

— Dacă noi nu ştim cine sunt aceşti oameni şi ce obiectiv au, cum îi putem găsi?

— Tocmai am vorbit la telefon cu cineva care se ocupă de treaba asta, răspunse Harvath. S-ar putea să aflăm ceva curând, aşa că trebuie să ne pregătim. Între timp, avem o problemă mai apăsătoare. Tot ceea ce am la mine este un pistol, care se află în portbagajul maşinii, undeva în centru. Trebuie să găsim o soluţie să facem rost de arme.

Încă un val de râsete umplu încăperea, dar de data asta nu era deloc tensionat.

Douăzeci de minute mai târziu, Paul Morgan detaşă o bucată a zidului fals din spatele dulapului său din micul apartament de pe Gramercy Park şi le spuse:

— Alegeţi-vă!

Avea un arsenal veritabil. În sectorul armelor mici, Morgan deţinea două Unertl MEU SOC 1911, un Glock 19 şi un Smith & Wesson 620. Lângă acestea se aflau o puşcă de vânătoare Mossberg 590, o puşcă cu lunetă Remington 40-X.308 şi o mitralieră de atac complet automată Troy Industries CQB-SPC A4, pe care o scosese pe ascuns din Irak, pupând în fund un mare oficial pentru asta.

— S-a rezolvat şi problema armelor, spuse Harvath, privind expoziţia. Dar mai am o întrebare stupidă pentru voi: muniţie există?

Încă o dată, cei patru izbucniră în râs. Morgan se duse în bucătărie, plină cu imagini ale locurilor pe care spera că le va vizita cândva – Paris, Roma, Hong Kong – şi scoase un set de chei din buzunar. Pe frigider se afla un mozaic de poze, cu Morgan ca soldat în Marină în câteva locuri exotice din toată lumea, care erau, de regulă, mult mai umede şi mai prăfuite decât Paris, Roma, sau Hong Kong.

Descuie un mic lacăt de lângă uşa congelatorului şi îl deschise, înăuntru se aflau cutii întregi de muniţii, ordonate pe câteva rânduri.

— Şi aruncătorul de grenade unde-l ţii? întrebă Herrington.

— Doctorul Hardy mi-a spus că numai paranoicii folosesc

aruncător de grenade, aşa că i l-am vândut unui prieten mai demult.

Morgan îi lăsă câteva secunde să se întrebe dacă ceea ce spusese era adevărat sau nu, după care continuă:

— Am glumit. Era o glumă. Nu am avut niciodată un aruncător de grenade. În plus, având în vedere cât mă costă bateria antiaeriană de pe acoperiş, cine şi-ar mai permite şi un aruncător de grenade?

Toată lumea râse, dar nici unul dintre ei nu ar fi fost foarte surprins să descopere că avea, într-adevăr, un dispozitiv antiaerian instalat pe undeva pe sus.

Morgan eliberă masa din bucătărie, pe care aruncă un rucsac tehnic KIVA, îndesat la maximum cu echipament de luptă şi îl aşeză pe unul dintre scaune.

— Ăsta este rucsacul tău pentru urgenţe? întrebă Hastings.

Soldatul de Marină aprobă din cap şi începu să scoată obiectele din el.

— Cel mai bun echipament de supravieţuire pentru o săptămână.

Scoase conserve, beţişoare de iluminat pe bază de substanţă chimică, tablete de purificare a apei, corzi de paraşută şi multe alte obiecte, iar Cates spuse:

— Pentru o săptămână? Parcă era vorba de şaptezeci şi două de ore!

— Da, dar asta până la venirea uraganului Katrina.

Ofiţerul de Marină îl privi pe Harvath.

— Chiar şi DHS îi sfătuieşte acum pe oameni să îşi facă provizii pentru cel puţin o săptămână pentru situaţii de urgenţă, nu-i aşa?

Harvath aprobă dând din cap, mai ales că discuţiile din cadrul departamentului ridicau mai nou perioada la o lună, poate chiar două. El însuşi avea un astfel de rucsac pregătit în eventualitatea unui atac terorist sau a unui dezastru natural, dar la fel avea orice militar, poliţist, sau ofiţer de informaţii, chiar şi unii civili îşi pregătiseră aşa ceva. În opinia lui Harvath, ar fi fost destul de stupid din partea cuiva, fie funcţionar guvernamental sau orice altceva, să nu fie pregătit pentru situaţii de urgenţă. Cu acest crez în minte, rucsacul său se afla permanent în portbagajul maşinii sale Chevrolet TrailBlazer, într-un garaj de la marginea oraşului. Cântărea cel puţin douăzeci de kilograme şi de aceea ar fi fost destul de incomod să îl care pretutindeni. Dar, în acest

moment, ar fi dorit foarte tare să aibă câteva dintre obiectele sale din rucsac.

În timp ce Morgan continua să scoată diverse lucruri din ceea ce părea a fi un sac fără fund, Hastings întrebă:

— De unde ai avut bani pentru toate lucrurile astea?

— Să spunem că, în viaţa mea anterioară, am ştiut să fac economie.

— Ai ştiut foarte bine să faci economie! adăugă Cates, privind etichetele unor haine sport din dulapul lui Morgan.

Ofiţerul de Marină etala şi un minunat set de cuţite Chris Reeve de foarte bună calitate, dar şi un cuţit Gerber LMF II-Infanterie nou-nouţ, care putea fi folosit la tăierea unui fuzelaj de elicopter, după care îi oferi lui Harvath onoarea primei alegeri.

Deşi toate erau excepţionale, Harvath avea deja propriul cuţit Benchmade auto în buzunar, fără de care nu pleca de acasă niciodată şi, dacă reuşeau să ajungă şi la TrailBlazer, ar fi luat şi superba lamă fixă LaRue Tactical.

— Oare ai cumva şi nişte grenade de panică în sac? întrebă Harvath în timp ce privea cu atenţie obiectele etalate de Morgan.

— Nu, dar am asta în schimb, răspunse soldatul de Marină şi scoase din sac o trusă medicală Blackhawk.

Harvath se pregătea să spună că spera să nu aibă nevoie de ea, dar chiar atunci îi sună telefonul. Era Kevin McCauliff.

După o convorbire de câteva secunde, două lucruri deveniră evidente. Kevin avea veşti bune. Dar şi unele proaste.

32

Harvath ascultă întâi veştile bune. Analistul de la NGA identificase serverul de la care se transmiteau date pe celularul „împrumutat” de Harvath din rucsacul teroristului, aflat acum în evidenţa poliţiei. Acel telefon era unul dintre cele patruzeci şi şapte de unităţi care operau pe acelaşi cont. Numai cel luat de Harvath şi încă unul similar continuaseră să aibă semnal şi după ce podurile şi tunelurile explodaseră. Celălalt telefon era recunoscut de server ca fiind dispozitivul de semnal principal. McCauliff îi spuse că toate unităţile fuseseră programate să transmită telefonului principal mesaje scrise despre locul în care se află, la intervale regulate de timp. Apoi urmară veştile proaste.

Oriunde s-ar fi aflat telefonul principal, acum nu mai transmitea semnal. McCauliff nu îi putea identifica actuala poziţie, ci numai pe cele anterioare întreruperii semnalului şi anume o adresă din partea de vest a districtului şi una din centrul comercial de diamante, pe Strada 47.

Deşi unitatea principală părea că nu mai funcţionează, McCauliff îl sfătui cu tărie să se asigure că software-ul care indica poziţia de pe celularul împrumutat să fie dezactivat. Scot îl asigură că făcuse acest lucru încă de la secţia de poliţie, după care ceru un pix şi o hârtie şi notă adresele identificate de McCauliff.

Încercă să afle dacă existau imagini prin satelit ale acestor două locuri, dar se pare că răspunsul făcea parte din categoria veştilor proaste, iar McCauliff îl asigură că va înţelege când va vedea el însuşi imaginile. Kevin avea nevoie numai de o adresă de e-mail. Harvath remarcă imediat modemul aflat lângă calculatorul de pe biroul lui Morgan, se rugă să se poată conecta la Internet şi îi transmise lui Kevin una dintre adresele de Hotmail pe care le utiliza în afara serverului de la DHS.

Cinci minute mai târziu, deschise primul dintre cele câteva e-mail-uri şi înţelese de ce imaginile de pe satelit făceau parte din categoria veştilor „proaste”. Pozele erau indescifrabile din cauza fumului de la explozii. După încă trei e-mail-uri, Harvath îl chemă pe Herrington şi spuse:

— Vezi şi tu ce văd eu aici?

Bob se uită cu atenţie la ecran şi derulă încet imaginile clădirii de pe Strada 84. Când termină, reluă derularea imaginilor de mai multe ori. Voia să fie cât se poate de sigur înainte de a emite o părere, în cele din urmă, răspunse:

— Calitatea imaginilor este înfiorătoare, dar, dacă ar trebui să fac o presupunere, aş zice că în poze sunt surprinse două vehicule cu câte două echipe de intervenţie de patru până la şapte oameni fiecare.

— Asta credeam şi eu, adăugă Harvath, după care deschise pozele locului din districtul diamantelor. Şi aici ce crezi?

— Pozele astea sunt chiar mai proaste decât celelalte, spuse Bob. Astea ar putea fi tot cele două maşini, dar la fel de bine pot fi două maşini total diferite. Cu toată ceaţa şi neclaritatea provocate de fum, nu poţi fi sigur.

— Ei bine, nu există decât o singură cale de a afla.

— Hoo-ah! strigă Cates, ironizându-l pe Morgan cu strigătul specific armatei. Hai să-i prindem odată pe nenorociţi!

Hastings nu îl băgă în seamă pe Cates. Privind toată muniţia şi armamentul etalat, spuse:

— Nu credeţi că o să atragem foarte tare atenţia cărând toate astea de colo-colo prin Manhattan?

— Bună observaţie, spuse Herrington, privindu-l pe Morgan.

Ofiţerul de Marină traversă camera şi scoase alte câteva rucsacuri din dulapul de pe hol.

— Un prieten de-al meu este distribuitor pentru produse CamelBak[75]. Acestea sunt noile lor rucsacuri. Poţi îndesa în interior o mitralieră sau o puşcă, iar în buzunarele laterale pot intra muniţia şi toate celelalte.

Harvath privi cu atenţie design-ul interesant al rucsacului şi remarcă:

— Tot va arăta ca şi cum am căra armament serios.

Morgan mai scoase şi trei pelerine de ploaie din spatele rafturilor de pantofi.

— O să folosim astea pentru armele Remington, Troy CQB şi Mossberg. Nimeni nu-şi va da seama ce cărăm de fapt.

Pentru cineva care trecuse în rezervă din cauza unui glonte în cap, ofiţerul de Marină părea să se descurce foarte bine. Nu îi scăpa nimic.

---

[75] Companie renumită pentru echipament de călătorie, în special pentru rucsacul cu dispozitiv de apă.

— În regulă, spuse Scot. Cred că tot ceea ce ne-a mai rămas de făcut este să găsim o cale să şi ajungem unde trebuie.

Privind pe fereastră în josul străzii, Rick Cates interveni:

— Am eu o idee, dar mă tem că n-o să vă placă.

33

După ce observă colecţia de motociclete a magazinului Cox, Harvath îi atrase atenţia lui Cates că nu e cazul să creeze o situaţie de genul *Acesta este elicopterul meu Charlie, iar aceasta este arma mea Clyde.* În timp că stăteau pe trotuar şi îl priveau pe ofiţerul de armată specializat în probleme civile încercând să convingă personalul armat până în dinţi şi tatuat la greu al magazinului de motociclete, Harvath, Herrington, Hastings şi Morgan se gândeau la un plan de rezervă.

Toţi erau de acord că cel mai scurt drum de la Gramercy Park până la districtul diamantelor era să meargă drept pe Bulevardul 5, dar acesta era rezervat numai vehiculelor pentru situaţii de urgenţă, iar majoritatea poliţiştilor nu păreau foarte cooperanţi. Nu lăsau să treacă decât maşini oficiale, nici măcar o maşină plină de chirurgi, care trebuia să ajungă urgent la un spital din partea de nord a oraşului. Harvath se întreba chiar dacă nu ar fi fost mai rapid să meargă pe jos spre nord până la maşină, care era dotată cu lumini şi sirene şi să parcurgă de acolo restul drumului. În acel moment, Cates fu îmbrâncit pe asfalt de unul dintre motocicliştii tatuaţi.

Imediat, Harvath şi restul grupului îi săriră în apărare, dar Cates ridică mâna şi le făcu semn să rămână pe loc. Dând dovadă de foarte multă răbdare şi stăpânire de sine, se ridică şi se îndreptă spre cel care îl împinsese.

Prietenii săi îl priviră cum se apropie de motociclistul de o sută cincizeci de kilograme, iar discuţia dintre ei deveni rapid foarte încinsă.

După câteva momente, motociclistul îl înşfăcă pe Cates de gât şi îşi ridică cealaltă mână pentru a-l lovi în cap, dar Cates pară lovitura şi îl trosni cu pumnul liber în falcă. Înainte ca uriaşul tatuat să poată reacţiona, Cates îşi dădu capul pe spate şi îşi lovi zdravăn atacatorul chiar în nas.

Grasul îşi reveni şi îl lovi cu genunchiul în abdomen, dar rezervistul din cadrul Forţelor Speciale răspunse acestui atac cu o lovitură în vintre, care îi îndoi genunchii şi îl prăvăli pe bărbat pe asfalt.

— Dacă aţi vrea să mă ajutaţi, băieţi, urlă Cates în timp ce

restul motocicliştilor din magazin înşfăcau deja chei metalice, ţevi şi bâte, acum ar fi un moment foarte indicat.

Harvath şi ceilalţi îşi scoaseră armele şi se apropiară de magazin. Când văzură arsenalul, motocicliştii se calmară şi lăsară jos uneltele lor primitive, retrăgându-se disciplinar în spatele garajului.

Cates îşi mai lovi o dată atacatorul în stomac şi intră în magazin, găsi cheile de care aveau nevoie pentru motociclete, după care apăsă butonul pentru închidere al uşii de la garaj. Odată ce poarta alunecă până jos, Cates înfipse o şurubelniţă în găurile destinate în mod normal unui lacăt, scoase două role de bandă adezivă din rucsacul lui Paul Morgan şi blocă bine intrarea.

— Nu te-am rugat să nu transformi situaţia într-o confruntare? întrebă Harvath în timp ce se suiau pe motociclete.

— Nu m-am putut abţine, îi răspunse Cates, pornind cu sete motorul. Aţi văzut ce tatuaje avea gagiul ăla?

— Avea un milion de tatuaje; şi? Ce-i cu asta?

— E clar că nu l-ai văzut pe cel de pe braţul stâng, spuse Cates şi îşi împinse motorul pe şosea. Avea o poză a unchiului Sam[76] cu un ochi acoperit, iar dedesubt erau scrise literele F-T-A.

— Fuck the Army[77]? răcni Morgan din spatele geamului motocicletei Suzuki. Să-l fut eu de nenorocit. Ura, Cates!

Şi Herrington şi Hastings îi adresară lui Cates semnul OK cu mâna, iar Harvath consimţi să facă la fel. Dacă erai dat afară din armată pentru ceea ce era cunoscut drept Marea cină de pui, sau, altfel spus, pentru *comportament necorespunzător,* însemna că şeful magazinului de motociclete stătea foarte prost cu sănătatea mentală şi comisese o infracţiune foarte gravă.

A-şi tatua acele litere sub chipul desfigurat al unchiului Sam era ceva de neiertat. Toţi considerau că tipul meritase tot ceea ce îi făcuse Cates şi chiar mai mult.

— Ei, care e ordinul, şefule? ţipă Morgan în timp ce îşi ambala motorul.

Harvath observă că noii săi prieteni îl considerau pe Bob Ghiulea lider, iar când acesta îi ceru părerea din priviri, el aprobă şi îi cedă comanda. Toţi cei de faţă respectau foarte mult experienţa lui Bob şi îl considerau conducătorul de drept al misiunii.

---

[76] Personalizare a Statelor Unite.

[77] Trad. Să fut armata!

— La intersecţia dintre Strada 47 şi Bulevardul 5! strigă Herrington. Şi cât mai repede!

Aplecându-se înainte şi înscriindu-se în trafic, Harvath se gândi că poate dezbate ierarhia grupului şi mai târziu. În acele momente aveau de desluşit un puzzle foarte ciudat. Iar întrebarea esenţială era: existau oare suficiente informaţii pentru a reuşi să îşi dea seama de ceea ce se întâmpla?

34

Gary Lawlor încerca să găsească o legătură între acele adrese descoperite de Harvath. Era evident faptul că teroriştii căutau ceva, dar ce anume? Oare ce i-ar fi putut interesa într-un magazin cu pereţi de cărămidă din partea de vest a oraşului şi într-un magazin de diamante din centru? Nici unul dintre ele nu părea a fi o ţintă tipică pentru teroriști.

Ideea era că Departamentul de spionaj din cadrul armatei era implicat în toată povestea asta, dar până nu afla sigur cine anume şi ce rol deţinea nu avea de gând să întindă mâna spre ei. Toţi cei de acolo erau o adunătură de superspioni maniaci, care jucau după un set de reguli total diferite de restul agenţiilor din comunitatea de informaţii. Regulile lor erau cele ale războiului şi nu prea existau limite, aşa că ar fi putut foarte bine să îl închidă pur şi simplu, fără o acuzaţie precisă, pentru simplul motiv că a respirat pe lângă operaţiunea lor. Ori că le lipsea încrederea în celelalte agenţii, ori că aveau un instinct foarte puternic de autoapărare, până nu avea mai multe piese ale acestui puzzle pentru a înţelege cât de cât ceva, avea să păstreze distanţa faţă de Departamentul de Apărare şi mai ales faţă de Agenţia lui de Informaţii.

Între timp, ca director al Proiectului Apex, avea alte resurse la dispoziţie. Deschizându-şi calculatorul, Lawlor accesă baza de date şi căută date despre cele două adrese pe care Kevin McCauliff i le transmisese lui Harvath. Rezultatele căutării erau descurajante. Nu exista nici o informaţie pentru nici una dintre cele două adrese, nici un dosar de autorizaţii, nici o ipotecă sau licenţă de funcţionare, nimic. Ambele locuri păreau să existe într-un spaţiu virtual – o mare gaură *neagră.*

Cineva curăţase atât de bine cele două adrese încât nu exista nici o referinţă despre vreuna din ele. Acest tip de sterilizare era aplicat în mod normal numai în cazul unor operaţiuni oficiale atât de secrete încât li se mai spunea şi „operaţiuni la mare adâncime”, un statut rezervat numai problemelor vitale pentru securitatea naţională. Dintr-un motiv sau altul, aceste probleme erau mult mai bine gestionate în cadrul societăţii civile decât în aria militară sau în cea a agenţiilor de informaţii, dar, chiar şi în

acest caz, locurile de mare adâncime la care Lawlor avusese acces de-a lungul carierei sale erau adevărate fortăreţe.

Gary nu reuşea însă deloc să înţeleagă ce se petrecea cu adevărat în New York. Dacă imaginile transmise de McCauliff arătau într-adevăr două poziţii de mare adâncime atacate, care era motivul? Şi, mai mult, cum ar fi putut teroriştii să afle despre existenţa acestor locuri? Nivelul de acces la informaţii era cel puţin la gradul Polo Step. Faptul că atacaseră ambele poziţii demonstra că scurgerea de informaţii era atât de gravă încât putea afecta sistemul ani la rând, poate chiar decenii.

Lawlor se repezi la serverul DHS, deschise cea mai recentă hartă FEMA[78] a New York-ului şi încercă să filtreze cât mai mult posibil din „zgomot”. Nu îl interesau numărul estimativ al victimelor sau poziţionarea echipamentelor pentru urgenţe. Dorea să ştie cu exactitate unde loviseră teroriştii. Odată ce informaţia dorită fu izolată, adăugă alte puncte cheie ale problemei, cum ar fi poziţiile trăgătorilor şi cea a atacului cu bazooka, incendii ale apartamentelor sau ale altor clădiri şi orice alte evenimente care necesitaseră prezenţa forţelor de poliţie, a pompierilor, sau a trupelor pentru intervenţii de urgenţă. După aceste informaţii trecu la ultima etapă – locurile secrete din partea de vest şi din centrul oraşului, atacate recent de terorişti.

Încercă să înţeleagă ceva din rezultat, dar, cu cât privea mai atent ecranul, cu atât i se învârteau în minte mai multe întrebări. Dacă acestea erau poziţii de mare adâncime, sub tutela cărei agenţii funcţionau şi care era misiunea lor? Cu tot haosul din New York, cei care conduceau aceste locuri aflaseră oare de atacul asupra lor? Aceasta era una dintre cele mai importante întrebări din mintea lui.

Singura concluzie evidentă în acea stare de învălmăşeală totală era că, în cazul în care teroriştii localizau şi atacau puncte de mare adâncime, Statele Unite se aflau într-o situaţie mult mai gravă decât se credea.

Lawlor ştia că va trebui să acţioneze împotriva instinctelor sale şi să le vorbească despre cele aflate unor oameni din afara cercului său de încredere. Indiferent de urmări, merita să îşi asume acest risc atâta timp cât exista şansa de a-i împiedica pe teroriştii să lovească din nou.

---

[78] Federal Emergency Management Agency – Agenţia Federală pentru Situaţii de Urgenţă.

35

Agenţia Naţională de Securitate (NSA)
Baza militară Fort Meade, Maryland

Mark Schreiber băgă capul în biroul luminat fluorescent al şefului său şi spuse:

— Cred că avem o altă problemă în Manhattan!

— Nu zău, răspunse Joseph Stanton, arătând cu degetul peste umăr către ecranele plate ale televizoarelor din perete. Un idiot a lansat pe un blog zvonul că atacul a avut şi o componentă biologică şi acum nimeni nu-l mai ascultă pe primarul Brown, indiferent ce ar avea de spus.

— Nu despre asta vorbesc, continuă Schreiber, intrând de tot în birou şi închizând uşa în urma lui. Unităţile Transcon şi Geneva Diamond nu răspund.

Stanton se opri şi lăsă pe birou markerul roşu. Figura lui cu ochelari era umflată din cauza unei diete mult prea bogate în sodiu şi a prea multor pahare de Hennessy cu Cola băute în orele târzii ale dimineţii. Părul îi era veşnic ciufulit şi întreaga lui garderobă părea a fi mereu şifonată. Purta de obicei un costum de bumbac subţire, la care ar fi trebuit să renunţe cu ani în urmă şi o cravată cu dungi de uniformă militară, decorată cu pete de cafea.

— Cum adică nu răspund?

— Nimeni nu răspunde la e-mail.

— Ai încercat să-i suni?

Schreiber dădu din cap.

— Se pare că nici telefoanele nu funcţionează.

— Ai verificat serverele?

— Da, iar răspunsul primit este O.K. Încă funcţionează.

— Atunci care e problema? întrebă Stanton.

— Dacă putem verifica serverele prin satelit şi primim un răspuns, atunci de ce nu răspund la e-mail? Se bazează pe acelaşi sistem.

— New York-ul e în haos la ora asta. Nu putem şti sigur care sunt pagubele sau ce servicii au fost întrerupte. Hai să ne mai

îngrijorăm şi pentru asta.

— Dar nu vi se pare ciudat că nu putem comunica cu două dintre staţiile noastre?

— Având în vedere ce se întâmplă acolo, nu chiar. Serverele încă turuie, aşa-i? Chiar tu ai spus asta. Deci cineva încă procesează informaţii.

— Da, dar tot am sentimentul că ceva nu e în regulă, răspunse Schreiber.

— Am fost atacaţi, aşa că e normal să ai astfel de sentimente. Mai aşteaptă puţin. Sunt sigur că vom afla ceva.

— Şi dacă nu?

Stanton nu mai avea răbdare pentru aşa ceva.

— Atunci o să rugăm un poliţist prietenos de la faţa locului să treacă pe acolo şi să ne spună ce se întâmplă.

— Glumiţi, nu? întrebă tânărul.

Normal că glumea şi, dacă puştiul ăsta ar fi petrecut ceva timp şi în viaţa reală şi mai puţin lângă ecranul calculatorului său şi-ar fi dat seama. Ridicând din nou markerul şi revenind asupra teancului de hârtii din faţa sa, Stanton îi răspunse:

— O să avem o noapte lungă, Mark. De ce nu încerci să te relaxezi câteva minute, după care află de ce fel de asistenţă tehnică au nevoie sus, bine?

— Bine, dar dacă tot nu primim nici un răspuns din New York?

— Atunci facem nişte săpături. Dar, deocamdată, vreau să te concentrezi să îi ajuţi pe cei de aici, care au acum cel mai mult nevoie de asistenţă. Am fost şi la Transcon şi la Geneva Diamond. Crede-mă, ştiu să îşi poarte singuri de grijă.

36

New York

Fiore reuşea să ţină la curent Serviciul Secret cu evoluţia lor în timp ce încerca să facă slalom prin traficul din New York, iar Marcy îi oferea informaţii de pe bancheta din spate. Concluzia finală era că nu înaintau suficient de repede, iar starea pacientului se agrava tot mai mult.

Din cauza ambuscadei totale, Tim era forţat să intre pe străzi lăturalnice, care erau în mare parte blocate.

Pe Strada 7, lângă Piaţa Tompkins, Marcy urlă:

— Tim, nu mai rezistă! O pierdem!

După ce evaluă rapid opţiunile de pe iQue, Fiore găsi ceea ce căuta.

— O s-o iau prin parc! Ţineţi-vă bine!

Tăie curba pe Bulevardul B şi apoi Piaţa Tompkins, după care ieşi din nou pe Strada 10 şi pe Bulevardul A. Trecu printr-o baricadă a poliţiei pe Bulevardul 1 şi, după încă un viraj la limită cu scârţâit de roţi, apăsă pedala la maximum şi se îndreptă către spitalul Beth Israel. Singura lui speranţă era să ajungă acolo înainte de a fi prea târziu.

37

Singurul poliţist care stătea de pază în faţa sediului mutilat al magazinului de bijuterii şi diamante Geneva Diamond fu eliberat din misiune când Harvath ajunse acolo şi îşi flutură legitimaţia de la DHS. Faptul că apăruse pe o motocicletă alături de alţi patru indivizi destul de ciudaţi nu păru să îl afecteze pe poliţist, având în vedere ce se întâmplase deja în New York.

Ofiţerul de poliţie aştepta întăriri de patruzeci şi cinci de minute, de când se oprise la sediul magazinului, în drum către un alt loc. Deoarece toate resursele erau direcţionate către echipele de căutare şi salvare a victimelor de la locurile exploziilor podurilor şi tunelurilor, jafurile întâmplătoare nu erau chiar o prioritate pentru poliţie. Dar când un grup de comercianţi de pe Strada 47 îl chemase şi îi povestise ce se întâmplase, poliţistul se răzgândise instantaneu.

După ce împrăştiase spectatorii curioşi de la locul atacului, se aventurase înăuntru pentru cercetări. Ceea ce văzuse încă de la intrare îl determinase să rămână pe loc până la sosirea întăririlor. Chiar se pregătea să părăsească postul la sosirea lui Harvath. Acum era mai mult decât fericit să predea cercetarea scenei atacului unei persoane cu mai multă autoritate şi cu o arie de competenţă mai largă. În toţi anii petrecuţi în poliţie, nimic nu îl pregătise pe poliţist pentru carnagiul pe care îl întâlnise în interiorul magazinului.

Acum era rândul lui Harvath. Cu Bob Herrington şi restul echipei în lanţ, încerca să se strecoare printre cadavrele şi bucăţile metalice de la intrarea magazinului şi să ajungă la uşa seifului din spate.

Uşa era pe jumătate deschisă dar, când se apropiară, Tracy Hastings le ordonă să se oprească.

— De ce, ce s-a întâmplat? întrebă Harvath.

Hastings îi arătă craterele din tavanul şi pereţii din jurul uşii:

— Şrapnel. Nu putem atinge uşa până nu suntem siguri că nu e armată.

Harvath se gândi că Tracy era mult prea prudentă, dar Herrington interveni:

— Ascult-o! Ştie bine ce face.

— În regulă, răspunse Scot, făcând un pas în lături pentru ca ea să poată cerceta uşa. Dar grăbeşte-te!

După ce Hastings se asigură că puteau trece, le făcu semn celorlalţi să o urmeze.

Înăuntru descoperiră o încăpere extrem de bine protejată, în care explodaseră ceea ce Hastings credea a fi mai multe grenade fragmentate. Pe podea zăceau cadavrele ciopârţite a trei oameni îmbrăcaţi în veste militare, cu puşti M16 modificate lângă ei.

— Tipii ăştia sunt din Marină! remarcă Morgan după ce le întoarse corpurile.

— Mulţi oameni care lucrează în industria de securitate îşi taie părul scurt, spuse Cates. Asta nu înseamnă neapărat că fac parte din Marină.

Morgan îl ignoră şi arătă spre picioarele celor trei:

— Ofiţerii de Marină folosesc întotdeauna cel mai bun echipament, iar băieţii ăştia aveau ghete Quantico Desert!

Chiar dacă Harvath prefera ghetele originale S.W.A.T., ştia că Morgan intuise corect. Foarte mulţi dintre ofiţerii de Marină pe care îi cunoscuse aveau un sentiment aparte pentru ghetele Quantico, dar chiar şi cu armele M16, tot nu puteau fi siguri că cei trei chiar făceau parte din Marină.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Morgan scoase o plăcuţă din vesta unuia dintre ei, o şterse cu degetele şi citi:

— Armata Statelor Unite – echipament antiglonţ. Mai rezistentă decât Kevlar[79], poate opri orice glonţ de până la 7.62 milimetri.

Cates fluieră admirativ:

— Tipii ăştia erau foarte bine dotaţi!

— Dar pentru ce? interveni Harvath, întrebându-se mai mult pe sine. Oricine i-ar fi omorât pe aceşti băieţi, trebuie să fi fost foarte bine instruit. Hai să cercetăm şi restul camerelor!

Bob şi restul echipei îşi însuşiră de la cei trei ofiţeri de marină pistoalele SIG Sauer P228, precum şi mitralierele şi câte încărcătoare puteau duce, după care încercară să îşi dea seama ce se petrecuse de fapt la magazinul de diamante şi bijuterii Geneva Diamond. Harvath se întreba care era adevăratul rol al magazinului. Chiar dacă se afla în inima New York-ului, nici unui magazin de bijuterii, indiferent cât de rentabil ar fi fost, nu i se acorda pază şi protecţie din partea a trei ofiţeri de Marină

[79] Fibră sintetică foarte rezistentă, creată de compania DuPont.

înarmaţi până în dinţi.

Pe măsură ce ajungeau în fiecare încăpere, devenea clar că acolo nu existau hârtii. Indiferent de secretul deţinut, fie fusese luat în mormânt de personalul magazinului când fusese măcelărit, fie fusese furat de terorişti ori închis în mulţimea de servere.

Pentru Harvath, singura opţiune era de a lua toate fotografiile pe care le putea găsi asupra celor cincisprezece cadavre, inclusiv a celor trei ofiţeri de armată, ale căror legitimaţii îi prezentau chiar ca fiind din rândurile Marinei militare.

Scot spera ca Gary să poată găsi o explicaţie pentru cele întâmplate, fiindcă, în acel moment, el nu mai avea nici o idee cu cine sau pentru ce se lupta.

38

După vizitarea a mai puţin de jumătate din lista locurilor, Abdul Ali se considera norocos că pierduseră numai unul dintre soldaţii ceceni. Era o cale periculoasă dar necesară, pe care erau obligaţi s-o parcurgă. Troll le explicase că fiecare loc avea să fie mai dificil de pătruns decât cel anterior şi, de aceea, Ali şi echipa sa le vizitau în ordinea ascendentă a dificultăţii. Nu aveau de ce să atace întâi poziţia cea mai dificilă şi să meargă mai departe de acolo, când, poate, Mohammed bin Mohammed s-ar fi aflat prizonier în cea mai puţin protejată. Părea o gândire logică şi aveau o consolare, chiar dacă mică şi anume că fiecare loc bifat însemna un pas înainte în recuperarea lui Mohammed.

Pentru ceceni nu conta deloc dacă arabul s-ar fi aflat în acest loc sau în următorul. Fără ştirea lui Ali, Troll îi plătea în funcţie de câte atacuri organizau, aşa că era în interesul lor financiar ca atacurile să continue până la sângerosul final.

Ceea ce ştia Ali era că Troll nu se înşelase absolut deloc asupra pasiunii pentru secret a guvernului american, mai ales când organiza misiuni strict secrete. Atât mâna stângă, cât şi mâna dreaptă se străduiau foarte tare să îşi ascundă cât mai mult operaţiunile, creând astfel o adevărată cultură a necomunicării. Avea să dureze zile întregi până când americanii urmau să fie în stare să-şi dea seama ce se petrecuse în locurile secrete din New York şi, până atunci, cu ajutorul lui Allah, Abdul Ali şi Mohammed bin Mohammed aveau să fi dispărut de mult.

Pe când echipa se apropia de următorul obiectiv. Ali era ferm convins că cei dinăuntru nu aveau nici cea mai vagă idee despre atacul lor. Se consola în sinea lui cu speranţa că acela urma să fie ultimul pe care avea să îl conducă.

Gurile de aerisire ale tunelului Lincoln se aflau la terminalul de vest al feribotului, cunoscut şi ca Pontonul 79, în partea de vest a Manhattan-ului. Când Abdul Ali sosi acolo împreună cu mercenarii săi, ţevile gurilor încă emanau nori de fum negru şi dens în atmosferă, de la miile de vehicule care ardeau în continuare în tunelurile de sub râul Hudson.

Echipele pentru situaţii de urgenţă se aflau pretutindeni, încercând să evacueze victimele prin aceste guri de aerisire.

Deoarece prin tuneluri treceau peste patruzeci de milioane de vehicule anual, erau întotdeauna foarte aglomerate şi, astfel, o ţintă perfectă pentru terorişti. Ali se minună în sinea lui de haosul creat. Allah le binecuvântase într-adevăr misiunea de distrugere a New York-ului.

Lângă turnul de ventilaţie din nord se afla autobaza de transport interinsular din New York, iar Ali îi spuse lui Sacha să parcheze chiar lângă intrare, lângă două containere de gunoi. Toţi cei din echipă îşi pregătiră armele, măştile de gaze şi căştile negre. Ieşiră din maşini într-o organizare perfectă şi alergară spre garajul aproape gol, acompaniaţi de un cal troian foarte special.

Majoritatea celor care alcătuiau personalul garajului se aflau în tunel pentru a ajuta la salvarea victimelor exploziei, iar la bază rămăseseră numai câţiva lucrători. Fură imediat eliminaţi de trei dintre soldaţii ceceni, care le traseră cadavrele în spatele garajului, unde nu puteau fi observate din stradă.

A doua casă a scărilor, ascunsă chiar în turnul de ventilaţie, era construită în aşa fel încât era imposibil de găsit fără ajutor. După ce o localiză, echipa îşi pregăti arma secretă şi îl trimise pe „Ivan” să şchiopăteze pe trepte.

Printr-o cameră de filmat cu fibră optică montată în zgarda animalului, Ali şi cecenii săi puteau urmări micul dar curajosul collie, cu vesta lui fluorescentă specifică echipelor de căutare şi salvare, urcând treptele spre o uşă de metal. Aflat la o distanţă de un metru, dresorul câinelui apăsă unul dintre butoanele telecomenzii, iar din zgardă se auziră două piuituri. Imediat, câinele începu să schelălăie şi se întinse pe podea.

Pentru un moment, părea că planul lor nu avea să funcţioneze. Dar câteva secunde mai târziu, un zgomot metalic răsună pe coridor, iar uşa de oţel începu să se deschidă încet. Apărură doi bărbaţi, echipaţi similar celor trei ofiţeri de Marină de la magazinul de diamante Geneva, care, observând numai câinele rănit în faţa uşii, lăsară jos armele şi se apropiară încet de el, întrebându-se cum ajunsese acolo. Probabil că făcea parte din echipele de căutare şi salvare a victimelor din tunel, dar cumva se rătăcise.

Cei doi soldaţi de Marină ar fi trebuit să se întrebe mai bine unde se afla stăpânul lui.

Când cei doi se apropiară suficient de mult, Ivan primi un alt mesaj, după care se ridică şi şchiopătă spre interior.

După ce observă câteva momente imaginile surprinse de zgarda câinelui, Ali îi făcu semn dresorului, care, la rândul său, le transmise celorlalţi să se pregătească de atac. Atunci, câinele primi cel din urmă semnal.

Ivan trase cu dinţii un ţumburuş metalic de deasupra labei drepte, activând vesta burduşită cu explozibil, care căzu pe podea. Câinele ajunsese deja pe treptele dinspre ieşire înainte ca cineva dinăuntru să înţeleagă ce se petrecea de fapt.

Pe când zgomotul asurzitor al exploziei mai răsuna încă în capul celor care nu fuseseră ucişi instantaneu de bombă, Abdul Ali şi oamenii săi năvăliră înăuntru, cu armele deja trăgând. Împroşcară o dâră de sânge prin structura ciudată, ca de submarin, a acelui loc, căutându-l pe omul pentru care al-Qaeda era capabilă de orice risc pentru a-l recupera.

Dar şi de această dată, atacul nu îşi atinsese scopul. Nu numai că Mohammed bin Mohammed nu se afla acolo, dar nu găsiră nici măcar un semn al prezenţei sale la vreun moment dat.

După ce reveniră în siguranţă în cele două SUV-uri Tahoe şi se încadrară din nou în traficul infernal, Abdul Ali cercetă cu atenţie planul de atacare a următoarei poziţii. Din tot ce citise până atunci, aceasta avea să fie cea mai dificilă ţintă şi, pentru prima dată de când începuseră acest raid, se întreba dacă vor reuşi să o doboare.

39

Munţii Scoţiei

Troll nu citise decât jumătate din informaţiile primite de la magazinul Geneva Diamond când datele de la Tunelul Lincoln începură să vină. Era timpul pentru o altă recompensă în contul lui Sacha. Cecenul merita din plin toată greutatea lui în aur, mai ales când era vorba de aurul altcuiva. Faptul că Abdul Ali habar n-avea ce se cumpăra de fapt cu banii organizaţiei al-Qaeda crea pentru Troll oportunitatea unei tranzacţii delicioase.

Ar fi avut nevoie de o viaţă întreagă pentru a cerceta toate informaţiile care gâlgâiau acum în serverul său. Fiecare părticică de informaţie avea propria valoare, dar îndemânarea, sau arta, dacă vreţi, consta în capacitatea de a reuni doar acele ponturi care creau o operă de maestru. Prin această capacitate, Troll excela în profesia sa. Ceea ce crease era de-a dreptul fascinant, mai ales că perspectivele vieţii lui păreau atât de sumbre, încât chiar şi părinţii îl abandonaseră de mic.

Când devenise evident că Troll avea să rămână pitic, părinţii lui georgieni, nişte barbari, nu încercaseră deloc să găsească o altă familie iubitoare pentru ei sau măcar un orfelinat decent. Îl abandonaseră, vânzându-l ca pe o vită unui bordel înfloritor aliat la periferia staţiunii Soci, de pe malul Mării Negre. Acolo, băiatul fusese înfometat, bătut şi silit la acte sexuale inimaginabile, la care ar fi roşit însuşi Marchizul de Sade.

Dar tot acolo, Troll învăţase adevărata valoare a informaţiei. Şoaptele rostite agale pe pernă de către clienţi puternici se dovediseră o mână de aur, odată ce învăţase ce anume trebuie să asculte şi cum să folosească informaţia în avantajul său.

Boarfele alături de care muncea, majoritatea oropsite de soartă ca şi el, aveau o prietenie aparte pentru pitic şi îl tratau cu simpatie. Deveniseră, cu timpul, singura lui familie şi el le recompensă drăgălăşenia într-o zi, cumpărându-le libertatea. Pe cele care se purtaseră urât le goni pentru a-şi purta de grijă singure, ceea ce deveni şi mai greu de suportat când comandă torturarea şi uciderea madamei şi a soţului ei, pentru anii întregi de cruzime inumană pe care îi suferise alături de ei.

Ajunsese foarte departe faţă de acele vremuri şi, odată cu transmiterea informaţiilor în serverele sale, lumea putea să se ducă dracului, din punctul lui de vedere. Datele pe care le deţinea acum aveau o valoare imensă. Cu banii pe care urma să-i încaseze, îşi putea cumpăra orice pe lumea asta.

În timp ce Troll cerceta informaţiile primite, se bucura de plăcerea oferită de un aperitiv de scoici cu ciuperci morel, urmat de piept de raţă Martiniquaise şi pulpă caramelizată, toate învăluite în aroma excelentă a unei sticle de vin Chateau Quercy St. Emilion Bordeaux din crama personală. Cu toate că foarte multe puncte trebuia conectate, dacă afluxul de informaţii s-ar fi oprit în acel moment, Troll nu ar fi putut fi mai fericit. Datele stocate în serverul său erau rezultatul a ore întregi de muncă pe care el nu mai era nevoit să o facă, dar, mai ales, pentru care nu trebuia să plătească.

Savurând din plin gloria succesului financiar, decise că o mică petrecere de retragere parţială era binevenită. Argus şi Drako aveau să primească friptură de vită Kobe, iar el urma să se bucure de prezenţa a trei dintre cele mai rafinate fete, pe care o anume „doamnă” din Madrid avea să fie foarte încântată să i le trimită.

După ce solicită prin e-mail varianta recentă a catalogului de femei, Troll transmise o comandă pentru câteva coşuri cu cele mai scandaloase delicatese oferite de Fortnum & Mason din Londra: caviar, brânză veche, foie gras, mezeluri fine, plăcinte, ciocolată şi dulciuri indiene. Avea să fie petrecerea supremă. Georgianul prigonit trăsese lozul cel mare.

40

Cu excepţia legitimaţiilor recuperate de Harvath de la magazinul de diamante, locul era un dezastru total. De fapt, existau acum mai multe necunoscute decât răspunsuri, iar singura pistă pe care o puteau urma era să cerceteze poziţia din vestul oraşului.

Nu se aflau prea departe de locul în care Scot îşi parcase maşina, aşa că porniră într-acolo pentru a recupera rucsacul pentru urgenţe. Cum numai un soldat putea s-o facă, Hastings, Cates şi Morgan admirară geanta special croită pentru arme tactice a lui Harvath, cât şi varietatea de bunătăţi pe care le conţinea.

Harvath goli rucsacul în partea din spate a maşinii şi încărcă din nou numai obiectele strict necesare, pe care le considera utile, timp în care Bob se afla în spatele său, şoptindu-i peste umăr:

— De asta nu avem nevoie. Nu, nici de asta.

În final, având girul lui Bob, rucsacul fu pregătit, iar Harvath renunţă la blugi şi la tricou pentru a se echipa cu o pereche de pantaloni militari TDU 5.11, cu o vestă antiglonţ, o vestă militară Blackhawk şi, firesc, cu ghetele de deşert specifice echipelor S.W.A.T. Acum era gata pentru orice sau, cel puţin, aşa spera.

Echipa sări înapoi pe motociclete şi porni în trombă spre nord, către Strada 84.

Înăuntrul clădirii Transcon, carnagiul era aproape identic cu cel din magazinul Geneva Diamond. Părea că atacatorii folosiseră două breşe pentru a intra, o uşă frontală şi una laterală. Personalul era îmbrăcat în costume de birou şi poseda o cantitate considerabilă de armament. Cu toate acestea, armele nu prea îi ajutaseră. Cadavrele erau împrăştiate pe podea sau atârnate peste birouri, mustind în sânge, iar pereţii purtau urmele a numeroase găuri de glonţ.

— Iisuse Hristoase! exclamă Cates în timp ce privea dezastrul. Cine dracului poate să facă asta?

— Mai important, de ce face asta? întrebă Hastings.

Paul Morgan îl privi pe Harvath şi întrebă:

— Care e legătura între aceste două locuri?

Harvath se întreba acelaşi lucru, dar, până în acel moment, nu găsise răspunsul.

— Hai să ne împrăştiem să aruncăm o privire pe aici. Dacă vi se pare ceva ciudat, strigaţi.

— *Ceva ciudat?* interveni Cates, privind în jurul său. Dar ce mai e firesc în momentul ăsta? Extratereştrii?

— Înţelegi ce vrea să spună! îi răspunse Herrington. Toţi bâjbâim prin întuneric acum.

Cates nu se mulţumi cu atât. Credea că Harvath ştie mai mult decât lasă impresia, dar îi adresă lui Herrington salutul milităresc şi plecă.

— Ce părere ai? întrebă Bob după ce restul echipei se îndepărtase.

Harvath privi încet în jurul său, cu duhoarea sângelui şi a prafului de puşcă insinuându-se în stomacul său deja chinuit.

— Nu ştiu ce să cred, răspunse el. În mod clar, aceste locuri erau numai un paravan pentru ceva, dar pentru ce anume? Şi de ce sunt atât de importante pentru terorişti? După atacurile reuşite asupra unor ţinte majore din New York, de ce mai zăbovesc pe aici pentru aceste lovituri?

Harvath îşi ridică arma pentru a descrie dezastrul din faţa sa.

— Nu are sens. Asta nu înseamnă nimic faţă de ce au reuşit să facă în oraş.

Herrington privea cu atenţie scena şi răspunse:

— Poate că ăsta e motivul pentru care au încercat să imobilizeze crema.

Harvath nu înţelegea.

— Criza ostaticilor din Bronx, incendiul de la Comandamentul pentru Urgenţe din Brooklyn, trăgătorul care ţintea aparate de zbor pe aeroportul LaGuardia. Toate astea au dus la imobilizarea echipelor tactice în acele districte şi la îndepărtarea lor de Manhattan. După care podurile şi tunelurile sar în aer şi toate forţele de ordine locale, naţionale, federale sunt alocate punctelor atacate, pentru căutarea şi salvarea victimelor. Sunt nişte eroi, nu mă înţelege greşit, dar una dintre erorile de care toată lumea vorbeşte că s-a petrecut în 11 septembrie a fost că prea mulţi oameni au vrut să devină eroi. Nu s-a întâmplat ca în New Orleans după uragan, când s-au spart digurile şi poliţiştii şi-au abandonat postul. În New York, *toţi* poliţiştii, pompierii, medicii şi toată lumea din Federal Plaza nr. 26 s-a îngrămădit în 11 septembrie la World Trade Center pentru a da o mână de

ajutor. Au considerat a fi o datorie de onoare să facă asta şi, fie că greşeau sau nu. Şi-au ignorat superiorii şi s-au grăbit să ajungă acolo. Dacă cineva s-a bazat pe faptul că şi acum se va întâmpla la fel?

Harvath îşi privi prietenul.

— Vrei să spui că atacurile asupra podurilor şi tunelurilor sunt, de fapt o diversiune?

Bob ridică din umeri.

— Nu ştiu. Tu să-mi spui. De ce ar bloca cineva sistemul de control al traficului aerian? De ce există trăgători care atacă ambarcaţiuni şi aparate de zbor în jurul Manhattan-ului?

Întrebarea asta îl preocupase şi pe Harvath şi nu găsise decât un singur răspuns:

— Pentru a le bloca funcţionarea.

— Şi de ce ai dori ca nici o unitate să nu poată funcţiona pe insulă?

— Pentru că ţi-ar putea periclita evadarea sau…

— Realizarea scopului iniţial.

Harvath clătină din cap.

— Aici nu mai înţeleg nimic. De ani de zile avem convingerea că nu se mai pune problema existenţei unui atac, ci a momentului în care se va întâmpla. Bilanţul victimelor de pe poduri şi din tuneluri va fi mult peste 11 septembrie, deci acesta a fost scopul lor principal.

— Tocmai aici e problema noastră – felul în care încercăm să-i înţelegem pe nenorociţii ăştia, răspunse Herrington. De prea multe ori îi considerăm mai deştepţi decât sunt de fapt. În felul ăsta, ne simţim mai confortabil când o încasăm de la ei. Dar să-ţi spun ceva: să detonezi acele poduri şi tuneluri nu presupune prea multă *inteligenţă,* ci *oameni mulţi şi hotărâţi.* Cu suficientă determinare poţi rezolva orice problemă, mai ales când determinarea asta acceptă şi moartea pentru a-şi realiza scopul.

— Dar ar fi nevoie de foarte multă determinare în cazul ăsta, răspunse Harvath. Rahatul ăla pe care l-am interogat la secţia de poliţie a demonstrat că au avut parte de ceva redundanţe în planul lor.

— Două sau trei rezerve, ei şi? Gândeşte-te la atacurile din Londra. Sau Madrid. În cazul Manhattan-ului, au folosit mai mulţi oameni. Şi chiar dacă nu ştim încă ce plan au avut, concluzia e că *le-a reuşit* lovitura şi asta e tot ce contează în momentul asta.

— În regulă, spuse Harvath, devenind pentru moment

avocatul diavolului. Să presupunem că tot ceea ce spui e corect, că podurile şi tunelurile, trăgătorii, atacurile cu grenade RPG şi ATC, toate sunt menite să izoleze Manhattanul şi să oprească forţele de ordine să intervină asupra misiunii teroriştilor. Din ceea ce ştim până acum, au lovit acest loc, după care s-au dus în centru pentru a ataca magazinul de diamante. Ce urmăresc?

— Asta e întrebarea de o sută de mii de dolari, răspunse Herrington. Dacă aflăm răspunsul la ea, s-ar putea să avem o şansă să-i oprim. Dacă mă întrebi pe mine, eu aş zice să ne întoarcem la secţia de poliţie şi să-i convingem să ni-l predea pe prietenul nostru cu glande salivare mult prea active pentru a-l interoga cum se cuvine.

Herrington avea dreptate. Teroristul care supravieţuise misiunii era singura pistă pe care o aveau în acel moment.

În timp ce încerca să construiască un plan, Harvath se întreba în sine dacă morţii chiar *puteau* vorbi.

41

— Trei, răspunse Kevin McCauliff, în timp ce Harvath îşi pregătea pixul pentru a nota. Fiecare de la un telefon diferit din grup, dar toate către acelaşi număr.

Harvath se mustra pentru că nu se gândise la treaba asta mai devreme. Dacă ştiau ce telefoane utilizaseră teroriştii sinucigaşi, era logic să verifice registrul de apel. Când McCauliff vorbise de cunoştinţa sa de la reţeaua telefonică Nextel, lui Harvath i se aprinsese un beculeţ.

— Şi ce ai aflat despre număr? întrebă el.

McCauliff respiră adânc şi continuă:

— N-o să-ţi placă.

— Dacă n-o să-mi spui că tipii ăştia sunau direct la Agenţia de Informaţii a Armatei, în rest cred că pot suporta.

— Apelurile erau către un pager alfanumeric, cumpărat cu două săptămâni în urmă împreună cu o cartelă locală, ambele plătite cu bani gheaţă.

— Putea numai să primească mesaje sau să le şi transmită?

— Numai să primească, răspunse McCauliff. Frecvenţă VHF, pe care nu o poţi intercepta sub nici o formă.

— Ai dreptate, adăugă Harvath. Nu-mi place ce-mi spui. Tipul s-ar putea afla oriunde.

— Îmi pare rău.

— Tu n-ai nici o vină. Mulţumesc pentru informaţii.

— Prietenul la nevoie se cunoaşte, nu? Ascultă, dacă mai ai nevoie de ceva, sună-mă, dar dacă nu sunt la birou, fă-mi o favoare şi nu-mi lăsa mesaje, sună-mă pe celular sau trimite-mi un mesaj stupid. Bine? Îmi doresc foarte tare să-mi păstrez slujba aici şi nu poţi ştii niciodată sigur când îmi interceptează Big Brother convorbirile.

Ascultându-l pe Kevin, câţiva clopoţei răsunară în mintea lui Harvath. Încântat de noua idee, îşi strânse mai tare telefonul şi spuse:

— Dacă te-aş ruga, ai putea trimite un mesaj cu text către acel pager alfanumeric, având ca sursă celularul pe care l-am extras de la secţia de poliţie?

— Bineînţeles, răspunse McCauliff, dar de ce?

— Deoarece cred că îl putem face pe Mohammed să vină la munte.

42

Casa Albă

Jack Rutledge o privi pe Carolyn Leonard intrând în biroul său.

— Ce veşti ai?

— Tocmai am primit o informare de la gărzile de corp ale Amandei din New York, răspunse ofiţerul Serviciului Secret.

— E bine?

— Se află la spitalul Beth Israel acum. Chiar în acest moment se deplasează acolo ofiţeri de la biroul teritorial al Serviciului.

— Nu asta am întrebat, Carolyn. Am întrebat dacă e bine.

— Nu ştim, domnule. Se pare că a suferit un stop respirator pe drum, iar agentul Delacorte a trebuit să-i facă respiraţie gură la gură.

— Oh, Doamne!

— Se pregăteşte sala de operaţii şi sperăm să aflăm mai multe curând.

— Anunţă la spital că doresc să stau de vorbă cu doctorii imediat ce stabilesc un diagnostic. De fapt, doctorul Vennett se află în clădire. Vreau să fie şi ea de faţă la această discuţie.

— Da, domnule. Voi ruga pe cineva chiar acum să o găsească pe doamna chirurg general.

— Mulţumesc, Carolyn.

După ce agentul părăsi camera, directorul de cabinet interveni:

— Amanda e un om puternic. Va răzbi. Nu vă îngrijoraţi.

Rutledge zâmbi. *Să nu se îngrijoreze?* Cum ar putea să nu se îngrijoreze? Era vorba de fiica sa de douăzeci şi unu de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Revenind la subiectul pe care îl discutau înainte de intrarea lui Carolyn. Charles Anderson întrebă:

— Cum rămâne cu secretarul Driehaus?

— Lasă-l să aştepte. Poate se plictiseşte şi pleacă în biroul lui.

— Domnule preşedinte, este secretarul pentru Securitate Naţională. Nu puteţi *refuza* să-l primiţi.

— N-ar trebui să se afle aici, Chuck şi ştii bine asta. Nu acum. Ar trebui să se afle la sediul DHS şi să-şi îndeplinească partea sa

din misiune.

— Sunt întru totul de acord, dar realitatea e că se află aici şi, mai important, presa a aflat că se află aici. Dacă nu îl primiţi, opinia publică se va îndoi asupra eficienţei administraţiei noastre de a face faţă crizei.

— La naiba, nu am timp pentru aşa ceva. Vizita lui nu are nici o legătură cu criza în care ne aflăm.

Directorul de cabinet îşi înmuie glasul şi continuă:

— Noi ştim asta, dar, din punctul său de vedere, are foarte mare legătură. Acordaţi-i trei minute, după care o rog pe Rachel să sune pentru a vă conecta cu unul dintre aliaţi. În felul ăsta, îi daţi ocazia să vorbească şi nu va putea spune că nu l-aţi primit.

— În regulă, îngădui Rutledge. Fac şi asta. Dar vreau să ştii că o consider o greşeală.

— Ştiu asta.

— Hai să terminăm odată, invită-l înăuntru.

Anderson apelă secretariatul preşedintelui din biroul alăturat şi anunţă că sunt pregătiţi pentru vizită. După zece secunde, uşa Biroului Oval se deschise şi Alan Driehaus păşi înăuntru.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, domnule preşedinte, i se adresă Driehaus în timp ce îşi dădeau mâna.

— Cu plăcere, Alan. Te rog să iei loc, îi răspunse Rutledge, aşezându-se la rândul său. Nu am mai mult de câteva minute la dispoziţie, aşa că te rog să-mi spui direct ce te-a determinat să mă vizitezi?

— Credeam că i-am explicat deja lui Chuck…

— Trebuie să fiu sincer cu tine, Alan. I-am spus lui Chuck că nu cred că acum este momentul să discutăm aşa ceva. Având în vedere tot ce s-a întâmplat.

— Înţeleg, domnule preşedinte, dar deţin câteva informaţii îngrijorătoare.

— Adică?

— În primul rând, am aflat din sursă sigură că, în urmă cu cel mult douăzeci şi patru de ore, cel puţin un agent al guvernului Statelor Unite a trecut ilegal graniţa în statul suveran al Canadei, unde a atacat şi răpit un invitat al acestui stat, căruia i se acordase azil politic.

Rutledge îi aruncă directorului de cabinet o privire usturătoare, pentru a-i demonstra cât îl înfurie această întrevedere, după care reveni la Driehaus şi îl întrebă:

— De ce nu îmi spui mai bine cine este această sursă sigură

pe baza căreia faci asemenea acuzaţii grave?

— Nu pot, domnule preşedinte. Însă aş prefera să îmi spuneţi dumneavoastră dacă informaţia este adevărată sau nu.

Răbdarea lui Rutledge era foarte limitată în acea zi şi simţea că se epuizează rapid. Îi răspunse pe un ton ridicat:

— Cum îndrăzneşti să intri în acest birou şi să îmi ceri mie explicaţii? În caz că ai uitat, Alan, eu sunt preşedintele Statelor Unite, iar tu lucrezi pentru *mine.*

Reacţia preşedintelui era un răspuns edificator pentru Driehaus. Dar mai avea o singură întrebare:

— Am aflat că s-au interceptat convorbiri ale teroriştilor, din care reiese nu numai că ei ştiu despre încălcarea suveranităţii unui alt stat de către Statele Unite, de răpirea unui cetăţean al statului respectiv şi de transportarea acestuia în America împotriva voinţei sale, dar interceptarea sublinia mai ales faptul că deţinutul a fost adus în New York, dintre toate locurile posibile. E adevărat?

Rutledge se aplecă în scaun şi răspunse:

— Noi doi nu mai avem ce discuta. Întrevederea s-a încheiat.

— Aveţi dreptate, domnule preşedinte, răspunse Driehaus, ridicându-se, după care scoase din buzunarul hainei un plic.

Îl aşeză pe marginea biroului şi continuă:

— Eu nu mai pot susţine politica acestei administraţii. Voi rămâne în funcţie atâta timp cât dumneavoastră şi ţara aveţi nevoie de mine pentru a ieşi din această criză, dar după aceea voi pleca. Demisia mea nu este datată. Vă rog s-o completaţi când consideraţi de cuviinţă.

Când Driehaus se apropie de uşă, preşedintele îi spuse:

— Nu este necesar, Alan.

Secretarul se întoarse, cu o rază de speranţă în suflet. *Poate că preşedintele ar putea fi determinat să vadă lucrurile în lumina corectă.*

Dar acest gând se spulberă în secunda următoare, când Rutledge ridică un stilou şi spuse:

— Voi completa imediat data de azi.

43

New York

Într-o ambuscadă, duşmanul stabileşte momentul, dar atacatorul decide locul, iar exact asta făcuseră Harvath şi echipa sa. Trebuia să găsească un loc aflat la o distanţă rezonabilă faţă de Geneva Diamond. Kevin McCauliff părea destul de încrezător în şansele pe care le aveau de a transmite un mesaj către ceea ce ei credeau a fi pagerul liderului terorist.

Ideea era de a compune un text cu date ale poziţiei de pe celularul arabului capturat, al cărui rucsac nu explodase şi care se răcorea acum în închisoarea secţiei de poliţie.

Deşi ar fi putut părea ciudat pentru liderul terorist să primească asemenea date în acel moment, ar fi putut fi suficient pentru a-i stârni interesul şi a-l determina să cerceteze motivul pentru care omul său încerca să-l contacteze.

— Şi dacă liderul încearcă să sune sau să-i transmită un mesaj tipului nostru? întrebă Herrington.

— Nu contează. Acum nu funcţionează decât liniile de urgenţă. Prietenul lui Kevin de la Nextel ne-a asigurat că tot ceea ce va auzi cineva care încearcă să folosească celularul va fi un ton de ocupat, iar mesajele nu vor fi transmise. Trebuie să fim siguri însă că va primi mesaje pe pager suficient de des pentru a-i menţine interesul, adăugă Harvath.

Părea un plan logic, deşi avea din start două lipsuri majore. Membrii echipei aveau păreri diferite despre existenţa unui plan de rezervă al teroriştilor – ceva de genul *ce faci în cazul în care nu nimereşti ţinta sau explozibilul nu se detonează.* Dacă exista aşa ceva, iar unul dintre sinucigaşii cu bombă nu respecta acest plan – să se refugieze într-un loc stabilit sau să contacteze o persoană din afară – trimiterea mesajului ar fi reprezentat un semnal de alarmă care ar fi alungat teroriştii în loc să-i ademenească. A doua dilemă era dacă atentatorii cu bombă aveau sau nu acces la derularea operaţiunii după momentul exploziei. Era un alt pas critic, care i-ar fi putut ajuta sau dimpotrivă.

Exista şi o a treia problemă, asupra căreia toţi aveau aceeaşi

părere – nu aveau nici un indiciu despre ce sau pe cine anume căutau. Puteau organiza cea mai eficientă ambuscadă, dar, dacă nu puteau identifica ţinta, cum puteau decide momentul de acţiune? În final, deciseră că vor face faţă problemei la vremea ei.

Capătul din sud al Central Park se dovedi cel mai bun loc pentru organizarea ambuscadei. Oferea multe puncte de observare şi de camuflaj şi, din cauza haosului existent în oraş, toţi cei care se refugiaseră acolo pentru a se depărta de clădiri înalte sau alte potenţiale ţinte teroriste erau îngrămădiţi pe întinderea de gazon. Acesta era un avantaj serios, deoarece ultimul lucru pe care-l doreau era să existe şi mai multe victime colaterale sau posibili ostatici, variante pe care nu le puteau exclude.

Scopul lor era să-i atragă pe terorişti în porţiunea cea mai îngustă a trecătorii de sub Strada 65, cunoscută şi ca Arcada Denesmouth. Din acel loc, Bob Ghiulea, cel mai abil trăgător la distanţă al echipei, ar fi avut un câmp de tragere deschis în ambele direcţii. Deşi nu se putea opune logicii lui Harvath, Herrington ar fi preferat să rămână alături de restul colegilor săi. Ideea de a nu participa direct la ambuscadă nu îi plăcea deloc.

Deoarece soarele apunea şi lumina era din ce în ce mai slabă, Harvath o trase deoparte pe Tracy Hastings şi îi încredinţa dispozitivul cu vedere nocturnă din rucsacul său utilitar.

— Aşadar, nu te deranjează să îi încredinţezi unei fete cu un singur ochi un monoclu?

— Pare că mă deranjează? răspunse el, scoţând o lunetă Motorola din geantă.

— Atunci de ce te holbezi la faţa mea de fiecare dată când întorc privirea?

Fără să îşi dea seama, Harvath se uită în altă parte.

— Îmi aminteşti de cineva, atâta tot.

— Sigur că da, adăugă ea, ironizându-l.

— Uite ce e, prin faptul că eşti un specialist EOD, ai fost instruită să observi orice detaliu. Şi avem nevoie de această abilitate acum. Atâta timp cât îţi faci datoria, nu mă interesează că eşti femeie. Cât despre faptul că ai un singur ochi, nici treaba asta nu mă preocupă foarte tare. Ţi-am dat un monoclu cu vedere de noapte pentru că asta e tot ce am la mine.

Hastings se miră de sinceritatea lui.

— Atâta tot?

— Atâta tot, îi răspunse Harvath, după care se întoarse şi se îndreptă către Morgan şi Cates pentru a le indica poziţiile de luptă.

44

Abdul Ali era extrem de iritat. Fie Hussein Nassir îşi pierduse cumpătul, fie dispozitivul său nu mai explodase. Indiferent care variantă era corectă, cu siguranţă că ţăranul iordanian avea să o aleagă pe cea de-a doua ca explicaţie. Ali ştia acum că implicarea iordanianului fusese o greşeală, dar un cerşetor foarte rar îşi poate permite să aleagă de la cine îşi primeşte pomana. Operaţiunea necesitase activarea aproape a tuturor agenţilor adormiţi pe care al-Qaeda îi avea în Statele Unite şi chiar a câtorva din Canada şi Mexic.

Să devii martir, cel puţin printr-o operaţiune de acest gen, nu presupunea capacităţi intelectuale deosebite, nici măcar un curaj ieşit din comun, ci numai o credinţă oarbă în regăsirea Paradisului.

În concluzie, Nassir era un nebun care periclita întreaga misiune încercând să ia legătura cu ei. Cum de ştia unde se aflau ei acum era ceva inexplicabil pentru Ali. Dar îşi dădea seama că toate detaliile unei operaţiuni de asemenea anvergură erau imposibil de ascuns. Probabil că cineva îi spusese mai mult decât trebuia. Mesajele despre locurile în care ajunsese el erau foarte clare. Iordanianul mersese atât la Transcon, cât şi la magazinul Geneva Diamond, iar acum, din cine ştie ce motiv, se oprise în Central Park. Cu siguranţă că idiotul avea să fie prins în curând şi astfel să compromită întreaga operaţiune. Ali nu avea de ales. Trebuia să ajungă la el pentru a-l pune pe tuşă până ce misiunea lor era îndeplinită. După care trebuia să afle de unde avea acele informaţii.

Deşi urma să aibă un impact deosebit de grav asupra programului echipei, Ali îi ordonă lui Sacha să întoarcă maşina şi să se îndrepte spre Central Park. Spera că va ajunge la timp la Nassir, înainte ca acesta să mai comită şi alte greşeli şi să-i expună pe toţi.

45

Când Gary Lawlor introduse în baza de informaţii clasificate numele găsite de Harvath în cele două locuri secrete, observă cu uimire că iar nu primeşte nici un răspuns. Erau toţi nişte fantome – în sens figurativ – şi, din păcate şi realist în acel moment. Gary se gândi însă că există o diferenţă în eliminarea existenţei unei vieţi civile faţă de eliminarea identităţii unui puşcaş marin, mai ales dacă singurul rol al acestuia era asigurarea securităţii unei poziţii.

Ridică telefonul şi apelă biroul locotenent-colonelului Sean Olson de la USMC. Olson, un tip dolofan de un metru optzeci, era absolvent al programului organizat de FBI pentru managementul forţelor de ordine, cunoscut şi drept Academia Naţională. Desfăşurat în campusul FBI din Quantico, statul Virginia, programul cuprindea cursuri de drept, psihologie, medicină, ştiinţa conducerii, comunicare şi condiţie fizică. Misiunea declarată a programului era „promovarea evoluţiei personale şi profesionale a liderilor forţelor de ordine”, dar părerea majoritară era că cel mai valoros produs al acestui program era sistemul incredibil de relaţii şi contacte dezvoltat între absolvenţii săi.

Locotenent-colonelul Olson conducea Departamentul pentru protecţia personalului din întregul corp de Marină al armatei. Dacă exista o persoană care îi putea furniza lui Lawlor informaţii despre cei trei misterioşi ofiţeri de Marină, cu siguranţă că acela era colegul său de la Academia Naţională.

— Sunt în rahat până-n gât, Gary! îi răspunse locotenent-colonelul după ce secretara le stabili legătura telefonică. Aşa că vreau să scutesc timp pentru amândoi. Cu ce te pot ajuta?

Lawlor aprecie tonul direct al colegului său şi se comportă la fel.

— Sean, avem motive foarte serioase să credem că podurile şi tunelurile din New York nu sunt singura ţintă a teroriştilor.

— Iisuse Hristoase! răspunse Olson, trecând de la nerăbdare la spaimă. Crezi că mai urmează şi alte atacuri?

— Credem că deja s-au produs alte atacuri.

Omul era şocat.

— Unde? Şi de ce noi nu ştim nimic aici?

Dacă prin *aici* Olson se referea la Departamentul pentru securitatea personalului din Marină, era explicabil, dar dacă se referea la Pentagon. Lawlor nu mai era foarte sigur că atacul asupra locurilor secrete nu era cunoscut.

— E o situaţie foarte delicată. Atacurile de care vorbesc nu au vizat ţinte civile.

— Dar ce fel de ţinte? Militare? Guvernamentale?

— Tocmai asta e. Nu ştim. Sunt două locuri în Manhattan care par a fi implicate în operaţiuni strict secrete. Nu am găsit nici o informaţie în baza noastră de date, nici despre persoane juridice, nici despre angajaţi. Singurul element comun al celor două adrese era personalul foarte bine înarmat şi activitatea exclusiv electronică desfăşurată prin intermediul serverelor.

— Şi în ce a constat atacul? întrebă Olson, schimbând receptorul la cealaltă ureche.

— Din câte ne-am dat seama, două echipe au lovit fiecare poziţie şi au mitraliat tot personalul.

— În ce scop?

— Nu ştim, răspunse Lawlor.

— Gary, îţi mulţumesc pentru aceste informaţii, continuă locotenent-colonelul, dar de ce mi le spui mie?

— Fiindcă trei dintre cei ucişi în aceste locuri erau puşcaşi marini. Vreau să aflu cine erau şi de ce se aflau acolo.

Olson deja îşi stăpânea cu greu un val de adrenalină şi ură crâncenă împotriva teroriştilor arabi, iar vestea că alţi trei ofiţeri de Marină fuseseră ucişi cu sânge rece îl înnebuni complet. Fu nevoie de un efort suprem pentru a-şi păstra controlul şi a formula un răspuns profesional şi fără obscenităţi.

— Crede-mă, aş vrea foarte tare să te ajut, dar informaţiile astea îmi depăşesc cu mult aria de competenţă. Trebuie să iei legătura direct cu Departamentul pentru Apărare.

— Tocmai aici e problema, adăugă Lawlor, nu pot să fac asta.

— De ce naiba să nu poţi? Trei puşcaşi marini sunt morţi, ca să nu mai spun de colegii lor civili. Sunt sigur că asta e o prioritate.

— Acordă-mi cinci minute, Sean şi îţi voi explica. Dacă după aceea tot crezi că nu mă poţi ajuta, voi încerca în altă parte.

Olson acceptă şovăielnic.

După trei minute şi jumătate, locotenent-colonelul auzise destul. Încheie convorbirea cu Lawlor, îşi chemă asistentul în birou şi începu să-i dicteze ordine. Noua sa prioritate devenise aflarea cauzei reale a morţii celor trei puşcaşi marini.

46

Cecenii nu îl văzuseră niciodată pe Hussein Nassir. De fapt, nu cunoscuseră pe nici unul dintre sinucigaşii cu bombă instruiţi de Ali, aşa că nu le putea cere lor să îl găsească şi să-l recupereze pe iordanian. În plus, era greşeala lui, deci datoria lui s-o îndrepte.

Îmbrăcă nişte haine civile şi introduse un pistol spaniol Fire Star de 9 milimetri într-un exemplar al ziarului *New York Post* pe care îl prinse la subraţ, apoi coborî în zona de sud din Central Park.

Deşi studiase harta cu atenţie, se afla pe un teritoriu necunoscut, ceea ce îl irita. Hotărâse pe drum că aceasta nu avea să fie o misiune de salvare. Voia să-i bage un glonţ în cap lui Nassir şi să-i ascundă cadavrul, pentru a-i întârzia identificarea până în momentul când oricum nu ar mai fi contat.

Din câte îşi dădea seama, ultimele trei mesaje primite de la el indicau că s-ar afla undeva lângă Grădina zoologică din Central Park. Bine măcar că idiotul nu uitase chiar tot ce i se spusese la instrucţie. Zona aceea era, în mod normal, foarte populată de turişti, mulţi dintre ei străini, iar dacă rămânea calm, avea toate şansele să nu atragă atenţia asupra lui. Totuşi, exista şi o mare lacună în acest raţionament şi anume de ce s-ar afla un arab la zoo sau, de fapt, de ce s-ar afla oricine la zoo în momentul în care New York-ul suferea cel mai dur atac terorist din istoria sa? Un om normal şi, mai ales, un arab sănătos la cap nu s-ar plimba aiurea prin oraş, ci ar sta încuiat în casă sau într-o cameră de hotel, bucurându-se de siguranţă şi confort. Deci Nassir era un idiot mult mai mare decât crezuse Ali iniţial.

În schimb, nu se îngrijora deloc din pricina faptului că el însuşi ar putea atrage atenţia. Operaţiile estetice atenuaseră trăsăturile specifice Orientului Mijlociu şi i se spunea mereu că pare mai degrabă sicilian. Vorbea limba italiană fără cusur, încât nici un nativ italian nu ar fi putut identifica vreo greşeală.

Ali se apropie de grădina zoologică dinspre sud-vest, încercând să evite cât mai mult aleea principală care ducea spre intrare. Deşi avea foarte puţin timp la dispoziţie, încerca să pară calm. Ceva îl neliniştea foarte tare. Poate greşise venind singur.

Îi contactă pe ceceni prin radio pentru a se asigura de poziţia lor. Dar nu reuşi să îşi alunge teama. Ar fi trebuit să-şi continue misiunea în acele momente, în loc să piardă timp. Dacă stăteau prea mult pe loc, riscau să fie descoperiţi. Şi, cu toate că vorbeau engleză, accentul îi putea trăda rapid. Doar Ali ar fi reuşit să treacă drept american, dar neaflându-se în prima maşină, riscau să atrăgeau atenţia numai prin faptul că staţionau prea mult într-un loc, aşteptându-l pe el. Partea foarte nervoasă a minţii lui spera că cea mai bună decizie era să le ordone să se deplaseze.

Când trecu pe sub arcada ascunsă şi foarte rar utilizată, nervii îi erau întinşi la maximum. Urcă scările de la capătul trecătorii şi ajunse pe strada cunoscută sub denumirea Aleea Viena. Se îndreptă spre grădina zoologică şi cercetă locul în căutarea unei capcane.

Trecu pe lângă un grup de oameni – trei femei şi un bărbat – foarte afectaţi de recentele atacuri cu bombă şi nu simţi altceva decât dispreţ pentru ei. Tragedia de azi avea să fie numai un început în şirul de dezastre pentru America. Dovediseră că nu sunt în stare să îşi înveţe lecţia, aşa că erau condamnaţi să bea din aceeaşi cupă amară pe care o răsturnau asupra poporului musulman de zeci de ani.

Ali ajunse lângă intrarea grădinii zoologice, nerăbdător să îşi atingă ţelul aici şi să îşi continue misiunea. Descoperi curând că totul era închis, inclusiv cafeneaua unde credea că îl va găsi pe Nassir. Aşadar trebuia să cerceteze cu atenţia zona.

Această activitate îi răpi mai mult din timpul preţios. Cu fiecare minut irosit îşi jura că moartea lui Nassir avea să fie extrem de dureroasă.

Când se apropie de Muzeul de arme, observă în faţă o siluetă. Deşi stătea cu spatele, îşi dădea seama că acel om avea statura lui Hussein. Omul era singur, învelit cu o pătură de genul celor primite de atleţii care aleargă la maraton sau de victimele aflate în stare de şoc în urma unei calamităţi, cum ar fi un atac terorist. Abdul Ali era convins că îşi găsise omul.

Întinse mâna spre ziarul de la subraţ, strânse patul pistolului şi grăbi paşii. Totul avea să se termine în câteva secunde.

47

Tracy Hastings vorbi în microfonul ascuns în guler:

— Recepţie! Ţinta probabilă se află cam la treizeci de metri şi se apropie! Patruzeci şi ceva de ani, brunet, pantaloni închişi la culoare şi cămaşă neagră.

— E omul nostru, Tracy? întrebă Harvath de la locul său, de cealaltă parte a Arcadei Denesmouth.

— Nu prea are caracteristicile Orientului Mijlociu. Pare mai degrabă spaniol sau italian, dar nu pot băga mâna-n foc.

— Are ceva în mână?

— Doar un ziar.

— Cum îl ţine?

— La subraţul stâng.

— Îi poţi vedea mâinile?

— Negativ. Sunt împreunate pe piept. Una din ele pare a fi chiar în ziar.

Harvath auzise destul. Îi făcu semn lui Bob, după care vorbi din nou în microfon:

— Vreau să i-l arăţi şi lui Bob, după care identifică posibilii urmăritori. Ştii ce ai de făcut. Fii atentă!

— Am înţeles, îi răspunse Hastings.

Se ridică de pe banca pe care stătuse până atunci şi porni pe Aleea Viena spre sud, chiar în direcţia suspectului. Adoptând o privire preocupată, îşi scoase celularul din buzunar şi începu să-l învârtă prin aer, ca şi cum încerca să prindă semnal.

Când se apropie de omul în haine negre, se opri şi se învârti pe loc, cu telefonul în aer. Deşi părea să fie mult prea ocupată cu găsirea semnalului, putea simţi asupra ei privirea celuilalt. Nu era deloc aceeaşi senzaţie pe care i-o dădeau privirile oamenilor care îi studiau cicatricele. Era ceva total diferit. Avea fiori pe şira spinării, dar reuşise să-l marcheze, iar Herrington avea să îl urmărească de acum cu arma sa.

Continuă să meargă şi, după ce se convinse că nu mai existau alte persoane, se aplecă spre microfon şi vorbi:

— E singur.

Hastings aşteptă confirmarea că mesajul său fusese recepţionat de Harvath, dar nu primi nici un răspuns, aşa că

repetă. Nici un răspuns.

— Scot, mă auzi? întrebă ea.

Când nu auzi din nou nimic pricepu că ceva foarte grav se întâmplase.

— Arma jos şi mâinile la vedere! se auzi o voce din spate.

Atât Harvath, cât şi Cates urmară ordinul.

— Omul de pe bancă, continuă vocea. Prietenul vostru învelit în pătură. Spune-i să vină aici!

— Ia-o încet! răspunse Harvath. Suntem oameni ai legii.

— Execută ordinul! răcni vocea.

Harvath auzi zgomotul inconfundabil al piedicii unui pistol, aşa că îi făcu semn şi lui Paul Morgan să se ridice.

Când se apropie şi el, vocea îi ordonă să pună armele deoparte şi să-şi ridice mâinile. Harvath aprobă din cap, iar Morgan se supuse şovăind, lăsându-şi arma jos.

La zece metri mai încolo se auzi o bufnitură prin tufişuri, după care îl zăriră pe Bob Herrington, silit să iasă în alee de un al doilea ofiţer călare al poliţiei new yorkeze.

Poliţiştii le distruseseră ambuscada. Ţinta lor observase agitaţia şi îşi schimbase deja direcţia de mers. Harvath trebuia să găsească rapid o soluţie.

— Lucrez la Departamentul pentru Securitate Naţională. În apropiere există un suspect terorist...

— La pământ! Acum! îi răspunse poliţistul.

Omul era foarte agitat. Faptul că descoperise o adunătură de tipi înarmaţi şi echipaţi până-n dinţi chiar după producerea unui lanţ de atacuri teroriste devastatoare era extrem de grav. Harvath trebuia să fie foarte atent în răspunsurile sale.

— Am legitimaţia în buzunar, spuse el. Nimeni nu vrea să creeze necazuri, bine? O să îmi scot încet portofelul.

— N-o să scoţi nimic! Îţi mai spun o singură dată, îi răspunse poliţistul, cerând ajutoare prin staţie, toată lumea la pământ. *Acum!*

— Prejudiciezi o operaţiune antitero extrem de importantă!

— Nu ştiu încă ce fel de operaţiune am prejudiciat aici şi până aflu, o să faceţi cum spun eu!

Harvath nu avea altă soluţie decât să accepte.

— Uite ce e, spuse el, aplecându-se. Pe alee există un om care se îndepărtează, un om cu părul negru şi haine negre, de vreo patruzeci de ani. Pare a fi spaniol sau italian. Pe el îl aşteptam

aici. Credem că are legătură cu atacurile de azi. E foarte important să-l prindem pentru interogatoriu. Te rog!

Poliţistul îl privi pe Harvath, după care se răsuci spre colegul său:

— Frank, vrei tu să verifici?

— Sigur, îi răspunse acesta, de ce nu?

Înainte ca Harvath să poată obiecta, calul poliţistului porni printre crengile tufelor şi se îndreptă spre alea pietruită, copitele sale răsunând ca nişte gloanţe între pietrele Arcadei Denesmouth.

— Se vede ceva? urlă primul poliţist.

— Nu, îi răspunse colegul său, după care continuă:

— Ah, stai puţin, da, cred că-l văd. Aşteaptă o clipă. Mă întorc imediat!

Îndemnând calul să meargă la trap, poliţistul porni pe alee şi dispăru sub arcadă.

— Faci o mare greşeală! spuse Harvath.

— Mai întâi vrei să-l vedem pe tip, după care îmi spui că fac o greşeală? răspunse poliţistul cu accent new yorkez. Ai vreo problemă cumva? Eşti retardat?

— Nu ţi-a spus asta ca să vă duceţi *voi* după el, tâmpitule, interveni Herrington. Voia ca *noi* să mergem după tip.

— Ai grijă cum vorbeşti, isteţule!

— Colegul tău o să-l sperie pe om! spuse Morgan.

— Sau mai rău! adăugă Cates.

— În regulă, toată lumea linişte! se enervă poliţistul călare. Tu! Securitate naţională! spuse el, arătând cu arma spre Harvath. Vreau să îţi foloseşti cu mare atenţie mâna stângă pentru a scoate din buzunar legitimaţia, foarte încet! Reţine, foarte încet!

Dintr-o dată, în staţia poliţistului răsunară nişte zgomote, iar partenerul său urlă:

— Suspectul scapă! O ia spre vest către Bulevardul 5 şi ieşirea din Strada 64. Unu-Baker-Unsprezece…

Transmisia se întrerupse brusc din cauza unor focuri de armă.

Poliţistul care îi păzea pe Harvath şi ceilalţi trei oameni raportă focuri de armă către dispecerat, după care adăugă:

— Unu-Baker-Unsprezece, răspunde! Frank, răspunde! Ce naiba se întâmplă acolo?

— Uite! îi spuse Harvath, scoţând portofelul cu legitimaţia. Suntem *oameni ai legii.* Lasă-ne să ne ridicăm!

Poliţistul era complet derutat. Pe de o parte, partenerul său părea să fie în pericol, iar, pe de alta, se gândea cum fusese prins Timothy McVeigh[80] de un poliţist aflat în patrulare pe autostradă, imediat după atacurile cu bombă din Oklahoma. În timp ce toată lumea căuta de zor arabi, acel poliţist fusese destul de inteligent să îşi dea seama că felul în care McVeigh se afla parcat era ciudat. Şi aici era aceeaşi situaţie. Poliţistul pur şi simplu nu-i putea lăsa să scape, cu sau fără legitimaţie.

— Fără şmecherii. Toată lumea rămâne pe loc!

Harvath nu putea crede ce se întâmpla.

— Suspectul nostru scapă, iar colegul tău ar putea fi deja mort!

— Unu-Baker-Unsprezece! Aici Unu-Baker-doisprezece! Răspunde, Frank, fir-ar să fie! Răspunde!

Harvath se pregătea să vorbească din nou, când auzi o voce în casca telefonului Motorola. Ascultă câteva secunde, după care i se adresă poliţistului:

— Ţi-am arătat legitimaţia, iar acum mă voi ridica! Dacă vrei să împuşti un coleg, n-ai decât, dar eu nu am de gând să-mi pierd suspectul!

— Jur pe ce am mai scump, îi răspunse acesta, că dacă te mişti, *te împuşc*!

— Nu prea cred, continuă Harvath şi îşi sprijini mâinile în faţa sa, ca şi cum avea de gând să facă flotări.

— E ultimul avertisment! spuse poliţistul şi îşi puse arma la ochi.

Deodată, calul dresat se ridică pe picioarele din spate. Poliţistul fu complet năucit de o creangă foarte bine mânuită de Tracy Hastings, care îl lovi în piept şi îl dărâmă de pe cal. Spre meritul său, omul reuşi să îşi păstreze arma, dar gestul nu îl ajuta foarte tare.

Cates ajunse lângă el înainte să se poată ridică şi i-o confiscă imediat.

---

[80] *Timothy James McVeigh* (23 aprilie 1968 – 11 iunie 2001), cunoscut şi ca „atacatorul cu bombă clin Oklahoma City”, a fost judecat pentru 11 capete de acuzare federale şi executat pentru implicarea sa în atacul cu bombă din *Oklahoma City,* din 19 aprilie 1995. Atentatul, soldat cu 168 de victime, a fost considerat cel mai grav act de terorism din istoria americană până la evenimentele din septembrie 2001 şi rămâne încă cel mai sângeros act de terorism intern din Statele Unite. A fost prins când a atras atenţia unui poliţist care patrula pe autostradă şi care a observat că McVeigh nu avea plăcuţe de înmatriculare la maşină.

— Leagă-l! spuse Harvath, apropiindu-se de calul speriat, după care prinse hăţurile şi urcă în şa.
— Ce dracului vrei să faci?
— Vreau să prind suspectul.

48

Trecuse ceva timp de când Harvath călărise şi descoperi curând că există o mare diferenţă între a călări pe asfalt şi a călări pe iarbă sau nisip. Gonind pe lângă Pendulul Delacorte, calul se împiedică, iar Harvath fu sigur că vor cădea, dar animalul reuşi să se menţină în echilibru.

În partea de nord a muzeului de arme, Harvath zări celălalt cal şi, chiar lângă el, pe poliţist, ambii împuşcaţi şi căzuţi la pământ, nemişcaţi. Harvath îi transmise informaţia lui Tracy Hastings şi continuă să călărească spre ieşirea dinspre Strada 64.

Când ajunse în stradă pe Bulevardul 5 privi în jur, dar suspectul nu se zărea nicăieri. Apoi observă două SUV-uri negre, identice cu cele din imaginile de pe satelit, care tocmai virau pe Strada 65 şi se îndreptau spre est. *Sigur erau teroriştii.*

Cele două maşini negre Tahoe, cu lumini albastre şi roşii, păreau sută la sută autentice. Erau extraordinar de impozante, iar într-un oraş în care atât populaţia civilă, cât şi oamenii de ordine obişnuiau să se dea deoparte din calea unor astfel de vehicule, deghizarea lor era perfectă.

După ce trecu pe lângă moarte traversând Bulevardul 5, Harvath goni pe Strada 64 şi încercă să iasă în faţa celor două SUV-uri. Dacă strada nu ar fi fost blocată, nu ar fi avut nici o posibilitate, dar, din cauza ambuteiajelor în trafic, exista o şansă reală să ajungă din urmă cele două maşini.

Când ajunse la o distanţă de patru automobile faţă de cel de-al doilea Tahoe, Harvath îşi scoase arma H&K USP Compact calibrul .40 şi încercă să se sincronizeze cu tempoul calului. Se afla pe trotuar, aşa că ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca unul dintre gloanţe să ricoşeze şi să lovească un civil prins în linia focului.

Trase trei runde până reuşi să spargă geamul din spate al maşinii şi să găurească uşa portbagajului. Dacă până atunci nu atrăsese atenţia teroriştilor, acum cu siguranţă se bucura de ea. De fapt, atrăsese atenţia tuturor celor prezenţi în zonă. Şoferii aflaţi în spatele maşinilor Tahoe se speriară foarte tare din cauza împuşcăturilor şi se opriră cu scârţâit de frâne, provocând o coliziune în lanţ de proporţii.

De pe bancheta din spate a SUV-ului, doi oameni cu cagule negre îşi ridicară mitralierele automate şi deschiseră focul. Harvath trase cu putere de hăţurile calului, care se ridică pe picioarele din spate şi primi o serie de gloanţe în gât. Animalul alunecă şi, încă o dată, îşi pierdu echilibrul. De data asta însă nu mai era în stare să se redreseze. Harvath căzu odată cu el, direct pe asfalt.

49

Când îşi reveni, primul lucru pe care îl zări fu chipul lui Bob Herrington:

— Şi uite aşa s-a dus naibii echipa noastră!

Harvath nu avea chef de aşa ceva acum şi încercă să-l ignore şi să se ridice.

— Ia-o încet! spuse Bob. Nu face mişcări bruşte! Eşti în regulă? Ceva rupt?

Harvath se domoli şi încercă să-şi mişte degetele. Apoi îşi mişcă degetele de la picioare şi restul corpului.

— Cred ca e în regulă. Calul ce face?

Herrington privi în spatele său şi apoi din nou spre Harvath:

— Nu a supravieţuit.

— Dar poliţistul de lângă muzeu? întrebă Harvath.

— Două serii de gloanţe în piept. Morgan avea în rucsac o mască de oxigen QuickClot, pe care i-a aplicat-o imediat. Probabil i-a salvat viaţa. Cred că o să reziste.

Harvath se ridică pentru a-şi sprijini spatele de o maşină parcată, îşi şterse fruntea de umăr pentru a scăpa de sudoarea din ochi, dar observă că, de fapt, era sânge.

— Nu te speria, interveni Morgan, medicul autopronunţat al echipei, care scoase din rucsac câteva ustensile, inclusiv un tub medical Krazy Glue, cunoscut sub denumirea Dermabond[81].

— Ai o urmă grozavă de asfalt pe partea stângă a feţei, dar, dacă reuşim să închidem tăieturile, nu cred că vei suferi prea tare.

— Da, s-au cam dus şansele să fiu tot eu cea mai drăguţă din grup, interveni Hastings.

Zâmbetul lui Harvath deveni rapid un rânjet de durere, în momentul în care Morgan îi turnă antiseptic pe răni.

— Am auzit împuşcăturile din parc, spuse Cates. Ai reuşit să-i nimereşti?

— Nu cred.

— Dar le-ai văzut feţele sau ceva aparte la maşini?

— Da, cel puţin patru figuri, spuse Harvath, toate acoperite de

[81] Adeziv instant cu uz medical.

cagule. Maşinile sunt ultimul tip de Tahoe negru, iar uneia dintre ele i-am spart geamul din spate şi i-am gâtuit ambele uşi de la portbagaj.

— E un început! spuse Herrington, încercând să-şi păstreze elanul şi să menţină moralul prietenului său. Nu foarte promiţător, dar măcar avem ceva.

— Aşadar, ceea ce încerci să ne spui de fapt este că ai ucis un cal de patrulă şi te-ai prăbuşit pe asfalt degeaba? întrebă Cates.

Când Morgan îi aplică Dermabond pentru a-i închide rănile, Harvath acceptă inevitabilul. Îşi strânse cu putere arma, găsită şi returnată de Hastings şi răspunse:

— Da, se pare că totul a fost în zadar!

50

Washington, D.C.

— Spune-mi, te rog, că ai sunat să-mi dai veşti bune! spuse Gary Lawlor.

Din biroul său de la Pentagon, locotenent – colonelul Sean Olson îi răspunse:

— Te las pe tine să apreciezi cât de bune sunt.

Lawlor înşfăcă rapid un pix. Găsi şi o coală albă de hârtie şi spuse:

— Te ascult!

— Oamenii identificaţi de agentul tău în New York sunt cu siguranţă ofiţeri activi ai Marinei americane. Sau, cel puţin, au fost, până la ultimele lor rapoarte de condiţie fizică.

— Când s-au făcut rapoartele?

— Acum optsprezece luni.

— *Acum optsprezece luni*? repetă Lawlor. Nu se fac rapoarte pentru militarii marini în fiecare an?

— Ba da, spuse Olson, dar fişele acestor marinari se opresc la acea dată.

— Ai idee de ce?

— Din ceea ce mi-ai spus tu, cred că atunci au fost preluaţi de altcineva.

— Asta ar fi o explicaţie, spuse Lawlor. Ai mai aflat şi altceva?

— Toţi absolviseră Şcoala Marină de Pază şi Protecţie şi avuseseră misiuni de pază la diverse ambasade.

— Unde?

— Cam peste tot, dar toţi ceruseră misiuni cu înalt risc de securitate.

— Ce înseamnă *cu înalt risc de securitate*?

— Au cerut misiuni de pază şi protecţie a ambasadelor aflate în zone cu grad ridicat de insecuritate, cum ar fi Bogota, Atena, Kabul, Bagdad… înţelegi tu şi nu numai că erau dispuşi să meargă, ba chiar îşi doreau foarte mult astfel de posturi.

— Poţi să afli dacă au fost la şcoală în aceeaşi perioadă sau dacă au lucrat la aceeaşi ambasadă? Trebuie să existe o legătură specială între ei.

— Acesta a fost una dintre primele întrebări la care am căutat răspuns, dar la şcoală au fost în clase diferite şi nu s-au aflat niciodată simultan la aceeaşi ambasadă.

— Atunci care e concluzia? întrebă Lawlor.

— Informaţiile astea nu ne prea ajută cu nimic, dar am făcut nişte săpături şi am aflat ceva care ne-ar putea fi util.

— Te ascult.

Olson deschise un fişier din calculator şi continuă:

— În timpul unei misiuni, ofiţerii din Marină se află sub comanda operaţională a Departamentului de Stat, dar de coordonarea, logistica şi instrucţia lor se ocupă Batalionul de Securitate al Marinei, din Quantico. Şi aici devine interesant. Batalionul are întotdeauna pregătit un grup de intervenţie rapidă, responsabil cu identificarea punctelor forte şi a slăbiciunilor ofiţerilor din cadrul corpului de protecţie şi pază al Marinei, în peste o sută treizeci de ambasade şi consulate din lume. Un ofiţer din cadrul acestui grup de intervenţie rapidă a întocmit rapoarte foarte măgulitoare celor trei marinari despre care mi-ai vorbit, ca de altfel şi pentru alţi cincisprezece, ale căror dosare s-au evaporat începând de acum optsprezece luni.

— Crezi că acest ofiţer i-a recrutat pe puşcaşii marini pentru operaţiunile secrete pe care le-am descoperit în New York?

— Tot ceea ce pot spune e că informaţia merită verificată.

51

Casa în stil Tudor[82] a căpitanului Bill Forrester se afla pe o stradă liniştită, într-o zonă la fel de liniştită din oraşul North Arlington, Virginia. Totul în aspectul casei sugera că locuitorul era o persoană foarte liniştită şi discretă, inclusiv maşina Subaru de un verde închis, parcată pe aleea din faţă. Ceea ce părea să-l trădeze ca fiind ceva mai mult erau cele două steaguri – al corpului de Marină şi al Organizaţiei prizonierilor de război – atârnate deasupra uşii de la intrare.

În timp ce parca în stradă şi urca spre alea principală, Gary Lawlor spera că prezenţa maşinii Subaru însemna că cineva era acasă. Sună la uşă şi aşteptă.

Câteva momente mai târziu, un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu o statură robustă, cu părul cărunt tăiat scurt şi pieptănat pe spate deschise uşa.

— Vă pot ajuta?

Gary îşi prezentă legitimaţia şi spuse:

— Sunteţi căpitanul Forrester?

— Da, răspunse ofiţerul de Marină.

— Sunt agent Lawlor, de la Departamentul pentru Securitate Naţională. Investighez atacurile teroriste din această după-amiază şi trebuie să vă adresez câteva întrebări.

— Dar de ce doriţi să vorbiţi cu mine despre asta?

— Pot să intru, vă rog?

Forrester deschise şi uşa de plasă şi îl pofti pe Lawlor să intre într-o bucătărie primitoare, cu mobilier modest şi tapet galben. Indică o masă cu vedere spre curtea din spate şi îşi rugă musafirul să ia loc.

— Doriţi ceva de băut? întrebă Forrester.

— Aş bea o bere, dacă aveţi, îi răspunse Lawlor. A fost o zi grea.

Forrester nu ştia ce să creadă despre faptul că un agent federal dorea o bere în timpul serviciului, dar avea sentimentul că acest ofiţer DHS nu era întocmai ceea ce părea să fie.

— Doriţi pahar? întrebă căpitanul, cu două sticle de bere rece

---

[82] Stil arhitectonic englezesc, dezvoltat în perioada 1485-1603.

în mână.

— Da, vă rog.

Forrester turnă băutura şi îi oferi un pahar lui Lawlor, spunând:

— Cu ce pot ajuta Departamentul pentru Securitate Naţională?

Gary aşeză pe masă fotografiile celor trei ofiţeri de Marină trimise prin e-mail de către Olson.

— Îi cunoaşteţi pe aceşti ofiţeri?

Căpitanul studie câteva momente fotografiile, după care le înapoie şi spuse:

— Nu. Nu îi cunosc.

— Dacă aveţi nevoie de mai mult timp, e în regulă.

— Am o memorie bună a figurilor, agent Lawlor. Dacă am spus că nu îi cunosc, înseamnă că aşa e.

— Având în vedere evaluările strălucitoare pe care le-aţi făcut acestor puşcaşi marini, aş fi crezut că i-aţi reţinut.

Omul îl tachina, iar lui Forrester nu îi plăcea să fie încolţit.

— Ce vrei de la mine?

Lawlor îi răspunse, aşezând pe masă şi restul de fotografii ale puşcaşilor marini.

— Vreau să vorbim despre operaţiunea de recrutare pe care ai derulat-o la Batalionul de Securitate al Marinei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Am citit rapoartele de evaluare ale fiecărui ofiţer de marină din poze şi toate erau întocmite de tine.

Forrester luă o înghiţitură lungă din paharul de bere, folosind acest moment pentru a formula un răspuns adecvat. Apoi lăsă paharul pe masă şi îl privi pe Lawlor.

— Întocmesc evaluări pentru sute de marinari în fiecare an. Ce-i cu asta?

— Nu în acest mod. Aceşti puşcaşi erau excepţionali, iar acum optsprezece luni, cei care au primit cele mai bune note de la tine au dispărut din sistem.

Căpitanul îşi învârti încet paharul pe masă, după care îşi fixă musafirul cu o privire de gheaţă.

— Nu vorbeşti cu cine trebuie.

— De ce nu? Pentru că tu *chiar* nu ştii despre ce vorbesc sau pur şi simplu urmai ordinele? Căpitane Forrester, nu am prea mult timp la dispoziţie, aşa că voi fi direct. Trei dintre ofiţerii de Marină pe care ţi i-am arătat sunt morţi. Au fost ucişi azi, credem noi de aceeaşi grupare responsabilă pentru explozia podurilor şi a tunelurilor din New York şi ceva îmi spune că şi alţi puşcaşi

marini vor mai muri dacă nu mă ajuţi acum.

52

Strada 48 est, nr. 309
New York

— Mulţumit? întrebă Mike Jaffe după ce opri monitorul.

Brad Harper era uluit.

— Adică tipele alea erau angajate ale DIA îmbrăcate în aşa fel încât să arate precum copiii săi?

— De ce crezi că filmarea a început numai după ce capetele lor au fost băgate în apă?

— Şi de ce nu mi-ai spus de la început?

— Pentru că aveam nevoie de reacţia ta plauzibilă, îi răspunse Jaffe. Ai fost perfect. Meriţi un Oscar.

— Dar nu mă prefăceam.

— Ştiu. De-aia a fost atât de bine. Mohammed ar fi mirosit imediat trucul cu poliţistul bun / poliţistul rău. În momentul ăsta, el crede că şi tu eşti îngrozit de metodele mele. Şi dacă e convins că tu mă crezi un nebun în stare de orice, atunci şi el va ajunge să creadă treaba asta.

Lui Harper nu îi plăcea că devenise o unealtă.

— Deci suntem în regulă acum? întrebă Jaffe ca reacţie la tăcerea ofiţerului de Marină.

Harper nu ştia încă ce să răspundă.

— Suntem în regulă? repetă Jaffe, încet şi clar.

Aluzia era evidentă. Jaffe dorea să se asigure că Harper avea să coopereze în continuare sau dacă mai avea vreo problemă cu ceea ce se petrecea. Harper avea temeri serioase în ceea ce privea atitudinea lui Jaffe în situaţii de dezacord. La urma urmei, omul îndreptase un pistol spre tâmpla lui. Pur şi simplu.

Cât timp nu erau torturaţi copii şi nu se prefigurau alte victime, credea că avea să fie în stare să accepte orice altă metodă utilizată de el. Aşa că dădu din cap şi răspunse:

— Da, suntem în regulă.

— Excelent. Am trei role de Visqueen în biroul de la capătul holului. Vreau să mi le aduci. O să devină cam sângeroasă scena pe-aici.

— Poftim? răspunse tânărul puşcaş marin.

— *Visqueen,* repetă Jaffe. Role de fâşii de plastic.

— Ştiu ce înseamnă Visqueen. Dar de ce ai nevoie de aşa ceva?

— Tocmai ţi-am zis. Imediat după ce tu ai spus că suntem în regulă. Am înţeles eu greşit?

— Nu, răspunse Harper.

— Nu, domnule, îl corectă Jaffe.

Harper îşi dorea să-l trosnească pe rahatul ăla nesănătos la cap, dar înghiţi în sec şi răspunse:

— Nu, *domnule.*

— Foarte bine, pentru că nu aş vrea să văd că te înmoi pe aici, Harper. Am cerut puşcaşi marini pentru această operaţiune pentru că sunt oameni duri. Soldaţii din Marină au boaşe tari! Şi o să avem nevoie de toate boaşele din lume pentru a-i dovedi pe căcănarii ăştia din cealaltă cameră.

— Am înţeles, spuse Harper, dar… folii de plastic? Chiar o să avem nevoie de ele?

— Nu noi o să avem nevoie. Cei doi ofiţeri de informaţii străini le-au cerut.

— Rashid şi Hassan? Şi ce fac cu ele?

— O să protejeze pereţii şi covoarele de sânge.

Harper îşi imaginase că interogatoriul avea să devină brutal la un moment dat, dar, în mintea sa, brutal însemna să aplice stres psihologic asupra prizonierilor săi. Se aflau în New York, pentru numele lui Dumnezeu, nu într-o cameră de tortură din Lumea a Treia.

Jaffe putea citi gândurile colegului său numai privindu-l.

— Da’ ce credeai că o să întâmple aici, fiule? Le adresăm nişte vorbe urâte, îi hrănim cu produse pline de zahăr, nu îi lăsăm să doarmă până cedează nervos şi ne spun tot ce vrem să ştim, după care plecăm frumuşel acasă şi ne culcăm în pătuţul cald, cu conştiinţa limpede ca apa? Asta credeai că se va întâmpla? Pentru că, dacă aşa ţi-ai imaginat operaţiunea asta, înseamnă că nu eşti omul – nu, stai puţin, şterge asta – nu eşti puşcaşul marin care credeam că eşti.

— Domnule, vă respect autoritatea, dar am să vă rog să nu îmi puneţi la îndoială integritatea de puşcaş marin al Statelor Unite.

— La dracu’ cu toate astea! urlă Jaffe în faţa colegului său mai înalt. Datorie, onoare, curaj! La dracu’ cu ele! Din cauza lor,

papagali ca Humpty şi Dumpty[83] din camera alăturată ne învinge în războiul împotriva terorismului!

Omul era nebun. Harper era convins acum. Şi pentru că era nebun, nu avea să se poată înţelege cu el.

— Nu mă crezi? continuă Jaffe.

— Ba da, domnule. Cred tot ceea ce spuneţi, răspunse Harper.

— Căcat, marinarule. Se vede pe faţa ta. Crezi că bat câmpii rău de tot, nu-i aşa?

— Nu, domnule, nu am spus…

— Nu mă mai minţi, băiete! Te miros de la o poştă. Crezi că sunt nebun? Nu mă deranjează. Probabil că sunt, din moment ce am ales slujba asta şi o fac de atâta vreme, dar îţi mai spun ceva: dacă nu aplicăm, în acest război împotriva terorismului, metoda *potrivită,* vom fi călcaţi în picioare. Luptăm pentru supravieţuirea lumii civilizate. Poate că nu se vorbeşte despre asta în ziare sau la ştirile de seară, dar exact despre asta e vorba. Ţara ta depinde de tine. Depinde de *noi.* De tine şi de mine. Şi de-asta ceea ce facem noi acum contează atât de mult. Contează enorm. Dacă nu reuşim să oprim atacul nuclear planificat de băieţii ăştia, mii sau chiar sute de mii, milioane de oameni nevinovaţi vor pieri. La asta să te gândeşti data viitoare când mai pui la îndoială metoda mea de interogare. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, răspunse Harper sec.

— Bine. Acum adu Visqueen-ul.

---

[83] Personajul unui cântec pentru copii, care întruchipează un ou, sugerând o persoană neîndemânatică.

53

Casa Albă

— Ştiu că sunteţi preocupat de operaţia Amandei, dar nu puteţi vorbi serios. Spuneţi-mi că n-aţi vorbit serios! îl rugă Charles Anderson.

— Sunt foarte serios, Chuck, răspunse preşedintele.

Directorul de cabinet renunţă.

— Bineînţeles că aţi vorbit serios! Aţi declarat război Islamului, după care l-aţi concediat pe şeful Departamentului pentru Securitate Naţională. Aşa că o călătorie la New York, cu teroriştii încă bântuind prin oraş, nu ar fi decât cireaşa de pe tort. O minunată serie de trei succese de comunicare publică. Să-l chem pe Geoff să schiţeze şi un comunicat de presă?

— În primul rând, nu am declarat război Islamului. Am discutat deja despre asta. În al doilea rând, nu l-am concediat pe Driehaus şi-a dat demisia.

— Nu, nu l-aţi concediat, dar nici nu l-aţi oprit să demisioneze.

— Chestiune de semantică. Ce mai contează?

— Contează foarte mult pentru dumneavoastră, pentru această administraţie. Ca să nu mai spun că această demisie, în mijlocul unei crize de proporţii uriaşe, afectează foarte puternic încrederea publică în guvernul nostru.

— Dar asta nu s-a întâmplat când directorul FEMA s-a dat deoparte în urma dezastrului provocat de uraganul Katrina.

— Cuvântul cheie aici, domnule preşedinte, este *în urma.* În plus, directorul FEMA era incompetent şi toată lumea ştia asta. Dar cred că demisia lui Driehaus în mijlocul acestei crize naţionale este o idee foarte proastă.

— Pe naiba proastă, Chuck! DHS nu funcţionează cum trebuie şi asta se ştie. N-am de gând să-l las pe Alan Driehaus să zăpăcească administraţia. Se consideră patriot? Atunci să-ţi spun eu ceva. Un patriot nu încearcă tot felul de scheme patetice în mijlocul unei crize. Îţi laşi interesele personale deoparte şi pui binele ţării mai presus de orice. El nu a putut face asta, aşa că zboară de aici!

Anderson se gândi o clipă.

— Poate că există o cale de a folosi această demisie în avantajul nostru. Oricine judecă puţin îşi va da seama că Driehaus a demisionat din cauza gestionării proaste a ameninţării teroriste. Asta ne-ar putea ajuta.

— În nici un caz, spuse Rutledge. N-o să-l aruncăm pe Driehaus în gura lupilor numai pentru a distrage atenţia de la adevărata tragedie.

— De ce nu? Credeţi că americanii îşi doreau legitimitate după atacurile din septembrie 2001? De data asta se vor îmbulzi pe străzi, cerând mult mai mult decât legitimitate. Vor dori sânge şi în cantităţi uriaşe.

— Şi ar avea dreptate. Guvernul a eşuat din nou în a-i apăra de teroriști.

— Atunci de ce n-ar fi Driehaus primul care să-şi vâre capul în ghilotină? Cu fiecare vinovat pedepsit, setea de sânge se va diminua.

— Sau se va înteţi. Setea de sânge e ciudată, Chuck, mai ales în politică. Odată ce oamenii îi prind gustul, de obicei vor din ce în ce mai mult. Aşa că nu azvârlim pe nimeni în gura opiniei publice. Nu încă. Voi cere personal să se deruleze anchete integrale şi publice când se va încheia criza. Vreau să existe transparenţă totală. Americanii nu vor accepta altceva. E singura cale de a reconstrui încrederea sacră, pentru că, îţi spun eu, astăzi, această încredere a fost complet năruită. Acum trebuie să ne ocupăm de vizita la New York. Vreau să se organizeze cât de curând posibil.

— Cu tot respectul, domnule…

— E vorba de fiica mea, pentru Dumnezeu, Chuck! Asta trebuie să facă un tată.

— Un tată, poate, dar nu şi un preşedinte.

Rutledge nu putea fi convins de altceva.

— Cât mai repede!

— Bine, spuse Anderson, cu o voce resemnată, plină de sarcasm. Folosim *Air Force One* sau vreţi să mă interesez dacă Zâna Măseluţă are planificat vreun zbor azi? Cred că s-ar putea să avem numărul ei de telefon.

— Ai grijă, Chuck! Nu numai că fiica mea are nevoie de mine, americanii înşişi trebuie să-şi vadă preşedintele în New York.

— Îmi pare rău, domnule. Sunt de acord, dar avem nevoie de o planificare foarte atentă a acestei călătorii. În aceste momente, nici Garda Naţională nu poate intra în Manhattan. Teroriştii au

blocat întreaga insulă, inclusiv spaţiul aerian. Cum am putea reuşi ceea ce nici măcar armata nu poate face la ora actuală?

— Asta nu e problema mea. E problema ta. Ia legătura cu Serviciul Secret.

— Nu am nevoie să iau legătura cu Serviciul Secret. Ştiu deja ce vor răspunde. De fapt, chiar vă rog să aşteptaţi o secundă.

Anderson deschise uşa şi spuse:

— Carolyn, poţi veni o clipă, te rog?

— Da, domnule Anderson. Cu ce vă pot ajuta? întrebă şeful corpului de pază al preşedintelui, intrând în birou.

— Preşedintele vrea să meargă la New York, spuse directorul de cabinet. În Manhattan, mai precis.

— Bineînţeles. Deja am început pregătirile de călătorie.

— Nu cred că m-ai înţeles. Preşedintele vrea să meargă acum. În seara asta.

Agentul secret Carolyn Leonard îşi privi preşedintele şi înţelese că acesta era foarte hotărât.

— Îmi pare rău, domnule, dar asta nu se poate. Cel puţin, nu acum.

— De ce nu? întrebă Rutledge.

— E zonă de război. Iar faptul că teroriştii au încă lunetişti cu arme foarte puternice *şi* aruncătoare de grenade face ca această călătorie să fie imposibilă.

— Şi ce ai vrea să fac, Carolyn? Să semnez o adresă prin care eliberez Serviciul Secret de orice responsabilitate în caz că păţesc ceva?

— Bineînţeles că nu, domnule. Vreau numai să înţelegeţi că nu avem posibilitatea să vă garantăm securitatea în aceste condiţii. Aţi fi o ţintă mult prea atractivă şi nu numai pentru terorişti.

— Crezi că există şi americani care ar vrea să mă elimine?

— Nu sunt sigură, domnule. Tot ceea ce ştiu e că situaţia devine din ce în ce mai tensionată.

— În ce sens tensionată? întrebă preşedintele.

— Am primit informaţii cum că există deja manifestări ocazionale de violenţă împotriva imigranţilor şi a americanilor de origine arabă.

Rutledge îl privi pe directorul de cabinet.

— Apare în următorul dosar de informare. Nu credeam că doriţi informări din trei în trei minute, aşa că am preferat să aşteptăm întâi pentru a observa dacă aceste manifestări sunt izolate sau devin o atitudine de masă, explică Anderson.

Lui Rutledge nu îi plăcea acest răspuns.

— Cu atât mai mult e cazul să mă adresez oamenilor din New York chiar de la locul faptelor.

— Domnule, interveni Leonard, încercând să sugereze un compromis, am putea organiza o călătorie în statul New York, poate în partea de nord, poate chiar în oraş şi să mai aşteptăm un timp pentru a se calma situaţia înainte de a merge în Manhattan.

— Când *se mai calmează* situaţia? Şi când va fi asta? Peste o săptămână? Peste o lună?

Leonard înţelegea furia preşedintelui. Toată lumea era încordată în acele momente. Ideea era să direcţionezi acea furie în sensul corect. Ştia că preşedintele nu avea nimic personal împotriva ei, iar ea avea suficientă pregătire profesională pentru a încasa aceste atacuri verbale. Dar trebuia să-l convingă să renunţe la acea călătorie, măcar pentru o perioadă.

— Domnule, rolul meu este de a vă prezenta riscurile şi modalitatea de acţiune considerată adecvată de către Serviciul Secret, pentru a vă asigura securitatea.

— În opinia voastră, în acest moment ar trebui să fiu încuiat într-un buncăr, undeva.

— Da, domnule.

— Dar nu opinia voastră contează, ci a mea.

— Corect, domnule.

— Carolyn, fiica mea se află acolo.

— Ştiu, domnule, dar ce părere credeţi că vor avea oamenii din New York aflând că preşedintele poate intra în Manhattan pentru a-şi vedea fata când nici măcar Garda Naţională nu a reuşit să intre pentru a reinstaura ordinea? Ar părea că nu înţelegeţi cu adevărat tragedia oamenilor.

Avea dreptate, iar Rutledge ştia asta. Lovi frustrat cu pumnul în masă şi îşi clătină capul:

— Ai dreptate.

— Mulţumesc, Carolyn, interveni Anderson şi o conduse în biroul alăturat.

După ce închise din nou uşa, Anderson îl privi pe preşedinte şi adăugă:

— Dacă mai e nevoie de altă opinie, îl pot ruga pe generalul Currutt să vină aici pentru a ne prezenta părerea Statului Major General despre prezenţa dumneavoastră în New York.

Preşedintele se aşează epuizat şi îi spuse:

— Nu e necesar. Voi rămâne pe loc. Deocamdată. Dar, Chuck?

— Da, domnule, spuse directorul de cabinet în drum spre ieşire, oprindu-se cu mâna pe clanţă.

— Vreau rezultate şi le vreau rapid, sau voi pleca la New York chiar dacă va fi nevoie să-mi pilotez singur avionul.

54

Agenţia pentru Securitate Naţională Fort Meade, Maryland

Mark Schreiber aruncă foaia pe biroul deja aglomerat al lui Joseph Stanton şi spuse:

— Acum sunt trei: Transcon, Geneva Diamond şi Strong Box, de lângă tunelul Lincoln. Ai de gând să-mi spui şi acum că nu există nici o problemă?

— Ia-o uşurel, îi răspunse Stanton, privind foaia. Chiar dacă am vrea, oricum nu avem pe cine să chemăm în ajutor acum.

— Trebuie să existe cineva să ne ajute.

— Nu există.

— Glumeşti? Nu avem o echipă specială pentru astfel de situaţii?

— Pentru ce situaţii, Mark? Încă nu avem nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă acolo.

Schreiber îşi privi şeful ca pe un om nebun.

— Sunt trei staţii care nu răspund.

— Nu răspund, dar încă procesează date, din câte putem observa, adăugă Stanton. New York-ul e copleşit. Ai puţină răbdare.

— Asta ai spus şi ultima dată când am fost aici.

— Şi, ca director al acestui program, îmi menţin părerea, indiferent de câte ori vii aici şi mă întrebi despre asta.

— Dar e posibil ca poziţiile să fi fost atacate! se avântă Schreiber.

— Atunci nu ar mai fi existat activitate pe server. Ştii bine cum funcţionează sistemul, Mark. Şi cunoşti şi protocoalele de comunicare. Uite ce e, toţi suntem mâhniţi pentru ceea ce s-a întâmplat azi şi preocupaţi pentru cunoscuţii noştri din New York. Dar n-o să-ţi mai spun treaba asta decât o singură dată: concentrează-te pe ce ai de făcut.

— Dar dacă am… răspunse Schreiber, oprindu-se din cauza telefonului lui Stanton, care suna de zor.

— E cineva de sus, interveni acesta, arătând cu degetul spre

tavan. Aş vrea să vorbesc singur la telefon.

După ce Schreiber ieşi din birou şi închise uşa în urma sa, Stanton spuse:

— De ce dracului mă suni pe linia asta?

— Pentru că nu prea ai catadicsit să răspunzi pe celular, se auzi replica apelantului.

— Dacă te-ai mai uita din când în când la televizor, ai vedea că avem o zi extrem de ocupată.

— Mai ocupată decât crezi.

— Ce vrei să spui? întrebă Stanton.

— Nu la telefon. Trebuie să ne vedem.

— E imposibil. Azi nu.

— Ba da, azi, spuse apelantul. Şi vreau să ajungi într-o jumătate de oră.

— E o nebunie, spuse Stanton. Ştii ce trafic e până acolo?

— Foloseşte unul dintre elicopterele firmei.

— Suntem în mijlocul unei crize naţionale. Elicopterele sunt strict pentru situaţii de urgenţă.

— Este o urgentă. Cineva a aflat despre Atena.

55

Nordul statului Virginia

Elicopterul Bell JetRanger ateriza în parcarea unui depozit uriaş, iar din el coborî Joseph Stanton. Cu nişte ochelari având rame foarte groase, un sacou de bumbac subţire şi pantaloni de velur nu corespundea deloc imaginii închipuite de Gary Lawlor. Spionii aveau înfăţişări foarte diverse, dar acesta era primul care părea clopotarul dezlânat al lui Warren Buffett[84].

După ce s-au asigurat că Stanton venise singur, Gary şi Bill Forrester au coborât din maşină şi l-au întâmpinat la jumătatea parcării. Căpitanul de Marină îi prezentă unul altuia, iar Lawlor încercă să vorbească, dar Stanton îl întrerupse:

— Nu aici. Aşteaptă până ajungem înăuntru.

Înăuntru se dovedi a fi un birou foarte utilat în spatele clădirii, loc utilizat de Stanton şi Forrester pentru întâlnirile lor. Stanton se aşeză pe o canapea de piele, îşi îndreptă pantalonii, îşi adună scamele şi, în cele din urmă, vorbi:

— În regulă, ce mama dracului se întâmplă?

În toată cariera sa, nimeni nu-şi bătuse joc de căpitanul Bill Forrester şi mai ales un jucător de duzină cu sacou mototolit, de bumbac.

— De ce nu ne spui tu, Joe? Tu conduci operaţiunea.

— Cum adică să *ne* spui? În ceea ce mă priveşte, căpitane, singurii *noi* care ar trebui să fim în camera asta suntem noi doi.

— Ei bine, taci şi înghite, spuse Forrester, pentru că agentul Lawlor aici de faţă ar putea fi singura persoană în stare să-ţi salveze fundul.

— Dar cine a zis că fundul meu trebuie salvat?

— Uite ce e, Joe, n-am venit până aici ca să ascult tâmpenii.

— Nici eu.

— Foarte bine. Aşa că ar fi cazul să lăsăm deoparte teoria tâmpită cu „scula mea e mai mare decât scula ta, dar nu pot, să

---

[84] *Warren Eduard Buffett,* născut în 1930, este un mare investitor şi om de afaceri american, situat de revista *Forbes* pe locul al doilea în topul celor mai bogaţi oameni din lume, în septembrie 2007, locul întâi fiind ocupat de Bill Gates, preşedintele Microsoft.

ţi-o arăt, pentru că nu lucrăm pentru acelaşi serviciu”.

— Dacă îmi sugerezi cumva, căpitane, să îi povestesc agentului Lawlor despre proiectul Atena, să ştii că n-am de gând să fac aşa ceva.

Forrester avu un moment de tăcere, după care răbufni:

— Trei dintre marinarii mei sunt morţi, aşa că o să faci ce-ţi spun!

— Stai puţin, zise Stanton. Eu nu am nici o ştire despre moartea unor marinari.

— Nu mă mir deloc. Oricum nu erau o prioritate pentru tine. Dar acum am nevoie de răspunsuri!

— Dacă mi-ai fi spus înainte despre ce vom discuta la această întâlnire neprevăzută, poate aş fi avut timp să pregătesc nişte informaţii.

Era clar că cei doi nu aveau să reuşească să comunice, aşa că Lawlor decise să intervină.

— Domnule Stanton, ce înseamnă Programul Atena?

— Îmi pare rău, agent Lawlor, dar nu pot discuta activitatea Agenţiei Naţionale de Securitate fără o autorizaţie prealabilă.

Forrester era scârbit de aroganţa acestui tip.

— Am vrut să auzi de la el, dar dacă refuză să-ţi spună, îţi voi explica eu.

— Nu o vei face!

— Dacă prin asta voi salva viaţa unor puşcaşi marini, atunci priveşte-mă!

Întorcându-se spre Gary, căpitanul continuă:

— Programul este intitulat după zeiţa grecească a înţelepciunii pentru că, se pare, grecii nu aveau un zeu al şantajului. Este o operaţiune secretă de adunare a unei mari cantităţi de informaţii, prin utilizarea sistemelor de interceptare Echelon şi Carnivore, pentru a şantaja diverse interese sau politici străine.

— Cum ar fi al-Qaeda? întrebă Lawlor, confuz asupra a ceea ce încerca să-i spună Forrester.

— Nu. Se referă mai ales la guverne, şefi de state, sau oameni de afaceri foarte influenţi. Ideea de bază e că Programul Atena colectează şi procesează rufe murdare. Când îşi bagă colţii într-un subiect foarte suculent – cum ar fi accidentul prinţesei Diana, TWA 800[85], sau moartea lui Yasser Arafat – alcătuieşte echipe de

[85] Zborul 800 al companiei Trans World Airlines s-a prăbuşit în data de 17 iulie 1996 în Oceanul Atlantic. Deşi iniţial, s-a speculat a fi fost un atac terorist, cercetările FBI nu au confirmat această ipoteză.

agenţi să cureţe imaginea de ansamblu şi să scoată la iveală cât mai multe detalii murdare posibil. În acest fel, când apare momentul prielnic pentru a utiliza acele detalii, încolţeşte atât de tare victima, încât nu mai are cale de scăpare. Dacă se întâmplă să descopere vreo conspiraţie organizată de câteva puteri străine influente, înseamnă că a tras lozul cel mare.

— O să zaci la puşcărie foarte multă vreme, Forrester, interveni Stanton, clătinând solemn din cap.

Lawlor îl ignoră şi îl întrebă pe căpitan:

— Vorbeşte-mi despre poziţiile din Manhattan!

— Ai aflat deja despre Transcon şi Geneva Diamond. Sunt primele verigi din lanţ. Majoritatea agenţilor operativi lucrau în afara Transcon. Deoarece acolo se procesa o cantitate limitată de date, toţi agenţii erau calificaţi pentru munca operativă şi veneau la lucru înarmaţi, domnul Stanton aici de faţă a decis că nu e nevoie de întărirea corpului de securitate, hotărâre căreia eu m-am opus categoric, în consecinţă, la Transcon nu au fost repartizaţi puşcaşi marini. Geneva Diamond e următoarea poziţie. Aici se procesează majoritatea datelor culese.

— Cum adică „se procesează”?

— Nu mai spune o vorbă, Bill! interveni Stanton. Te avertizez! Deja ce ai îngropat mai mult decât crezi.

Forrester ignoră avertismentul şi continuă:

— Informaţiile de natură politică sunt trimise locului aflat sub tunelul Lincoln, cunoscut sub denumirea Strong Box. Poziţia a fost construită în timpul Războiului Rece, ca mijloc de evacuare a personalului oficial cu grad înalt din cadrul ONU, prin intermediul unui submarin care părăsea ulterior oraşul, în caz de atac nuclear. Dar proiectul nu a mai fost considerat fezabil şi l-au abandonat. NSA s-a instalat pe tăcute în acel spaţiu, folosindu-l pentru interceptări şi decodări ale telecomunicaţiilor. În interiorul unui canal de ventilaţie este ascunsă o scară, pe unde se poate pătrunde înăuntru, printr-o falsă cameră de depozitare în dreptul garajului pentru autobuze al Reţelei de distribuţie a apei. Ca şi în cazul Geneva Diamond, având în vedere informaţiile procesate şi faptul că cei care lucrează acolo sunt, în mare parte, analişti, puşcaşii marini asigurau permanent paza. În ceea ce priveşte informaţiile de natură personală – care sunt, de cele mai multe ori, mult mai incriminatoare – acestea sunt transmise unei poziţii şi mai ingenioase, chiar lângă…

— Te-am avertizat! spuse Stanton, scoţând un pistol Para-

Ordnance P-104 de calibru 45 din buzunar, îndreptându-l spre capul lui Forrester şi apăsând trăgaciul.

56

Gary Lawlor nu aşteptă ca Stanton să întoarcă arma spre el. Se repezi imediat spre uşă.

Stanton trase la fel de rapid, dar rată capul lui Lawlor, sfărâmând cadrul uşii în mii de aşchii. Omul era de-a dreptul nebun. Întâi omora un ofiţer al corpului de Marină al armatei Statelor Unite, iar acum încerca să elimine un agent al Departamentului pentru Securitate Naţională. Gary nu avea nevoie să se mai gândească la ce avea de făcut. Deja reacţiona instinctual. Era ori el, ori Stanton.

Ignorându-şi din nou vârsta, Lawlor se aruncă în spatele unei servante lungi de lemn din biroul alăturat şi îşi pregăti pistolul Beretta Px4 Storm. Lângă servantă se afla un scaun de birou pe rotile, pe care Lawlor îl împinse în centrul camerei, pentru a-i distrage atenţia lui Stanton. Când o rafală de gloanţe răpăi în aer spre scaun, Lawlor ocoli servanta într-un genunchi şi trimise la rândul său un val de gloanţe de calibrul 40 chiar spre locul din care agentul NSA tocmai trăsese. Problema era că Stanton anticipase această mişcare şi îşi schimbase rapid poziţia. Nu avea să fie simplu de eliminat.

— Domnule Stanton, urlă Lawlor, după ce se ghemui din nou în adăpostul oferit de servantă. Am să-ţi acord o singură şansă. Vreau să laşi arma la pământ şi să ieşi din adăpost cu mâinile deasupra capului. Ai înţeles?

— Paza şi protecţia acelor locuri intrau în responsabilitatea lui Forrester, îi răspunse Stanton.

Era un răspuns foarte deplasat, având în vedere conjunctura.

— Domnule Stanton, spuse Lawlor, aruncă arma, pune mâinile deasupra capului şi putem sta de vorbă despre asta!

Din cealaltă cameră, Stanton se auzi râzând:

— Sigur că da, aşa vom face!

— Aceste condiţii nu se pot negocia, domnule Stanton!

— Nu trebuia să vorbească. Nu-mi pasă ce bine credea el că le face puşcaşilor lui marini. Ştia că nu are voie să vorbească.

— Domnule Stanton, îţi ordon să ieşi din acea cameră cu mâinile deasupra capului chiar acum! răspunse Lawlor.

— E unul dintre cele mai eficiente programe de colectare de

informaţii desfăşurat vreodată în ţara asta, iar idiotul ăla era în stare să arunce totul pe fereastră pentru a-şi salva marinarii lui preţioşi! Soldaţii din Marină mor! Asta e datoria lor, să moară!

În timp ce Stanton continua să urle, Lawlor se târa pe lângă servantă, încercând să găsească o poziţie de tragere mai bună.

— Forrester a pus nevoile *sale* şi ale marinarilor săi mai presus de cele ale acestui popor! continuă Stanton. Ai idee câte vieţi au fost salvate datorită acestui program? Poate că nu e cel mai moral mod de a face afaceri, dar cu siguranţă e cel mai eficient!

Lawlor avea acum o vedere clară asupra celuilalt birou. După sunetul vocii lui Stanton, acesta se afla undeva în dreapta încăperii. Dacă era nevoie, era sigur că l-ar fi putut lovi şi trăgând prin zid, dar acum, odată ce câmpurile de bătaie erau echivalente, ar fi vrut să-l prindă viu, dacă se putea.

— Ţi-a expirat timpul, domnule Stanton. Gata cu pălăvrăgeala! Vreau să arunci arma deoparte pe podea şi să te predai, cu mâinile strânse deasupra capului!

Încă o dată, Stanton izbucni în hohote de râs.

— Ştii bine că aşa ceva n-o să se întâmple, agent Lawlor. Numai unul dintre noi va ieşi viu din această clădire azi. Întrebarea e care va fi acela?

Gary nu se mai obosi să răspundă. Cum spusese deja, vorbele nu-şi mai aveau rostul. Dacă Stanton era sigur că numai unul dintre ei urma să părăsească viu clădirea, atunci se putea să aibă parte de o mare surpriză.

O companie pe nume Dispozitive de pază şi protecţie din New Jersey îi oferise recent Departamentului pentru Securitate Naţională un aparat foarte interesant – un spray cu piper. DHS îi intuise potenţialul şi achiziţionase cât de multe tuburi fusese posibil, cum făcuseră, de altfel şi alte departamente ale armatei, ale serviciilor de informaţii şi ale organelor de ordine publică. Lawlor scoase tubul de numai nouăzeci de grame din suportul special ataşat curelei sale, fiind foarte recunoscător pentru eficacitatea comodă pe care o oferea.

Spre deosebire de alte spray-uri cu piper, care necesitau apăsarea continuă a unui buton pentru a dispersa conţinutul sau înlăturarea unei piedici, dispozitivul companiei din New Jersey avea un mecanism care îi permitea tubului să fie amorsat şi aruncat în cameră, pentru ca, secunde mai târziu, să emane un nor de piper, aerul devenind complet irespirabil.

Lawlor activă dispozitivul şi îl aruncă în celălalt birou, după

care îşi pregăti pistolul Beretta pentru momentul în care agentul NSA avea să iasă din cameră sufocat şi împleticindu-se.

Când acel moment sosi, Stanton sări înainte, trăgând de zor cu arma în toate direcţiile, iar Gary nu avu altă opţiune decât să riposteze.

57

New York

— De ce nu l-ai trosnit numai? întrebă Harvath.

— Nu am avut timp. Gloanţele lui erau deja mult prea periculoase, îi răspunse Lawlor la mobil, aflându-se deja în Capitală. Oricare ar fi fost adevărul, el şi Forrester l-au luat cu ei în mormânt. Toţi cei de la NSA îşi ţin gura închisă cu străşnicie, inclusiv persoanele mele de contact şi, în ciuda gravităţii situaţiei, singurul răspuns a fost că mă vor căuta ei. Nici măcar n-au putut recunoaşte că Stanton lucra la ei.

Asta era exact genul de rahat birocratic din cauza căruia Harvath era din ce în ce mai mult tentat să renunţe la serviciul său pentru guvern.

— Deci n-au nici o problemă că o altă poziţie urmează să fie atacată? întrebă el.

— Nici măcar nu recunosc existenţa unei alte poziţii ori a celor precedente.

— Şi ce ar trebui să facem mai departe?

— Ţi-am trimis toate informaţiile pe care le-am aflat înainte ca Stanton să-l omoare pe Forrester. Cred că ar trebui să vă deplasaţi urgent în cel de-al treilea loc şi să încercaţi să găsiţi acolo date noi.

— Şi dacă nu aflăm nimic?

— Uite ce e, răspunse Lawlor, a fost o zi cumplită pentru toată lumea. Încearcă să faci ce poţi. Eu voi face la fel aici.

— În regulă, dar, Gary?

— Ce e?

— Dacă Stanton a ucis pentru a proteja acest program, iar oamenii lui au aflat că noi ştim despre el, cred că ar fi bine să fii foarte atent.

— Am să fiu, stai liniştit, îi răspunse Lawlor. Du-te la poziţia Strong Box şi anunţă-mă ce ai descoperit acolo.

Când descoperiră cadavrele angajaţilor în spatele garajului de transport interinsular, Harvath ştiu că ajunseseră prea târziu. Cu toate acestea, Bob Herrington îi conduse printre victimele

nevinovate ale atacului terorist spre scara ascunsă, cu mintea acaparată de demonii ultimei sale misiuni în Afganistan. Bob insistase ca el să fie primul în coloană şi, dintre toţi membrii echipei, Harvath era cel mai tare îngrijorat pentru el.

În clipa în care ajunseră la treptele de metal, primul lucru pe care îl observară fu uşa smulsă din încheieturi. Intrară cu mare atenţie, remarcând găuri atât în pereţi, cât şi în tavan. Tipul de material explozibil detonat fusese incredibil de puternic. Peste tot erau dâre de sânge, iar câteva cadavre erau chiar tăiate în două.

Harvath încercă să estimeze momentul atacului şi îşi dădu seama că se întâmplase înainte de ambuscada lor de doi bani din Central Park. Teroriştii nu ar fi avut timpul necesar să ajungă aici după escala de acolo.

— Ce dracului a lovit locul ăsta? întrebă cu voce tare Rick Cates, mergând în jurul a ceea ce păreau a fi cadavrele a trei puşcaşi marini. Cu siguranţă n-a fost o grenadă de mână.

— Nu, cred că e vorba de tipul de explozibil folosit de sinucigaşi, răspunse Tracy Hastings, care asistase la multe scene provocate de sinucigaşi cu bombă decât ar fi dorit.

— Adică cineva a intrat aici şi s-a aruncat în aer? interveni Harvath.

Tracy mai privi câteva momente în jurul ei şi răspunse:

— Posibil. Tot ce pot spune cu siguranţă e că aceasta a fost scena unei explozii de material plastic încărcat cu rulmenţi pe post de proiectil.

— Ai idee cum a ajuns aici?

Tracy dădu din cap negativ.

— Poate l-a adus tipul de la pizzerie, spuse Cates, lovind o cutie de carton pentru pizza, care lâncezea încă pe un birou.

Echipa se dispersă pentru a cerceta mai bine locul atacului. Ca şi cele anterioare, existau foarte multe dotări computerizate. Acum ştiau însă şi de ce. Morgan descoperi un terminal care încă funcţiona, dar nu putea avea acces la program fără parolă. În plus, când Harvath privi cu atenţie cadranele lucioase încastrate în ramele monitoarelor, îşi dădu seama că nu sunt camere de filmat, cum crezuseră iniţial, ci scannere de retină. Programul Atena îşi gestiona cu foarte mare abilitate informaţiile.

Era greu de apreciat dacă se furase ceva. Totul părea a fi la locul lui, inclusiv personalul, dar totul era complet ciuruit de gloanţe. Totuşi, carnagiul se pare că evitase camera serverelor,

ca şi în locurile anterioare.

Dar de ce riscă atât de mult dacă nu fac altceva decât să elimine personalul? Care era de fapt ţelul al-Qaeda? Era un fel de răzbunare? Şi care era legătura acestor atacuri cu Sayed Jamal şi Mike Jaffe? Nimic nu se lega.

Aceste gânduri îi provocară un gol în stomac lui Harvath, ştiind că, odată descoperit răspunsul, nu avea să fie prea plăcut.

După ce părăsiră camera serverelor, fiecare încercă să adune cât mai multe legitimaţii pentru identificare când, deodată, Herrington îşi fixă arma în poziţie de tragere şi urlă:

— Nimeni nu mişcă!

Toţi ceilalţi nu înţeleseră ce determinase această reacţie, până nu observară doi străini la capătul îndepărtat al camerei, ţintindu-i cu două mitraliere M16 Viper. Cei doi le ordonară să-şi lase armele la podea şi să nu facă nici o mişcare. Era o confruntare mexicană[86], dar, de data aceasta, ştiau că nu mai pot conta pe Tracy Hastings să îi salveze cu ajutorul unei crengi.

— Păstraţi-vă calmul, îi avertiză Harvath. Ce vreţi de la noi?

— *Ce vrem?* repetă unul dintre străini. Mai întâi ar fi cazul să spuneţi cine sunteţi!

— Eu sunt Scot Harvath şi lucrez la Departamentul pentru Securitate Naţională.

— Şi restul echipei? continuă străinul, arătându-i pe ceilalţi cu patul armei.

— Sunt cu mine. Voi cine sunteţi?

— Securitate Naţională? Rahat. DHS nu are nici o legătură cu locul ăsta.

— Ba are, din momentul în care căpitanul Forrester a fost ucis acum o oră, răspunse Harvath.

— Căpitanul Forrester e mort?

— Terminat, interveni Morgan, lăsând arma jos şi trăgând din rucsac o sticlă cu apă.

Tracy observă încordarea celor doi la gestul lui Morgan şi faptul că deja apăsau trăgaciul:

— Paul, eşti nebun? Potoleşte-te, altfel ne omori pe toţi!

— Nu cred, spuse Morgan. Şi ştiţi de ce? Pentru că puşcaşii marini nu se omoară între ei.

---

[86] Mexican standoff (colocvial) – situaţie de confruntare socială sau armată între două sau mai multe grupări, în care nici una dintre părţi nu e dispusă să renunţe la arme.

58

Când cei doi îşi lăsară armele în jos şi acceptară sticla de apă oferită de Morgan, Harvath interveni:

— Ce faceţi aici?

— Era tura noastră acum, răspunse omul din faţă, care se prezentă a fi sergent Steve Gonzalez, din Corpul de puşcaşi marini al Statelor Unite.

— După tot ce s-a întâmplat în tunelul Lincoln, de ce n-aţi venit mai devreme? întrebă Herrington.

— Am respectat ordinul. Crede-mă şi eu şi Tommy am fi vrut să venim aici cât mai repede, dar era împotriva protocolului.

— Care *protocol*? întrebă Harvath.

— Cel creat de căpitanul Forrester, interveni caporalul Thomas Tecklin. Ne-a instruit să facem faţă oricărei situaţii neprevăzute. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca personalul de pază şi protecţie să fie victima unei explozii secundare, menite să elimine orice nouă intervenţie la locul atacului.

— Ia stai puţin! spuse Gonzalez, observând pe podea cadavrele colegilor săi şi ale personalului căruia i se asigura paza. Ar trebui să vedem mai întâi ce s-a întâmplat aici!

— Asta încercăm şi noi să aflăm, spuse Harvath. Căpitanul Forrester ne-a informat despre existenţa acestui loc.

Gonzalez nu îl credea.

— Nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Informaţia e mult peste nivelul de „strict secret”.

— Nu a avut de ales, răspunse Herrington, care aprecia loialitatea ofiţerului faţă de misiunea sa şi comandantul său. Nu voia ca alţi puşcaşi marini să devină victime ale atacului terorist.

— *Alţi?* repetă Morgan. Cum adică nu voia să vadă şi *alţi* puşcaşi marini morţi? Care alţi puşcaşi marini?

— Au fost lovite alte două poziţii în afară de asta, răspunse Harvath. Îşi alegea cu mare atenţie cuvintele, pentru a afla câte informaţii aveau ofiţerii de Marină.

Gonzalez era foarte îngrijorat:

— Care alte poziţii?

— Transcon şi Geneva Diamond.

— Doamne Dumnezeule! spuse Tecklin. Cât e de grav?

— La fel de grav ca aici. Nu există supravieţuitori.

— Cine a atacat?

— Noi credem că e o operaţiune al-Qaeda.

— Al-Qaeda? De ce?

— Nu ştim de ce, răspunse Harvath. Speram că aici ne puteţi ajuta voi. Există ceva în programul de procesare a datelor din aceste poziţii care ar putea interesa al-Qaeda?

— Oficial, răspunse Gonzalez, noi nu ştim nimic despre informaţiile care se procesează aici. Treaba noastră este să asigurăm paza locului.

— Şi neoficial?

— Neoficial? Oamenii vorbesc, ştii cum e. Nu se poate să nu mai şi auzi câte ceva. Sunt numai informaţii politice. Unele se referă la rahatul obişnuit, dar altele sunt foarte sensibile. Cum ar fi spioni foarte bine plasaţi în guvernele diferitelor state, asasinate acoperite, comploturi, răpiri şi altele de felul ăsta. Sunt unele şi mai fierbinţi ca astea, dacă poţi crede, dar cu cât informaţia e mai delicată, cu atât se păstrează tăcerea mai mult. Se păstra, de fapt... Până la urmă, aflam destul de puţine lucruri. Şi nici o informaţie nu mi se pare valoroasă pentru al-Qaeda, cel puţin nici una care să justifice masacrul ăsta, încheie puşcaşul marin, evaluând scena din jurul său.

Trei locuri şi nici un indiciu. Harvath era îngrozit. Cu cât descopereau mai multe informaţii despre aceste atacuri, cu atât povestea părea să se destrame. Indiferent cu câţi paşi înaintau, era imposibil să-i ajungă din urmă pe cei responsabili pentru acest dezastru.

— Ce ne puteţi spune despre a patra poziţie? întrebă Scot.

— Care a patra poziţie? răspunse Gonzalez.

— Sergent, ştim că există o ultimă poziţie. Căpitanul Forrester ne-a dat această informaţie înainte de a fi ucis. Dacă avem dreptate, exact acolo se duc teroriştii în acest moment.

Gonzalez nu reacţionă.

— Aşa e, interveni Tecklin. Trebuie să-i avertizăm!

— Gura! ordonă Gonzalez.

— De ce? Băieţii ăştia oricum ştiu despre a patra poziţie şi cred că au dreptate şi teroriştii au aflat de ea.

— Nu putem fi siguri.

— Sergent, au lovit deja trei puncte din patru. Eu zic că sunt şanse foarte mari ca al-Qaeda să ştie şi de al patrulea. Nu putem sta pur şi simplu degeaba, aşteptând ca oamenii noştri să fie

ucişi. Trebuie să-i avertizăm.

Gonzalez era răvăşit. Pe de o parte se gândea la viaţa camarazilor săi, iar pe de alta trebuia să urmeze anumite ordine, care păreau să-şi piardă valabilitatea în astfel de momente. Oricum, ordinul era ordin.

— Vrei măcar să suni la cel de-al patrulea nod şi să-i avertizezi? îl întrebă Harvath.

— Nu mai contează. Am încercat deja să sun de la un telefon public înainte de a intra aici.

— Nu a răspuns nimeni?

— Am auzit numai un ton ocupat şi un robot care anunţa supraîncărcarea reţelei.

— Ai încercat să suni la Transcon sau la Geneva Diamond?

Gonzalez dădu din cap:

— Acelaşi răspuns.

— Trebuie să ne spui care este a patra poziţie!

— Îmi pare rău, dar nu am libertatea de a vorbi despre asta sau despre oricare altă poziţie.

Bob Herrington suportase destul:

— Futu-i, sergent! Oamenii ăia or să crape acolo dacă nu ne ajuţi! Ia dracului o decizie ca lumea!

— Nu pot!

— Pe naiba nu poţi! Comandantul tău a fost împuşcat de agentul NSA care coordona programul ăsta, iar din acel moment, tu ai calitatea de a lua decizii în privinţa corpului de Marină implicat în această operaţiune! Crezi că o să ajungi în faţa Curţii Marţiale pentru că ai încercat să salvezi al patrulea nod?

— De coordonatorul de program de la NSA? remarcă Tecklin.

Gonzalez nu voia să afle mai multe amănunte. Hotărârea sa era luată:

— Îmi pare rău, trebuie să respect ordinele.

— Ei bine, atunci poţi să mă pupi în cur, cu tot cu ordinele tale! spuse Herrington. Credeam că puşcaşii marini sunt inteligenţi. Dar m-am înşelat.

După ce Bob se îndepărtă scârbit, Harvath îl trase deoparte pe Gonzalez şi îi spuse:

— Steve, îţi respect ordinele, dar ia-l măcar pe Morgan şi plecaţi acolo! Poate reuşiţi să faceţi ceva. Teroriştii au destui oameni în echipă cât să umple două SUV-uri Tahoe.

Sergentul dădu din cap:

— Nu se poate! Trebuie să neutralizăm acest loc pentru ca

nimeni să nu mai intre sau să iasă până primim întăriri.

— Ştii bine că asta s-ar putea să mai dureze.

— Nu contează. Informaţiile de aici trebuie protejate.

— Chiar dacă asta înseamnă că alţi puşcaşi marini vor fi ucişi?

Gonzalez îl privi pe Harvath şi clătină uşor din cap. Indiferent de conjunctură, el nu avea să îşi părăsească postul. Iar în acest timp, câţiva dintre camarazii lui urmau să îşi piardă viaţa.

Pentru o clipă, Harvath avu senzaţia că îl poate determina pe ofiţerul de Marină să se răzgândească, dar se opri imediat. Indiferent cât de greşită i se părea decizia puşcaşului, nu voia să-şi mai tortureze un coleg de arme, care îşi făcea doar datoria cu loialitate.

Dorea să mai facă un singur apel la voinţa lui, ca de la soldat la soldat, când Paul Morgan îi atrase atenţia pentru a-i spune ceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harvath, apropiindu-se.

— Ştiu eu care este a patra poziţie.

Harvath nu putea crede ce auzea.

— Mi-a spus Tecklin. Am fost împreună la cursul de bază la Câmp Pendleton. Se pare că am avut acelaşi instructor.

— Şi datorită acestui amănunt, ţi-a spus pur şi simplu adresa?

— Nu, răspunse Morgan. Fratele lui face parte din Corpul de puşcaşi marini de la a patra poziţie. Când s-au înrolat împreună în Marină, i-au promis bătrânului să aibă grijă unul de altul. Îl respectă pe Gonzalez, dar el crede că puşcaşii marini trebuie să îşi dea seama când ordinele vechi nu mai au valabilitate, mai ales când viaţa camarazilor e în pericol. De asta a vrut să ştim unde se află următoarea poziţie. Dar aşteaptă numai să vezi ce adresă are! Iniţial am crezut că îşi bate joc de mine, dar mi-a jurat că e corectă!

— Unde e? Unde se află al patrulea nod?

Morgan îi arătă un desen făcut de caporalul Tecklin şi, dintr-odată, totul părea atât de firesc, încât Harvath nu putea crede că e adevărat.

59

Abdul privi cum Sacha îşi scoate arma Para-Ordnance 1911, îi ataşează amortizorul şi trage în camaradul său rănit. Încercaseră totul pentru a-i salva, dar devenise clar pentru toată lumea că cecenul Khasan nu putea supravieţui. Le încetinea ritmul şi era deja o povară pentru ei. Indiferent de greutatea deciziei, nu aveau altă soluţie. O făceau pentru siguranţa lor. Şi, la fel ca în cazul camaradului ucis în atacul de la Geneva Diamond, retribuţia lui Khasan avea să îi revină familiei sale, inclusiv bonusul de la finalizarea misiunii. Sacha urma să se ocupe personal de asta.

Ali ştia că liderul cecen, ca de altfel toţi oamenii săi, îl considerau responsabil pentru această pierdere. Aproape că picase în ambuscada organizată în Central Park şi atrăsese după el un urmăritor. Omul care îi luase urma călare trăsese întâi în luneta uneia dintre maşini, rănindu-l pe Khasan la baza gâtului. Următoarea rafală trecuse chiar prin portbagajul maşinii, omorându-l pe Ivan, câinele cecenilor, iar cel de-al treilea şir de gloanţe trecuse prin cealaltă parte a portbagajului şi-l ratase la milimetru pe trăgătorul cecen poziţionat pe bancheta din spate. Ali credea că primul glonţ tras era tot ceea ce conta cu adevărat. Echipa avea deja cu doi oameni mai puţin, cu încă două atacuri în faţă.

Având luneta ţăndări şi scaunele din spate pline de sângele lui Khasan, Ali decise să scape de ambele cadavre, dar şi de maşina distrusă. Pentru asta aveau însă nevoie de un alt vehicul.

Aproape de zona Lenox Hill, Sacha observă ceea ce căutau. Maşina complet neagră GMC Yukon Denali era cea mai bună achiziţie pe care o puteau face. Trei străzi mai încolo, abandonară Tahoe-ul lovit, cadavrele celor doi camarazi şi pe cel al femeii de la care tocmai furaseră noua maşină.

Se îndreptară spre sud, către centrul oraşului, pentru a ajunge la următoarea ţintă. Existau câteva intrări pe care le puteau forţa pentru a accesa această poziţie, aşa că totul depindea de o coordonare perfectă. Deşi Ali ar fi preferat să facă parte din echipa care urma să intre din stradă, nu avea de ales şi trebuia să meargă alături de cei care urmau să intre prin subteran.

Aceştia aveau parte de cea mai periculoasă zonă de acces, mai ales că era foarte probabil să întâmpine rezistenţa poliţiştilor. În caz de pericol, poate numai Ali, cu engleza pe care o vorbea, i-ar fi putut scoate din necaz.

Denali-ul schimbă direcţia pe Strada 50, în timp ce Tahoe-ul urcă pe trotuarul Străzii 49, unde Ali şi echipa sa îşi descărcară echipamentul. Trecătorii se îndepărtară speriaţi la vederea oamenilor îmbrăcaţi în negru, cu faţa acoperită de cagule, care montară rapid un panou de limitare a accesului şi, cu ajutorul unui aparat de sudură cu acetilenă, începură să taie grilajul unei găuri de canal. Odată străpuns, deasupra gurii de canal fixară un trepied lucios cu margini de cauciuc, în mijlocul căruia montară un scripete prin care trecură o coardă elastică, iar Ali se pregăti pentru a coborî primul.

Ideea era să coboare cât mai rapid. Numai că planul le fu încurcat de un ofiţer din cadrul Autorităţii locale de transport, care îl observă pe Ali şi îşi înhăţă imediat staţia radio pentru a raporta incidentul. Cu ajutorul laserului armei Heckler MP5, Ali fixă un cerculeţ roşu pe pieptul omului, oprind orice anunţ prematur despre prezenţa lor în acel loc.

Când atinse pământul, Ali avu nevoie de câteva momente pentru a trage cadavrul de pe platformă şi a-l ascunde sub unul din trenurile garate. Odată încheiată această misiune, le transmise celor de sus că pot coborî rapid.

Deşi părea mai normal să coboare cu ajutorul corzii în tunel decât să ajungă acolo mergând prin staţia Grand Central, Ali ştia că nu avea să se simtă în siguranţă decât după ce părăseau acel loc. Auzea din nou vocea celui de-al şaselea simţ, iar de această dată, mesajul nu era deloc plăcut.

Când i se alăturară şi ceilalţi membri ai echipei, îi conduse prin tunel spre Strada 50 şi spre platforma secretă a hotelului Waldorf-Astoria. Construită în 1930, platforma oferea acces VIP-urilor la vagoane personale, spre deosebire de accesul public oferit de staţiile Penn sau Grand Central. Platforma fusese utilizată pentru ca personalităţi precum generalul Douglas

MacArthur[87] sau generalul John Pershing[88], dar şi preşedintele Franklin D. Roosvelt – care apreciaseră această nouă calitate a ceea ce era cunoscut, în anumite cercuri, drept „staţia secretă de la Waldorf” – să poată ajunge mai lesne în hotel.

În mijlocul platformei se afla un lift enorm de marfă, lat de vreo doi metri, capabil să transporte automobilul blindat de 3 tone al lui Roosevelt de la staţia Waldorf până la o încăpere secretă şi foarte bine păzită din garajul hotelului, care beneficia de o intrare separată.

Pe lângă faptul că era reşedinţa oficială a ambasadorului Statelor Unite din cadrul ONU, Abdul Ali se ruga ca Waldorf-Astoria să găzduiască un alt oaspete de seamă şi anume pe Mohammed bin Mohammed.

Ali se apropie de liftul de marfă, îşi privi ceasul Casio şi se opri un moment să-şi tragă răsuflarea. Trei minute mai târziu, introduse codul dezvăluit de Troll şi ascultă huruitul liftului, care porni coborârea spre platformă. Când sosi, membrii echipei îşi ocupară rapid poziţiile. Odată aşezaţi, Ali apăsă butonul pentru următoarea şi singura oprire pe care aveau s-o mai facă, iar liftul începu să urce.

Când omul aflat în deschizătura de urgenţă dădu semnalul, Ali opri liftul. Aprinseră imediat torţa aparatului de sudură şi începură să taie grilajului gurii de aerisire. După îndepărtarea acestuia, întreaga echipă se târî înăuntru.

---

[87] Douglas MacArthur (26 ianuarie 1880 – 5 aprilie 1964) a fost un general american în cadrul Corpului de armată din Philippine. A fost şef al Statului Major american în anii ’30 şi a avut un rol determinant în teatrele de operaţiuni din Pacific, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fiind decorat cu Medalia de onoare. A fost desemnat să conducă invazia din Japonia în noiembrie 1945, acceptând capitularea niponilor în data de 2 septembrie acelaşi an.

[88] John Joseph „Black Jack“ Pershing (13 septembrie 1860 – 15 iulie 1948) a fost ofiţer în armata Statelor Unite. Pershing este singura persoană care, încă din timpul vieţii, a primit cel mai înalt rang deţinut vreodată în armată americană şi anume „General al armatelor”, echivalent rangului acordat postum lui George Washington. Pershing a condus Forţa Expediţionară Americană în timpul Primului Război Mondial şi a fost perceput ca mentor de către generaţia de conducători militari americani care s-a aflat în fruntea armatei Statelor Unite în Europa, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

60

Puşcaşii marini care asigurau paza la intrarea în Graal – numele de cod utilizat pentru acea poziţie, datorită caracterului foarte valoros al informaţiilor prelucrate aici în cadrul Programului Atena – nici nu se aşteptau la rafalele de gloanţe pe care Ali şi echipa sa le-au eliberat în momentul în care au năvălit din gura unui canal de ventilaţie montat în perete. Imediat, alte două echipe au apărut de pe un hol şi din dreptul scărilor.

Puşcaşii marini s-au aruncat rapid pe podeaua chioşcului blindat în care se aflau, încercând să-şi recupereze armele. Oamenii lui Ali nu s-au oprit însă nici măcar o secundă. Într-o coregrafie perfectă a atacului armat, cecenii au atacat cabina de pază încontinuu, făcându-le puşcaşilor marini imposibilă riposta. Fiind atât de implicaţi în asaltul armat, nici Ali, nici mercenarii săi nu au observat placa de metal din spatele cabinei, care s-a deschis pentru a permite unei mitraliere să riposteze.

Doi dintre ceceni au fost imediat eliminaţi, corpurile lor fiind ciopârţite de rafalele de gloanţe. Pierzând teren, cecenii se retraseră în adăposturi, la ordinele lui Sacha.

În timp ce oamenii săi continuau să tragă asupra cabinei de pază şi a dispozitivului din perete, unde se afla mitraliera, Sacha încărcă un proiectil M381 de mare putere în lansatorul de grenade de 40 mm montat sub mitraliera sa de asalt şi lansă proiectilul.

Explozia care urmă fu asurzitoare, reuşind atât eliminarea mitralierei din perete, cât şi săparea unei găuri imense în colţul de sus al încăperii. Unul dintre ceceni alergă spre cabina de pază înarmat cu un pistol de 9 milimetri şi încărcături explozive, dar nici unul dintre acestea nu îi fu de folos. Cei doi puşcaşi marini din interior deschiseseră un mic orificiu în geamul blindat al cabinei şi încercau să riposteze cu focuri de armă. Uciseră intrusul înainte ca acesta să ajungă lângă ei.

Ceilalţi ceceni îşi îndreptară armele spre acest nou punct de tragere, determinându-i pe soldaţii marini să se retragă în adăpost, timp în care un alt cecen ajunse lângă cabină şi montă pe ea un alt dispozitiv explozibil. Chiar dacă ar fi încercat să scape, puşcaşii nu ar fi avut nici o şansă. Explozia sfărâmă

cabina, ucigându-i pe ambii ocupanţi.

În timp ce o parte din mercenari încercau să identifice alte posibile dispozitive sau guri de tragere, o altă încărcătură de explozibil fu ataşată pe uşa de la intrare. Păstrând distanţa necesară, echipa îşi pregăti măştile de gaze, detonă încărcătura, după care lansă câteva tuburi de spray lacrimogen în camerele aflate dincolo de uşa sfărâmată.

Când primul dintre ceceni intră în încăpere, alţi doi puşcaşi dotaţi cu măşti de gaze îl ciuruiră complet. Şocaţi de pierderile suferite, cecenii trecură printr-un moment de panică, dar Sacha şi Ali îi îndemnară să continue. Ajunseseră mult prea departe pentru a renunţa acum.

După rezistenţa acerbă întâmpinată în acest loc, Ali era convins în sufletul său că, în sfârşit, îl găsiseră pe Mohammed bin Mohammed. Tot ceea ce aveau de făcut acum era să anihileze această forţă de rezistenţă. Încărcând un alt explozibil M381 în lansatorul său şi îndreptându-l spre puşcaşii marini, Sacha părea pregătit să facă exact asta.

Explozia puternică îi trimise la pământ inclusiv pe mercenarii ceceni, dar când americanii aveau să ajungă acolo pentru a-şi aduna morţii, urma să fie nevoie să radă de pe pereţi şi tavan rămăşiţele preţioşilor puşcaşi, asta dacă intenţionau să organizeze măcar o slujbă de înmormântare.

Din poziţia de atacatori, cecenii îşi pregătiră rapid şi clar modalitatea de cercetare a locului. Ali tremura de emoţie la fiecare uşă pe care o deschidea, fiind sigur că îl va întâlni pe Mohammed în orice moment. Dar, după ce echipa cercetă şi ultimele camere, se părea că omul lor nu se afla nici aici.

Ali îşi reîncărcă arma, copleşit fiind de furie şi frustrare. *Cum era posibil să atace deja patru dintre locuri şi să nu-l găsească?* Se pregătea să îi spună şi lui Sacha cât era de dezamăgit, dar uriaşul roşcat îşi luase geanta de aparate electronice şi se îndrepta spre serverul care deservea poziţia. În acel moment, cel de-al şaselea simţ îl avertiză din nou pe Ali. Probabil nu erau decât nişte presimţiri exagerate, însă le analiză mai mult. Ceva îi spunea că ceea ce îşi închipuia el putea fi chiar foarte aproape de adevăr. Căpăta din ce în ce mai mult sentimentul că era, de fapt, un instrument în mâna cecenilor.

În timp ce fierbea la ideea de a fi fost folosit, jos, lângă platformă, ofiţerul Administraţiei de transporturi Patrick O’Donnel, rănit grav, de altfel, găsi totuşi puterea necesară să

ceară ajutor prin staţia radio.

61

Discuţia în contradictoriu, dacă se putea numi astfel, se terminase chiar înainte de a începe. Tracy Hastings avea dreptate. Exista o singură cale de parcurgere a acelei distanţe suficient de rapid pentru a-i putea ajunge pe terorişti.

Şi, cu toate că echipa lui Harvath se descurcase foarte bine în trafic, mergând şi pe trotuar ori de câte ori fusese nevoie, timpul se scurgea foarte repede în defavoarea lor. Atunci, ideea lui Tracy păruse o soluţie salvatoare.

Când ajunseră în Times Square, nu fură miraţi să vadă că şi această staţie de metrou, ca de altfel toate celelalte, era închisă. La capătul scărilor se afla o poartă mare de fier, încuiată cu lacăt. Harvath îl privi pe Morgan cum se dă jos de pe motocicletă şi scoate din rucsac arma Mossberg 590.

Morgan înlocui gloanţele cu cartuşe percutante, după care coborî treptele. Reţeaua de metrouri a oraşului care nu doarme niciodată nu luase în calcul posibilitatea ca porţile sale să fie vreodată atacate, aşa că Morgan o deschise pe aceasta după o singură rafală o Mossberg-ului. Mai puţin de un minut mai târziu, deschise în acelaşi mod şi poarta de acces pentru persoane cu dizabilităţi, aflată lângă roata de acces cu cartelă şi se întoarse în capul scărilor pentru a-i chema pe ceilalţi.

Motocicletele lor zdrăngăniră în josul treptelor, trecând pe lângă el. După ce Morgan îşi recuperă, la rândul său, motocicleta şi închise porţile în urma sa, echipa îşi porni raidul pe platforma de aşteptare, după care sări pe treptele de acces şi, în final, pe şine în tunel.

Harvath simţise în viaţa sa şi mirosuri mai rele, dar şi în tunel era o duhoare groaznică. Şobolani şi gunoi intrat în putrefacţie, amestecat cu bălţi de urină şi fecale umane. Nici chiar aerul răcoros, o binefacere faţă de arşiţa străzilor de deasupra, nu părea să îi aline prea tare.

Aleseseră traseul liniei 7, deoarece putea a fi calea directă către staţia Grand Central. Se aflau în tunel de numai trei minute când auziră un huruit peste sunetul motoarelor, iar în faţă apăru lumina unui far. Ştiau cu toţii că nu era vorba de proverbiala lumină de la capătul tunelului, aşa că se opriră şi se lipiră strâns

de perete.

La puţin timp, se apropie încet de ei un tren sângeriu, care transporta câţiva supravieţuitori şi personal al echipelor de salvare, epuizaţi cu toţii, victime aflate în trenul 7, care trecea pe sub râul East pentru a ajunge în Queens.

Părea a fi o scenă desprinsă dintr-un film science fiction. Toţi oamenii din tren erau acoperiţi de cenuşă din cap până-n picioare. Ochii lor, indiferent de culoarea iniţială, păreau nişte orbite negre şi adânci, ceea ce conferea capetelor aspectul unor cranii. Arătau ca nişte fantome şi, cu privirea fixă pierdută undeva pe fereastra trenului, păreau că nu mai sunt conştienţi de altceva în jur decât propria reflexie sinistră. Erau întruchiparea perfectă a spiritelor plecate pe râul Styx[89] spre tărâmul de dincolo. Imaginea lor era cutremurătoare.

După trecerea vagonului de metrou, echipa îşi continuă drumul.

La staţia Grand Central, ieşiră din tunel pe o platformă singulară. Cupola din această staţie îi amintea lui Harvath de metroul londonez sau de cel parizian şi îşi dădu iar seama cât de puţin cunoştea New York-ul.

În centrul platformei de aşteptare se opriră câteva momente pentru a recapitula planul. Nu aveau nici cea mai vagă idee despre ce ar putea găsi la terminalul Grand Central. Dar erau foarte siguri că, de această dată, nu aveau să se mai împiedice de nimeni şi de nimic, indiferent dacă urma să fie vorba de ofiţeri din poliţie sau din armată.

Aprobând din cap la final, Harvath îşi întoarse motocicleta şi porni din nou. Herrington. Cates, Morgan şi Hastings îl urmară îndeaproape.

Conform desenului realizat de Tecklin, staţia secretă Waldorf se afla între liniile 61 şi 63. Le luă câteva minute pentru a găsi platforma corectă, iar de două ori, trebui să se întoarcă. Întreaga staţie era pustie. Când fură siguri că se aflau în locul corect, săriră din nou în tunel la nivelul şinelor şi porniră spre nord.

Harvath nu mai ajunsese niciodată atât de departe în tunelul unui metrou, mai ales într-unul atât de mare precum Grand Central. Cantitatea de şine, echipament, aparatură care se afla în acest tunel era incredibilă. Părea să se întindă pe kilometri

---

[89] În mitologia greacă, râul Styx trasa graniţa dintre Pământ şi ţinutul din adâncuri, denumit Hades. Râul înconjoară ţinutul Hades de 9 ori şi este păzit de Phlegyas, luntraşul care transportă sufletele de pe un mal pe celălalt.

întregi.

Platforma Waldorf era la mai mult de şase străzi depărtare de unde plecaseră ei. Când se apropiară, Harvath avu sentimentul că ajunseseră, din nou, prea târziu. Doi ofiţeri de la Administraţia pentru transporturi încercau să-i acorde primul ajutor unui coleg al cărui piept era acoperit de sânge. Harvath se opri pe margine, îşi prezentă legitimaţia şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat aici?

— A fost împuşcat şi nu putem obţine nici un ajutor medical aici jos. Tot personalul e prins în alte locuri, îi răspunse unul dintre ofiţeri.

Nu fii nevoie ca Harvath să mai spună ceva. În secunda următoare, Morgan se dădu jos de pe motocicletă şi îşi pregăti trusa medicală.

În timp ce Paul îl îngrijea pe rănit, Harvath încercă să obţină mai multe informaţii de la ceilalţi doi ofiţeri, dar tot ceea ce ştiau aceştia era că un fel de echipaj de asalt forţase grilajul unei guri de canal de pe trotuar pentru a coborî în tunel, după care le împuşcase colegul şi urcase la următorul nivel cu ajutorul liftului de marfă din staţia Waldorf.

După ce Morgan le explică celor doi colegi cum îl pot ajuta pe ofiţerul rănit, toată echipa se îndreptă spre lift. Harvath introduse codul oferit de Tecklin, dar nu se întâmplă nimic. Fie codul era incorect, fie liftul era blocat.

— Acum ce facem, şefule? întrebă Cates.

Era o adresare ciudată, venind din partea oricăruia dintre ei, dar părea că mantia de lider fusese preluată acum de Harvath. Se uită atent de-a lungul platformei. Conform desenului, existau două scări spre poziţia Graal, dar acestea erau păzite foarte atent pe dinăuntru, în spatele unor uşi metalice care permiteau numai ieşirea, pe străzile 49 şi 50 de lângă hotel. Mai exista şi o ieşire ascunsă, în garaj, dar Tecklin nu îi oferise prea multe amănunte despre ea lui Morgan şi nici nu era clar menţionată în desen. Tecklin nu calculase decât intrarea clasică în Graal, utilizată şi de personal şi anume cea de pe platforma Waldorf. Harvath trebuia să ia o hotărâre.

Răsucindu-se spre cei doi ofiţeri de la Administraţia transporturilor, îi întrebă care e cea mai rapidă cale de a ajunge în stradă. Unul dintre ei îi indică o uşă la celălalt capăt al platformei şi îi spuse că acele scări îl vor conduce către un coridor de serviciu cu ieşire în holul hotelului. Membrii echipei îşi

lăsară motocicletele pe loc şi se repeziră spre scările indicate. Ajunseră pe coridorul de serviciu, alergară spre uşa care dădea în holul hotelului şi în acel moment auziră împuşcăturile.

62

Abilul Ali îşi înlocui încărcătorul golit cu unul nou. *Probabil că au găsit deja cadavrul pe şinele de metrou.* Era singura explicaţie pentru faptul că poliţia îi depistase deja. Dar, în acelaşi timp, această reacţie disproporţionată se datora faptului că ofiţerul împuşcat nu murise. Cu siguranţă că omul ceruse ajutor prin staţia radio, povestind ceea ce se întâmplase, pentru că echipajul de poliţie care tocmai apăruse nu era dintre cele obişnuite.

Echipa de intervenţie rapidă, înarmată din greu, aruncase asupra lor valuri întregi de gloanţe. Trăgeau cu foarte mare acurateţe şi erau foarte bine organizaţi. Prin ploaia de proiectile, încă ceva părea să se clarifice foarte uşor. Oamenii ăştia erau teribil de înverşunaţi. Oraşul lor fusese atacat. Camarazii lor din poliţie şi cetăţeni nevinovaţi zăceau ucişi pe străzi, iar ei erau pregătiţi să lupte până la moarte. Ali devenise extrem de irascibil. Ştia foarte bine că un adversar motivat şi hotărât era cel mai de temut duşman.

Echipa ESU îi ataca atât de puternic şi susţinut, încât chiar şi cei cinci ceceni călăiţi din plin în lupte păreau să fie îngrijoraţi. Deşi luaseră în calcul şi această variantă, nu o consideraseră niciodată cu adevărat posibilă. Planul lor iniţial era menit să blocheze cât mai multe echipe de intervenţie şi să nu rămână niciodată într-un loc prea mult timp, pentru a nu fi prinşi din urmă de o astfel de echipă. Probabil că această echipă ESU se aflase deja într-o poziţie de risc din apropiere. Poate chiar staţia de metrou Grand Central. În orice caz, Ali nu avea altă soluţie decât să le ordone oamenilor săi retragerea în scările dinspre Strada 49.

După ce intrară toţi, Sacha trânti uşa în urma lor. În timp ce îşi urma soldaţii de-a lungul scărilor, îşi pregăti ultimele două grenade pe care le mai avea în vestă. La jumătatea drumului, activă una dintre ele. Ştia că adversarii nu vor fi ţinuţi în urmă prea mult timp de acea explozie, dar măcar avea să le încetinească drumul şi, poate, să le subţieze rândurile cu două sau trei persoane.

Dând năvală pe coridorul de la intrarea în Graal, Sacha începu

să latre ordine către cei patru oameni pe care îi mai avea. În cazul în care nu puteau găsi altă cale de ieşire, erau nevoiţi să rămână pe loc.

Şi Ali şi Sacha ştiau foarte bine că timpul pierdut într-un loc le oferea americanilor şansa să îşi întărească rândurile. Dacă se întâmpla aşa ceva, nu numai că misiunea lui Ali urma să fie în pericol, dar în aceeaşi situaţie avea să fie şi viaţa oamenilor săi.

Singura cale de ieşire care părea viabilă în acel moment fu imediat eliminată din calcul. Dacă *într-adevăr* ofiţerul MTA era cel care adusese echipa ESU în poziţia Graal, atunci era foarte posibil ca în faţa liftului de pe platformă să mişune deja poliţişti. Era clar pentru Ali: nu puteau ieşi pe acelaşi drum pe care intraseră. Aşa că singurele căi de evadare păreau a fi scările dinspre Strada 50 sau ieşirea ascunsă din garajul hotelului.

Privind fix către carnajul pe care-l făcuseră la Graal, Ali îşi organiză planul de acţiune.

63

Când Harvath şi echipa sa năvăliră prin intrarea din Bulevardul Lexington, sunetul focurilor de armă din holul hotelului Waldorf deja încetase. Toţi se gândiră la ce era mai rău.

Alergară spre ieşirea dinspre Strada 49 şi se opriră la colţul clădirii. Privind cu atenţie după colţ, Harvath observă un echipaj pentru intervenţii de urgenţă al poliţiei din New York, foarte bine înarmat, pregătindu-se să intre în Graal prin ceea ce părea a fi o intrare de serviciu.

Harvath îşi ridică legitimaţia în aer şi fluieră pentru a atrage atenţia poliţiştilor, îndreptându-se spre ei. Observându-i arma de la şold, câţiva dintre membrii echipei de intervenţie se întoarseră spre el, cu mitralierele în poziţie de tragere. Harvath nu avea nevoie să se privească pentru a şti că punctele roşii ale armelor cu laser îl împodobeau ca pe un pom de Crăciun. Îşi continuă drumul, fără a face vreo mişcare bruscă, ce s-ar fi putut interpreta greşit.

— Departamentul afacerilor interne! spuse el când ajunse suficient de aproape pentru a fi auzit de liderul echipei de intervenţie.

Acesta îl îndepărtă cu mâna, spunând:

— Avem lunetişti la faţa locului! Pleacă dracului de aici, acum!

— Negativ, spuse Harvath, apropiindu-se. Eu şi echipa mea am fost pe urmele lor toată seara. Crede-mă, ai nevoie de ajutorul nostru!

Comandantul nu avea de gând să piardă timp degeaba şi nici să accepte ajutorul unui ofiţer federal pe care nici măcar nu-l cunoştea, dar era suficient de inteligent să-şi dea seama că Harvath ar putea deţine informaţii valoroase. Lăsă un grup de ofiţeri lângă uşă, în cazul în care teroriştii atacau din nou şi se adăposti în spatele unui Tahoe negru parcat pe trotuar, pentru a vorbi cu el.

— În regulă, spuse el, ai treizeci de secunde pentru a-mi explica ce se întâmplă aici!

Harvath nu intenţiona deloc să păstreze secretul operaţiunii derulate de NSA, dar îşi păstră, totuşi, vigilenţa.

— Oamenii din interiorul acestei poziţii au mai atacat trei

asemenea unităţi guvernamentale în această după-amiază.

— *Alte* trei? se miră poliţistul, pe a cărui tăbliţă de identificare ataşată vestei scria McGahan. Dar ăsta e un hotel, nu o unitate guvernamentală. Cea mai apropiată facilitate de asemenea natură ar fi reşedinţa ambasadorului Statelor Unite din cadrul ONU.

— Există un lift special de marfă care pleacă de la nivelul platformei de metrou de sub hotel, spuse Harvath. Acest lift ajunge într-un loc secret în hotel, utilizat de una dintre agenţiile americane de informaţii.

McGahan îl privea ca pe un nebun.

— Tu vorbeşti serios?

Harvath îi povesti comandantului, în câteva fraze, ce aflaseră în acea după-amiază, lăsându-l să-şi dea singur seama de realitatea celor spuse.

McGahan nu avea nevoie de prea mult timp de gândire.

— Şi eşti sigur că desenul puşcaşului marin este corect?

— Sută la sută, îi răspunse Harvath.

McGahan se apropie de unul dintre oamenii săi, de la care împrumută staţia radio, pe care i-o aduse lui Harvath.

— Era bine dacă aveam mai multe, dar numai de una mă pot lipsi. Duba noastră e la două străzi de aici şi cred că nici unul dintre noi nu vrea să piardă timpul.

— Adică nu *asta* e maşina voastră? îl întrebă Harvath, îndepărtându-se un pas de Tahoe-ul negru.

— Înseamnă că asta e maşina teroriştilor.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu şi-ar fi lăsat mijlocul de evadare prea departe. Având luminile aprinse, nimeni nu s-ar fi gândit că automobilul era altceva decât un vehicul oficial aflat în misiune oficială. Era o idee foarte inteligentă.

— Aţi verificat-o?

— Chiar terminasem o verificare scurtă când atacatorii au ieşit pe scara de serviciu şi au început să tragă în noi.

— Şi aţi găsit ceva?

— Nu, e curată.

Harvath clătină din cap. Nu avea timp acum de o cercetare amănunţită a maşinii. Dar poate nici nu avea să fie necesar. Îşi scoase cuţitul LaRue din căptuşeala vestei şi înţepă ambele cauciucuri de pe partea dreaptă. „Nu puteai fi niciodată prea prevăzător” era filosofia sa.

— În regulă atunci, spuse comandantul. Cheamă-ţi echipa aici!

Vreau să le fac instructajul şi să intru acolo în mai puţin de trei minute.

Harvath îi făcu semn lui Herrington, care aduse restul echipei de după colţ pe Strada 49, unde se afla „şeful”.

În comparaţie cu echipa de intervenţie, echipa lui Harvath era deplorabil dotată, dar nu prea aveau ce să facă în privinţa asta. Chiar dacă poliţiştii ar fi dorit să-i ajute cu ceva, nu aveau la dispoziţie seturi în plus de căşti, genunchiere, sau veste antiglonţ. În schimb, aveau dispozitive explozibile.

Îşi sincronizară ceasurile, iar şeful echipei de intervenţie îl bătu pe umăr pe Harvath pentru a-i înmâna o mică geantă de pânză cu detonator[90] şi tot ce mai trebuia pentru a arunca în aer o uşă metalică, spunându-i:

— Nu se ştie niciodată!

[90] Detonatorul este un tub subţire şi flexibil cu un nod explozibil. Explodează rapid, nu arde şi este util pentru detonarea altor explozibili. Este utilizat în special pentru exploziile în lanţ, în industria minieră, în foraje, sau demolări.

64

Casa Albă

Preşedintele îl trase pe ministrul apărării la marginea camerei pentru situaţii de urgenţă şi îi spuse:

— Unde se află generalul Waddell?

— E foarte prins la sediul Agenţiei de Informaţii a Armatei şi m-a rugat să vă transmit regretele sale.

— *Regretele?* Dar unde dracului crede că ne aflăm aici, la o petrecere dansantă?

— Desigur că nu, domnule, însă…

Preşedintele îi tăie vorba.

— Nu-i mai lua apărarea, Bob. Situaţia a scăpat cu mult de sub control. E mai rău decât mi-am imaginat vreodată. Înainte de toate, cum naiba a reuşit al-Qaeda să-şi dea seama că Mohammed bin Mohammed se află în New York?

— Încă o dată, domnule, nu putem fi siguri că interceptarea se referea la Mohammed. Se puteau referi la Sayed Jamal.

— Pe dracului la Jamal, răspunse Rutledge. Operaţiunea asta a avut loc abia dimineaţă şi amândoi ştim că Scot Harvath a lucrat foarte curat. L-a târât pe om prin păduri pentru a trece graniţa, pentru Dumnezeu! Nu i-a urmărit nimeni. Evident, atacul din New York îl are ca motiv principal pe Mohammed.

— Oricum, undeva avem o cârtiţă şi ne dăm peste cap pentru a o identifica.

— Dar operaţiunea în sine în ce stadiu se află? Pentru că nu contează dacă al-Qaeda ştie despre Jamal sau despre Mohammed. Ei ştiu că unul de-al lor e captiv în New York. Poate e vorba chiar de o operaţiune de salvare?

Hilliman chicoti şi spuse:

— Cred că e foarte puţin probabil, domnule.

Dar preşedintelui nu i se părea nimic amuzant.

— Ceea ce trebuia să fie foarte puţin probabil era ca cineva să afle că îi avem pe aceşti doi oameni captivi în New York. Totuşi, s-a aflat, nu?

Ministrului i se şterse zâmbetul de pe faţă.

— Da, domnule, s-a aflat.

— Atunci ce faceţi pentru a-i sprijini pe cei care derulează această operaţiune?

— Nimic, răspunse Hilliman.

— *Nimic?* Ce naiba vrei să spui?

— Domnule, până la urmă, în interceptare nu se menţiona nici o poziţie. Era vorba numai despre faptul că noi am răpit pe unul dintre subiecţi, care se află în New York.

— Dar cel care conduce operaţiunea ce părere are?

— Mike Jaffe? Din câte am aflat, a cerut să fie imediat evacuat.

— Şi de ce nu s-a întâmplat aşa?

— Domnule, singura modalitate de a păstra statutul legal al lui Mohammed este fără ca acesta să atingă solul Statelor Unite până în momentul în care putem încheia interogatoriul şi începe procesul. Dacă îl evacuăm de unde se află acum, ar trebui să poziţionăm un vas foarte aproape de graniţa apelor noastre teritoriale şi să-l mutăm prin aer în acest nou loc din largul mării. Când elicopterul NYPD a fost doborât, traficul aerian din Manhattan a fost oprit. Nimic nu intră sau iese de acolo.

— Dar asta s-a întâmplat cu câteva ore bune în urmă.

— Iar în acest timp, Jaffe şi oamenii săi nu au raportat nici o problemă, adăugă Hilliman, cu un zâmbet mândru înflorit în colţul gurii.

— Ce vrei să spui, de fapt? întrebă Rutledge.

— Vreau să spun că, dacă al-Qaeda ştia unde îl ţinem pe Mohammed, ar fi încercat ceva până acum. Dar nu vin, domnule preşedinte. Atacurile astea oribile asupra New York-ului sunt numai atât: nişte atacuri oribile. Al-Qaeda a făcut singurul lucru de care era în stare, ca răzbunare pentru că l-am răpit pe Mohammed. Şi asta ne arată cât de terminaţi sunt din cauza răpirii omului lor.

Ministrul aşteptă câteva clipe pentru ca vorbele sale să-şi facă efectul, după care continuă:

— Ştiu că este un preţ incredibil de mare cel pe care-l plătim şi poate nu pare aşa acum, dar cu siguranţă îi vom învinge, domnule preşedinte. Atacurile nucleare pe care Mohammed le organiza ar fi determinat un punct foarte dificil în războiul împotriva terorismului, care ar fi răsturnat situaţia în favoarea lor, dar noi am reuşit să tăiem răul din rădăcină. Azi am fost martori la cântecul lor de moarte. Am reuşit să punem capac la toată acţiunea lor şi, în momentul în care îl terminăm şi pe Mohammed, vom reuşi să batem şi ultimele cuie în capacul

sicriului lor.

Preşedintele îşi dorea cu disperare ca ministrul apărării să aibă dreptate. Voia ca el însuşi să creadă că, indiferent cât de nimicitoare fuseseră atacurile din acea zi, americanii dispăruţi nu muriseră degeaba, întrucât moartea lor avea să însemne ceva important şi anume un mult aşteptat moment de turnură în lupta împotriva terorii.

Dar, oricât de tare îşi dorea preşedintele să îl creadă pe Bob Hilliman – un om care nu îl înşelase niciodată în peste cinci ani în probleme de securitate naţională – învăţase încă din primii ani ai mandatului său de preşedinte că niciodată realitatea nu era chiar cum părea, mai ales în ceea ce priveşte terorismul.

65

În timp ce doi dintre oameni lui McGahan foloseau echipamentul găsit în portbagajul SUV-ului Tahoe pentru a coborî printre gratiile gurii de canal spre platforma Waldorf, Harvath şi echipa sa alergară în sus pe Bulevardul Lexington pentru a ajunge la intrarea de serviciu din Strada 50.

Când ajunseră acolo, nu găsiră un alt Tahoe, ci un Yukon Denali negru, parcat pe trotuar. Avea aceeaşi instalaţie de lumini cu halogen albastre şi roşii, care încă funcţiona. Harvath privi cu atenţie înăuntru şi observă o carcasă distrusă a unui CD, batoane de slăbit South Beach şi câteva cărţi împrăştiate pe podea. Două sau trei elastice de păr erau mototolite lângă schimbătorul de viteze şi un fulg roz de zăpadă pentru împrospătarea aerului atârna de mânerul uşii din faţă a pasagerului.

Teroriştii conduceau două Tahoe identice, dar nu şi acum. Probabil că Harvath produsese mult mai multe pagube decât crezuse pentru a-i determina să fure un alt vehicul. Dâra subţire de sânge care se întindea pe mânerul uşii şoferului era mărturie a sfârşitului foarte neplăcut suferit de posesorul maşinii. Harvath îşi scoase din nou cuţitul şi îl înfipse în două cauciucuri, în cazul în care teroriştii ar fi reuşit să se strecoare pe lângă ei.

Băieţii răi detonaseră şi încuietoarea acestei uşi, la fel cum procedaseră şi cu cea din Strada 49. Când Hastings observă că uşa era deschisă, aşeză detonatorul la locul său şi aruncă geanta cu echipament înapoi pe umăr. Se retrase şi le făcu semn celorlalţi să îşi ocupe poziţiile. Harvath îl chemă pe McGahan prin staţia radio, pentru a-i transmite că sunt gata să intre.

— Am înţeles, se auzi vocea comandantului. Echipele 1 şi 2 sunt pe poziţii!

Harvath asculta numărătoarea comandantului în cască şi, în acelaşi timp, număra pe degete de la cinci în jos. Când îşi strânse pumnul şi îl coborî prin aer ca un camionagiu care trage cu putere de sirena maşinii sale uriaşe, Hastings dădu uşa de perete.

Cu Harvath în frunte, de data asta, se avântară toţi pe scări şi urcară cât de repede putură şi cât mai silenţios.

În acelaşi moment, echipa de intervenţie condusă de McGahan

sparse uşa de serviciu a intrării de pe Strada 49 şi năvăli pe treptele de acces.

Când liderul echipei observă capcana explozibilă, fu deja prea târziu. Grenada se împrăştie peste tot pe scările înguste, ucigând doi ofiţeri şi rănind alţi trei. Era un haos total în ciuda faptului că abia mai putea auzi din cauza exploziei şi abia mai putea respira din cauza fumului, McGahan transmise prin radio starea în care se aflau, pentru a-i preveni pe ceilalţi. După acest mesaj, unul dintre ofiţerii aflaţi pe platforma de dedesubt îi anunţă că va reveni cu trusa de prim-ajutor de la maşină. Harvath îi ordonă însă omului să rămână pe loc, dar poliţistul decise să-l ignore. El nu primea ordine de la DHS. Colegii săi aveau nevoie urgentă de asistenţă medicală şi exact asta avea de gând să facă.

Atunci când echipa de pe Strada 49 deveni inoperabilă, iar pe platformă rămaseră numai un ofiţer de poliţie şi doi de la Administraţia transporturilor, sarcina cea mai grea a atacului începu să atârne în întregime pe umerii lui Scot Harvath şi ai echipei sale.

Harvath îşi ridică pumnul strâns pentru a-i opri pe ceilalţi şi a-i informa despre situaţia în care se aflau. Chiar în acel moment, un om îmbrăcat în negru şi cu cagulă apăru în capul scărilor cu o grenadă în mână, ceea ce dezlănţui toate forţele iadului.

66

Maşina din Strada 49 nu mai putea fi utilizată din cauza poliţiei, aşa că ieşirea de serviciu din Strada 50 părea mult mai accesibilă acum, dar Abdul Ali avea senzaţia că ceva nu era în regulă nici acolo. Dacă poliţia ştia de existenţa platformei Waldorf şi despre ieşirea din Strada 49, cu siguranţă că aflaseră şi de ieşirea din Strada 50. Putea să cadă din nou în capcană în felul ăsta, aşa că dorea să se asigure că îşi vor alege cu mare atenţie modalitatea de retragere.

Deoarece ieşirea privată a garajului poziţiei Graal dădea în partea clădirii dinspre Strada 49, fu imediat eliminată din lista variantelor. Se părea că, în acel moment, nu mai aveau alternative, dar Ali îşi dădu seama că hotelul le oferea alte două puncte de ieşire destul de acceptabile şi anume intrarea principală din spate, dinspre Bulevardul Lexington şi cea din faţă, dinspre Park Avenue. Singura dilemă era cum să ajungă la aceste intrări.

Cum uşile ieşirii secrete ale garajului se deschideau numai din interior, Ali era sigur că nu vor găsi nici picior de poliţist bântuind în afara acelor uşi. Odată ajunşi în garaj, găsiră repede şi o intrare de serviciu către hotel, iar de acolo aveau să ajungă fie la ieşirea dinspre Park, fie la cea dinspre Bulevardul Lexington. Şi cum toată acţiunea se petrecuse în partea estică a hotelului, lângă Lexington, Ali înclina foarte tare să aleagă ieşirea dinspre Park Avenue. Dar această decizie o puteau lua când scăpau din calea pericolului.

În timp ce Ali aplică ultimele retuşuri celor câteva surprize pe care doreau să le lase în urmă, Sacha trimise câţiva oameni să verifice în ce stare se aflau celelalte ieşiri. Osman raportă primul. Din câte îşi dădea seama, capcana explozibilă de la ieşirea spre Strada 49 fusese detonată, iar poliţiştii se retrăseseră forţat. Yusha raportă că nu exista nici un pericol de urmăritori pe scara dinspre Strada 50, dar transmisia se întrerupse brusc. Sacha îl întrebă ce se întâmplă, iar omul îi şopti în microfon că aude oameni apropiindu-se. Sacha îl instrui să se ascundă şi să aştepte, pentru că îi vor veni în ajutor, dar luptătorul, foarte sigur de sine, îi răspunse comandantului său că nu era necesar. Se afla

în avantaj şi se putea descurca şi singur. Era ultima dată când Sacha îi mai auzea vocea.

67

Când omul înarmat cu grenadă apăru chiar în faţa lor, Harvath urlă:

— Grenadă! după care se aruncă peste ceilalţi, răsturnându-i pe trepte. În timp ce cădea peste ei, reuşi să tragă până goli tot încărcătorul.

Echipa ateriză grămadă, ca o adunătură de crengi încâlcite, după care membrii se îmbrânciră pentru a coborî mai departe, unde se aflau în siguranţă. Când grenada explodă, erau lipiţi de peretele opus, cu un etaj şi jumătate mai jos. Harvath le salvase la propriu viaţa.

După ce li se limpezi capul, Harvath încarcă din nou arma şi porniră pe trepte de două ori mai repede, conştienţi că ceilalţi terorişti nu puteau fi prea departe.

Când ajunseră la ultimul nivel şi trecură de rămăşiţele teroristului, observară că murise probabil înainte ca grenada să explodeze. Majoritatea gloanţelor lui Harvath îşi atinseseră ţinta, în capul şi pieptul cecenului. Când se prăbuşise, soldatul scăpase grenada din mână, care se rostogolise pe hol şi explodase la câţiva centimetri mai încolo, distrugând părţi mari din tavan şi pereţi.

În timp ce se uitau toţi la cadavru, remarcară că părea mult prea alb pentru a fi arab.

— Arată mai degrabă a caucazian, spuse Hastings, fără a-şi da seama că, de fapt, avea dreptate.

— Cine dracului sunt oamenii ăştia? întrebă Herrington, trăgând cagula soldatului pentru a-i privi mai bine faţa. Suntem siguri că ne luptăm cu al-Qaeda şi nu cu altcineva?

Harvath cercetă buzunarele cecenului, dar nu găsi nimic. Era la fel de uimit ca şi ceilalţi. Tot ceea ce ştia sigur era că se afla cu un pas în urma teroriştilor şi nu avea de gând să piardă timp.

Se grupară în formaţie de piramidă şi porniră de-a lungul holului, pregătindu-se de lupta pe care toţi ştiau că trebuie să o poarte.

Când ajunseră la camera de la intrarea în Graal, scena părea desprinsă din realitatea Irakului sau a Afganistanului. Pereţii arşi erau plini de găuri de gloanţe. Podeaua era acoperită de cartuşe

goale, sânge şi bucăţi din corpuri. Într-o parte se aflau trei cadavre cu cagulele scoase, aşezate cu faţa spre Bulevardul Lexington. *Sau fuseseră aşezate aşa intenţionat – cu faţa spre est, spre Mecca?* Harvath îşi întipări scena în minte şi, după ce căutară prin buzunarele lor, continuară cercetarea locului.

Carnajul de aici era la fel de îngrozitor – poate chiar mai rău – decât cele întâlnite în primele trei poziţii. Puşcaşii marini erau cu toţii morţi, ca de altfel şi restul personalului. Şi pentru ce? *Ce caută oamenii ăştia? De ce riscă atât de mult, dacă doar atacă şi distrug aceste locuri?* Indiferent cât se străduia, nu reuşea să găsească nici o explicaţie.

Celălalt lucru pe care nu-i putea înţelege era unde se afla restul teroriştilor. Cu tot cu soldatul eliminat pe scări, existau cinci cadavre la Graal, toate echipate în acelaşi costum negru Nomex[91], cu embleme care îi identificau drept membri ai echipei de salvare din cadrul FBI – o *altă deghizare ingenioasă.* Cu tot ce se întâmplase în acea zi, era foarte puţin probabil ca poliţiştilor să li se pară suspectă prezenţa echipei de intervenţie a FBI-ului, mai mult decât cea a propriilor echipe. Mai mult, NYPD ştia foarte puţine detalii despre echipamentul FBI-ului. Şansele ca teroriştii să fie descoperiţi erau foarte mici, cel puţin pe termen scurt.

În timp ce Harvath şi echipa sa continuau să cerceteze locul, se pregăteau pentru tot ceea ce putea fi mai rău. *Trebuie să existe mai mulţi oameni pe undeva pe aici* – deoarece pozele din satelit arătau două echipe, de patru până la şapte oameni fiecare. Era nevoie ca cei patru soldaţi morţi să vină aici cu două dube negre? *Cu siguranţă* existau şi alţii şi nu se aflau prea departe. Harvath îi putea simţi deja.

Revenind în camera principală, se mai uită o dată la platforma ridicată din centru. Avea latura de aproximativ nouă metri şi semăna cu cele pe care le văzuse în casele de pariuri sau în centrele de urgenţă ale FBI-ului sau DHS-ului. În ramele de aluminiu lucios care îmbrăcau marginile platformei se aflau montate calculatoarele cu care se opera acolo. La prima trecere, i se păruse că aude un zgomot ciudat, iar acum, stând nemişcat, aproape că îşi dădea seama ce era: un ticăit straniu emis de unul dintre calculatoare.

Scot sări pe platformă şi îl chemă prin staţia radio pe ofiţerul din staţia de metrou Waldorf. De vreme ce nimeni nu ieşise pe uşa dinspre Strada 50 – şi, cu toate că McGahan şi poliţiştii săi

[91] Material neinflamabil.

erau loviţi, Harvath era sigur că supravegheau în continuare ieşirea dinspre Strada 49 şi garajul adiacent – singura cale posibilă de evadare a teroriştilor rămânea liftul de marfă.

Ofiţerul îi răspunse că nu văzuseră pe nimeni şi nici măcar nu auziseră nimic. Oriunde s-ar fi aflat liftul, acesta rămăsese pe loc, era sigur de asta.

Şi Harvath era sigur. La fel de sigur cum era de faptul că nu încheiaseră socotelile cu teroriştii. *Dar dacă nici cu liftul nu au plecat, unde dracului erau?*

Întrebarea încă îi răsuna puternic în minte în timp ce se apropia de calculatorul care bipăia. Deodată, Tracy Hastings ţipă la el:

— Stai!

Când Harvath se întoarse, ea adăugă:

— Orice ai face, nu te mişca!

68

Pe lângă bipăitul din calculator, acum se mai auzea un alt zgomot, foarte greu de identificat. Harvath auzise cel de-al doilea sunet abia când se apropiase de calculator. Semăna cu sunetul emis de bliţul unui fotograf de fiecare dată când se încarcă. Ciudat era că Tracy Hastings auzise şi ea zgomotul şi nici măcar nu venise lângă el pe platformă. Asta putea să însemne un singur lucru şi anume că bâzâitul nu începuse să se audă decât atunci când Harvath se apropiase de calculator.

— Stai pe loc, îl avertiză Tracy. Nici măcar nu te balansa! Mă înţelegi?

— Ce se întâmplă, Tracy?

— Cred că ai activat un mecanism de presiune.

— *Un mecanism de presiune?* repetă Harvath. Eşti sigură?

— A lucra ca pirotehnist înseamnă a fi atent la detalii, nu-i aşa? Chiar tu ai spus asta.

În timp ce Tracy încerca să găsească o cale de acces pentru a intra sub platformă şi a descoperi sursa zgomotului, restul echipei înţepenise pe loc, neştiind ce să facă Harvath îl privi pe Herrington şi spuse:

— Dacă aveţi de gând să priviţi cum fac în pantaloni, putem organiza mai târziu o vizionare, după ce beau sticla aia de Louis XIII pe care mi-o datorezi. Între timp, de ce nu încercaţi să aflaţi cum au scăpat teroriştii de aici. Dacă treaba asta se sfârşeşte prost, aş prefera să mă întâlnesc singur cu Allah. Apropo…

— Cei trei de afară? îi răspunse Herrington. Da, am remarcat. Toţi sunt îndreptaţi cu faţa spre est, spre Mecca.

— Ce crezi despre asta?

— Dacă sunt caucazieni musulmani aliaţi cu al-Qaeda, atunci înseamnă că sunt ceceni.

— Şi eu mă gândeam exact la fel.

Bob rămăsese cu privirea aţintită asupra lui Scot, fără să mai spună nimic, aşa că Harvath vorbi în locul lui:

— Hai, plecaţi odată de-aici! Nu pricepeţi că eu şi Tracy vrem să fim singuri o vreme?

Herrington se forţă să zâmbească şi spuse:

— Ne vedem mai târziu, atunci!

Harvath aprobă din cap şi privi cum Cates şi Morgan îl urmară pe Bob afară din încăpere. După ce plecară, o întrebă pe Tracy:

— Cum arată situaţia acolo, jos?

Trecură câteva secunde fără ca Tracy să răspundă, aşa că Harvath mai încercă o dată:

— Vorbeşte-mi, Tracy! Ce vezi acolo?

Nici un răspuns.

— Hey, Tracy! Nu crezi că e cazul să-mi prezinţi un raport?

Aşteptarea părea interminabilă, mai ales că era vorba de viaţa lui, iar el nu putea face absolut nimic. Se pregătea să strige din nou. Dar chiar atunci Hastings îşi scoase capul de sub platformă. Harvath voia s-o întrebe dacă, într-adevăr, era o bombă şi dacă putea să o dezactiveze, dar îşi dădu seama că nu mai era nevoie Expresia ei spunea totul.

— E o bombă. Una mare.

— Grozav, răspunse Harvath, începând să se balanseze de pe un picior pe altul până se opri de la sine. Şi vestea proastă care e?

— Nu cred c-o pot dezamorsa.

— Bineînţeles că poţi!

Hastings îşi întoarse faţa plină de cicatrice în direcţia opusă.

— Tracy, tu poţi face treburi de-astea şi în somn, continuă Harvath. Trebuie numai s-o luăm încet.

— Nu pot, Scot!

— Ţi-am spus vreodată ce dansator grozav sunt?

Ea îl privi din nou, nefiind în stare să-şi reţină un zâmbet.

— Şi ce legătură are cu situaţia de faţă?

— Are întru totul legătură cu situaţia de faţă, îi răspunse el. Voiam să aştept o ocazie ceva mai romantică pentru a te întreba, dar speram că poate vei vrea să ieşim împreună după ce se termină toate astea.

— Vrei să ieşim împreună? La dans?

— Depinde. Dacă nu dezamorsezi bomba asta, cred că prietenia noastră va fi oarecum constrânsă.

Hastings zâmbi din nou.

Asta era tot ce avea nevoie să vadă Harvath.

— Poţi să dezamorsezi bomba, Tracy. Du-te înapoi acolo, jos şi spune-mi ce vezi.

— Pot să-ţi spun chiar acum, răspunse ea, iar zâmbetul îi dispăru de pe faţă. E aproape la fel ca ultima bombă pe care am încercat s-o dezactivez.

— Atunci înseamnă că e… spuse Harvath, înţelegând brusc ce spunea ea, de fapt.

Ultima bombă pe care Tracy Hastings încercase s-o dezactiveze explodase, luându-i ochiul stâng, jumătate din faţă şi viaţa pe care o cunoscuse până atunci.

69

— Povesteşte-mi ce-ai păţit cu ultima bombă! îi spuse Harvath, încercând s-o ajute să şi menţină calmul.

— Era destul de rudimentară, îi răspunse ea.

— În ce sens rudimentară?

— În toate sensurile. Materialul, detonatorul, totul.

— În regulă, dacă era atât de rudimentară, ce n-a mers?

— Nu ştiu. Niciodată n-am ştiut. Am respectat întocmai procedura corectă, dar nu a ajutat cu nimic.

Harvath se străduia foarte tare ca el însuşi să nu clacheze. Nu îi era de ajutor nici sieşi, nici lui Tracy dacă îşi pierdea calmul Pentru binele amândurora, trebuia să fie liniştit.

— Hai să ne concentrăm asupra dispozitivului de aici! Crezi că ai putea să te întorci sub platformă şi să scoţi o placă din podea, ca să pot vedea ce faci sau măcar să putem vorbi mai uşor?

Hastings aprobă din cap şi dispăru sub platformă. Câteva secunde mai târziu, o placă din podea – chiar lângă Harvath – se ridică şi Tracy o împinse alături.

— Perfect, îi spuse el. Acum putem vorbi. Crezi că putem cumva să dezactivăm senzorul de greutate?

— Am verificat deja asta, spuse Hastings. Nu se poate.

— Atunci o să luăm totul de la început, bine? Fă-o pentru mine, te rog. Mai verifică o dată.

Hastings se conformă, dar răspunsul fu neschimbat.

— Senzorul de greutate este o pistă moartă.

— Minunată alegere a cuvintelor, Tracy!

— Scuze.

— Dar încărcătura principală? O poţi separa?

Ea privi mecanismul, apoi pe Harvath, dând încet din cap.

— Vezi vreun loc în care ai putea introduce un ac de siguranţă sau ceva de genul ăsta?

Hastings cercetă dispozitivul, dar răspunsul fu acelaşi:

— Nici unul.

Harvath nu mai avea idei.

— Ce-ar fi atunci să minimalizăm efectul? Ce îmi poţi spune despre proiectil?

Dură câteva momente până ca ea să răspundă:

— Se pare că o mare parte din proiectil a fost amestecat laolaltă pe loc. Au folosit sticlă spartă şi bucăţele de Lexan[92].

— E un dispozitiv cu direcţie prestabilită?

— Nu. Proiectilele sunt setate să zboare în toate direcţiile. La o distanţă medie de aproximativ două sute de metri. Se pare că nu voiau ca cineva să mai scape viu de aici.

Acelaşi gând trecu şi prin mintea lui Harvath. Iar faptul că bomba părea să fie asamblată din materiale găsite la faţa locului era un altul. Şi mai era ceva, dar nu reuşea să înţeleagă ce anume. Partea raţională a minţii sale încerca să evite acea senzaţie, dând vina pentru situaţia asta disperată pe Hastings, un pirotehnist instruit, care *ar fi trebuit* să ştie ce să facă. Şi pentru că nu putea suporta tăcerea, Scot rosti o întrebare foarte stupidă, dar evidentă:

— Există vreo cale de a întrerupe detonatorul?

— Haide, Scot! Cum a spus Rick la sediul veteranilor, e adevărat că mi-am pierdut slujba, dar nu mi-am pierdut şi pregătirea. A fost unul dintre primele lucruri după care m-am uitat.

Nu ştia exact ce era, dar ceva din ceea ce Hastings tocmai spusese îi lumină o clipă gândurile, tachinându-l cu indiciul pe care-l căuta. *Fir-ar al dracului!* Trecuse atât de mult timp de când lucrase cu explozibili. Cea mai mare parte a pregătirii sale ca soldat SEAL se bazase, în instructajul pentru explozibili, pe procedura de detonare, nu pe cea de dezamorsare. Gluma preferată a soldaţilor era că singurul termen pe care trebuia să-l ţină minte un ofiţer SEAL era *M* de la *mult.* Chiar şi în cadrul Serviciului Secret existau câini şi specialişti care se ocupau de bombe. Cu toate astea, ceva parcă îi răsuna în minte. *Ce naiba trebuia să priceapă?*

Harvath o privi pe Hastings şi spuse:

— Eşti sigură că dispozitivul pare simplu?

— Foarte sigură.

— De ce crezi asta? Din tot ce-am văzut la băieţii ăştia până acum, nimic nu e simplu. Par destul de sofisticaţi în tehnică şi ştiu exact ce au de făcut, aşa-i?

— Da, şi?

— Şi de ce nu există şi în acest dispozitiv acelaşi nivel de tehnică avansată?

— Cine ştie, răspunse Hastings. Pot fi un milion de motive.

---

[92] Înlocuitor de sticlă.

Probabil că se grăbeau foarte tare. În general, oamenii se rezumă la treburi simple când se grăbesc.

Harvath dădu din cap.

— Nu cred. Nu şi băieţii ăştia. Cred că ei vor numai să te facă să crezi că dispozitivul este foarte simplu.

— De ce?

— Ca să nu vezi altceva. Ceva ce nu ai fi ratat dacă verificai foarte atent.

În acea secundă pică o fisă. Dar nu lui Harvath, ci lui Hastings.

— Doamne, ai dreptate! spuse ea.

— Ce e?

— Stai puţin! mai zise, înainte de a dispărea din nou sub podea.

Deasupra unui senzor de greutate şi câteva minute par a fi o veşnicie. Harvath nu mai avea nici un semn de la Hastings şi chiar se întreba dacă nu cumva îşi pierduse calmul şi zăcea sub platformă complet paralizată de frică. N-ar fi învinuit-o dacă asta era realitatea. După ce îţi explodează o bombă în faţă, nici nu îşi putea imagina ce senzaţie trebuie să ai gâdilând încă una, mai ales un dispozitiv aproape identic cu cel care ţi-a distrus ochiul şi ţi-a cicatrizat aspectul pentru totdeauna.

Când Hastings reveni, nu mai apăru de sub podea, din dreapta lui Harvath. Se rostogoli de sub platformă şi rămase la distanţă. Părea şocată. Expresia ei era greu de interpretat. Era furioasă? Îi era teamă? Deodată, Harvath se întrebă dacă nu cumva era vorba de *regret.*

— Ce se întâmplă? întrebă el, dar Hastings nu-i răspunse.

Se întoarse cu spatele la el şi fugi din cameră bolborosind:

— Există numai două reguli! Regula numărul doi: vezi regula numărul unu!

Instantaneu, Harvath îşi aminti conversaţia avută cu doctorul Samuel Hardy.

— Fiecare reacţionează la stres în felul său.

— Dar dacă situaţia e foarte gravă?

— Nu putem face nici o predicţie. Nu poţi şti decât atunci când se întâmplă.

— Şi când ar putea fi deja prea târziu.

Hardy încuviinţase şi spusese:

— Multe reacţii ale soldaţilor în afara câmpului de luptă au legătură mai ales cu capacitatea de adaptare la lumea reală decât cu orice altceva. Aruncă-i la loc în stresul luptei şi în nouă

cazuri din zece, acele reacţii dispar.

— Şi în cel de-al zecelea caz!

Harvath îi pusese special această întrebare.

— Cum reacţionezi atunci?

— Nu poţi reacţiona tu. Numai soldatul îşi poate trata simptomele. E vorba, de fapt, de întâlnirea cu demonii săi, iar asta este o bătălie care cere mai mult curaj decât orice altceva poţi întâmpina când te afli de partea nepotrivită a unei arme.

Sau a unei bombe, se gândi Harvath când Hastings dispăru pe uşă, iar el înţelese că îl lăsase singur… să moară.

70

Harvath începuse deja să aproximeze greutatea obiectelor pe care le putea ajunge cu mâna, încercând să păcălească senzorul cu o greutate asemănătoare cu a lui. Dar ştia că este inutil. Mai ştia însă că nu aşa îşi dorea să moară. Mintea îi aduse în faţă viziuni descrise de Bob Herrington despre oamenii săi răniţi şi îşi aminti ceea ce spusese prietenul său şi anume că, uneori, să fii rănit în luptă e mai rău decât moartea însăşi. Harvath văzuse, în experienţa sa, oameni mutilaţi de mine de teren sau alte dispozitive explozibile, dar în acel moment, îi era foarte greu să îşi imagineze viaţa fără mâini sau picioare. Până la un anumit punct, prefera ca bomba să-i omoare decât să-l mutileze.

Prin aceeaşi mantră, Harvath fusese instruit să îşi dea seama că această mentalitate nu era eficientă, fiind numai o conversaţie de resemnare cu sine însuşi, aşa că trânti o mare uşă de fier peste aceste gânduri. Singurele idei pe care îşi permitea să le menţină erau cele despre cum să scape din această situaţie fără a fi ucis *sau* rănit.

Balansând rama de metal subţire de lângă el, Harvath se gândea foarte serios s-o folosească pe post de armură de corp a săracului, când, deodată, la celălalt capăt al încăperii auzi o voce:

— Ţi-am spus să nu te mişti!

Ridică privirea pentru a o vedea pe Tracy Hastings apropiindu-se de el. Avea în mână o cutie mică de scule şi o expresie foarte hotărâtă în priviri.

— Ce? întrebă ea, observând expresia din ochii *săi.* Credeai că nu mă mai întorc?

— Mi-a trecut prin minte şi gândul ăsta. Nu te-aş fi condamnat dacă ai fi făcut-o.

— Poftim? Şi să ratez o seară plină de cină, dans şi conversaţie încântătoare?

— Nu sunt aşa sigur de conversaţia *încântătoare.*

— Nici eu, dar nu contează. Niciodată nu las un soldat în urmă. Mai ales când e vorba de un lider arătos.

— Ura! răspunse Harvath, cu toată încrederea de care era în stare când Tracy dispăru din nou sub platformă.

După ce îşi reluă locul, îi spuse:

— Nenorociţii ăştia sunt foarte isteţi. Ai avut dreptate. Este *prea* simplu, dar nu-mi dădeam seama.

— Ce nu-ţi dădeai seama?

— Exact aşa m-au păcălit şi în Irak. Acum am înţeles. Două dintre cele mai importante reguli pe care le-am învăţat la instructajul IED; niciodată să nu fii sigur că există un singur dispozitiv, iar regula numărul doi…

— Vezi regula numărul unu! spuse Harvath, terminând propoziţia în locul ei. În sfârşit şi în mintea lui se limpeziră lucrurile, dar meritul era, totuşi, al lui Tracy.

— Indiferent de cât de sigur eşti că nu există un alt dispozitiv, *întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna* trebuie să iei în calcul prezenţa unuia. Nu am făcut asta în Irak şi era s-o ratez şi aici. Dacă atingeam dispozitivul pe care stai tu acum, amândoi mânjeam peretele la ora asta. Magia constă în al doilea dispozitiv.

— Pe care l-ai găsit?

— Da, l-am găsit. Fir-ar al dracului, tipii ăştia sunt buni de tot!

— Cât de buni? întrebă Harvath, cu aluzia evidentă în voce.

— Nu aşa buni ca mine. Tu şi cu mine vom ieşi la dans. Şi, crede-mă, conversaţia va fi încântătoare. Acum, fii băiat drăguţ şi închide gura ca să-mi pot face treaba.

— Eşti sigură că n-o să explodeze jucăria aia?

— Nu, tocmai de-asta am nevoie de linişte absolută. Am câştigat numai jumătate din bătălie descoperind al doilea dispozitiv. Partea cea mai grea e să mă asigur că nici unul nu explodează.

71

Centrul pentru operaţiuni şi informaţii strategice
Sediul FBI
Washington, D.C.

Directorul adjunct, Stan Caldwell, nu mai irosi nici o clipă. Întâi ceru un elicopter, după care îl sună pe Gary Lawlor şi îi spuse să se pregătească.

În timp ce amândoi se aflau în zbor spre Fort Meade, Caldwell îi prezentă lui Lawlor varianta *abreviată pentru copii* a informaţiilor culese de FBI. Directorul NSA, locotenent-generalul Richard Maxwell, îl sunase personal pe directorul FBI pentru a-i solicita ajutorul în derularea unui interogatoriu. Îi explicase că NSA organizase o operaţiune de culegere de informaţii, la cel mai înalt nivel de secretizare, în afara New York-ului, iar trei dintre locurile care deserveau această operaţiune fuseseră atacate şi tot personalul eliminat.

Bineînţeles, aceste informaţii îi erau deja binecunoscute lui Lawlor. Doar el însuşi informase NSA despre situaţia respectivă, inclusiv despre cum îl împuşcase şi ucisese pe Joseph Stanton, după ce acesta îl omorâse pe căpitanul William Forrester şi încercase să-l ucidă şi pe *el.* Noutatea era că NSA îl identificase deja pe cel care scursese informaţiile despre existenţa celor trei poziţii secrete. Aveau bănuieli întemeiate că atacurile din New York şi cele asupra poziţiilor se aflau în strânsă legătură, ceea ce îi supăra şi mai tare şi le intensifica dorinţa de răzbunare.

Informaţia finală, la care Lawlor deja se aştepta, fu aceea că cea de-a patra poziţie a NSA devenise imposibil de contactat. Din moment ce echipa sa era singura echipă de intervenţie cu acces la informaţii clasificate, implicarea lui Lawlor fusese inevitabilă. Ceea ce încă nu se clarificase în mintea lui Gary era rolul jucat de Agenţia de Informaţii a Armatei în toată această operaţiune.

Nu îşi putea alunga din minte întrebarea dacă vizita de lămurire de la sediul NSA n-ar fi putut scoate la iveală chiar mai mult decât numele celui care scursese informaţiile clasificate

despre poziţiile secrete din New York. Iar acum, când se afla faţă în faţă cu Stan Caldwell, Gary ardea de nerăbdare să-i adreseze o altă întrebare, dar era suficient de isteţ să ştie că era mai bine s-o rostească după interogatoriu.

72

Asistentul generalului-locotenent Maxwell îi întâmpină pe Gary Lawlor şi Stan Caldwell pe pista de aterizare a elicopterului şi îi conduse înăuntru, spre biroul directorului. Se spunea că iniţialele Agenţiei Naţionale de Securitate[93] înseamnă, de fapt, *Agenţia de care Nu se Ştie,* iar pentru personalul său însemna *Aici nu se Spune Nimic.* Până acum, obsesia NSA pentru a-şi ascunde toate operaţiunile funcţionase perfect. Era foarte interesant de văzut cât de cooperant avea fie Dick Maxwell în situaţia critică de acum.

Fură conduşi într-un birou mobilat simplu, plin cu fotografii ale lui Maxwell în diferite locuri pustii de la capătul Pământului. Era prima dată când Lawlor îl întâlnea pe Maxwell, iar când generalul-locotenent se ridică de la birou şi veni în faţă pentru a-şi întâmpina oaspeţii, Lawlor se miră de asemănarea izbitoare a acestuia cu George Patton[94], trăsăturile faciale, statura, aproape toate caracteristicile. Singurele obiecte care lipseau pentru ca portretul să fie complet erau pistolul Colt 45 cu mâner de fildeş şi un bull terrier adulmecând alături. Dacă n-ar fi fost sigur că asemănarea fusese menţionată de mii de ori deja, probabil că Lawlor ar fi spus ceva despre asta, dar se gândi că nu era profesionist să menţioneze aşa ceva, mai ales că subiectul întâlnirii era total diferit. Lawlor venise aici pentru a afla răspunsuri, nu pentru a deveni amic la cataramă cu şeful Palatului din puzzle.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnilor, spuse Maxwell, indicând câte un scaun la capătul biroului. Vă pot oferi ceva de băut? Cafea, ceai, sau poate ceva mai tare?

— Nu, merci, Dick, răspunse adjunctul de la FBI.

— Nici eu nu vreau nimic, spuse Lawlor.

— În regulă. Atunci să trecem la subiect. Pe baza informaţiilor de până acum, se pare că toate cele patru poziţii din cadrul

---

[93] *NSA* – National Security Agency.

[94] *George Smith Patton Jr.* (11 noiembrie 1885 – 21 decembrie 1945) a fost general al armatei americane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, conducând campanii în Africa de Nord, Sicilia, Franţa şi Germania, între 1943-1945.

programului nostru aflate în New York au fost lovite.

— Despre ce fel de informaţii e vorba? întrebă Gary.

— Poziţiile nu răspund corect la anumite comenzi generate de computer din terminalul de aici. Cineva a dorit ca ele să pară că funcţionează în continuare ca de obicei, dar ne-am dat seama că realitatea este cu totul alta.

Acum ajungeau în miezul problemei, pe care Gary îl aştepta de mult.

— Şi ce înseamnă, mai exact, *să funcţioneze ca de obicei*?

— Asta e o informaţie secretă, răspunse Maxwell.

— Adică *era* secretă.

— Nu, spuse directorul NSA. Chiar dacă operaţiunea pare a fi compromisă, informaţiile rămân secrete.

— Aşa cum este şi motivul pentru care unul dintre ofiţerii dumneavoastră a crezut de cuviinţă să omoare un om?

Maxwell clătină din cap.

— Din păcate, nici despre acest incident nu vă pot spune prea multe detalii, dar nu din cauză că n-aş vrea. Joe Stanton a trecut în zona neagră de acţiune prin acest gest.

Chiar şi aşa, Lawlor avea nevoie de mai multe date, pe care ştia cu siguranţă că Maxwell le are.

— Mai exact, ce tip de informaţii erau prelucrate în locurile secrete din New York?

— Îmi pare rău, dar v-am spus deja, este o informaţie secretă.

— Atunci de ce ne aflăm aici?

— Directorul adjunct se află aici pentru a derula un interogatoriu. Am acceptat prezenţa dumneavoastră din curtoazie profesională.

Lawlor ştia să aprecieze foarte bine caracterul unui om, dar mai ştia şi să citească printre rânduri. Maxwell, în schimb, era foarte dificil de descifrat. De fapt, la fel era şi Stan Caldwell. Amândoi, într-un fel anume, doreau să-l ajute, dar de ce? Până la un anumit punct putea înţelege motivaţia lui Maxwell. Acesta era conştient de faptul că Lawlor avea singura echipă în teren care se afla chiar pe urmele grupării teroriste responsabile pentru uciderea personalului NSA şi a puşcaşilor marini. Motivaţia lui Caldwell, pe de altă parte, era mult mai greu de intuit.

Nu avea de ales decât să accepte condiţiile impuse. Singura lui speranţă era ca informaţiile aflate cu această ocazie să nu apară prea târziu.

73

Înainte de a-i conduce pe Lawlor şi Caldwell în sala de interogatoriu de la etajul al treilea, directorul Maxwell îi aduse într-o altă încăpere de-a lungul holului.

— Ca un tigru în cuşcă, remarcă el, indicând câteva monitoare pe care se putea vedea Mark Schreiber foarte agitat, plimbându-se de colo-colo. După Stanton, el avea cel mai mare acces la operaţiune. Nu a fost prea greu să ne dăm seama. Iar testul ratat de la poligraf i-a pecetluit soarta.

După ce părea că cei doi văzuseră destul, locotenent-generalul adăugă:

— Du-te şi pune-ţi în valoare magia!

Dintr-un anume motiv, remarca lui Maxwell îl deranja pe Lawlor. Ar fi vrut să-i spună chiar acolo ce ar putea face cu acea „magie”, dar tăcu şi îl urmă pe Caldwell afară din cameră şi mai departe pe coridor.

Când intrară în sală, Schreiber îşi încetă plimbarea agitată. Îi privi atent pe cei doi, încercând să-şi dea seama cine sunt. Caldwell nu mai irosi timp şi se prezentă:

— Numele meu este agent Stan Caldwell, spuse el şi îşi ridică legitimaţia chiar în dreptul umărului – o mişcare deja inconştientă, căpătată în anii petrecuţi în cadrul FBI. Sunt directorul adjunct al FBI-ului. Iar acest domn, continuă ei prezentându-l pe Lawlor – care îşi scosese în acest timp legitimaţia – este agent Gary Lawlor de la Departamentul pentru Securitate Naţională. O să-ţi punem câteva întrebări. Eşti de acord?

Schreiber aprobă printr-o mişcare a capului.

— În regulă, continuă Caldwell, după care amândoi se aşezară la masă, în faţa tânărului. Ia loc, te rog!

Schreiber se conformă, iar Caldwell îşi deschise dosarul primit de la asistentul lui Maxwell şi se prefăcu interesat de cele scrise acolo. Deja îşi întipărise în memorie detaliile importante ale cazului, în drum spre sala de interogatoriu.

— Văd că lucrezi la NSA de cinci ani.

— Da, domnule, răspunse Schreiber.

— Îţi place munca ta?

— Am şi zile bune şi rele.

— Şi cum ai caracteriza ziua de azi? întrebă Caldwell, fără a ridica privirea din dosar.

Lawlor, pe de altă parte, avea ochii aţintiţi asupra suspectului.

— Azi a fost, în mod sigur, o zi rea, răspunse tânărul.

La acest răspuns, Caldwell îşi ridică ochii şi adăugă:

— Aş înclina să am aceeaşi părere. Ai idee de ce ne aflăm aici?

Schreiber ezită un moment, după care răspunse:

— Îmi imaginez că are legătură cu testul neaşteptat la poligraf la care am fost supus mai devreme.

— Ai dreptate. Uite ce e, Mark, ai putea economisi mult timp pentru toţi. Spune-ne clar de ce ai făcut-o.

— Am făcut-o pentru că Stanton nu voia să mă asculte.

— Ce să asculte?

— Să *mă* asculte!

Din cauza tuturor tocilarilor obsedaţi de computer angajaţi de NSA, directorul adjunct al FBI-ului nu se mira că situaţia degenerase atât de mult. Chiar dacă aceşti oameni erau genii în manipularea şi analiza informaţiilor, nu aveau nici cele mai elementare aptitudini sociale necesare pentru a funcţiona în lumea reală. În timpul liber, fie spărgeau site-uri sau coduri, fie jucau diverse jocuri pe calculator, în loc să iasă în lumea reală şi să relaţioneze cu alte fiinţe omeneşti. Jucau un rol extrem de important pentru naţiune, mai ales că tehnologia avansa incredibil de repede, dar se mai întâmplau şi situaţii ca aceasta.

Caldwell ajunsese de timpuriu la părerea că mulţi dintre aceşti oameni obsedaţi de calculator erau bombe gata să explodeze. Era numai o chestiune de timp, inevitabilă, iar rezultatele nu puteau fi decât aproximate. Din experienţa sa, existau două căi: fie violenţa lor se manifesta în mod fizic – împuşcături la locul de muncă – fie în mod intelectual. Clasica atitudine *O să le arăt eu cât de deştept sunt* caracteriza perfect situaţia de faţă. Caldwell era sigur că avea dreptate. Era cel mai rău mod prin care un funcţionar responsabil de informaţii foarte sensibile putea pierde controlul, ceea ce putea deveni la fel de fatal ca situaţia în care Schreiber ar fi furat o armă automată şi un încărcător şi ar fi tras în toţi superiorii şi colegii săi, înainte de a îndrepta arma spre sine.

— Şi ai decis să-l obligi pe Joe Stanton să te asculte. Aşa e? întrebă Caldwell.

— Într-un fel.

— Nu te condamn. De fapt, de ce te-ai oprit la Stanton? De ce nu i-ai forţat pe toţi din NSA să te asculte?

Schreiber nu înţelegea:

— Despre asta e vorba?

— Tu ce credeai? Că ceilalţi ofiţeri din NSA nu vor afla ce ai făcut?

— Dar nu e mare lucru şi, în mod evident, nu e de nivelul FBI-ului şi al DHS-ului.

Caldwell îşi aşeză mâinile pe masă, se aplecă înainte şi spuse:

— Am veşti pentru tine. Trădarea e un lucru *foarte* mare.

— *Trădare*? repetă Schreiber. Despre ce dracului vorbeşti?

— Vorbesc despre furnizarea informaţiilor secrete despre sediul celor patru poziţii ale NSA din New York către inamici ai Statelor Unite.

— Eu nu am furnizat nici o informaţie, niciodată!

— Mark, ai picat două teste la poligraf. Şi deja ai recunoscut că ceea ce ai făcut s-a datorat faptului că Stanton nu dorea să te asculte. Aşa că termină cu jocurile astea! Au murit deja prea mulţi oameni. Dacă accepţi să cooperezi, sunt dispus să cădem la o înţelegere.

Bărbia lui Schreiber i se apropiase de piept, iar ochii îi erau larg deschişi. Arăta ca un cal înspăimântat, ale cărui hăţuri erau trase *cu putere.*

— Au murit oameni? Adică, au murit oamenii din poziţiile secrete din New York?

— Da, Mark Şi, în funcţie de cât de mult te-ai implicat în treaba asta, probabil că eşti deja complice ia uciderea a numeroşi angajaţi federali. Ştiu sigur că guvernul analizează deja pedeapsa cu moartea.

Schreiber era terifiat şi începuse să transpire.

— Singurul lucru de care sunt vinovat, rosti el, este că am încălcat nişte reguli de protocol privind securitatea serverului, nicidecum de trădare şi *cu atât mai puţin* de crimă.

— Nu mă pricep la computere, răspunse Caldwell, dar dacă vrei să spui că ai încălcat protocoale de securitate cu bună ştiinţă şi din cauza asta s-a aflat poziţia celor patru locuri secrete din New York, atunci ai dat de dracu'!

— Dar nu am prejudiciat deloc aceste informaţii! insistă Schreiber. Tot ce am deschis au fost serverele din acele locuri şi asta numai pentru câteva momente. Cineva ar fi trebuit să fie conectat chiar în acel loc în acel moment pentru a fura vreo

informaţie. Ar fi trebuit să ştie ce voiam să fac, dar eu n-am spus nimănui nimic. Nici măcar lui Stanton.

Acum era rândul lui Caldwell să nu mai înţeleagă:

— Despre ce vorbeşti?

— O parte din munca mea este să monitorizez cele patru locuri din New York. Când două dintre ele au început să funcţioneze anapoda, i-am atras atenţia lui Stanton, dar m-a expediat imediat. Se mai purta aşa, mai ales dacă avea alte treburi mai importante. Mi-a zis să nu-mi fac probleme şi să acord asistenţă în alte departamente. A zis că, din cauza atacurilor teroriste, tot personalul de la NSA va lucra peste program.

— Ce era *anapoda* în funcţionarea celor două locuri? întrebă Gary.

— Nimeni nu-mi răspundea la e-mail. Era ciudat.

— Ce era ciudat în asta? După atacuri, reţeaua era supraîncărcată şi chiar s-a blocat.

— Ştiu, răspunse Schreiber. Ca şi telefoanele, de altfel. Dar toate datele noastre se transferă prin satelit.

— N-ai văzut ştirile? Atmosfera e plină de fum şi cenuşă.

— Nu contează. Numai moleculele de apă pot cauza întreruperi în transmisie, iar în New York nu plouă. Şi chiar şi aşa, există sisteme de rezervă.

— Deci personalul de acolo nu îţi răspundea la e-mail, sublinia Caldwell. Şi ce? Nu crezi că puteau fi preocupaţi de atacuri?

Tânărul de la NSA îl privi drept în ochi:

— Tocmai asta e problema. Conform informaţiilor pe care le primeam, personalul era preocupat numai de calculatoare. Toată lumea muncea. Toţi procesau date conform procedurii normale, dar nimeni nu răspundea la e-mail.

— Şi ce ai făcut? întrebă Lawlor.

— Nimic. Până când nici cea de-a treia poziţie nu mi-a mai răspuns, iar Stanton m-a trimis din nou la plimbare. Am accesat toate serverele şi păreau să funcţioneze normal, dar era o funcţionalitate ciudată.

— Şi atunci ai încălcat protocoalele de securitate?

Schreiber dădu din cap:

— Am aplicat o serie de diagnostice controlate printr-un canal nesecurizat.

— Şi ce ai descoperit?

— Nu am descoperit nimic. Am vrut să-i spun din nou lui

Stanton, dar nu mai era în clădire. Cineva mi-a spus că plecase cu un elicopter şi a fost ultima dată când am auzit de el, până când corpul de pază a venit în biroul meu, mi-a cerut legitimaţia şi m-a dus la poligraf.

— Ai cercetat şi cea de-a patra poziţie?

— Bineînţeles. Rezultatul a fost identic cu celelalte trei. Serverele funcţionau, dar nu am putut lua contactul cu nimeni.

— Şi asta e tot ce ai făcut? întrebă Lawlor.

— Da, asta e tot. Jur pe Dumnezeu!

Gary îl privi fix câteva momente bune, după care îi făcu semn lui Caldwell să-şi ia dosarul şi să-l urmeze în afara sălii.

74

După câteva minute, directorul Maxwell ieşi din camera monitoarelor şi îi întrebă:

— Ei, ce părere aveţi?

Lawlor îi returnă lui Caldwell transcrierile testelor de poligraf şi spuse:

— Cred că testele voastre nu sunt concludente.

— Ce vrei să spui? Am pus întrebările corecte.

— Desigur, dar nu în modul corect. Mark Schreiber este vinovat, dar în nici un caz de trădare.

— Atunci cine a vorbit despre cele patru poziţii? întrebă Maxwell. Stanton?

— Aşa s-ar explica de ce nu dorea ca Forrester să vorbească şi de ce dorea să mă elimine şi pe mine.

— Nu pot să cred. Stanton lucrează la noi de foarte multă vreme.

— Să crezi! răspunse Caldwell. Cred că ar trebui derulat un alt test de poligraf pentru Schreiber, organizat de FBI, dar, în locul vostru, aş paria că-l trece. Tu ce părere ai, Gary?

Lawlor aprobă din cap:

— Sunt de aceeaşi părere. Dacă ne minte, atunci e cel mai bun actor pe care l-am văzut vreodată. Povestea lui are sens şi explică mai bine atitudinea lui Stanton.

Caldwell îl privi pe directorul NSA şi-i spuse:

— Cârtiţa ta a ieşit singură din joc, Dick.

Maxwell nu ştia sigur pe cine sau ce anume să creadă.

— Până când îl testează oamenii tăi, vreau ca Schreiber să rămână izolat.

— N-am nimic împotrivă. Sunt o grămadă de prevederi în Patriot Act[95] pe care le poţi invoca. Îl poţi interoga tu însuţi sau îl poţi transfera la subsol. E decizia ta.

---

[95] Legea nr. 107-56 pentru unitatea şi fortificarea America prin asigurarea instrumentelor necesare pentru interceptarea şi obstrucţionarea actelor de terorism, *USA PATRIOT Act* sau numai *Patriot Act.* Este o lege elaborată de Congresul Statelor Unite şi promulgată de preşedintele George W. Bush în 26 octombrie 2001. Prin acest act se extinde foarte mult capacitatea foiţelor de ordine americane de a lupta împotriva terorismului, în Statele Unite şi în exterior.

Directorul se gândi o clipă, după care spuse:

— Până nu sunt complet sigur că nu reprezintă un risc de securitate, nu vreau să-l ţin în clădire.

— Atunci va merge la subsol.

— Îmi pare rău să vă întrerup, interveni Lawlor. Dar aş vrea să mai discut ceva cu Schreiber.

Caldwell dădu din umeri şi răspunse:

— Nu ştiu cu ce te poate ajuta, dar nu am nici o obiecţie. Dick?

— N-am nimic împotrivă, răspunse Maxwell, cât timp directorul adjunct Caldwell te însoţeşte. Vreau ca procedura să se deruleze ca la carte, pentru orice eventualitate. Cât timp vă ajută cu ceva, sunteţi invitaţii mei. Eu mă voi întoarce în birou pentru a transmite bazei decizia transferului lui Schreiber. Dacă aflaţi ceva nou, vreau să fiu informat.

— Bineînţeles, răspunse Gary, mulţumindu-i directorului pentru timpul pe care i-l acordase, după care îi strânse reţinut mâna şi respiră uşurat privindu-l cum se îndepărta pe hol.

Când ajunse înapoi în sala de conferinţe, alături de Stan Caldwell, Lawlor trecu de la interogatoriu la adresarea unor întrebări pentru informare.

— Domnule Schreiber, aş vrea să vă mai pun câteva întrebări despre Joseph Stanton.

— Sunt arestat? întrebă tânărul.

— Nu, îi răspunse Lawlor. Nu sunteţi arestat.

— Atunci sunt liber să plec din această cameră şi să mă întorc în biroul meu?

— Nu chiar, interveni Caldwell. Uite ce e, în ceea ce ne priveşte, povestea ta pare reală. Directorul Maxwell, în schimb, trebuie să fie complet sigur înainte de a-ţi restitui funcţia. Sunt convins că înţelegi această situaţie.

— Cred că da, spuse Schreiber.

— În regulă, reveni Lawlor Trebuie să-ţi spun, în primul rând, că Joseph Stanton e mort.

Tânărul nu putea crede ce auzea.

— *Mort?* Cum aşa? Ce s-a întâmplat?

— L-am împuşcat eu în această după-amiază.

Schreiber era şocat.

— Era ceva în neregulă cu el? Ceva pentru care ar fi putut fi şantajat? De exemplu, îi plăceau jocurile de noroc? Sau femeile puţin cam prea mult? Obişnuia să bea excesiv sau să consume droguri?

— Staţi puţin, răspunse tânărul, prinzând din zbor ideea. Credeţi că Joe Stanton e cel care a furnizat informaţiile despre locurile secrete?

— E o posibilitate pe care o analizăm. Ai văzut sau ai auzit ceva în acest sens?

Schreiber tăcu pentru a se gândi.

— Orice, spuse Gary. Orice care ne-ar putea ajuta să descoperim cu cine lucra. Nu contează cât de neimportant crezi că ar fi acel detaliu.

Tânărul îşi privi ceasul.

— Te reţinem cumva? întrebă Caldwell.

— Nu, domnule, răspunse Schreiber. Încerc doar să îmi dau seama de o dată.

— Ce dată? întrebă Gary.

— Acum câteva săptămâni, Stanton mi-a dat o sarcină cam ciudată. Mi-a spus că la NSA lipsesc câteva informaţii. Mi-a lăsat un dosar pe birou şi mi-a zis să mă apuc imediat de lucru, fără să menţionez nimănui despre asta.

— Ce voia de la tine?

— Voia să dau de urma tuturor vânzărilor din ultimele luni de un anumit tip de aparate foarte performante pentru dializă.

— Ţi-a spus de ce sau cu ce anume avea legătură?

— Nu. Doar că avea legătură cu un caz privind securitatea naţională, după care mi-a amintit să nu vorbesc cu nimeni.

— Şi ce ai aflat?

— Am aflat că respectivul dispozitiv este foarte scump peste tot în lume, dar este prima alegere pe care o fac spitalele pentru tratamentul afecţiunilor renale în stare foarte gravă.

— La ce dracului i-ar folosi o astfel de informaţie? întrebă Caldwell.

— Nu ştiu, răspunse Schreiber. Nu mi-a spus niciodată. A vrut o listă cu persoane particulare sau organizaţii care achiziţionaseră acest aparat în ultimele trei luni.

— Şi ce ai aflat? întrebă Lawlor.

— La început, nu mare lucru. Compania care produce aceste aparate se numeşte Nova Medical Systems. Sunt extrem de precauţi şi reticenţi în a oferi detalii, indiferent despre ce activitate e vorba.

Lawlor tăcu câteva clipe. Era ceva în numele acelei companii care i se părea familiar, dar nu ştia ce. În mintea sa aveau loc sute de sinapse, încercând să coreleze informaţiile şi să ajungă la

o concluzie plauzibilă. *Ce era atât de familiar în numele companiei?*

Sperând că tânărul analist i-ar putea furniza răspunsul, Lawlor îl îndemnă să continue.

— Am reuşit, în cele din urmă, să intru în baza de date cu informaţii despre vânzări şi am descoperit că vânduseră un singur exemplar al acestui aparat ultraperformant în ultimele trei luni, adăugă Schreiber.

— Cui l-au vândut?

— Libienilor.

Libienilor? *Sigur era o pistă moartă.*

Lawlor era gata să renunţe la întreaga poveste, dar Schreiber mai adăugă un detaliu:

— Dar nu asta e partea ciudată a poveştii. Partea ciudată e că aparatul nu a fost expediat în Libia.

— Nu? Dar unde a fost trimis?

Schreiber se aplecă peste masă şi le răspunse:

— La sediul misiunii libaneze din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite din New York.

75

— Cât timp o să avem la dispoziţie? întrebă Harvath când Tracy îl puse la curent cu situaţia şi îi spuse planul ei.

— Nici o grijă! răspunse ea. Tot ce ai de făcut este să sari de pe platformă şi s-o iei la fugă. Eu sunt cea care trebuie să iasă de dedesubt.

— *Cât timp o să avem la dispoziţie?* repetă el.

— Probabil că nu destul.

— Nu e bine, Tracy. Nu pot accepta asta.

— Dacă asta e părerea ta, atunci e bine că depinde numai de mine.

— Nu te las să faci aşa ceva.

Hastings scoase capul de sub platformă şi se uită la el:

— Va trebui să accepţi ideea că, de data asta, nu tu eşti şeful. Nu acum, domnule Harvath.

— „Agent Harvath” pentru tine, doamnă, o mustră el, iar asta e operaţiunea mea!

— Dar bomba e *a mea!*

Avea dreptate, iar el ştia că, oricât de mult ar fi încercat să-i schimbe decizia, nu avea să reuşească. Se părea că, în acel mod, Tracy îşi înfrunta demonii. Dacă bomba exploda şi o ucidea, cel puţin urma să o facă în termenii femeii. Nu avea de gând să mai fugă. Se săturase să îşi tot ascundă cicatricele, se săturase ca oamenii din jurul său s-o facă să se simtă mai bine cu noul ei aspect şi se săturase să îi fie teamă, teamă de ce se întâmplase şi întrebându-se mereu cum ar fi stat lucrurile acum dacă ar fi reuşit să dezamorseze acea bombă.

Nu, Tracy Hastings nu avea să-şi schimbe decizia. Avea să joace până la capăt în acea horă, indiferent de rezultatul final.

În ceea ce-l privea, Harvath nu putea accepta ca ea să-şi asume integral riscul. Nu merita să moară. Suferise destul în Irak şi după accidentul provocat de bomba care-i explodase în faţă. *Dar cu ce putea s-o ajute?* Răspunsul nu era uşor de acceptat, dar era evident – *cu nimic.*

— Insubordonarea ta a fost notată cu atenţie, spuse Harvath.

O auzi pe Hastings înăbuşindu-şi un hohot de râs.

— Zău? spuse ea, după care începu să citeze din el, aproape

cuvânt cu cuvânt: „Ei bine, având în vedere că nu sunt nici ofiţer federal, nici pirotehnist acreditat pentru misiunea asta şi participarea mea fiind neoficială, nerecunoscută şi, mai ales, neputând fi sancţionată, chiar nu-mi pot imagina consecinţele acestei decizii.”

Harvath se gândi o secundă şi-i răspunse:

— Insubordonarea în cazul unuia dintre ofiţerii mei se plăteşte foarte scump. Va trebui să plăteşti cina la care vom merge împreună, locotenent.

Hastings râse din nou, deşi tensionat de data aceasta.

— Dacă scăpăm amândoi cu viaţă de aici, voi fi teribil de încântată să plătesc pentru cină. Chiar sunt dispusă să merg oriunde vrei tu.

— O să ţin minte treaba asta! spuse Scot.

— Bine, adăugă ea. Acum, când îţi spun eu, vreau să faci un pas în spate de pe placa aceea din podea, după care să fugi ca un bezmetic!

— Tu ce vei face?

— Să sperăm că voi privi în urma mea râzând că nu eşti în stare să ţii pasul cu o fată!

Era rândul lui Harvath să râdă:

— Eşti mult mai mult decât o *simplă fată,* Tracy!

— Ţi-aş spune dacă flatarea ta te ajută cu ceva, dar, în momentul ăsta, nu cred că e cazul să te încurajez în direcţia asta. Concentrează-te mai bine pe fugă.

— Da, doamnă!

Hastings îşi ridică privirea de sub podea şi spuse:

— „Locotenent” pentru tine, agent Harvath!

Harvath îi zâmbi înapoi şi se rugă la Dumnezeu s-o ajute să scape. Nu ştia de ce – poate pentru că era vulnerabilă sau poate din cauza atitudinii ei ironice – dar ajunsese să o îndrăgească şi era foarte hotărât să-şi respecte promisiunea de a o scoate în oraş la cină şi dans.

— În regulă, la trei, spuse ea, după care se ghemui din nou sub platformă, unde se afla cea de-a doua bombă.

Harvath inspiră adânc şi aşteptă. Apoi o auzi:

— Unu, doi, *trei!*

Sărind de pe platformă, Scot nu se putea gândi la altceva decât s-o scoată teafără de acolo şi pe Tracy. Ceva îi spunea că, dacă nu reuşea să scape, va purta această povară în suflet tot restul vieţii.

Se întoarse, sperând c-o va vedea ieşind de dedesubt, dar ea nu apărea. Privi spre deschizătura din platformă de lângă locul în care stătuse el, dar nu o vedea nici acolo. *Unde naiba dispăruse?*

Deodată, lângă picioarele sale se auzi o trosnitură, iar el înţelese că Tracy se târâse pe sub podea în capătul îndepărtat al podelei pentru a ajunge mai repede la uşă. Când dădu placa deoparte, urlă spre el cât putu de tare:

— Fugi, idiotule! Aleargă!

Harvath o ignoră şi se aplecă spre podea, pentru a rupe plăcile care mai rămăseseră. O trase de acolo şi o ajută să se ridice. Spre meritul ei – sau poate al instinctului de supravieţuire – nu se opri să-i mulţumească. O luă la fugă. Şi, conform previziunii de mai devreme privi în urmă pentru a-l vedea pe Harvath întrecut de o fată.

Situaţia putea fi chiar amuzantă, dar cinci secunde mai târziu, ambele bombe explodară, aruncând în aer o mulţime de aşchii ucigaşe de sticlă şi Lexan.

76

Tracy ajunse în coridorul de la intrare, unde se roti şi îl prinse pe Harvath de vestă, pentru a-l trage din dreptul uşii. Valul exploziei trecu prin hol şi îl lovi atât de tare, de parcă se aruncase de la mare înălţime şi aterizase direct pe spate. Tracy îşi pierdu echilibrul şi amândoi se prăbuşiră la pământ.

Când Harvath îşi reveni, o văzu sprijinită de perete, iar capul lui – de fapt faţa lui – se afla într-o poziţie foarte indecentă şi anume între picioarele ei.

— Probabil că majoritatea tipilor ar spune doar mulţumesc, glumi el.

Hastings avea ochii deschişi.

— Nu simţi nimic? întrebă ea, privind în jos.

Harvath nu înţelegea la ce se referă.

— Ce să simt?

— Spatele tău.

— Mă doare groaznic, dar o să treacă.

— Numai dacă fac eu ceva în legătură cu asta, spuse ea şi scoase din buzunar o pensetă.

Când Harvath privi peste umăr, înţelese despre ce vorbea.

— Ai ceva la îndemână să strângi în dinţi? întrebă ea.

Harvath se uită la coapsele ei foarte atrăgătoare şi îi răspunse:

— O să-mi concentrez atenţia în altă parte. Grăbeşte-te, bine?

— În regulă, domnule macho SEAL. Pornim. Pot să aud un *ura*?

Durerea era incredibilă, având în vedere cantitatea mică de Lexan. Iar Harvath însoţi acea durere groaznică cu un foarte tare şi prelung urlet de *ura,* specific Marinei americane.

Imediat după ce scoase cioburile, Tracy desfăcu la iuţeală o bandă medicinală – înmânată de Morgan pe când îl tratau pe ofiţerul de poliţie din Central Park – şi o aplică peste rana lui Harvath. Fără tifon care s-o acopere, căută un înlocuitor în banda adezivă. Încă mai avea câteva bucăţi care atârnau pe ea de când dezamorsase bomba şi, după ce sfâşie cămaşa lui Harvath, reuşi să acopere perfect rana şi să-i lipească banda adezivă de piele.

— Vrei s-o păstrezi ca amintire? îl întrebă ea, arătându-i bucata de Lexan pe care i o scosese din spate.

— Nu, merci, mă gândesc deja la alt trofeu.

Hastings îl privi încă aşezat cu capul între picioarele ei şi îşi ridică întrebătoare sprâncenele.

Harvath dădu din cap şi încercă să se ridice.

— Mă refer la cei responsabili pentru dezastrul ăsta.

Pe faţa ei apăru un zâmbet şi se pregătea să-i răspundă, dar chiar atunci staţia radio de la Harvath prinse glas. Era Bob Herrington.

— Scot! Scot, mă auzi? Terminat.

— Te aud, Bob, spuse Harvath aşezându-şi microfonul, după care se săltă în picioare şi se îndepărtă de Tracy Hastings.

— Am auzit explozia. Sunteţi în regulă?

— În regulă, răspunse Harvath. Doar nişte jolituri pe ici, pe colo.

Hastings îşi îndreptă privirea spre spatele său bandajat, dar Scot o ignoră.

— Ce ai aflat, Bob?

— Au fugit printr-o conductă a liftului şi au evadat prin ieşirea secretă din garaj.

Harvath nu putea crede aşa ceva.

— Dar McGahan şi oamenii lui se află pe Strada 49! N-ar fi reuşit niciodată să treacă de ei!

— Nu au ieşit prin Strada 49. Au găsit o altă ieşire de serviciu şi au luat-o chiar prin hotel.

— Tu unde eşti acum?

— Chiar în urma lor. Se îndreaptă către uşile dinspre Park Avenue.

— I-ai văzut?

— Negativ.

— Cum te ţii după ei atunci?

— Ai fi uimit să vezi câte treburi au cărat pe talpa bocancilor din garaj, îi răspunse Herrington.

Benzină, ulei, lichid de frâne... Harvath îşi putea imagina lucrul ăsta foarte bine. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Bob Herrington! Identificarea unor urme în oraş era o abilitate greu de căpătat, iar Harvath nu excelase niciodată.

Îşi dădu seama că ar fi fost mai indicat să iasă prin Strada 50 decât să se târască până la ieşirea dinspre Strada 49, unde trebuia să fie foarte atent pentru ca oamenii lui McGahan să-l recunoască înainte de a deschide focul, aşa că-i spuse lui Herrington planul său.

Dacă ar putea ajunge la timp la intrarea dinspre Park Avenue,

poate ar putea pune capăt seriei de atacuri mortale ale teroriştilor pentru totdeauna. Dar aveau să afle că lucrurile nu merg mereu conform planului.

77

Washington, D.C.

Gary Lawlor se urcase în elicopter în Washington fără nici o idee despre ce l-ar putea aştepta la sediul NSA sau de ce îl invitase acolo Stan Caldwell. Într-o astfel de zi, directorul adjunct ar fi trebuit să fie lipit de scaunul său din Centrul pentru operaţiuni şi informaţii strategice de la FBI. Părea foarte puţin probabil să plece de acolo numai pentru a conduce un interogatoriu, chiar dacă însuşi directorul NSA îl rugase s-o facă.

Indiferent de părerea sa, Lawlor îşi ţinuse gura închisă şi acceptase invitaţia, sperând că va afla ceva util pentru investigaţiile sale şi pentru operaţiunea condusă în New York de Scot Harvath. Acum însă, după finalizarea interogatoriului cu Schreiber şi fiindcă nu mai avea nimic de pierdut, Lawlor voia mai multe răspunsuri de la Caldwell.

După ce elicopterul Sikorsky S76C decolă, Gary se întoarse spre directorul adjunct şi spuse:

— Vreau să vorbim despre faptul că m-ai luat cu tine la acest interogatoriu.

Stan se aştepta la această cerere şi spera că o va putea evita vorbind la telefonul cu sediul central al FBI-ului tot drumul până în Washington. Fiind încolţit, Caldwell se întoarse spre mentorul său şi răspunse:

— Ţi-am spus. A fost curtoazie profesională. M-am gândit că te poate ajuta în investigaţiile curente.

— Aşa cum ai crezut şi despre interogatoriul din Manhattan, pe care ni l-ai aruncat sub nas?

Caldwell îşi clătină capul:

— Am trimis şi noi pe cineva acolo, dar se pare că omul nu vrea deloc să vorbească. Tipul tău a scos ceva de la el?

— Nu schimba subiectul, spuse Lawlor. De unde atâta generozitate?

— Ţi-am spus.

— Da. *Curtoazie profesională.* Ştii, Stan, niciodată n-ai reuşit să minţi convingător.

Caldwell zâmbi.

— Dar asta nu m-a împiedicat să capăt postul de director adjunct după plecarea ta, nu-i aşa?

— Se pare că nu. În fine, ai de gând, totuşi, să-mi spui ce se întâmplă cu adevărat? Fără rahaturi, ca între doi oameni ai FBI-ului.

Caldwell şi-ar fi dorit foarte mult să-i răspundă la întrebare, dar ştia prea bine că nu avea voie.

— Stan, americanii din Manhattan sunt măcelăriţi la propriu. E vorba de personal guvernamental şi un număr important de puşcaşi marini. Dacă ai vreo informaţie relevantă, orice m-ar putea ajuta să opresc acest măcel, trebuie să-mi spui.

— Las-o baltă, Gary. Toate cele patru poziţii ale NSA au fost deja atacate. Indiferent care este motivul teroriştilor, probabil că deja au obţinut ceea ce voiau.

Lawlor nu putea crede ce auzea.

— *S-o las baltă?* Am o echipă pe urmele lor, chiar foarte aproape de ei. Nu las nimic baltă. Pe cine vrei să protejezi, de fapt?

— Nu protejez pe nimeni. Şi orice informaţie culeasă de echipa ta vreau să ajungă la mine. Biroul este, din acest moment, agenţia responsabilă pentru acest caz şi noi vom prelua totul de aici încolo.

— Pe dracu’ o să preluaţi! În clipa asta, oamenii mei sunt cei mai buni şi sunt *singura* şansă pe care o avem.

Caldwell ura ceea ce făcea acum, dar îşi privi mentorul şi spuse:

— Nu te rog, Gary. Ca director adjunct al agenţiei responsabile cu investigarea atacurilor din New York, îţi dau un ordin direct.

Pentru un moment, Lawlor rămase fără replică. După care răspunse:

— Probabil că am atins un nerv foarte sensibil.

— Conformează-te, bine?

— Stan, sper că îţi dai seama că, odată cu trecerea şocului şi aşternerea prafului peste atacurile din New York, oamenii vor începe să ceară sânge!

Caldwell nu răspunse.

— Şi cea mai mare dorinţă de răzbunare va fi împotriva celor care au permis ca aceste atacuri să lovească New York-ul din nou. Comisia 9/11 va părea o glumă bună în comparaţie cu investigaţiile derulate în acest caz. Şi îţi spun de pe acum: şi eu am dinţi – mari, lucioşi şi foarte ascuţiţi. Poporul american nu va

mai permite ca gunoiul să fie ascuns sub covor. Nu şi acum. Nu va mai accepta pasaje întregi interzise opiniei publice pentru a fi protejate operaţiuni secrete şi nici prietenii politice care să acopere scaune influente. Nici măcar preşedintele nu va în siguranţă de data asta. Opinia publică se va căţăra atât de sus în spatele FBI-ului încât îi veţi simţi răsuflarea în ceafă. Şi când va ajunge la tine, directorul adjunct, o să-ţi analizeze fiecare clipă petrecută după atacuri, inclusiv excursia asta la NSA. Va dori să ştie exact despre ce am vorbit şi ce am făcut acolo şi îţi garantez că eu voi fi gata să depun mărturie. Singura întrebare este: ce vei spune tu? Şi asta depinde de tine. Eu fie voi răspunde că FBI a făcut tot ce era posibil pentru a ajuta la capturarea teroriştilor sau, dimpotrivă, că din cauza ta am pierdut cea mai bună şansă de a-i prinde pe băieţii răi. Îţi poţi imagina repercusiunile acestei afirmaţii? Biroul va părea un fel de Keystone Cops. Probabil nu-şi va mai reveni niciodată. Cine ştie, poate Congresul va decide chiar desfiinţarea instituţiei. Nu-i aşa c-ar fi o grozăvie?

Caldwell avea privirea pierdută pe fereastra elicopterului. Ştia că Gary avea dreptate. Era o posibilitate discutată la FBI de ceva vreme. Existaseră multe şoapte de desfiinţare a Biroului în urma atacurilor din 11 septembrie 2001, dar reuşiseră să le reducă din faşă, înainte de a câştiga prea mult teren. După atacurile din acea zi însă, nu mai aveau nici o cale de a opri avalanşa de acuzaţii. Cu siguranţă, americanii vor dori să se răzbune, iar asta se putea transforma în legarea şi arderea pe rug a unei întregi agenţii guvernamentale. Caldwell nu putea accepta aşa ceva.

Părea atât de ironic să aleagă între interesul politicii guvernamentale şi interesul ţării întregi – care, în acel moment, erau diametral opuse – dar directorul adjunct luase deja o decizie. Şi, întorcându-se spre Gary Lawlor, îi spuse totul, dar cu o condiţie.

78

New York

Harvath şi Hastings ieşiră din Waldorf prin Strada 50 şi o luară la fugă spre Park Avenue. Când se apropiară de colţul străzii, auziră izbitura unei maşini şi focuri de armă automată.

— Bob, ce dracului se întâmplă acolo? întrebă Harvath prin staţie.

— I-am prins! Au furat o dubă, dar au intrat într-un taxi şi s-au înţepenit în intersecţie. Se îndreaptă spre biserica Sf. Bartolomeu. În cât timp ajungi?

— În treizeci de secunde.

— Au luat-o prin terasa cafenelei. Grăbeşte-te!

În timp ce alergau, Harvath o informă şi pe Tracy. Când ajunseră în dreptul bisericii, erau aşteptaţi de Herrington, Morgan şi Cates.

— Care e situaţia? întrebă Harvath.

— Am numărat cinci terorişti, spuse Bob. Toţi sunt îmbrăcaţi în negru şi au arme automate asemenea celor pe care le-am găsit în Graal. Emblemele echipei de intervenţie a FBI-ului sunt singurul indiciu prin care-i poţi deosebi de celelalte echipe.

— Ştim unde se află acum?

— Negativ. Ştim numai că au intrat pe aici.

Harvath îşi deschise staţia pentru a-l chema pe Colin McGahan, căruia deja îi raportase că se îndreaptă spre Strada 50.

— Am înţeles, îi răspunse comandantul echipei de intervenţie a poliţiei. Am auzit focuri de armă. Ce se întâmplă? Terminat.

— Tocmai au intrat în biserica Sf. Bartolomeu, dar avem nevoie de întăriri pentru a-i înconjura. Ne poţi trimite pe cineva pentru a acoperi toate ieşirile? Terminat.

— Am trimis deja doi băieţi spre voi. Dar nu sunt suficienţi pentru a acoperi toate ieşirile. Terminat.

— Spune-le băieţilor tăi să-şi găsească o poziţie pentru a acoperi mai multe uşi deodată, chiar dacă asta înseamnă să stea în mijlocul străzii. Şi spune-le că urmărim cinci oameni îmbrăcaţi în negru, cu emblema HRT pe veste. Terminat.

— Am înţeles, îi răspunse McGahan, care îşi încheie transmisia.

Terasa cafenelei din faţa bisericii Sf. Bartolomeu fusese transformată într-un punct de acordare a asistenţei în aer liber, unde chelnerii ofereau sticle de apă şi snacksuri tuturor celor care treceau pe acolo. Sunetul armelor, urmat de cinci oameni înarmaţi alergând spre biserică, îngroziseră pe toată lumea.

Harvath se apropie de cea care părea directorul cafenelei şi, după ce îşi prezentă legitimaţia, îi spuse:

— Am nevoie de o hartă internă a bisericii, cu toate ieşirile, scările şi lifturile existente şi am nevoie de ea în momentul ăsta!

Femeia aprobă din cap şi scoase de sub tejghea o mapă roşie, din care extrase o foaie de hârtie cu eticheta *Plan de evacuare în caz de incendiu.* I-o înmână lui Harvath.

— În afară de personal, mai e cineva înăuntru?

— Nu, răspunse ea, biserica e închisă. Numai cafeneaua e deschisă.

Harvath îi mulţumi şi o rugă să elibereze terasa şi să îndepărteze toţi oamenii din acel loc, după care, împreună cu echipa sa, intră în biserică.

Erau foarte precauţi în timp ce înaintau, deoarece cunoşteau deja afecţiunea specială pe care teroriştii o aveau pentru capcane explozibile.

Sf. Bartolomeu era o biserică ridicată în stil bizantin, după modelul Catedralei San Marco din Veneţia, având amprenta unei cruci cu altarul poziţionat în capătul de sus, spre est. Arhitectura era cu adevărat impresionantă şi, în orice altă zi, ar fi fost un loc ideal pentru a-ţi petrece câteva ore, dar, din păcate, ei nu se aflau aici pentru a admira clădirea, ci pentru a elimina o echipă de asasini foarte eficienţi.

Fiind cu un pas în urmă atât de mult timp, era acum destul de dificil pentru Harvath să-şi gândească mişcările cu un pas înainte. Ştia foarte puţine amănunte despre adversarii săi, dar le observase disciplina, armele performante şi antrenamentul foarte bun. Erau soldaţi ceceni, probabil din fostele trupe Spetsnaz. Făceau foarte bine faţă confruntărilor directe, dar, în acelaşi timp, păreau că le evită, cum se întâmplase în Waldorf. Harvath ştia că teroriştii vor încerca să iasă prin nordul bisericii, pentru a scăpa de urmăritori.

Studiind cu atenţie planul de evacuare oferit de directoarea cafenelei, Harvath observă că cele mai accesibile ieşiri erau cele

din capătul de nord al sălii de rugăciuni. Aşa că se mişcară rapid către uşile prin care se intra în sala mare a bisericii. Imediat ce deschiseră aceste uşi, primiră o rafală de gloanţe în loc de întâmpinare.

79

— Dumnezeule mare! spuse Morgan după ce se retraseră înapoi în hol şi plivi peretele de deasupra capetelor lor. *Flechettes!*

Era un termen franţuzesc pentru gloanţele în formă de săgeţi mici, de unde provenea şi denumirea. Erau nişte proiectile de oţel cu formă aerodinamică, ce arătau exact ca nişte săgeţi şi puteau fi trase cu ajutorul unei arme automate, fiind extrem de periculoase.

Herrington privi şi el peretele şi spuse:

— Chiar şi aşa, ai grijă ce vorbeşti aici!

Cates interveni:

— Eu sunt singurul care vede ironia acestei situaţii, prin faptul că ne aflăm într-o biserică creştină şi vânăm nişte terorişti musulmani?

— Până una, alta, ei ne vânează pe noi, spuse Harvath. Uite care e planul! Bob, Tracy şi cu mine intrăm din nou la semnalul meu. Cates şi Morgan, voi ne acoperiţi. Gata toată lumea?

Echipa aprobă, iar Harvath dădu semnalul de atac:

— Acum!

Rick Cates lovi cu putere în ce mai rămăsese din uşa către sala de rugăciuni, după care începu să tragă rafale de acoperire împreună cu Morgan.

Târându-se cât mai jos şi cât mai rapid, Harvath, Herrington şi Hastings se îndreptară către cel mai apropiat rând de strane. Se apropiară cât de mult posibil, până când inamicii din celălalt capăt al bisericii începură să tragă înapoi, după care ajunseră la platforma din centru.

Harvath scoase din nou harta bisericii din vestă, pentru a-şi identifica poziţia. Din câte îşi dădea seama, se aflau la foarte mică distanţă de o ieşire din capătul de nord al transeptului. *Dar de ce n-o foloseau şi teroriştii?*

Îşi scoase staţia radio şi îl chemă pe McGahan. Din cauza zgomotului armelor – care răsunau şi mai tare în biserica înaltă – dură un timp pentru a putea auzi ceva. În cele din urmă, reuşi să distingă vocea lui McGahan.

— Oamenii tăi au ajuns în poziţii?

— Afirmativ, răspunse McGahan. Am unul pe 51, care era să primească un glonţ în cur, dar a reuşit să-i împingă înapoi înăuntru.

Asta explică totul. Şi îi dădu lui Harvath o idee.

Dacă putea trimite oamenii lui McGahan la capetele din nord şi sud ale transeptului, ar putea executa o mişcare clasică de pensetă. Harvath era foarte încrezător că de data asta chiar aveau o mare şansă să-i prindă, aşa că îi transmise lui McGahan planul său, după care îşi folosi telefonul Motorola pentru a-i spune şi lui Cates noutăţile.

Se ghemui înapoi lângă Herrington şi Hastings şi le spuse planul său. După ce înţeleseră exact ce aveau de făcut, Harvath îi transmise lui McGahan să se pregătească.

Îşi privi ceasul, numără treizeci de secunde, după care transmise comanda prin ambele staţii: *Acum! Acum! Acum!*

Imediat, Cates şi Morgan începură să tragă încontinuu, pentru a le asigura protecţie celor din faţă. Teroriştii ripostară şi se retraseră în spatele altarului. Harvath nu mai avea nevoie să se uite la planul de evacuare pentru a-şi da seama că îi prinseseră. Nu mai exista altă cale de ieşire.

80

Ali îşi reîncarcă arma şi strigă către Sacha:

— Găseşte o ieşire imediat!

Fusese ideea liderului cecen să se refugieze în biserică, unde nu se aştepta să găsească pe cineva. Dar ceea ce nu anticipase uriaşul războinic era faptul că urmăritorii lor se regrupaseră foarte repede, încât acum le blocaseră ieşirea. Trebuia să creeze o distanţă sigură între ei şi combatanţi, iar asta cât mai repede posibil.

Deşi era perfect capabil să ia singur decizii, cecenului îi displăcea foarte mult să fie atacat şi forţat să reacţioneze. O retragere în grabă era foarte greu de întors în avantajul lor, mai ales când n-aveau habar încotro s-o ia. Cele mai grave greşeli într-o confruntare erau rezultatul acţiunii în grabă şi fără informaţii suficiente. În cazul ăsta, Sacha nu prea avea de ales.

Lângă altar, cecenul găsi uşa către sacristie, pe care o smulse din balamale cu o lovitură de picior. Le făcu semn şi celorlalţi, după care se aşeză în cadrul uşii, încercând să riposteze în timp ce camarazii săi intrau în încăpere. După ce trecu şi ultimul dintre ei, armă o grenadă, pe care o aruncă exact în centrul bisericii.

Când explodă, inundând biserica în valuri de şrapnel, Sacha şi oamenii săi alergau deja prin sacristie către un coridor de serviciu. Cecenul ştia cu siguranţă că biserica avea să fie încercuită – dacă nu era deja – iar încercarea de ieşi urma să fie similară sinuciderii. Aveau nevoie de o altă cale de evadare şi, în acel moment, observă în marginea holului un calorifer cu aburi. Allah îl binecuvântă cu o idee.

După ce identifică uşa corectă, o deschise cu atenţie, pentru a nu lăsa urme şi îi trimise pe Ali şi restul echipei în jos pe trepte. Înainte de a pleca şi el, trebuia să creeze o diversiune, pentru ca urmăritorii să plece într-o direcţie total opusă. După câteva momente, avea planul acestei diversiuni.

Nu mai obosi să deschidă capacul de sticlă. O sparse cu patul puştii şi smulse ciocanul pentru incendii din suportul său. Cu o singură mişcare reuşi să treacă complet prin fereastră, iar cu alte două rupse instalaţia de siguranţă. Aruncă apoi ciocanul pe

fereastră în curtea interioară destul de îngustă a bisericii, după care alergă spre scări. Cu puţin noroc, el şi restul echipei aveau să ajungă departe înainte ca următorii să înţeleagă exact ce se întâmplase.

81

Primul lucru auzit de Harvath după ce îi încetă ţiuitul din creieri fu glasul lui Paul Morgan, înjurând de mama focului. Aşa cum procedase şi Bob Ghiulea mai devreme cu Cates, Scot ar fi vrut să-l certe pentru că rostea obscenităţi în biserică, dar observă la timp cauza acestui comportament – Morgan era rănit.

Toţi se îndreptară rapid către locul în care zăcea Paul, din pieptul căruia se scurgea sânge prin câteva locuri. Împreună cu Cates, Morgan avansase până la capătul sudic al sanctuarului, dar, spre deosebire de colegul său, nu se aruncase suficient de repede la pământ când cecenul uriaş trimisese grenada în centrul bisericii.

Imediat, Harvath îi desfăcu vesta, scoase briceagul din buzunar şi îi tăie tricoul însângerat. Harvath privi rănile şi-l întrebă:

— Poţi să respiri?

Tuşind, Morgan îi răspunse:

— Mă simt de parcă mi-a tras careva o bâtă în piept!

— Dar poţi să respiri? insistă Harvath.

Morgan tuşi din nou şi spuse:

— Da, pot să respir, dar doare ca dracu’.

— De ce nu te-ai aruncat, tăntălăule? întrebă Cates.

— Îl aveam pe nenorocit chiar în bătaia puştii. Nu aveam de gând să-l las să scape.

— Da, s-a zis cu modestia care caracterizează valoarea!

— Modestia e pentru fraieri. Când o să mergi în spate acolo, o să-l găseşti pe clovnul ăla zăcând pe jos.

— Pariu pe cincizeci de dolari că l-ai ratat! spuse Cates.

Morgan încercă să râdă, dar tuşi din nou şi încercă să se ridice.

— De acord. Hai acolo!

— Hei, hei, hei! interveni Harvath când puşcaşul marin se clătină şi căzu din nou. Ai nevoie de îngrijiri medicale. Rănile astea sunt destul de grave.

— Vrei ca poliţiştii de afară să-şi asume tot meritul capturării acestor ţipi?

Harvath nu îi răspunse şi căută prin buzunare nişte tifon şi

tampoane QuickClot. Le desfăcu imediat şi aplică bureţelul de coagulare rapidă a sângelui pe rănile cele mai grave ale lui Paul, după care, cu ajutorul lui Bob, îl ridică şi îl înfăşură în tifon. Din cauza acestei mişcări, rana din umăr provocată de bucata de Lexan îi trimise o durere ascuţită în creier, încât Harvath fu nevoit să se oprească.

— Eşti bine? îl întrebă Bob.

— Sunt bine, îi răspunse el, trecând peste durere pentru a-l îngriji mai departe pe Morgan.

După ce îi strânseră faşa cu atenţie, Harvath îl sprijini de perete şi îi încrucişa mâinile în poală, pentru a continua să preseze rănile.

— Asta e tot? întrebă Hastings. Asta e tot ce faci pentru el?

— E tot ce putem face în momentul ăsta, îi răspunse Harvath, după care îl chemă prin staţie pe McGahan, pentru a-i spune de starea şi poziţia lui Morgan.

Puşcaşul marin se uită spre el şi se forţă să zâmbească, tuşind:

— Să sperăm că ăsta e cel mai grav lucru care ni se va întâmpla.

Ridicându-se, Harvath se uită la ceilalţi şi le spuse:

— Să mergem!

Cu Harvath în faţă, ceilalţi plecară spre altar, în timp ce poliţiştii lui McGahan, aflaţi la capetele de nord şi sud ale transeptului, erau deja înaintea lor.

După ce ieşiră din sacristie şi intrară în coridorul de serviciu, întâlniră doi poliţişti, care stăteau de o parte şi de alta a unei ferestre sparte.

Folosind limbajul semnelor, poliţiştii îi opriră pe loc, deoarece se părea că teroriştii pe care-i urmăreau scăpaseră pe acolo.

Lui Harvath nu-i plăcea treaba asta. Era mult prea riscant. Dacă ar fi luat-o după ei pe fereastră, teroriştii i-ar fi putut împuşca unul câte unul. Aveau nevoie de un alt plan.

Se lipi de perete şi începu să se târască înainte. Voia să le spună poliţiştilor să se retragă, dar auzi ceva pocnind sub gheata lui, iar Bob Herrington îl trase de mână.

Îşi ridică piciorul şi se uită peste ce călcase – era o bucăţică de geam. Herrington nu mai trebuia să spună nimic. Harvath înţelesese imediat ce reprezenta. Cine spărsese geamul respectiv se întorsese pe coridor, pe unde venise. Poate că aptitudinile sale de a recunoaşte urmele în oraş nu erau chiar

aşa slabe până la urmă.

Şi poate tocmai aveau parte de o mare şansă.

82

Podeaua coridorului de serviciu din biserica Sfântul Bartolomeu era acoperită cu fâşii de linoleum. Nu era cea mai inspirată idee pentru amenajare, dar, în opinia lui Harvath, erau absolut minunate. Cine spărsese geamul cutiei ciocănelului pentru incendii şi fereastra reuşise să prindă în talpa ghetei o bucăţică de sticlă.

Cercetând podeaua, Harvath şi Herrington descoperiră rapid ruta reală aleasă de terorişti pentru a ieşi din clădire.

După ce Tracy se asigură că uşa nu avea nici un dispozitiv explozibil, coborâră încet treptele, fiind foarte precauţi în privinţa capcanelor.

În ciuda descoperirii lui Harvath, poliţiştii lui McGahan continuară să supravegheze fereastra. Se bazau pe intuiţia lor, iar Harvath nu-i putea condamna pentru asta, deşi instinctul său îi spunea că aceea era o pistă moartă. Adevărata ieşire a teroriştilor era cea pe care mergeau ei acum, în timp ce coborau treptele unei scări metalice destul de vechi.

Pe măsură ce avansau, pereţii de cărămidă se acopereau de o mâzgă umedă. Aerul era rece şi umed. Drumul era luminat de câteva becuri fără abajur, care îi ajutară să ajungă la o uşă de fier, pe a cărei tăblie se putea citi *Tunelul de acces pentru utilităţi. Nu intraţi. Acces permis numai personalului autorizat.*

Cates, care căra echipamentul, zâmbi şi îşi ridică arma:

— Eu mi-am adus autorizaţia.

— Taci din gură, Rick! îi spuse Tracy.

Nu-i plăcea de nici o culoare acest loc. Iar faptul că uşa era puţin deschisă o irita la culme. Părea o invitaţie mult prea atractivă pentru a nu fi periculoasă.

Harvath nu credea însă că uşa putea fi împănată cu explozibil. Cine se ostenise să spargă fereastra de sus nu se aştepta să fie urmărit. Cel puţin, nu atât de repede.

După ce Tracy controla uşa, trecură cu toţi mai departe.

Ţevi ruginite de diferite dimensiuni se întindeau de-a lungul pereţilor umezi, iar apa care se scurgea din tavan formase o grămadă de bălţi stătute. Chiar şi respiraţia lor părea că are ecou în toate direcţiile. De aceea, se străduiau ca mişcările lor să

genereze cât mai puţin zgomot.

Tunelul viră în dreapta, după care se intersecta cu un altul. Lumina nu era prea bună. Chiar şi aşa, când Harvath privi în tunelul nou, zări câteva umbre mişcându-se în capăt.

Îşi ridică pumnul în aer pentru a-i opri pe ceilalţi în loc. Tunelurile nu erau un spaţiu indicat pentru a te implica în focuri de armă. Zidurile aveau prostul obicei de a ricoşa gloanţele chiar spre tine. Se întoarse şi le semnaliză celorlalţi ce văzuse în tunel.

Herrington îi ceru să aproximeze distanţa, iar Harvath îi spuse părerea lui.

Ridicând un automat M16 Viper luat de la Geneva Diamond, Bob le arătă ce avea de gând să facă. Harvath dădu aprobator din cap, după care se mai uită o dată după colţ, exact în momentul în care teroriştii dispăreau din raza lui vizuală.

83

Abdul Ali nu avea nici cea mai vagă idee unde ducea tunelul. Ştia numai că acela era drumul pe care trebuia să meargă. Nu putea şti dacă era premoniţie, instinct, sau intervenţie divină, dar îl copleşise o puternică dorinţă de viteză, care îi spunea să iasă cât mai repede de acolo. Câteodată se întreba dacă nu chiar Allah însuşi îi vorbea. Oricum, sursa acelei inspiraţii nu conta foarte mult. Când auzea acea voce se conforma în totalitate şi ştia că datorită ei supravieţuise până atunci.

După ce sparse alte două uşi, echipa ajunse la o casă a scărilor pe care urmând-o se treziră într-o mare spălătorie. După uniformele personalului şi după literele brodate pe rufele de pânză, înţelese că se aflau în spălătoria hotelului *Doubletree Metropolitan*.

Unul dintre ceceni îşi ridică arma ca şi cum s-ar fi pregătit să tragă, dar Sacha îl opri imediat şi îi făcu un semn din cap să se potolească. Nu fuseseră angajaţi să omoare civili. Asta făceau arabii, nu ei. Era o irosire inutilă a muniţiei şi ar fi atras prea multă atenţie.

Ali le semnaliză să înainteze şi trecură printre cărucioarele şi grămezile de rufe, până ajunseră într-un mic hol cu câteva lifturi. Sacha apăsă butonul liftului şi îşi scoase harta New York-ului, pentru a-şi da seama unde se află.

— La intersecţia lui Lexington cu 51, spuse el, în timp ce uşile liftului se deschiseră, iar ei păşiră înăuntru.

Ali făcu un calcul în minte şi spuse:

— Cam la cinci străzi de ţinta finală.

De vreme ce nu Sacha era liderul acestei operaţiuni, el se mulţumi să ridice din sprâncene, ca şi cum ar fi întrebat *Şi cum procedăm*?

În timp ce îşi plimba degetele asupra butoanelor din lift, Ali încerca să găsească cea mai bună soluţie. Nu se gândiseră niciodată că îşi vor pierde maşinile. Încercarea periculoasă de a fura una în faţa hotelului Waldorf aproape că îi costase viaţa, dar poate că merita să încerce din nou. Sigur de sine că îi va veni o idee, apăsă butonul pentru a ajunge în holul de intrare al hotelului, după care spuse:

— Allah ne va ajuta!

Ceea ce nu ştia în acel moment era faptul că Allah hotărâse să le furnizeze patru soldaţi din trupele speciale americane, foarte bine înarmaţi şi extrem de periculoşi.

84

Harvath şi echipa sa năvăliră în spălătorie cu armele în aer, dar observară că teroriştii deja dispăruseră, lăsând în urmă numai câteva amprente ale bocancilor, datorate umezelii din tunel.

Toţi îşi păstrară armele pregătite. Harvath îi spuse celei mai apropiate angajate întâlnite că este agent federal şi o întrebă despre oamenii care tocmai trecuseră pe acolo. Femeia, care părea să nu vorbească engleză, nu făcea altceva decât să se holbeze la ei. Atunci Rick Cates încercă în spaniolă.

După câteva clipe, le traduse:

— Cinci oameni. Au luat-o pe hol către lifturi şi, spre norocul nostru, există şi o scară.

Herrington îl privi pe Harvath, care abia îşi mai putea ţine arma. Umărul îl durea îngrozitor de tare.

— Trec eu în poziţia din faţă.

Harvath clătină din cap negativ.

— Hai să luăm liftul!

Herrington n-ar fi vrut deloc să-l lase pe Harvath să rămână în faţă în starea lui, dar nu îl contrazise. Era operaţiunea lui. Aşa că se aliniară şi porniră spre lifturi.

Unul dintre ele urca deja spre holul hotelului. Pentru că nu aveau timp de pierdut, se îndreptară spre scări. Toată lumea, inclusiv Cates. Urca trei trepte deodată, mai ales că adrenalina le alerga prin vene.

Când ajunseră în hol, Harvath se opri un moment pentru ca toţi să se regrupeze şi deschise puţin uşa, pentru a verifica ce se întâmplă dincolo.

Lângă lifturi, câţiva turişti erau lipiţi de perete, holbându-se la ceva ce părea să fi trecut rapid pe lângă ei. Harvath ştia că nu poate fi decât un singur lucru. Dădu din cap spre ceilalţi şi năvăliră toţi în hol, în urmărirea teroriştilor.

Din cauza aspectului fiţos de anii ’60 al hotelului, aveau senzaţia că au căzut prin tunelul iepuraşului şi au ajuns în vizuina lui Auric Goldfinger[96]. Singura dovadă că scena nu era în

[96] *Auric Goldfinger* este un personaj de ficţiune din seria filmelor cu James Bond şi din romanul *Goldfinger.* Prenumele său, Auric, înseamnă „de aur”. Ian

întregime o fantezie erau expresiile de pe feţele celor prezenţi în hol la vederea teroriştilor şi, apoi, a urmăritorilor acestora.

Echipa lui Harvath ocoli colţul şi ajunse la intrarea de fier forjat a holului, unde se aşează imediat în formaţie. Cecenul care căra echipamentul se întoarse chiar în acea clipă pentru a-i vedea. După ce urlă pentru a-i avertiza şi pe ceilalţi, îşi ridică arma şi începu să tragă.

Imediat, Harvath şi ceilalţi se adăpostiră, după care începură toţi patru să tragă. Toţi în afara lui Harvath, de fapt. El nu mai putea ridica deloc uriaşa puşcă de asalt Troy CQB.

O aruncă pe podea şi începu să tragă cu pistolul.

Oamenii din hol alergau îngroziţi pentru a ieşi din linia focului, dar câţiva dintre ei căzură victime gloanţelor.

Tracy Hastings îşi dădu rapid seama că teroriştii au veste antiglonţ, aşa că urlă spre ceilalţi să ţintească la cap şi, câteva secunde mai târziu, atât Herrington cât şi Cates eliminară câte un adversar.

Ceilalţi terorişti îşi încărcară din nou armele, trăgând cu îndârjire şi fără întrerupere. Un nor subţire de fum plutea în aer şi, cu toate că trecuse mai puţin de un minut, părea că se trage de o veşnicie.

Pentru că mai pierduse doi oameni, Sacha dorea cu disperare să se evapore, aşa că le făcu semn lui Ali şi celuilalt camarad să se îndrepte spre ieşire. Ali aprobă din cap şi porniră câteva rafale pentru a acoperi o retragere în grabă.

În acest timp, Harvath şi ai săi continuau să tragă şi să-şi încarce încontinuu armele, distrugând complet geamurile de la intrarea hotelului.

La ieşire, Sacha şi Ali cu degetele apăsate pe trăgaci, dădură în stradă. Celălalt cecen nu fu la fel de norocos. Când i se descărca arma, se bâlbâi încercând s-o încarce la loc, destul timp pentru a primi un glonţ în gât, cu amabilitate din partea lui Scot Harvath.

Cecenul se prăbuşi pe asfalt cu sângele gâlgâindu-i din beregată, în timp ce camarazii săi încercau să găsească o cale de scăpare. Ali îşi îndreptă arma către o dubă care se apropia de hotel pe Bulevardul Lexington, iar când şoferul refuză să se

---

Fleming, autorul, a conturat acest personaj în memoria arhitectului Erno Goldfinger, care îşi construise casa din Hampstead lângă a sa; Fleming nu agrea deloc stilul arhitectural al lui Goldfinger şi a decis să numească un personaj negativ după el.

oprească, trase două rafale prin parbriz şi îl omorî. Omul se prăbuşi pe volan, cu acceleraţia încă apăsată, după care intră pe trotuar şi se opri în faţada hotelului.

Fără să-i mai pese de viaţa celor dinăuntru sau de camaradul său, Ali începu să tragă în direcţia rezervorului de benzină. Sacha abia avu timp să se îndepărteze suficient înainte de explozie, care trimise o fantastică minge de foc în holul hotelului Metropolitan.

Cecenul uriaş ar fi avut un milion de blesteme pe care i le-ar fi zvârlit lui Ali, dar îşi ţinu gura. Nu era momentul potrivit. În vreme ce acţiunile în pripă ale arabului l-ar fi putut costa viaţa, agentul al-Qaeda tocmai crease oportunitatea necesară pentru ca ei să fugă de acolo.

Se îndreptară spre sud pe Bulevardul Lexington, o luară la stânga pe Strada 50 şi alergară până în momentul în care Ali se opri şi îşi scoase cagula şi armele.

— Ce faci? îl întrebă Sacha.

Ali îi răspunse ridicându-şi arma şi adresând o altă întrebare:

— Unde ţi-e sacul, Sacha?

— Despre ce vorbeşti? Acum trebuie să plecăm cât mai departe de locul ăsta. Repede! răspunse el.

— Sacul cu dispozitive electronice, pe care-l foloseai în toate locurile.

— L-am aruncat.

— De ce?

— Pentru că nu mai avem decât o singură destinaţie. Nu mai avem de ce să ne facem griji că ar putea alerta o altă unitate.

— Doar de-asta? întrebă Ali. Sau mai ai şi alt motiv?

— *Alt motiv?* Eşti nebun? ripostă Sacha, strângând cu putere patul armei. Nu avem timp de aşa ceva acum. Trebuie să plecăm.

— Ai ştiut de la început că nu îl vom găsi pe Mohammed în cele patru locuri, nu-i aşa?

Expresia feţei lui Sacha suferi o modificare uşoară şi rapidă. Dar era tot ce avea Ali nevoie să vadă. Apăsă pe trăgaci şi îl împuşcă pe cecen chiar între ochi.

Era clar, Troll ştiuse de la început că Mohammed bin Mohammed era ţinut captiv în cea de-a cincea poziţie. De aceea insistase să le atace pe primele patru mai înainte, iar Sacha fusese parte din planul său. Ce prost fusese Ali! Într-adevăr, poziţiile erau unităţi guvernamentale, dar nicidecum dotate

pentru deţinerea şi interogarea prizonierilor. Probabil erau legate de comerţul cu informaţii secrete derulat de Troll. Asta ar fi explicat toate acele computere şi servere sofisticate. Cele patru locuri se ocupau de colectarea informaţiilor foarte utile dezvoltării imperiului acelui pitic malefic.

Ali se întreba deja dacă Troll dorea cu adevărat ca el să reuşească în misiunea sa. Poate că el şi Mohammed nici nu trebuiau să părăsească oraşul vii. Nu putea şti ce planuri avea pentru ei doi, dar era mai hotărât ca niciodată să se asigure că omuleţul va avea o moarte teribil de dureroasă. Fusese o greşeală să se încreadă în Troll, mai ales după ce al-Qaeda descoperise că el le furnizase americanilor date despre locul în care se afla Mohammed în Somalia.

Acum nu mai conta, oricum. Ali era pregătit şi pentru această eventualitate. Chiar îşi imaginase câteva finaluri pentru această operaţiune, aşa că se pregătise pentru toate.

După câteva momente, exact ca un şarpe care tocmai şi-a schimbat pielea, se întoarse în stradă cu un aspect total diferit. Începu să meargă printre ceilalţi trecători şi se îndreptă spre est, unde rezervase o cameră într-un hotel amplasat foarte strategic. Cu trăsături care păreau a fi mai degrabă italieneşti decât arabe, nu se temea că ar putea fi oprit pe drum. Paşaportul dovedea că este om de afaceri italian şi, cu toate că nu existau motive pentru cercetări aprofundate, avea pregătită o poveste perfect valabilă, o *legendă,* cum se spunea în lumea informaţiilor secrete, prin care explica cine este şi de ce se află în New York.

Chiar dacă pregătise o mascaradă genială, încă nu îşi demonstrase adevăratele capacităţi. Le păstra pentru atacul final.

85

La un nivel subconştient, Harvath înţelesese perfect semnificaţia gloanţelor trase către dubiţă, aşa că îi trase pe ceilalţi în jos cu numai câteva momente înainte de explozie. Acum holul hotelului era învăluit în flăcări, iar oamenii se călcau în picioare în căutarea unei ieşiri.

Herrington ridică arma Troy CQB, o aruncă pe umeri alături de arma sa şi îl împinse uşor pe Harvath în spatele hotelului:

— Hai afară să vedem dacă îi putem prinde pe tipii ăştia!

Harvath ştia că nu mai aveau nici o şansă, dar se conformă sugestiei, în special din dorinţa de a se mişca de acolo. Între timp, fumul exploziei începu să se ridice, iar adrenalina lui deveni mai degrabă o furie surdă îndreptată spre el însuşi, din cauza pierderii celor doi terorişti.

O luară prin magazinul de suveniruri al hotelului pentru a ieşi în Strada 51, după care se mişcară încet prin mulţimea de trecători şocaţi.

Bob Herrington îi făcu semn lui Cates să-l urmeze, sugerând ca echipa să se despartă. Harvath aprobă şi plecă cu Hastings în cealaltă parte a hotelului. Dezastrul era foarte mare, iar câţiva civili zăceau morţi sau răniţi foarte grav în jurul dubiţei. Chiar dacă ar mai avut truse medicale la îndemână, nu se putea face mare lucru pentru aceşti oameni.

Din ceea ce văzuse Harvath chiar înainte de explozie, teroriştii păreau să se îndrepte spre sud pe Bulevardul Lexington, aşa că o luară şi ei în acea direcţie.

Trecură de intersecţia cu Strada 50 şi continuară să meargă spre sud, dar fără folos. Ceilalţi doi terorişti puteau fi deja oriunde. Se aflau la o distanţă bună de ceilalţi, dar locul era mult prea mare pentru a-l cerceta mergând pe jos. Îl chemă pe Bob prin staţia radio:

— Ai găsit ceva?

— Nimic, răspunse Herrington.

Harvath îi spuse s-o ia pe Strada 48 pentru a se întâlni la colţul cu Bulevardul Lexington. Câţiva angajaţi ai hotelului Lexington se aflau în stradă, distribuind sticle de apă. New York-ul era un oraş

uimitor. Harvath se minună cum chiar şi cele mai grele momente într-un oraş destul de dur puteau determina cele mai bune reacţii în oameni. În loc să-şi păstreze proviziile pentru ei înşişi sau chiar pentru oaspeţi – ceea ce ar fi fost de înţeles – cei de la hotel ajutau pe oricine avea nevoie.

Observând uniformele şi armele lui Harvath şi ale lui Hastings, directorul hotelului îi crezu poliţişti şi le oferi câteva sticle de apă în plus, mulţumindu-le pentru ceea ce făceau. Evident, directorul nu avea nici o idee despre ce făceau ei cu adevărat şi, în opinia lui Harvath, cât de prost se descurcau, dar îi mulţumiră pentru apă şi pentru posibilitatea de a se odihni puţin în aşteptarea lui Herrington şi a lui Cates.

La mai puţin de un minut, un om apăru alergând dinspre Bulevardul Lexington şi îi povesti directorului de hotel despre focurile de armă şi explozia care avuseseră loc în holul Metropolitanului.

Omul apucă imediat canistrele de lângă uşa din faţă şi împreună cu trei portari, le umplură cu apă şi o luară la fugă spre hotelul vecin. Harvath îi privi îndepărtându-se. După ce dispărură, îşi dădu seama cât de epuizat era. Umărul îl durea îngrozitor şi, trebuia probabil să primească îngrijiri medicale competente, dar ignoră durerea şi închise pentru o clipă ochii.

86

Când îi deschise brusc, Harvath nu ştia cât timp dormise. În apropiere, Hastings stătea de vorbă cu Cates şi Herrington pe treptele hotelului, încercând să-şi scuture părul de cenuşă şi bucăţi de var. Pe partea cealaltă a străzii, un restaurant grecesc distribuia acum sticle de apă trecătorilor Pe feţele celor dintr-un grup de oameni de afaceri aflaţi lângă restaurant apărură chiar zâmbete la cuvintele unuia dintre ei. Locuitorii din New York erau cu adevărat extraordinari, pentru că ştiau că, oricât de grea ar fi fost şi ziua aceea avea să treacă în cele din urmă.

Harvath ar fi vrut să-şi închidă din nou ochii, dar simţi o vibraţie între cot şi şold şi îşi dădu seama că era de la Blackberry. Îşi scoase aparatul din husă şi observă apelurile şi mesajele ratate, dar şi un apel în curs de la şeful său.

Apucă telefonul cu mâna stângă şi îl aşează la ureche:

— Harvath!

— Scot, Gary la telefon, răspunse Lawlor. De jumătate de oră încerc să dau de tine. Ce s-a întâmplat?

Scot îi povesti toate amănuntele, după care se cufundă din nou în tăcere, epuizat.

— Uite ce e, cred că am nişte veşti *bune* pentru voi, spuse Gary.

— Nu ştiu ce înseamnă *bune* în momentul ăsta. Dar spune, te ascult.

— E posibil ca teroriştii să atace o a cincea poziţie, nu departe de locul unde te afli tu acum.

Auzind asta, Harvath se ridică imediat.

— Ce poziţie? Unde? Stai puţin. Cum ai aflat asta?

— Ţii minte rapoartele conform cărora bin Laden făcea dializă?

— Bineînţeles, era un zvon pornit de la faptul că preşedintele pakistanez acuza al-Qaeda că a trecut fraudulos două aparate pentru dializă în Afganistan.

— Exact. Apoi, o echipă Delta Force a descoperit o unitate medicală sterilă, utilizată pentru dializă, la baza lui bin Laden din Tora Bora, lângă Jalalabad.

— Şi?

— Şi au descoperit şi un dosar medical, care demonstra că nu

bin Laden era cel care primea acel tratament, ci Mohammed bin Mohammed, cunoscut şi ca Abu Khabab al-Fari.

— Stai puţin, spuse Harvath. M&M? Creierul care fabrică bombe pentru al-Qaeda? Era şeful Comisiei lor pentru fabricarea armelor de distrugere în masă până să dispară complet din peisaj înainte de 11 septembrie. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

— DIA l-a văzut.

Harvath era uluit şi simţea că îi fumegă creierul, încercând să pună cap la cap informaţiile primite.

— Ce legătură are asta cu faptul că ni l-au înhăţat pe Sayed Jamal?

— Se pare că sunt *rude.* DIA avea de gând să-l folosească pe Jamal ca şantaj în interogarea lui Mohammed.

— Mohammed e la DIA?

Harvath nu putea crede aşa ceva.

— Cine ţi-a spus asta?

— Stan Caldwell, răspunse Lawlor.

— Cum de are directorul adjunct al FBI-ului o asemenea informaţie?

— Conform lui Caldwell, directorul DIA a coordonat păcăleala cu Forţa Antitero şi i-a obligat pe cei de la FBI să păstreze tăcerea despre operaţiune.

— Pentru ce? Cu ce are la mână DIA FBI-ul de-i condiţionează aşa?

— Nu ştiu, spuse Gary. Doar atât am aflat de la el. Chiar m-am mirat că mi-a spus şi asta.

Harvath mai făcu câteva conexiuni şi spuse:

— Povestea cu agentul foarte important al al-Qaeda răpit de Statele Unite, căruia i-a explodat laptop-ul. Crezi că e vorba despre Mohammed?

— Perioada de timp ar fi cam aceeaşi.

— Înseamnă că interceptarea despre faptul că Statele Unite au răpit un fabricant de bombe pe care l-au adus pe teritoriu american împotriva voinţei sale şi prin încălcarea legilor internaţionale nu se referea deloc la Jamal. Subiectul era Mohammed.

— Cred că da, răspunse Lawlor.

— Şi crezi că se află aici, în New York?

— Sunt aproape sută la sută sigur că e.

— Dar ce legătură ar avea cu cele patru poziţii secrete ale

NSA? întrebă Harvath. Nu înţeleg deloc.

— Nici eu nu înţeleg partea asta. Singurul care ar fi putut explica aceste atacuri era Joseph Stanton. Iar el e mort.

— Şi de unde ştii că mai există încă o poziţie, care se află aici, în New York?

— Totul are legătură cu aparatul pentru dializă. Am interogat unul dintre analiştii lui Stanton, un tânăr care a lucrat îndeaproape cu el în cadrul Programului Atena şi care ne-a povestit că Stanton era foarte interesat de vânzarea de aparate de ultimă generaţie, fabricate de o companie denumită Nova Medical Systems. Numele mi se părea foarte cunoscut, dar nu-mi aminteam de ce. Când m-am întors la birou, am făcut nişte săpături.

— Şi?

— Aparatele găsite în unitatea medicală de la baza din Tora Bora erau exact acelaşi model pe care îl căutau Stanton şi analistul lui.

— Şi a găsit vreun aparat de acest fel?

— Da şi cred că aceea este cea de-a cincea poziţie.

Deşi unele puncte nu erau încă conectate în această poveste, Harvath avea, în acel moment, suficiente informaţii pentru a-şi da seama că Gary se afla pe pista corectă.

— Suntem gata. Unde trebuie să mergem?

— Aici e o problemă. Nu ne putem atinge de ea.

— Cum adică *nu ne putem atinge de ea?*

— Este recunoscută ca fiind teritoriu naţional al unui stat suveran. Nu putem intra decât dacă suntem invitaţi.

Alt rahat birocratic, gândi Harvath. Tot ceea ce îşi dorea era o adresă. În rest, să-şi bată capul funcţionăraşii din Washington cu dregerea consecinţelor.

— Gary, dacă eşti sigur că acolo se duc teroriştii ăştia, crede-mă, indiferent de ce naţiune suverană e vorba, o să ne implore să intrăm pentru a-i ajuta.

— N-aş fi aşa sigur. Libienii pot fi incredibil de încăpăţânaţi când vor.

87

Casa Libia
Strada 48 est, nr. 309

Mike Jaffe se aplecă în faţa prizonierului său şi şopti:

— Eşti un nenorocit fără pic de inimă, nu-i aşa?

Mohammed bin Mohammed se uită la trupul însângerat şi măcelărit al nepotului său, dar nu spuse nimic. Jaffe se ridică:

— Dar nu-i nimic, pentru că şi eu sunt un nenorocit fără inimă! E bătălia voinţelor, Mohammed, ciocnirea titanilor. Dar, trebuie să recunosc, nu cred că eşti în stare să rezişti până la capăt. În ultimul timp nu arăţi prea bine.

Mohammed încercă să-i dea o replică, în schimb nu reuşi decât o chicoteală.

Jaffe zâmbi:

— Omul are simţul umorului! Ce zici de asta? Spune-mi, Mohammed, toţi băieţeii ăia pe care i-ai futut de-a lungul anilor, crezi că ei mai au simţul umorului? Crezi că sunt în continuare fericiţi şi veseli? Sau poate că îşi amintesc de corpul tău fleşcăit şi transpirat aplecat deasupra lor ca de o experienţă care le-a format personalitatea?

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Mohammed.

— Am găsit o mulţime de suveniruri interesante în cuibuşorul tău din Somalia, continuă Jaffe şi asta m-a pus pe gânduri. Nu am procedat corect până acum, nu-i aşa? Cum spunem noi în arabă, vreau să fiu cât mai *aproape* de inima ta. Dar cum pot ajunge acolo, hm?

Jaffe se apropie de masa de lângă uşă şi scotoci într-o geantă măslinie cu două buzunare, de unde scoase un bidon micuţ, cu un tub moale şi transparent ataşat la capăt. Îl ridică pentru a i-l arăta prizonierului său, spunând:

— Ai mai văzut aşa ceva şi înainte, nu? E spray cu piper. Există de mult pe piaţă, dar a fost nevoie de un tip isteţ din New Jersey, care şi-a dat seama că îi acordăm o utilizare mult prea limitată.

Mohammed se suci nervos în scaun.

Jaffe desfăcu tubul şi continuă:

— Să zicem că eşti în camera ta de hotel şi cineva – un tip rău – bate la uşă la ora trei dimineaţa. Ştim că e un om rău, pentru că un om bun n-ar bate la uşă la o astfel de oră, nu? În fine, ai într-o mână sprayul cu piper, cu cealaltă desfaci furtunul, îl bagi pe sub uşă, apeşi butonul şi gata! Dintr-odată, pe hol nu se mai poate respira. Curăţel, nu-i aşa? Dar stai că mai e! Eu îl ştiu pe tipul care fabrică lucrurile astea. Am cumpărat tone întregi de la el. Şi, într-o seară, stăteam de vorbă la o sticlă de bere despre câte prostioare poţi face cu dispozitivul ăsta. Şi, deodată, am avut o idee genială! Spray-ul cu piper e biodegradabil. Dacă îţi intră în corp, va fi eliminat ulterior, fără să lase nici o urmă în organism! Şi acum, dacă tot am reuşit să ajung aproape de inima ta, cred că ai să-mi spui ceea ce vreau să aud. Problema e, totuşi, că nu prea mai avem timp. Şi care e cea mai rapidă cale către inima unui om? De exemplu, în America se spune că prin stomac, dar, în cazul tău, cred că pe undeva mai jos.

Ochii lui Mohammed căzură asupra vintrelor sale.

88

— Nu am încercat încă procedeul ăsta, continuă Jaffe, băgând furtunul în gură pentru a-i umezi capătul, dar sunt convins că doare ca dracu'!

Scoase o pereche de foarfece medicinale din buzunar, i-o aruncă lui Brad Harper şi spuse:

— Pregăteşte-l! Vreau să rămână la fel de gol ca în ziua în care l-a făcut Allah!

Chiar dacă cei doi ofiţeri de informaţii libieni, Rashid şi Hassan, fuseseră chemaţi să se implice direct în acea procedură, Harper era conştient de faptul că, pregătindu-l pe Mohammed, devenea un complice direct la torturarea arabului.

Până în acel moment, nici el, nici Jaffe nu se atinseseră de prizonieri. Dansaseră cu grijă în jurul regulilor, dar niciodată nu le încălcaseră. De data aceasta, totuşi, Jaffe îi spunea clar şi direct să ignore regulamentul.

— Hei! Puşcaşule! îl strigă Jaffe, văzându-l că stă pe loc. E cineva acasă?

— N-ar trebui să se ocupe colegii noştri de această operaţiune?

— Cine? Frick şi Frack? Sunt în pauza de cafea. Să nu-i deranjăm degeaba. În plus, vreau să adaug procedura asta în repertoriul meu şi pentru asta trebuie să văd direct cum funcţionează.

— Vrei să spui că o să-i bagi tubul ăla prin... Harper se opri, imaginea fiind groaznică până şi pentru un puşcaş marin.

Jaffe îl privi şi spuse:

— Ce ai păţit? Ţi-a mâncat pisica limba? Poţi să spui cu voce tare, fiule. O să-i bag tubul ăla chiar prin ţeava de pipi. Prin uretră, Franklin, dacă preferi termeni medicali. După ce sunt sigur că a intrat până la capăt, o să-l umplu cu piper. Dacă a avut vreodată gonoree, aia o să pară cea mai reuşită partidă de sex oral în comparaţie cu senzaţia de acum.

Jaffe se întoarse spre Mohammed şi-l întrebă:

— Ai luat vreodată gonoree de la băieţii ăia pe care i-ai futut?

Nu se aştepta la vreun răspuns, aşa că reveni la Harper şi-i spuse:

— Ce mai aştepţi?

Puşcaşul marin era hotărât:

— Cu tot respectul, domnule, nu pot să fac ceea ce-mi cereţi.

Jaffe îşi ridică sprâncenele şi răspunse:

— Ceea ce îţi *cer?* Fiule, nu ţi-am cerut nimic. Ţi-am dat un ordin direct şi vreau să fie îndeplinit. Aşa că *pregăteşte* prizonierul odată!

— Negativ, domnule.

Jaffe îşi pierduse răbdarea:

— Vrei să te pişi în iarba înaltă cu câinii mari, dar nu vrei să te atingă nici o picătură! Mă dezamăgeşti, fiule, spuse el şi îi luă foarfecele din mână. Credeam că ai mai mult sânge în vine!

Jaffe se apropie de Mohammed, băgă foarfecele în pantalonii lui, la câţiva milimetri de coapsă şi începu să taie. În acest timp, spuse:

— Marea problemă a acestui interogatoriu a fost respectul. Văd asta în ochii prietenului nostru aici de faţă. Nu ne respectă. Ne respecţi, Mohammed? Nu ai decât dispreţ pentru noi, pentru că nu suntem în stare să ne facem treaba murdară şi o lăsăm pe mâna libienilor. Ei bine, dacă nu îţi câştig rapid respectul, nu cred că mai rezist mult!

Era evident din privirea lui Mohammed că Jaffe îi atinsese o coardă sensibilă. Omul din al-Qaeda nu era speriat. Îi dispreţuia profund pe cei care-l prinseseră. Dar asta avea să se schimbe curând. Acum, fiind gol de la brâu în jos, înţelegea că americanul vorbea foarte, foarte serios.

Pentru un om care obţinuse atâtea plăceri în viaţă cu ajutorul organului dintre picioare, tortura la care urma să fie supus era îngrozitor de intimă. Nici în cele mai rele coşmaruri nu şi-ar fi imaginat ceva atât de revoltător.

Când americanul reveni cu spray-ul. Se zbătu pe scaun şi îşi forţă legăturile, fiind în stare de orice pentru ca tubul să nu-i intre în penis. Efortul său era inutil. Americanul îi apucă organul într-o strânsoare puternică şi introduse furtunul cu putere. După ce intră vârful, Mohammed simţi restul tubului alunecând înăuntru.

Jaffe se opri când simţi capătul şi îi spuse lui Mohammed:

— Ştii ce informaţie vreau să aflu de la tine!

— Du-te dracului! îi strigă arabul.

Jaffe ridică bidonul, pentru ca Mohammed să-i poată vedea degetul alunecând pe butonul de pornire a mecanismului şi-i

răspunse:

— Nu mă pot duce dracului azi, mai am treabă!

Urletele ascuţite ale agoniei fură instantanee. Erau atât de groaznice, încât cei doi ofiţeri de informaţii libieni dădură năvală în încăpere, fiind siguri că americanii fie îl tăiau, fie îi scoteau organele pe viu prizonierului.

Când Jaffe mai trimise o rafală de piper în penisul lui Mohammed, acesta îi urlă cât putu de tare să se oprească, corpul său fiind în convulsii din cauza durerii. Pe faţă îi curgeau deja lacrimile şi, oricât ar fi încercat, nu reuşea să mai respire.

Jaffe nu avea de gând să se oprească. Durerea pe care gunoiul ăsta uman avea s-o reverse peste America nu se compara nici pe departe cu ceea ce simţea el acum. Jaffe nu mai urâse niciodată atât de tare pe cineva. Ce Dumnezeu putea să suporte acţiunile făcute de al-Qaeda în numele său? Jaffe nu dorea altceva decât să-l vadă pe Mohammed murind, pentru că era sigur că, dacă cineva avea să se ducă dracului, acela era Mohammed bin Mohammed.

Se opri câteva clipe pentru ca trupul omului să se înmoaie în legăturile sale, iar pieptul său să poată respira.

Apoi, fără nici un avertisment, mai trase o rafală de piper.

Corpul lui Mohammed aproape că sări din scaun, de parcă ar fi stat pe jar.

Jaffe trebuia să-şi fi pus dopuri în urechi. Mohammed avea plămâni de leu.

Agentul american îşi ţinu în continuare degetul pe butonul tubului cu piper, fiind hotărât să scurgă şi ultima picătură în monstrul din faţa sa, când, deodată, pe lângă urletele cumplite, mai auzi un sunet – *focuri de armă.*

89

Cu ajutorul paşaportului diplomatic libian fals, lui Abdul Ali i se păru destul de uşor să treacă de gărzile aflate la etajul 24 din Casa Libia. Vorbea dialectul libian perfect, aşa că îi ceru ofiţerului de la recepţie să telefoneze imediat la biroul ambasadorului.

După convorbirea cu secretarul ambasadorului, ofiţerul de serviciu aşteptă câteva momente, după care închise telefonul satisfăcut.

Îi oferi un scaun şi îl informă că secretarul va coborî pentru a discuta cu el, dar Ali îl mustră foarte tare pentru ideea că cineva ar putea sta jos în astfel de clipe. Libienii puneau mare accent pe politeţe, iar gestul de a certa pe cineva în public era considerat foarte urât. Ofiţerul de serviciu nu era idiot. Mai întâlnise oameni de genul ăsta şi ştia că, indiferent ce scria în paşaportul său, nu era deloc diplomat. De fapt, întâlnise chiar foarte mulţi agenţi de informaţii aroganţi, pentru a şti că exact asta era tipul din faţa lui. Ofiţerul de serviciu dezvoltase de mult o teorie conform căreia, în tara sa, exista un fel de fermă unde îi creşteau pe băieţii ăştia la grămadă.

După câteva momente, uşile liftului se deschiseră şi apăru secretarul ambasadorului, însoţit de un tip solid, pe care Ali îl bănuia ca fiind din corpul de pază. Secretarul se apropie de recepţie, discută puţin cu ofiţerul de serviciu, după care studie paşaportul vizitatorului pagină cu pagină. În cele din urmă se apropie de Ali.

După ce schimbară saluturile tradiţionale libiene, secretarul întinse mâna şi se prezentă. Paşaportul rămase la el.

— Credeam că îi cunosc pe toţi agenţii *Halat amn al Jamahiriya*[97] aflaţi la post în New York, spuse el. De ce nu ne-am întâlnit până acum?

Ali îşi păstră siguranţa de sine, părând cumva distant – o atitudine pe care o considera oportună rolului adoptat.

— Pentru că postul meu nu este aici, răspunse el. Este la Washington.

Secretarul ignoră rapid explicaţia:

---

[97] Termenul simbolizează „măreaţa republică a maselor”, a poporului – denumire arabă adoptată ca titlu public numai de Libia.

— Spuneai că ai lucruri importante de discutat cu ambasadorul?

— Corect.

— Sper că îţi dai seama că din cauza celor întâmplate astăzi, ambasadorul este foarte ocupat. De ce nu îmi spui mie informaţiile şi te asigur că i le voi transmite.

Ali forţă un zâmbet. Armele pe care le ascunsese în costumul său special croit pentru aşa ceva deveneau din ce în ce mai grele pentru trupul său obosit.

— Dacă misiunea pentru care am venit se putea aborda la nivel de secretar de ambasador, aş fi îndeplinit-o în aceste condiţii cu mare plăcere, dar vizita mea se adresează exclusiv ochilor şi urechilor ambasadorului.

Secretarul nu era deloc încântat de atitudinea superioară cu care îl trata ofiţerul de informaţii.

— Şi de ce nu am fost anunţaţi de sosirea ta?

Ali era foarte bine pregătit pentru întrebările secretarului:

— La misiunile noastre diplomatice din afara ţării, mai ales în ceea ce priveşte probleme de securitate naţională, nu e deloc neobişnuit ca un curier să ajungă fără înştiinţare prealabilă. Amândoi ştim asta. Acum, te rog să nu-mi mai iroseşti timpul şi să mă conduci direct la ambasador.

— Interesant, continuă secretarul, hotărât să mai taie puţin din aroganţa acestui om. Dar este foarte neobişnuit ca un curier să apară în mijlocul unor circumstanţe atât de grave. Aş fi considerat mult mai normal să aştepţi până devii mai întâi cunoscut aici. Acesta nu este un moment indicat pentru ca misiunile arabe din Statele Unite să organizeze întrevederi clandestine.

Ali clătină din cap:

— Aşteptarea ar fi fost, într-adevăr, o cale mult mai prudentă de acţiune, dar informaţiile pe care trebuie să le transmit ambasadorului sunt foarte urgente.

— Îmi pare rău, răspunse secretarul, dar fără să am un indiciu despre ce e vorba, nu îl pot deranja pe ambasador. Suntem în alertă de maximă securitate!

Ali zâmbi, iar de data aceasta zâmbetul era real:

— Transmite-i ambasadorului că Tripoli[98] nu mai doreşte ca această poziţie să fie utilizată pe post de hotel!

— De *hotel?* Ce tot spui?

---

[98] Capitala Libiei.

Ali îl privi pe agentul de pază şi răspunse:

— Transmite-i prin staţie mesajul meu agentului de pază al ambasadorului! Spune-i că americanii şi coletul lor nu mai sunt bineveniţi aici.

Agentul de pază se uită la secretarul şocat care, deşi nu putea crede ceea ce auzea, aprobă din cap.

Vorbi într-un microfon plasat în mâneca hainei şi, după ce primi răspunsul în casca minusculă din ureche, se întoarse şi îi şopti ceva secretarului.

Privindu-l pe Ali, acesta îi spuse reticent:

— Ambasadorul te poate primi acum. Te rog să mă urmezi!

90

Ali îi măsură din priviri pe cei doi însoţitori ai săi în timp ce se aflau în lift şi se gândi să îi elimine chiar acolo, pe loc. Dar îşi opri la timp acest impuls. Atacul său avea să înceapă ceva mai târziu.

Atragerea atenţiei ambasadorului se dovedi a fi cea mai simplă parte a planului. După ce omul îi dădu afară din birou atât pe secretar, cât şi pe cei doi agenţi de pază, Ali nu mai răspunse la întrebări, fiindcă el însuşi avea nevoie de nişte răspunsuri.

După ce află tot ceea ce dorea să ştie, îl sili pe ambasador să îşi cheme secretarul înapoi în birou. Când omul micuţ şi nesuferit apăru din nou, Ali se abţinu cu greu să nu-i provoace o moarte lungă şi dureroasă. În schimb, îi rupse gâtul, mulţumindu-se cu trosnitura firavă a oaselor. Nici un sunet din lume nu era mai plăcut, considera el şi nici un sentiment mai măreţ decât a lua viaţa cuiva cu mâinile goale.

Puţin excitat datorită asasinatului tocmai înfăptuit, respiră adânc de câteva ori şi se relaxă. Era vital ca următoarele minute să se desfăşoare în linişte, fără incidente. Ajunsese prea departe pentru a rata acum. Ambasadorul îi confirmase că, la numai un etaj mai sus faţă de unde se afla acum, Mohammed bin Mohammed era interogat în captivitate. Mintea sa fu copleşită o clipă de imaginea lui Troll, care îl trădase şi trădase încă o dată şi al-Qaeda, dar nu avea timp pentru aşa ceva acum. Avea să se ocupe de acest subiect mai târziu. Acum, Ali se concentra asupra misiunii sale. Trebuia să treacă de gărzile ambasadorului şi apoi de doi agenţi de informaţii libieni şi patru agenţi americani care îl păzeau pe Mohammed.

Ştiind că va fi ucis curând, ambasadorul se repezi la uşă, strigându-şi gărzile.

Nu făcuse mai mult de doi paşi când Ali îl reduse la tăcere cu o rafală silenţioasă a armei lui. Dar răul se produsese deja. Agenţii de pază năvăliră în încăpere cu armele pregătite şi, la vederea cadavrelor ambasadorului şi a secretarului său, deschiseră imediat focul.

Din fericire, gloanţele lor zburară aiurea prin aer, iar Ali avu timpul necesar să se adăpostească după birou.

Agenţii de pază reuşiră să mai tragă două rafale înainte ca Ali

să beneficieze de o ocazie şi să se rostogolească din spatele biroului, eliminându-i pe amândoi cu lovituri extrem de precise în cap.

După ce scăpă şi de acest pericol, ieşi din spatele biroului. Nu ştia dacă focurile de armă se auziseră şi în altă parte, dar nici nu dorea să stea pe loc şi să aştepte eventuale repercusiuni. Era singura şansă pe care o avea de a-l elibera pe Mohammed bin Mohammed şi fie scăpau amândoi, fie îşi întâlneau sfârşitul încercând.

Găsi rapid obiectele de care avea nevoie şi, după ce îşi recupera paşaportul diplomatic, se îndreptă spre lifturi pentru a-şi pregăti mica surpriză.

În timp ce ambasadorul se bâlbâise implorând şi nu fie ucis, îi oferise lui Ali informaţia valoroasă conform căreia americanii îşi închiseseră uşile pe dinăuntru, iar singura cale de acces la acel etaj era prin liftul de marfă. Deşi aveau foarte multe defecte, nu erau idioţi. Făcuseră eforturi deosebite pentru a-şi asigura paza. Şi cine i-ar fi putut condamna? Ultimul lucru pe care i-ar fi dorit era ca cineva de teapa lui Abdul Ali să le strice petrecerea.

După ce ataşă de uşa de la etaj singurul dispozitiv explozibil rămas, ascuns în compartimentul special creat în centura sa, reveni în camera ambasadorului pentru a-i lua cardul special de acces, cu care comandă chemarea liftului.

Când liftul ajunse la etajul său, Ali cercetă cu atenţie acoperişul şi observă că era sudat. Zâmbi. Americanii chiar se gândiseră la toate detaliile. Dar se îndoia că aveau un plan de rezervă şi pentru ceea ce avea să se întâmple mai departe.

Trecu din nou cardul prin cititorul din lift, apăsă butonul pentru etajul superior, îşi aşeză surpriza la locul potrivit şi se îndreptă spre scări. Lucrurile începeau să devină foarte interesante.

91

Din dârele de sânge de pe pereţii şi podeaua liftului, părea că ambasadorul se târâse înăuntru după ce fusese împuşcat, reuşise să bage cardul în aparat şi să apese butonul de la etajul lor înainte de a se prăbuşi de tot.

— Nu-l atingeţi! le ordonă Jaffe celor doi agenţi de informaţii libieni, care se repeziră spre lift. Până nu-şi dădea seama ce dracului se întâmpla de fapt, voia ca totul să fie cercetat cu mare atenţie.

Planul ăsta căzu imediat în momentul în care agentul de informaţii căruia îi spuneau Hassan se aplecă aproape de faţa ambasadorului şi îl auzi respirând:

— Trăieşte! urlă el.

Jaffe dădu rapid alte câteva ordine şi, după ce îl trimise pe Harper să aducă trusa medicală şi îi îndepărtă pe cei doi agenţi libieni, intră el însuşi în lift pentru a cerceta rănile ambasadorului. Omul era într-o stare extrem de gravă, iar ceea ce Hassan luase drept respiraţie se dovedi a fi, de fapt, sângele care gâlgâia din gâtul său. Dacă nu făceau ceva rapid, cu siguranţă ambasadorul era sortit pieirii.

Jaffe îi chemă pe Rashid, Hassan şi pe ceilalţi doi puşcaşi marini în lift, îi aşeză de o parte şi de alta a ambasadorului şi îi instrui să îl întoarcă cu grijă, în timp ce el îi susţinea capul. Numără până la trei şi începură să îl întoarcă, dar exact în acel moment, Jaffe înţelese că nu fusese suficient de precaut. Ambasadorul se îneca, într-adevăr, cu propriul sânge, dar, în acelaşi timp, încerca disperat să-i avertizeze să nu-l mişte. În momentul în care Jaffe îşi dădu seama ce se întâmpla de fapt, era deja prea târziu.

Dispozitivul improvizat ataşat de ambasador explodă cu o flacără imensă, distrugând acoperişul liftului, rupând toate cablurile şi trimiţându-l, în cele din urmă, în subsolul clădirii.

92

Când auzi explozia, Ali alergă pe trepte şi detonă şi cel de-al doilea dispozitiv, distrugând uşa din balamale.

Intră pe holul de serviciu, unde observă uşile deschise ale liftului şi hăul din spatele lor, dar nimic altceva. Arăta ca o gură neagră imensă, din gâtul căreia fumul se înălţa încet..

Cu arma pregătită, porni în căutarea lui Mohammed. Intră rapid în primele trei birouri ale etajului şi, fiind pustii, trecu mai departe. În cea de-a patra cameră găsi un televizor, o bucătărie cu masă, scaune şi chiuvetă şi câteva canapele.

Următoarea uşă era inscripţionată atât în engleză, cât şi în arabă: *toaletă.* Deschise uşa şi se strecură încet înăuntru. Cercetă toate colţurile şi, după ce se convinse că erau goale, ieşi pentru a merge mai departe. Mai avea numai cinci încăperi. Următoarea era pustie, la fel şi cea de după ea. Când se apropie de ultimele trei, observă că prima uşă era încuiată. O însemnare scrisă de mână anunţa că era o cameră sterilă pentru tratament şi erau expuse câteva reguli necesare pentru a intra. Abdul Ali trânti uşa de perete şi privi în interior, unde se aflau o masă chirurgicală, un pat medicinal, un scaun pe rotile, câteva produse medicale de prim ajutor şi, chiar în centrul camerei, un aparat de ultimă generaţie pentru dializă, produs de compania Nova Medical Systems.

Următoarea încăpere fusese locul central al interogatoriului. Pereţii erau acoperiţi de tăblii de scris, de hărţi ale Orientului Mijlociu şi ale Africii, de fotografii ale agenţilor al-Qaeda în ordine ierarhică şi de diverse organigrame ale grupării. Birourile erau pline de echipamente video şi monitoare conectate la camere de filmat, poziţionate probabil în podeaua camerei. Privind imaginea de pe cel mai mare monitor, Ali se întoarse imediat şi o luă la fugă.

Năvăli în camera de vizavi, unde abia reuşi să-şi stăpânească lacrimile. Acolo, legat de un scaun mic de lemn, se afla Mohammed bin Mohammed. Lângă el, inconştient şi bătut cu violenţă, era un om pe care Ali nu-l cunoscuse niciodată, dar cu siguranţă ştia cine este. Ultima dată când auzise de el, tipul se dusese în Canada. Nu ştiuse până atunci că nepotul lui

Mohammed, Sayed Jamal, fusese de asemenea luat prizonier.

Veni imediat lângă Mohammed şi observă că era dezbrăcat de la talie în jos, iar penisul îi era roşu şi umflat incredibil de tare.

— Ce lucruri de neimaginat ţi-au făcut, frate? întrebă el, scoţându-şi cuţitul pentru a tăia legăturile.

La început, Mohammed nu putea să creadă ce vedea. Corpul îi era devastat de durere, iar mintea îi era înnegurată de oroarea torturii. Cu siguranţă şi acesta era un fel de truc. Apoi îl văzu pe Ali punându-şi arma în toc pentru a scoate cuţitul, cu care îi eliberă mâinile. *Era chiar Ali, nu?* În acel moment, nu ştia ce să creadă.

— Chiar tu eşti? întrebă el, cu vocea răguşită din cauza urletelor.

— Da, Mohammed, eu sunt. Am venit să te iau acasă, răspunse Ali.

Privind înspre nepotul său, Mohammed întrebă:

— Şi Sayed?

Ali se întinse pentru a cerceta pulsul lui Jamal. Era slab, mult prea slab.

— Îmi pare rău. Pentru el nu mai putem face nimic. Nu va supravieţui.

Mohammed îşi aplecă capul.

— Cel puţin îşi va regăsi familia în Paradis.

— Ce vrei să spui?

— Americanii au ajuns la copiii lui şi i-au ucis pe fiecare. Apoi i-au omorât nevasta. Ne-au forţat pe amândoi să privim asta la televizor, sperând că, în felul ăsta, le voi spune ce voiau să ştie.

— Şi ce le-ai spus? întrebă Ali, speriat că toate eforturile sale de până atunci şi tot ce planificaseră se dusese de râpă.

Faţa lui Mohammed era implacabilă precum un bloc de granit.

— Nu le-am spus nimic! Chiar şi când i-au ucis familia lui Sayed, unul câte unul. Nu le-am spus nimic!

Ali se uită din nou la Jamal. Pantalonii erau rupţi, iar pulpele îi erau pline de sânge.

— Ce i-au făcut?

— Au folosit un burghiu, mârâi el.

Ali nu dorea să-şi forţeze camaradul să spună mai multe:

— Te poţi ridica? îl întrebă şi îl ajută să se scoale de pe scaun. Am un loc sigur unde te pot duce.

Mohammed scutură din cap:

— Durerea e prea mare. Mi-au oprit şi dializa ca metodă de

tortură. Ai venit prea târziu. Curând, îl voi urma pe Sayed.

Ali nu accepta aşa ceva:

— Am o cameră de hotel în apropiere, unde am adus un aparat micuţ pentru dializă. Nu vei muri, frate! Nu azi. Dar trebuie să ne grăbim.

— Nu cred că voi putea merge prea departe. Sunt prea slăbit.

Ali se gândi o clipă, după care îi spuse lui Mohammed să nu se mişte. Se întoarse şi se îndreptă spre camera de dializă.

Desfăcu scaunul pe rotile şi căută prin încăpere până găsi o pereche de pantaloni medicinali, suficient de mari pentru a nu-l strânge pe Mohammed. Mai adună câteva produse medicale, pe care le puse într-o geantă şi se pregătea să plece când auzi în spatele său o voce:

— Nici nu te gândi să faci vreo mişcare!

93

Deşi Abdul Ali fusese foarte meticulos în verificarea camerelor, nu-şi amintise că în majoritatea consulatelor şi ambasadelor din lume se întâlneau foarte des pasaje secrete sau ieşiri secrete. Un astfel de pasaj îi permisese puşcaşului marin Brad Harper să îşi creeze avantajul surprizei şi să-l ameninţe acum.

Harper se înapoia deja cu trusa medicală când puterea exploziei îl dărâmase la pământ. Când cea de-a doua explozie avusese loc, deşi mai mică, ajunsese deja în camera de control pentru a urmări pe monitoare ce se întâmpla.

Acum, când Harper îşi aţinti arma M16 Viper asupra omului care îi eliminase întreaga echipă, fu deosebit de tentat să-şi facă dreptate singur. Era nevoie numai de o simplă apăsare pe trăgaci şi coşmarul se putea termina, dar Harper ştia o cale mai bună de acţiune. Şi mai ştia cât de periculos era omul din faţa sa, care îl putea păcăli cu o mulţime de trucuri.

— Am toate motivele din lume să te omor în clipa asta! Dacă încerci ceva stupid, apăs imediat pe trăgaci. M-ai înţeles?

Ali nu putea înţelege cum de nu-l văzuse pe acest om. Ochii săi căutau rapid prin încăpere, în speranţa identificării unei posibilităţi de scăpare.

Harper se mişcă puţin spre dreapta şi apăsă pe trăgaci, trimiţând o rafală rapidă pe deasupra umărului lui Ali, direct în peretele de rigips din faţă.

— *M-ai înţeles?* repetă el.

Ali dădu din cap.

— Vreau să ridici mâinile încet! Atât. Cu grijă şi atenţie! Acum încrucişează-ţi degetele la ceafă!

După ce Ali se conformă acestui ordin, Harper îi spuse să se culce pe stomac. Când fu deja complet întins, Harper se aplecă deasupra lui pentru a-i pune cătuşele. În acea clipă, Mohammed bin Mohammed se furişă în spatele tânărului puşcaş marin şi, cu ultimele puteri, îl lovi pe Harper în ceafă cu un stingător de flăcări, de mai multe ori, până ce acesta căzu inconştient la podea.

94

În timp ce se îndreptau rapid spre Casa Libia, lucrurile începeau să se clarifice pentru Harvath. În 2003, Statele Unite ajunseseră pe prima pagină a ziarelor datorită acordului încheiat cu Libia, conform căruia America retrăgea statutul de stat-bandit acordat acestei ţări şi reinstituia relaţiile diplomatice, iar Libia renunţa la armele de distrugere în masă, la susţinerea terorismului, promiţând reforme sociale democratice.

Un asemenea parteneriat fără precedent în războiul împotriva terorismului putea fi foarte bine un pretext perfect valabil pentru înţelegeri mult mai discrete. Nu era, deci, de mirare că nici măcar autorizaţia Polo Step deţinută de Harvath pentru acces la informaţii secrete nu era suficientă pentru a afla ce membru de top al al-Qaeda fusese răpit şi deţinut de americani. Undeva între Departamentul de Stat şi cel de Justiţie, cineva dansa în jurul unei linii foarte subţiri a legalităţii. Singura cale prin care Harvath vedea reuşita acestei operaţiuni era ca M&M să fi fost adus până la marginea apelor internaţionale cu o navă privată, după care preluat de un elicopter şi adus pe acoperişul Casei Libia, de unde fusese preluat de libieni.

Deşi ştia că statutul americanilor nu trebuia să depăşească limita de „observator”, era convins că nu libienii dirijau cu adevărat spectacolul. Chiar avea sentimentul că ştia foarte bine persoana care conducea întreaga operaţiune: Mike Jaffe. Ceea ce nu mai ştia la fel de bine era cum să intre în Casa Libia. Gary avea dreptate. Era teritoriu suveran şi, fără invitaţie, singura cale prin care puteau intra era prin forţă. Dar se părea, în cele din urmă, că nu avea să fie necesar.

Când ajunseră la Casa Libia, cei câţiva oameni din hol erau absolut îngroziţi. Harvath îşi prezentă legitimaţia DHS şi i se spuse de către cel ce se prezentase a fi ofiţerul de serviciu că avusese loc o explozie imensă în interiorul clădirii, după care nu mai reuşiseră să-i contacteze nici pe ambasador, nici pe secretarul acestuia, nici pe cei doi agenţi de pază.

Harvath îi explică faptul că se aflau acolo deoarece clădirea devenise ţintă a teroriştilor, iar un atac era iminent, aşa că ofiţerul de serviciu le oferi singurul agent de pază rămas, după

care îi însoţi la lifturile care urcau spre biroul ambasadorului de la etajul douăzeci şi trei.

Harvath împrumută staţia radio a agentului de pază pentru a-l întreba pe ofiţerul de serviciu cu cât timp în urmă avusese ultima convorbire cu cei de sus.

Acesta îi povesti tot ce ştia, inclusiv despre vizitatorul neanunţat cu paşaport diplomatic. Îi oferi o descriere completă, după care, la următoarea întrebare a lui Harvath, tăcu complet.

Tot personalul care se afla în Casa Libia ştia că etajul douăzeci şi patru era absolut interzis accesului, ca şi menţionarea sau discutarea existenţei acestuia. Ofiţerul de serviciu bănuise că ceea ce se întâmpla acolo avea legătură cu cei doi ofiţeri de informaţii cu feţe austere care veniseră la ambasadă chiar din Tripoli. În faţa realităţii clare că ambasada lor se afla în stare de asediu, ofiţerul de serviciu îi povesti lui Harvath absolut tot ceea ce ştia despre acea operaţiune.

Înainte ca povestea să se termine, Harvath şi ceilalţi se repeziseră deja spre liftul de marfă. La jumătatea drumului, în staţie se auzi din nou vocea ofiţerului de la recepţie. Din câte vedea el pe monitoarele de supraveghere, liftul de marfă nu mai funcţiona. Mai mult, deşi trebuia ca restul clădirii să fie pustiu, unul dintre lifturile principale urcase la etajul douăzeci şi doi, iar acum cobora spre parter.

Cu toate că nu putea spune clar de ce, Harvath avea o senzaţie foarte proastă în privinţa persoanelor din lift.

Încercă să ignore durerea din umăr şi se îndreptă spre trepte, dar Bob Herrington şi Tracy Hastings i-o luaseră deja înainte.

Harvath luă de tot staţia radio de la agentul de pază şi, alături de Rick Cates cu genunchii lui slabi şi tot echipamentul cărat în spate, se repezi pe scări cât de repede putu.

Ar fi vrut să sară treptele, cu mâna prinsă de bară şi corpul în balans, dar era o mişcare imposibilă din cauza rănilor, aşa că le cobora cât de strâns şi rapid putea, bazându-se exclusiv pe picioare. De mai multe ori, din cauza vitezei, se dezechilibră şi se izbi de perete, dar îşi reveni de fiecare dată şi porni mai departe. Curând îi pierdu din câmpul său vizual pe Bob şi Tracy, care reuşeau să alerge mult mai repede decât el şi chiar decât Cates, care strângea la rândul său din dinţi şi se mişca pe cât de repede putea.

De două ori. Bob şi Tracy se opriseră pentru a apăsa butonul liftului, în speranţa că acesta se va opri. Dar fără card, nu aveau

nici o şansă. Când îşi dădură seama că nu aveau cum să oprească liftul, se repeziră din nou pe scări pentru a ajunge cât mai repede jos.

La zece etaje distanţă de parter, Harvath îl chemă prin staţia Motorola pe Herrington:

— Bob, unde te afli?

Acesta răspunse imediat:

— Acum sunt în hol. Vom intercepta liftul.

— Negativ, spuse Harvath. Aşteptaţi-mă pe mine!

— La ce etaj eşti?

— La opt. Ajung imediat.

— Nu ajungi. Liftul e deja la patru.

— Aşteaptă-mă, Bob! repetă Harvath.

— Ascultă, imediat ce treci de colţul din hol, o să vezi o mică încăpere pentru corespondenţă, spuse Herrington. Aici ne găseşti. Poţi să ne acoperi dinspre scări când ajungi la parter.

Harvath, care cobora deja câte două trepte, ar fi vrut să-i amintească lui Bob cine conducea de fapt operaţiunea, dar vocea lui Herrington reveni prin staţie. Număra etajele parcurse de lift:

— Doi, unu, bingo!

După scena văzută în biroul ambasadorului, Harvath ştia că, dacă cel din lift era omul căutat de ei, nu avea să fie uşor de doborât. Nici Mohammed bin Mohammed, cu o istorie la fel de sângeroasă.

Harvath se aşteptă să audă focuri de armă chiar în clipa în care uşile liftului se deschiseră, dar se făcu linişte. În cele din urmă, vocea lui Herrington trosni în cască:

— Rahat! Nu se opreşte! Se duc în garaj!

— Sunt la etajul cinci, urlă Harvath, încercând să mai înghită o gură de oxigen între timp. Aşteaptă-mă la scară!

— O să-l pierdem! strigă Herrington.

— Ai văzut de ce e în stare! Mergem după el împreună.

Harvath aşteptă ca Bob să răspundă ceva, dar nu se mai auzi nimic, iar Scot înţelese că prietenul său plecase fără el. Dacă ar fi putut să alerge mai repede, ar fi făcut-o, dar şi în starea sa, Harvath zbura pe trepte mai repede decât orice om sănătos la cap. Era norocos dacă avea să rămână numai cu umerii plini de vânătăi din cauza izbiturilor de pereţi.

Se afla la al doilea etaj când focurile de puşcă de asalt năvăliră în casa scărilor. Când ajunse la parter, la un singur nivel deasupra garajului, urletul disperat al lui Tracy izbucni în casca

sa:

— Om lovit! Om lovit!

95

Harvath sări peste balustradă şi ateriza cu toată greutatea pe piciorul drept, rupându-şi glezna. Năvăli prin uşa de la garaj şi îl văzu imediat pe Bob trântit la pământ, cu dâre sângerii curgând încontinuu de sub corpul său spre scurgerea metalică aflată la câţiva metri de el.

Alergă spre locul în care se adăpostiseră, în spatele unor tomberoane. Hastings era plină de sânge până la gât şi apăsa de zor cu putere pe pieptul lui Bob. Îl văzu pe Harvath că se apropie şi îşi ridică privirea spre el, cu obrajii plini de lacrimi. Scot nu mai avea nevoie de explicaţii. Ştia. Bob plecase dintre ei, iar în acel moment, timpul se opri.

Îşi reveni datorită lui Tracy, care îl trăgea de umărul sănătos urlând:

— Scot, du-te! *Du-te!*

La capătul îndepărtat al garajului se auzi mârâitul unui motor. Harvath scoase cât de încet se putea un încărcător din buzunarul vestei lui Bob, ignoră durerea care deja îi răsuna în tot organismul şi, şchiopătând, se îndreptă în direcţia zgomotului. Avea un sentiment groaznic de vinovăţie şi o mare parte din el ar fi vrut să îngenuncheze, să-şi verse maţele de durere şi să-şi jelească prietenul care-i fusese ca un frate mai mare, dar partea raţională din el îl îndemna să-i caute pe cei responsabili pentru această crimă şi să se scalde în sângele lor. Datorită acestei dorinţe de răzbunare, găsi puterea să meargă mai departe.

Maşina pornise deja de pe loc şi mârâitul motorului se acoperi imediat de un alt zgomot inconfundabil – uşa grea de metal a garajului se deschidea.

Harvath folosi cealaltă staţie radio pentru a-i spune ofiţerului de serviciu să o blocheze, dar acesta îi răspunse că nu există o asemenea comandă. Harvath aruncă staţia şi alergă mai repede, încercând să se apropie cât mai mult de maşina pe care încă nu o vedea. Cu toate rezervele de adrenalină consumate, arma automată Troy CQB pe care o luase înapoi de la Bob deveni din nou extrem de grea. Spatele, braţele şi umărul îl implorau să o lase jos, dar el se încăpăţâna s-o strângă în mâini. Fără alte resurse, îi mai rămăsese doar furia pentru a-l împinge înainte,

dar tot nu se putea mişca foarte repede. Trecu, în cele din urmă. De rampa garajului care dădea în stradă, doar pentru a mai vedea portbagajul unui Mini Cooper verde ajungând la nivelul străzii şi virând puternic la stânga, dispărând din vedere cu scrâşnet de cauciucuri.

Cu o voinţă imensă, Harvath se împletici până în capătul rampei şi apoi în stradă, forţându-şi picioarele să rămână drepte. Nu-i putea lăsa pe terorişti să scape.

Fără suflu, cu pieptul cântărind o tonă, ajunse în capul străzii şi se întoarse spre stânga, unde observă Mini Cooper-ul la jumătatea drumului. Îşi ridică arma la umărul rănit, ţinti maşina şi, încercând să îşi controleze respiraţia, apăsă pe trăgaci.

Rafalele de gloanţe zburară pe Strada 48 şi Harvath văzu maşina derapând, cu luminile frânei aprinse şi ştiu că îi lovise. Cauciucurile scrâşniră cu putere în timp ce maşina lovea şi zgâria vehiculele parcate pe margine. Ţinti din nou Cooper-ul, încercând cu disperare să controleze lipsa de aer din plămânii goi, după care apăsă iar pe trăgaci. Se auzi zgomotul specific al armei, care-l anunţa că nu mai are muniţie şi, fără a sta pe gânduri, scoase încărcătorul gol, îl pocni pe cel nou pentru a fi sigur că gloanţele sunt aliniate şi încărcă.

Îşi armă rapid noul încărcător, pentru că maşina se apropiase deja de trotuar şi nu mai avea decât o şansă. Începu să tragă rafale scurte, ţintind permanent Mini Cooper-ul, al cărui şofer mergea în zig-zag pentru a evita proiectilele.

Când începu să tragă din nou, maşina ajunsese pe Bulevardul 1, unde întoarse scurt la stânga şi dispăru din vedere.

Ura şi furia disperată îl copleşiră din nou. Pe baza celor văzute, aceşti oameni erau nişte profesionişti adevăraţi, care se implicau la fel de tare în evadarea lui Mohammed bin Mohammed pe cât se implicaseră şi în salvarea sa.

Era o pastilă foarte amară de înghiţit, dar Harvath trebuia să accepte ideea că teroriştii scăpaseră.

96

Harvath înţepeni aşezat lângă o maşină parcată, incapabil să se mişte de lângă Casa Libia, unde îl găsi ofiţerul de serviciu, nicidecum Cates sau Hastings.

Fără să spună un cuvânt, omul se aplecă şi îl ajută să se ridice. Apoi îi oferi umărul său, pentru că Scot nu îşi mai putea folosi glezna ruptă. Încercă să-l conducă spre treptele din faţă ale clădirii, dar Harvath clătină din cap şi se îndreptă spre garaj. La capătul de jos al rampei, îi mulţumi omului pentru ajutor şi îi spuse să se întoarcă la postul său. Ceea ce avea de făcut acum nu trebuia să se petreacă cu martori străini.

Îi luă câteva minute să se împleticească până la locul în care îi lăsase pe Herrington şi Hastings, iar când ajunse acolo, îl zări pe Rick Cates acoperindu-l pe Bob cu o prelată. Cates îl privi întrebător, iar Harvath dădu din cap. Ştia întrebarea din mintea lui, dar, din păcate, răspunsul său era negativ. Nu le venise de hac celor care îl uciseseră pe Bob.

Scot, Tracy şi Rick rămaseră acolo, cu ochii holbaţi asupra prelatei, fără să rostească un cuvânt. Nu pierduseră numai un bun camarad, ci şi un soldat excepţional şi un prieten nemaipomenit.

După o bucată bună de timp, Harvath rupse tăcerea:

— Hai înapoi sus! Am nevoie de nişte răspunsuri!

Ofiţerul de serviciu le oferi un card de acces cu care urcară numai până la etajul douăzeci şi trei. De acolo merseră pe trepte încă un etaj şi aflară motivul pentru care liftul de marfă nu mai funcţiona. Uşile sale arse erau deschise la maximum, iar scena vorbea de la sine. O mână secţionată şi o gheată Quantico cu o parte de picior încă ataşată de ea sugerau că cel puţin o persoană – posibil mai multe – se aflaseră lângă lift în momentul în care acesta explodase. Ceea ce mai rămăsese din cabina liftului se afla, probabil, la subsol, iar Harvath nu invidia deloc echipa de descarcerare responsabilă pentru curăţarea după uniformă – care încasase nişte lovituri puternice în cap, dar care încă mai respira. Fără alternativă în acel moment, îl ajutară să stea cât mai confortabil, după care porniră mai departe.

La capătul holului descoperiră încă un supravieţuitor – Sayed

Jamal. Era legat cu bandă adezivă de un scaun, iar corpul lui bătut cu brutalitate era de nerecunoscut. Deoarece ştia că aceasta fusese operaţiunea lui Jaffe, Harvath cunoştea cu precizie cine era prizonierul. Îi căută pulsul. Simţi o bătaie slabă şi, chiar dacă ar fi beneficiat de îngrijiri medicale imediate, probabil că nu avea să reziste.

Îl lăsară singur şi se îndreptară spre ultima cameră – centrul procesului de interogare. După cercetarea siguranţei echipamentului, analizară dispozitivele electronice sofisticate şi tablele din perete, organigramele şi fotografiile care atârnau peste tot. Cates observă o poză care părea a fi a prizonierului din camera alăturată:

— Aşa arăta tipul din cealaltă cameră?

Harvath se uită la fotografie şi aprobă din cap.

— Dar ştiu că l-au lucrat la greu! Cine naiba e tipul?

— Numele lui e Sayed Jamal. E un fabricant de bombe din al-Qaeda, care…

Deodată, Cates se întoarse şi, văzând că Hastings dispăruse deja din cameră, exclamă:

— Oh, la naiba!

— Ce dracului se întâmplă? interveni Harvath, odată ce Cates o zbughi pe uşă.

— Sayed Jamal e cel care a plasat bomba din Irak care a mutilat-o pe Tracy!

Harvath se pregătea să repete după Cates: *Oh, la naiba!* Dar zgomotul puternic al unei rafale scurte răsună în camera interogatoriului, ceea ce îi opri elanul. Nu era nevoie să mai vadă pentru a şti că Tracy îl ucisese pe Jamal.

97

Biserica Grace Heights
Brooklyn
10 iulie

Eforturile de căutare şi salvare ale echipelor de intervenţie din New York se transformaseră în eforturi de căutare şi recuperare. Din cauza numărului foarte mare de morţi, bisericile organizau slujbe funerare comune. Dar, în cazul unui enoriaş anume, biserica Grace făcu o excepţie.

La cererea expresă a familiei plutonierului major Robert Herrington, traficul din jurul bisericii fusese blocat temporar de echipa condusă de McGahan şi alţi câţiva poliţişti din Unităţile de Urgenţă ale New Yorkului. Chiar şi presa păstră distanţa şi discreţia cuvenite.

La apropierea cortegiului funerar de biserică, un soldat începu să cânte la cimpoi. Alături de camarazii lui Bob, sosiţi din Afganistan în permisie pentru a participa la acest eveniment trist, familia privi cum sicriul învelit în drapelul american este scos din maşină şi purtat pe umeri de câţiva soldaţi în uniformă militară completă.

În public se afla un număr impresionant de oameni din armată, mulţi din cadrul echipelor de elită împrăştiate în toată lumea, oameni cu care Bob avusese plăcerea fie să lupte alături, fie să facă instrucţie. Şi la fel de mulţi dintre ei îi datorau viaţa omului deosebit de curajos care îşi pierduse atât de tragic propria viaţă cu mai puţin de o săptămână în urmă.

Harvath îi cunoscuse pe câţiva dintre ei cu ceva timp în urmă. Pe alţii nu-i ştia deloc. Dar se crease o legătură specială între toţi cei prezenţi, cu o seară înainte, la priveghiul lui Bob, unde, în ciuda circumstanţelor tragice şi cu puţin ajutor din partea unor pahare de cocteil, toţi povestiseră câte ceva amuzant despre Herrington. De aceea, multe dintre lacrimile scurse nu se datoraseră tristeţii, ci fuseseră mai degrabă lacrimi amare de bucurie în amintirea omului minunat şi motivant care fusese Bob Herrington.

Pentru Harvath, era o experienţă profund spirituală, de care avusese foarte mare nevoie. Întreaga sa operaţiune în New York fusese un dezastru total. Mohammed bin Mohammed scăpase, la fel şi teroristul care condusese echipa de ceceni şi căruia Harvath îi atribuia şi evadarea lui Mohammed din Casa Libia, unde îl ucisese pe Bob Herrington.

Soldaţii SEAL aveau o zicală, conform căreia cea mai uşoară zi este cea care a trecut, dar nimic din zilele anterioare nu fusese uşor pentru Harvath. În săptămâna care trecuse, alesese să fie singur, lingându-şi rănile într-o cameră de hotel, după ce fusese tratat şi bandajat corespunzător la spitalul veteranilor. Analizase operaţiunea de mii de ori în minte, încercând să-şi dea seama ce ar fi putut să facă altfel. Indiferent cât se străduise, nu găsise nimic ce ar fi putut face sau spune pentru a-i fi salvat viaţa lui Bob. Această concluzie nu-i ajuta însă deloc să îşi învingă sentimentul cumplit de vinovăţie.

Aşa că-şi lăsă vinovăţia să fiarbă, devenind, inevitabil, furie, pe care o îndreptă în totalitate împotriva birocraţiei din Washington. Ca majoritatea oamenilor, avea nevoie de răspunsuri, dar nici chiar Gary Lawlor nu i le putea oferi pe toate. Acesta îl îndemnă să aibă răbdare, dar Scot epuizase şi această rezervă. În schimb, îşi sună prietenul de la Walhalla, pentru a negocia termenii noii sale slujbe.

În interiorul bisericii, pe umerii lui apăsau încă toată vina, furia şi oboseala acumulate în acele zile şi cauzate de îmbâcseala sistemului, în vreme ce asista la slujbă alături de Tracy Hastings, Rick Cates şi Paul Morgan, care le spusese doctorilor de la spitalul veteranilor să se ducă toţi dracului, pentru că nu voiseră să îi permită să participe la eveniment. În cele din urmă, Sam Hardy intervenise pentru a-l aduce aici.

Lui Scot îi făcea bine să se afle la slujbă alături de ei şi încerca din greu să îşi elimine gândurile negre, pentru a-şi lua adio cum se cuvenea de la prietenul său.

Preotul se prezentă şi îl prezentă şi pe capelanul militar, sosit tocmai de la Fort Bragg pentru a participa la slujbă, după care îi informă pe cei de faţă că ceremonia va fi scurtă şi simplă, nu pentru a-şi lua rămas bun de la Bob, ci pentru a-l întâmpina cu bun venit, pentru că el ajunsese acum în cer. Cu zâmbetul pe buze, preotul îşi ceru scuze că nu avea o cantitate suficientă de „apă” sfinţită sau vin, necesare pentru a transforma slujba într-o comemorare la fel de plăcută ca priveghiul irlandez din seara

precedentă. Mulţimea, dintre care destui mahmuri după acea seară, chicoti cu subînţeles.

Slujba de pomenire s-a derulat, după care au urmat câteva discursuri din partea colegilor de divizie ai lui Bob. Ultima frază rostită răsunase de foarte multe ori în urechile lui Harvath, dar parcă niciodată nu îl izbi atât de tare ca acum: *Nu există dragoste mai mare ca aceasta, când un om îşi oferă viaţa pentru prietenii săi.*

Harvath se întoarse spre Tracy, Rick şi Paul şi observă că fiecare dintre ei cedase în cele din urmă în lupta împotriva lacrimilor.

Când preotul încheie ceremonia, un alt coleg de-al lui Bob, un tip pe nume Jack Kohimeyer, a fost rugat să împărtăşească o fărâmă din gândurile sale. Kohimeyer era un orator foarte bun şi discursul său se dovedi elocvent şi presărat cu suficient umor pentru a mai uşura puţin din durerea tuturor.

— L-am cunoscut pe Bob de puţină vreme. Ne-am întâlnit acum trei ani într-o vale între munţii din Afganistan. Mă aflam la aproximativ două mii patru sute de metri şi încercam să închid un rucsac de patruzeci de kilograme pentru a mă pregăti de căţărat pe munte, iar Bob stătea pur şi simplu în cortul său şi râdea de mine, în faţa tuturor. „Nu, n-ai nevoie de asta”, îmi spunea el. „Nici de asta, nici de asta. Nu, nici de aia n-ai nevoie.”

Harvath avusese o experienţă similară cu Bob chiar zilele trecute, aşa că nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Dar Bob nu avea nici o problemă să se poarte aşa, continuă Kohimeyer. Râdea fără reţineri de noi când eram caraghioşi. Însă trucul său era că, de fapt, nu râdea de noi, ci cu noi. Nu râdea pentru a ne pune într-o lumină proastă, ci pentru a ne câştiga simpatia şi prietenia. Şi se pricepea foarte bine să facă asta. Iar faptul că mulţi dintre noi am venit de departe pentru a fi cu el astăzi demonstrează succesul pe care l-a avut în a ne câştiga această prietenie. Bob iubea oamenii, iar noi, la rândul nostru, l-am iubit foarte tare. L-am susţinut, iar el ne-a susţinut la rându-i. Mai ales când eram cu moralul la pământ. Bob mi-a amintit de nenumărate ori că viaţa nu e dreaptă, aşa că e bine să treci rapid peste depresii şi să faci tot ce poţi mai bine. Cu câteva săptămâni înainte să plece acasă, echipa din care făceam şi eu parte a suferit câteva pierderi semnificative. Sarcina de a strânge lucrurile celor pierduţi mi-a revenit mie. A fost una dintre cele mai grele sarcini. Bob a stat însă mereu cu mine şi a vorbit

încontinuu, ore întregi. Ştia bine ce face. Îmi distrăgea atenţia de la ceea ce aveam de fapt făcut. Era foarte priceput în relaţiile interumane şi ştia asta. Deci Bob mi-a ţinut atenţia ocupată până am terminat, după care şi-a pus braţul pe umărul meu şi mi-a amintit din nou: *Viaţa nu e dreaptă. Continuă să faci ce ştii mai bine şi asigură-te că dai tot ce poţi!*

În timp ce Harvath asculta discursul, simţea parcă vocea lui Bob vorbindu-i lui însuşi. Auzind aceste cuvinte, îşi dădu seama că nu avea să îşi schimbe niciodată slujba. Nu putea. Chiar dacă de multe ori era foarte greu de suportat, ştia exact de ce îşi alesese acea meserie. Nu pentru politicieni – care îi displăceau din ce în ce mai tare – ci pentru poporul său, pentru oameni buni şi curajoşi ca Bob. Care meritau toate eforturile pentru a-şi păstra felul special de a trăi şi de a înţelege viaţa.

Harvath avea să facă mai departe ce făcea şi acum şi avea să-şi facă meseria cât putea de bine, pentru el şi, mai ales, în memoria lui Bob Herrington.

După încheierea slujbei, preotul i-a invitat să urmeze procesiunea pe treptele bisericii.

Traficul era încă blocat pe stradă, poliţiştii din echipa de intervenţie aflându-se tot la posturile lor. Pe trotuar se aflau scaune pentru membrii familiei şi pentru cei care aveau nevoie să se aşeze. Aerul era fierbinte şi umed, dar se bucurau de o briză răcoroasă dinspre râu. Şi, cu toate că era respirabil, atmosfera era destul de apăsătoare. Duhoarea morţii şi a pârjolului domnea încă în tot oraşul. Era un miros care i se întipărise lui Harvath în minte pentru totdeauna. Ca în cazul tuturor new-yorkezilor, duhoarea aceea devenise parte din el.

În onoarea lui Bob Herrington se trase în aer o salvă de douăzeci şi unu de gloanţe, de către o grupă de şapte soldaţi din forţele speciale, după care, pe acordurile imnului militar intonat în aceste ocazii, un alt soldat împături steagul de pe sicriu şi îl înmână părinţilor lui.

Apoi sicriul fu urcat din nou în carul funerar şi uşile se închiseră în urma sa. Toată asistenţa era redusă la tăcere. Trecu un minut, poate două, ciripitul, păsărilor din Brooklyn fiind singurul acompaniament al gândurilor intime şi al amintirilor legate de Bob Herrington.

Undeva departe se auzea un zgomot moale, iar Harvath se gândi la echipele de salvare şi recuperare care activau de zor în Manhattan, dar zgomotul devenea din ce în ce mai puternic. Scot

îşi ridică privirea şi observă un elicopter UH-60 Black Hawk care se apropie şi rămase suspendat în aer deasupra cortegiului. Aeronava lăsă în jos o frânghie grea şi neagră şi atunci Harvath înţelese ce se întâmpla. Probabil că unul dintre colegii lui Bob aranjase o ultimă retragere simbolică în onoarea lui.

Apoi elicopterul semnaliză luminos şi zbură deasupra râului, sub privirile participanţilor la ceremonie. După ce dispăru din vedere, Harvath şi ceilalţi îşi coborâră privirile, la timp pentru a vedea cortegiul funerar ai lui Robert Herrington îndepărtându-se.

98

— Deci, mergem sau nu la recepţie? întrebă Harvath când mulţimea din faţa bisericii începu să se răsfire încet.

— Ne gândeam să organizăm propria ceremonie în amintirea lui Bob, răspunse Cates.

— Cum? Adică doar voi trei?

— Nu. Doar noi patru, spuse Morgan. Până la urmă, suntem o echipă, nu?

Harvath zâmbi. În acest timp, Tracy scosese deja din geantă o sticlă de coniac Louis XIII, spunând:

— Bob ne-a spus la un moment dat că îţi e dator cu o sticlă. Am pus toţi bani şi am cumpărat-o în onoarea lui.

Zâmbetul lui Harvath se lărgi mai mult.

După ce transmiseseră condoleanţe familiei la priveghiul din seara precedentă şi rămăseseră până la primele ore ale dimineţii la un pahar de vorbă, nimeni nu-i putea blama dacă nu participau la recepţie. De fapt, foarte puţini oameni aveau să le remarce absenţa. Şi apoi, să stea la poveşti în faţa unei sticle de coniac de 1300 de dolari era genul de rămas-bun pe care Bob l-ar fi apreciat foarte mult.

Hotărâră împreună să meargă cu feribotul Fulton Landing până în Manhattan şi să găsească un loc liniştit în parcul Battery, de unde puteau privi râul Hudson şi încerca să uite, măcar pentru o vreme, tot ce se întâmplase în ultima săptămână.

La o stradă depărtare de biserică, o limuzină neagră se opri lângă ei. Când geamul fumuriu se lăsă în jos, lui Harvath i se păru că recunoaşte vocea care-l striga. Se întoarse în direcţia maşinii pentru a-l vedea pe Robert Hilliman, Secretarul pentru apărare al SUA, făcându-i semn cu mâna.

— Emoţionantă ceremonie, spuse el, chemându-l lângă maşină. Am nevoie de câteva minute din timpul tău. Te superi?

Harvath le spuse celorlalţi să îl aştepte la staţia feribotului, după care intră în limuzină.

— Ce mai faci, Scot? spuse Hilliman după ce portiera se închise în urma lui.

— Bine, domnule, răspunse el, nu foarte încântat de faptul că se afla într-o limuzină în mijlocul districtului Brooklyn, alături de

secretarul pentru apărare.

— Eşti apt pentru activitate? Ce-ţi face umărul? Şi glezna?

— Umărul nu e încă vindecat complet, dar glezna e în regulă.

— Foarte bine, mă bucur să aud asta.

— Domnule, de ce aţi venit aici? întrebă Harvath.

Hilliman zâmbi:

— L-am cunoscut şi eu pe Robert Herrington. Nu foarte bine, dar l-am cunoscut. Era un om foarte bun. A făcut parte din echipa mea de pază şi protecţie când am vizitat prima dată Afganistanul. Chiar am avut o întâmplare atunci. Nu a ajuns niciodată în public, dar e suficient să spun că fără eforturile deosebite ale lui Bob, era posibil ca azi să nu mai fiu aici. Le-am prezentat şi eu părinţilor lui condoleanţe în această dimineaţă, iar la slujba din biserică am asistat de undeva din spate.

— Şi elicopterul? Dumneavoastră l-aţi adus?

— Colegii săi îl solicitaseră şi nu primeau răspuns. După tot ce s-a întâmplat în Manhattan, există unii oameni care consideră că un elicopter trimis la o slujbă de înmormântare e o risipă de resurse. Eu n-am fost de acord. Bob Herrington era un tip nemaipomenit şi unul dintre cei mai bravi soldaţi pe care i-a avut această ţară.

Hilliman scoase un dosar din servietă şi i-l oferi lui Harvath.

— Am citit declaraţiile tale despre operaţiune, consemnate la spitalul veteranilor. Am considerat că meriţi nişte informaţii în plus, pentru a-ţi răspunde la câteva întrebări.

În timp ce Harvath studia dosarul, secretarul de stat îşi continuă monologul:

— Scot, te afli în hora asta de suficient de multă vreme pentru a înţelege că anumite operaţiuni trebuie să rămână secrete. Câteodată, e o problemă vitală de securitate, în care mâna dreaptă nu trebuie să ştie ce face stânga. Alteori, începem un proiect cu cele mai bune intenţii şi claritate a scopului, dar zidurile pe care le construim pentru a ne proteja operaţiunile ne împiedică să distribuim informaţii strategice de importanţă deosebită. E clar acum pentru toată lumea că aşa s-a întâmplat săptămâna trecută şi am pierdut foarte mulţi oameni valoroşi din cauza asta. Deşi am resurse incredibile la dispoziţie, nu pot schimba trecutul. În schimb, pot influenţa semnificativ viitorul.

Harvath deja nu-l mai asculta. Când îşi ridică privirea din dosar, faţa îi era crispată de furie:

— Nu pot să cred ce citesc aici! Chiar aveaţi de gând să-i daţi

drumul? După tot ce se ştie despre Mohammed bin Mohammed? După incredibilele resurse de bani şi personal care s-au cheltuit pentru a-i lua urma? Dar oamenii care au murit încercând să-l prindă, cu ei cum rămâne? Şi cu planul lui de atac nuclear împotriva Americii, cu asta cum rămâne?

— Nu ştii toată povestea.

— Ştii ceva, domnule secretar? Nu văd care ar fi diferenţa în acest moment!

— Ascultă-mă şi te voi lămuri.

Harvath aruncă dosarul pe scaunul alăturat şi se rugă la Dumnezeu ca omul din faţa lui să aibă un răspuns viabil. Dacă nu, avea de gând să-i rupă capul chiar acolo, pe bancheta din spate a limuzinei.

Hilliman respiră adânc şi începu:

— Nimeni nu poate rezista la tortură prea mult timp, nici chiar Mohammed bin Mohammed. Problema e să ştii întotdeauna momentul în care ai reuşit să-l învingi, să-i distrugi rezistenţa. Şi pentru asta, trebuie să ai o sursă de verificare a informaţiilor oferite de subiect, ceea ce poate dura o vreme. Iar noi nu aveam prea mult timp la dispoziţie în cazul lui Mohammed. În plus, tratamentul său cu dializă ne îngreuna şi mai mult interogatoriul. De aceea, am hotărât ca, în cazul în care nu progresăm deloc într-o anumită perioadă de timp, să îl transportăm într-o altă naţiune-prietenă, care colaborează cu noi în proceduri de interogare, o naţiune pe care ştiam că aliaţii lui Mohammed sunt capabili să o atace pentru a-i facilita acestuia evadarea.

— Tot nu înţeleg motivul pentru o asemenea acţiune.

— Pentru a-i lua urma ulterior.

— Dar a durat ani de zile ca să-l găsiţi prima oară! De ce credeţi că de data asta nu-l veţi pierde definitiv? întrebă Harvath.

— Tocmai asta e ideea. Suntem nouăzeci la sută siguri că nu-l vom pierde, iar în meseria noastră, acesta e un procentaj pentru care îţi pui şi casa la bătaie.

— Şi cum îi veţi lua urma?

— Printr-un izotop radioactiv care i-a fost administrat în timpul tratamentului de dializă. Acest izotop poate emite un semnal foarte special, care este recepţionat prin satelit.

— Cred că glumeşti!

Secretarul îşi ridică mâinile şi zise:

— Jur că aşa e! Este o tehnologie nouă, dar funcţionează. Am văzut informaţiile despre acest sistem nou, dar am derulat şi noi

înşine câteva teste. Concluzia e că sistemul funcţionează perfect.

— Nouăzeci la sută din cazuri, adăugă Harvath.

— Corect.

— Deci, în momentul de faţă, ştiţi unde se află Mohammed?

Hilliman îl privi în ochi:

— Da, ştim.

— Şi atunci ce mai aşteptaţi? De ce nu-l înhăţaţi odată?

— Pentru că trebuie să aflăm de la cine va procura al-Qaeda materialul nuclear.

— Şi când aflaţi şi treaba asta? Ce se întâmplă atunci?

Hilliman scoase alte două hârtii din servietă, i le oferi lui Harvath şi răspunse:

— Despre asta voiam de fapt să stăm de vorbă.

99

Gibraltar
Trei zile mai târziu

Dintre toate locurile în care călătorise Harvath, nu avusese nici un motiv sau dorinţă să ajungă în Gibraltar. În timp ce avionul se învârtea pentru a-şi pregăti aterizarea, Scot îşi dădu seama că ratase un loc minunat.

Piatra gălbuie imensă, cunoscută ca Stânca Gibraltarului, străpungea spectaculos luciul albastru al Mării Mediterane, formând unul dintre cei doi piloni antici ai lui Hercule, care marcaseră cândva capătul Pământului.

Era captivat de priveliştea din faţa sa, pe cuprinsul căreia distinse văile acoperite de iarbă unde se adăpostea singura specie de maimuţe sălbatice din Europa – macacul barbar fără coadă. Aproape că putea simţi aroma arborilor de aloe, a caperilor, a cactuşilor, sau a asparagusului, care creşteau în sălbăticie pe platoul stâncii de patru sute douăzeci de metri înălţime. Şi, cu toate că nu o cunoştea foarte bine, era sigur că acesta era genul de loc în care Tracy Hastings s-ar fi simţit extraordinar.

După ce secretarul apărării îl lăsase pe Harvath la staţia de feribot, se alăturase grupului său de prieteni pentru călătoria tristă pe râul East, spre Manhattan. Încercând să ignore echipele de salvare care patrulau de zor de-a lungul apei, căutaseră din priviri un loc retras în pajiştea parcului şi deschiseseră sticla de Louis XIII imediat ce feribotul ancorase pe celălalt mal. Cates, care întotdeauna era pregătit pentru orice situaţie, scosese câteva pahare de plastic şi, înainte de a ajunge în Manhattan, jumătate de sticlă fusese deja golită.

Consumaseră şi restul conţinutul în drum spre Bulevardul 1, unde îl lăsaseră pe Paul Morgan înapoi în custodia medicilor de la spitalul veteranilor. De acolo, Harvath. Hastings şi Cates se îndreptaseră spre bodega favorită a lui Bob, aceeaşi cârciumă spre care mersese el împreună cu Scot în momentul prăbuşirii podurilor. Acolo, deja lubrifiaţi cum se cuvine şi plini de durerea

compătimitoare, închinaseră în cinstea lui o dată şi încă o dată şi încă o dată.

Când se trezise în dimineaţa următoare, Harvath avusese nevoie de câteva clipe bune pentru a-şi aminti ce se întâmplase. Nu-i stătea deloc în fire să bea atât de mult încât să i se taie filmul amintirilor. Fiind conştient că, imediat ce va deschide ochii, mahmureala îngrozitoare îi va copleşi tot corpul, rămăsese culcat şi încercase să îşi dea seama unde se afla. Primul lucru pe care-l remarcase fuseseră cearşafurile de mătase, pe care le putea simţi cu *tot* corpul, ceea ce îi confirmase că era complet dezbrăcat. Iar următoarea observaţie fusese mirosul de parfum, care o îndulcise considerabil pe prima.

Întinsese mâna şi pipăise mai întâi pulpa unui picior, apoi o coapsă fermă, totuşi feminină. După ce mâna sa alunecase mai mult peste corpul partenerei sale de pat, simţise pielea întinsă a taliei şi o linie perfectă a umerilor. Deschisese încet ochii şi o văzuse pe Tracy Hastings dormind lângă el şi imediat decisese că avea cel mai frumos corp pe care îl văzuse vreodată.

Şi chiar dacă ea îşi ironiza mereu aspectul feţei, Harvath considera că şi aceasta era foarte frumoasă. O privise în ochi, pentru că şi ea era trează şi amândoi zâmbiseră.

După rememorarea serii precedente şi după ce îl asigurase că, deşi era un dansator foarte bun, conversaţia nu fusese foarte strălucită, râseseră şi făcuseră dragoste din nou. Următoarele patruzeci şi opt de ore le petrecuseră împreună şi nu se mai despărţiseră până în momentul în care Harvath trebuise să plece spre punctul de întâlnire din Europa, ca parte a unei noi operaţiuni.

Din punctul său de vedere, singurul regret era că, după tratamentul de la spitalul veteranilor, pierduse o săptămână întreagă odihnindu-se singur în camera de hotel. Tracy îi oferise camera de oaspeţi din casa părinţilor ei, care rămăseseră undeva peste ocean până ce lucrurile se linişteau în Manhattan, dar Harvath o refuzase politicos. Undeva în interiorul său, ştia că relaţia lor era inevitabilă. Iar acum că se întâmplase, amândoi se simţeau foarte bine. Dacă această relaţie avea şi viitor, nu ştiau. Harvath se învăţase deja să nu spere prea mult, dar, în acelaşi timp, îşi dorea să petreacă tot mai mult timp cu ea şi să o cunoască mai bine.

Când avionul ateriză, Harvath observă că traficul era blocat pe ambele sensuri, deoarece principala arteră de circulaţie din

Gibraltar trecea chiar prin aeroport. Ca promontoriu stâncos în capătul sudic al Spaniei, Gibraltarul avea o arie de numai patru kilometri pătraţi, dar lipsa întinderii teritoriale a micuţei insule britanice era din plin compensată de disputele internaţionale asupra suveranităţii ei.

Una dintre aceste dispute era motivul prezenţei lui Scot acolo. O echipă comună din cadrul DIA/CIA îl urmărise pe Mohammed bin Mohammed de când acesta se întorsese în Africa. Fuseseră în spatele său tot timpul până în Tanger şi apoi pe un feribot, pentru mica excursie pe care arabul o făcea în strâmtorile Gibraltarului. Acum îl localizaseră într-o vilă somptuoasă, totuşi discretă, aflată lângă port, nu departe de hotelul la care urma să se cazeze Harvath. După ce Mohammed obţinea, în cadrul unei întâlniri, materialul nuclear de care avea nevoie, echipa primise ordin să se retragă imediat. Din acel moment, teroristul din al-Qaeda îi aparţinea lui Scot Harvath şi numai lui. Fără alte rahaturi de data asta, fără birocraţie inutilă şi nimeni căruia să-i dea socoteală.

Timp de două zile, Mohammed jucă rolul turistului relaxat aflat în vacanţă, cutreierând plajele în timpul zilei şi restaurantele şi cluburile în timpul nopţii, în căutare de băieţei. Lui Harvath îi era greaţă. De-abia aştepta să bage un glonţ în sacul ăla de gunoi. Iar singurul lucru care îi provocă şi mai multă silă îl descoperi odată cu cercetarea casei lui Mohammed, împreună cu echipa CIA/DIA, în timp ce locatarul se plimba pe plajă, iar personalul era plecat în oraş. Se părea că agentul al-Qaeda avea o adevărată pasiune pentru cinematografie, pentru că se filmase în timp ce săvârşise actele sexuale, ceea ce îl făcea pe Harvath să vomite.

Abia după a treia seară în Gibraltar, lucrurile deveniră interesante.

Pornind în obişnuita lui călătorie prin cluburile de noapte, Mohammed se opri la unul dintre cele mai luxoase restaurante din oraş, unde comandă o cantitate considerabilă de mâncare şi o sticlă foarte scumpă de vin Bordeaux. De acolo plecă spre port, unde se urcă într-o şalupă Riva şi se îndreptă în viteză spre larg.

Cu o întreagă armată de avioane, ambarcaţiuni şi elicoptere la dispoziţie, şeful echipei CIA/DIA îşi mobiliză imediat arsenalul pentru a-l urmări pe Mohammed în largul Mării Mediterane. Când i se oferi posibilitatea de a pleca el însuşi pe mare, Harvath refuză. Avea senzaţia clară conform căreia, dacă Mohammed

voia să dispară, nu ar fi lăsat niciodată în urmă noua sa bibliotecă video de la vilă.

Aşa că, în timp ce forţele comune americane plecară în urmărirea agentului al-Qaeda pe apele întunecate ale mării, Harvath se întoarse în camera de hotel şi, pentru a suta oară de când ajunsese aici, îşi curăţă şi îşi unse armele.

Cu ajutorul staţiei radio din cameră, reuşea să urmărească progresele echipei speciale care îl urmărise pe Mohammed până la bordul unui iaht inofensiv înregistrat în Republica Bahamas în momentul în care materialul nuclear fu târguit, radarele speciale ale echipei americane începură să bâzâie strident. Folosind detectoarele pe bază de microunde, reuşiră să elimine toate celelalte zgomote de fond şi să înregistreze aproape întreaga tranzacţie.

Fiind siguri că găsiseră ceea ce doreau, membrii echipei îl informară că Mohammed se îndrepta spre ţărm şi că îi aparţinea în totalitate. Harvath plecă de la hotel, îşi aruncă armele în maşina închiriată şi conduse spre port. Ceva îi spunea că Mohammed va dori să petreacă o ultimă noapte de plăcere înainte de a pleca din Gibraltar.

Ceea ce nu ştia Harvath era că un alt personaj se baza exact pe aceeaşi intuiţie.

100

Lui Troll nu-i plăcea deloc să plece din siguranţa şi confortul casei din Eileanaigas, dar o făcuse numai pentru că evadarea lui Mohammed bin Mohammed din mâinile americanilor îi impusese această mişcare.

Nici într-un milion de ani nu l-ar fi crezut în stare pe Abdul Ali să-l scape pe Mohammed, dar, analizând acum întreaga operaţiune, îşi dădea seama că greşeala plecase chiar de la el. Odată ce Sacha îl ajutase pe Ali să găsească locul unde era interogat arabul, liderul echipei de ceceni trebuia să-i omoare pe amândoi, ceea ce nu se întâmplase. Troll îl subestimase pe Ali, dar acum nu mai avea nici o relevanţă. Ceea ce era important acum era ca Mohammed să fie eliminat pentru totdeauna. Amintirea actelor sexuale de neimaginat la care butoiul de grăsime cu barbă îl supusese pe Troll cu ani în urmă, în staţiunea Soci de pe malul Mării Negre, îi oferea piticului un motiv foarte personal de a-l ucide cât mai repede.

Troll îl căutase ani de zile şi, odată ce îl localizase, sperase din tot sufletul că americanii îi vor împlini visul de a-l elimina. Iar recompensa de cinci milioane de dolari pentru capul bărbosului fusese chiar o cireaşă pe acest tort. Acum însă, omul era din nou în libertate şi, din câte observase Troll în ultimele zile în raidul prin cluburi, baruri şi restaurante, leopardul ăsta nu avea de gând să-şi schimbe petele.

Construită de un fabricant ilegal din Franţa, micuţa armă special creată pentru Troll se potrivea perfect siluetei sale minuscule. Era fabricată pentru gloanţele extrem de eficace Lapua .338, iar distanţa optimă de tragere era între cinci sute şi o mie două sute de metri, o distanţă mai mică fiind necesară numai pentru o penetrare foarte adâncă a proiectilelor. Utilizarea ei în alte scopuri la o distanţă mică putea fi considerată cel puţin mutilare, dacă nu mai mult.

Troll se mândrea foarte mult cu capacitatea sa de fi subtil şi perspicace, dar nu avea nici o reţinere în a-l împuşca pe Mohammed chiar în faţă dacă s-ar fi creat o astfel de situaţie.

În timp ce pedofilul zburdase în timpul zilei pe plajă, iar noaptea cutreierase cluburile pentru a face cuceriri, Troll îi

studiase în amănunţime traseele şi identificase câteva puncte oportune de tragere, dar şi câteva posibile căi de părăsire rapidă a insulei. Ca în orice alt domeniu al acestei vieţi, Troll se pregătea pentru orice eventualitate.

Dar nu şi pentru eventualitatea că Mohammed bin Mohammed era urmărit de americani. Echipa americană de urmărire era, într-adevăr, excepţională, dar nu chiar atât de bună încât să nu poată fi detectată de el. Chiar şi în acest context, decise să rămână în joc. Deşi exista o mică problemă. Echipa avea un om în plus printre ei, un asasin special angajat pentru a elimina o ţintă. Troll era sigur de asta. Dar cine era oare ţinta? Mohammed? Sau poate cei cu care arabul făcea afaceri pe insulă? Sau chiar ambele părţi?

Deşi era foarte tentat de ideea de a lăsa eliminarea lui Mohammed pe mâna asasinului american, Troll ştia că nu putea fi sigur de rezultat decât dacă se implica direct. Iar dacă americanul urma să îl încurce pe parcurs, nu avea nici o reţinere să îl ucidă şi pe el.

Troll ataşă armei sale un amortizor foarte uşor şi îşi mai spuse o dată că cel mai important lucru era să-l elimine pe Mohammed bin Mohammed pentru totdeauna. Iar dacă asta însemna să taie un american sau doi de pe listă pe parcurs, care se aveau să se afle în locul nepotrivit la timpul nepotrivit, atunci aşa urma să facă.

101

Deşi Harvath avea în dotare o armă cu lunetă de ultimă generaţie, preferă să o lase în maşină, alegând în schimb nişte unelte destinate mai degrabă unei acţiuni mai personale. Când avea să îi ia viaţa lui Mohammed bin Mohammed, voia să se uite de aproape în ochii lui pentru a-i surprinde expresia din priviri.

Se uitase la filmarea din Casa Libia din New York, oferită de libieni americanilor, de nenumărate ori. Din câte îşi dăduseră seama, complicele lui Mohammed, un tip pe care CIA-ul îl identificase, oarecum nesigur, ca fiind Abdul Ali, luase un scaun pe rotile din camera de tratament medical, îl cărase pe Mohammed două sau trei etaje pe scări, după care coborâse cu liftul până în garaj. În timp ce Ali împingea căruciorul, bin Mohammed strângea în braţe puşca automată M16 Viper, luată de la puşcaşul marin Brad Harper, pe care îl doborâseră la etaj şi o utilizase mai târziu pentru a-l ucide pe Bob Herrington. De aceea, Harvath dorea să-l privească în faţă pe Mohammed când avea să îl omoare. Îi datora măcar acest lucru lui Bob. Singura dilemă era alegerea locului pentru a-şi îndeplini această misiune.

Era sigur că Mohammed bin Mohammed urma să se întoarcă la vila sa pentru a-şi lua hainele şi colecţia de clipuri video din categoria XXX, dar exista şi posibilitatea ca arabul să-şi petreacă toată noaptea în raidurile sale. Dacă se întâmpla aşa, iar a doua zi limita de timp era foarte strânsă, Mohammed putea renunţa la amintirile sale din vilă. În opinia lui Harvath, cea mai bună soluţie era să-l aştepte în port şi să-l urmărească atent, cu speranţa că se va crea ocazia potrivită pentru a-şi atinge scopul. Pentru o persoană căreia îi plăcea ca toate unghiurile şi posibilităţile să fie acoperite dinainte, această abordare a misiunii era cu totul nouă pentru el, dar, în acelaşi timp, nici nu era tipul său de operaţiune obişnuit. Acum, implicarea era foarte personală.

Harvath primi de la echipa specială CIA/DIA mesajul că barca lui Mohammed se întoarce înapoi spre ţărm, aşa că elimină imediat primul obstacol din lista sa. Câte mai rămăseseră însă, numai Dumnezeu ştia.

Pentru a nu fi puşi în situaţia de a urmări două ţinte pe apă, echipa americană decise să aştepte momentul în care

Mohammed se va afla din nou pe uscat pentru a elimina din joc partenerii de afaceri ai arabului, rămaşi pe iaht.

Când agentul al-Qaeda coborî de pe ponton şi se îndreptă spre piaţa Casemates, Harvath îl chemă prin staţie pe liderul echipei speciale.

— Groparule, aici Scandinavul! Lui Mickey Mouse i s-au uscat picioarele. Repet, lui Mickey Mouse i s-au uscat picioarele!

— Recepţionat! se auzi replica în staţie. Baftă!

Harvath îşi scoase casca, închise staţia şi porni în urmărirea prăzii sale.

102

Mohammed schimbă direcţia în piaţa Casemates şi se îndreptă spre sediul central al poştei locale, iar apoi pe Bulevardul Bell Lane, până la un lung şir de trepte, cunoscute şi ca Aleea Castelului. Pe partea stângă a acestor trepte se putea vedea, la un moment dat, un indicator mare pe care scria *Gaura din zid a lui Charles.* Harvath nu avu nevoie să vadă mai mult de doi, trei vizitatori ai acestui local pentru a-şi dea seama care era tema principală de distracţie.

Pe de altă parte, se gândi că un tânăr arătos ca el, privind de zor înăuntru, nu ar fi fost ceva foarte neobişnuit în acel club. Îi lăsă lui Mohammed câteva minute înainte pentru a se aşeza, după care porni şi el către local.

Interiorul clubului era foarte slab luminat şi scufundat într-o mare de fum de ţigară. Muzica disco a anilor optzeci mârâia prin difuzoare, iar oaspeţii clubului se bucurau din plin de ea, dansând, bând şi purtând diverse conversaţii. La o masă mică din capătul îndepărtat al încăperii, Mohammed bin Mohammed sorbea încet dintr-un cocteil şi urmărea clientela.

Harvath ar fi preferat să-l poată elimina într-un intrând întunecat sau între două maşini parcate, undeva afară, dar era sezon de vârf în Gibraltar, iar străzile erau pline de turişti. Dar se putea mulţumi şi cu acel loc. Putea să îşi îndeplinească foarte bine misiunea în acel club. Singura diferenţă consta în arma utilizată, iar arsenalul era destul de divers.

Harvath avea toate armele bine fixate de cureaua din fibră de carbon ascunsă de tricoul larg din bumbac. Se sprijini cu spatele de bar şi încercă să aleagă cea mai bună metodă de acţiune. Deoarece dorea ca operaţiunea să aibă un caracter cât mai personal, un cuţit părea a fi cea mai bună alegere. Datorită luminii foarte slabe din bar, putea să se strecoare fără probleme lângă Mohammed, să înfigă cuţitul şi să-i sfâşie întregul abdomen, fără ca cineva aflat lângă arab să-şi dea seama ce se întâmplă.

În acest fel, ar fi avut timpul necesar să se aşeze lângă victima sa şi poate chiar să bea ceva în timp ce îl urmărea murind. După care, tot ceea ce ar mai fi avut de făcut ar fi fost să îi aşeze capul

încet pe masă, pentru a părea că a băut prea mult şi a leşinat. Nu avea să dureze prea mult până când ceilalţi băieţei urmau să îşi dea seama că ceva nu e în regulă, dar atunci Harvath avea să se afle deja foarte departe.

În timp ce stătea în picioare lângă bar şi se pregătea să acţioneze, un tânăr intră în local şi, după ce se plimbă puţin printre cei prezenţi, se aşează la masa lui Mohammed bin Mohammed.

Harvath nu avea de ales decât să aştepte acum, aşa că mai comandă un pahar de bere şi continuă să supravegheze ţinta. Nu-l putea elimina pe Mohammed cât timp exista un martor.

După alte două rânduri de cocteiluri, Mohammed şi băiatul se ridicară să plece. Harvath lăsă câteva bancnote pe bar şi, după ce frumoasa pereche trecu pe lângă el, aşteptă douăzeci de secunde şi porni în urmărirea lor.

În timp ce se îndepărtau, Mohammed îşi puse mâna pe spatele băiatului, lăsând-o să atârne pe mijlocul lui. Harvath spera din tot sufletul că, după ce îl avea să îl trimită pe Mohammed pe lumea cealaltă, Allah urma să aibă pregătită o celulă specială numai pentru el.

Când cei doi ajunseră la vilă, Harvath ocupă postul pe care-l folosise în nopţile trecute pentru supravegherea casei. Avea să aştepte plecarea băiatului, după care urma să se strecoare înăuntru şi să îl elimine pe Mohammed. Deşi nu îi convenea deloc această aşteptare, ştia că nu există altă soluţie. Nu dorea să elimine un martor nevinovat şi, cu toate că ar fi putut trage cu arma cu lunetă printr-una dintre ferestrele deschise, dorea să fie cât mai aproape posibil de Mohammed când urma să i se scurgă şi ultima picătură de viaţă din corp.

Agentul al-Qaeda îl conduse pe băiat spre verandă, după care intră în casă pentru a prepara un alt rând de cocteiluri. În acel moment, Harvath observă mişcarea de la celălalt capăt al casei.

Se uită mai atent în acea direcţie şi nu-i veni a crede ce vedea, în casă intraseră doi lupi albi enormi, care se îndreptau încet şi sigur spre Mohammed.

103

Când privi mai atent, îşi dădu seama că cele două animale nu erau lupi, ci câini foarte mari. Semănau extrem de bine cu speciile de câini pe care le întâlnise în cadrul armatei ruseşti. Amândoi aveau un fel de hamuri. Iar Harvath ştia cu siguranţă că, în locul în care se aflau câini, trebuia să apară şi stăpânul lor, deşi nu se mai vedea nimeni în zonă.

Urmări animalele târându-se cu mare atenţie în casă, fiind foarte precaute pentru a nu face zgomote detectabile. Harvath se minuna de disciplina lor şi, în cele din urmă, îl zări şi pe stăpân. Fusese numai o umbră iniţial, după care, când unul dintre animale se întoarse, silueta omului deveni complet vizibilă. Era uimitor. Din poziţia avantajoasă în care afla, Scot putea vedea că omul nu părea să aibă mai mult de nouăzeci de centimetri, poate maximum un metru în înălţime. Câinii erau imenşi pe lângă ei.

Îi putea observa foarte bine şi arma ciudată. Părea fabricată din fibră de polimer şi un fel de aliaj metalic. Evident, fusese făcută special pentru a se potrivi cu statura extrem de joasă a tipului. *Dar cine dracului era omuleţul ăsta şi ce voia de la Mohammed bin Mohammed? Oare partenerii de afaceri ai lui Mohammed aveau un joc dublu planificat pentru el?*

Harvath sări micul zid de la capătul terasei şi se adăposti la timp, pentru că Mohammed bin Mohammed tocmai ieşea din casă cu un pahar de băutură în fiecare mână, fără nici o idee despre ameninţarea care-l păştea dinăuntru.

Mohammed îi înmână musafirului său unul dintre pahare şi se pregătea să se întindă lângă acesta pe unul dintre şezlongurile terasei dar, deodată, în spatele său se auzi un mârâit îngrozitor. Se întoarse rapid şi se trezi faţă în faţă cu un pitic hidos, încadrat de cei mai feroce câini pe care îi văzuse în viaţa sa. Fu atât de şocat de această privelişte, încât paharul îi alunecă din mână şi se sparse în ţăndări pe terasa pietruită.

— Cine eşti? întrebă Mohammed. Şi ce vrei de la mine?

Piticul îi făcu semn băiatului să se ridice de pe şezlong şi să se îndepărteze de gazda sa. Mohammed se miră să-l vadă pe tânăr conformându-se repejor. Dar înţelese rapid situaţia în momentul

în care puştiul se apropie de pitic, întinse mâna spre ei şi primi câteva bancnote valoroase, după care dispăru rapid din zonă.

La comanda piticului, câinii se opriră din mârâit.

— Cine eşti? repetă Mohammed. Şi ce vrei?

Troll zâmbi.

— Nu-ţi mai aminteşti de mine, aşa-i?

— Bineînţeles că nu. Nu ne-am întâlnit niciodată. Habar n-am cine eşti.

— Poate nu îţi aminteşti de mine, dar cu siguranţă îţi aminteşti de Marea Neagră. Şi mai ales de un bordel de lângă staţiunea Soci.

Puţina culoare rămasă în obrajii agentului al-Qaeda se scurse complet în acel moment. Oare era acelaşi pitic? Dacă era, atunci da, îşi amintea de el. Îşi amintea şi de bordel. Mohammed solicitase un băiat foarte tânăr, nu un pitic, dar când madama şi bărbatul ei îl asiguraseră că nu-i puteau oferi ceva mai bun decât piticul, hotărâse că era o variantă mai bună decât nimic şi îşi făcuse de cap cu el. După aceea, se simţise foarte scârbit de sine însuşi, pentru că bătuse creatura minusculă până aproape de moarte. Dacă nu intervenea una dintre târfe, care fusese în stare să-i facă piticului respiraţie gură la gură şi să-i apese pieptul până inima începuse să îi bată din nou, acesta nu ar mai fi văzut lumina zilei niciodată.

— Am plătit scump acea neînţelegere, răspunse Mohammed. Tăcerea proprietarilor nu a fost ieftină.

— Poate i-ai plătit pe ei, dar mie nu mi-ai plătit niciodată! spuse Troll. O mare parte din viaţă mi-am petrecut-o în căutarea ta. Când te-au prins americanii, eram gata să te las să putrezeşti acolo, dar ai reuşit să scapi. Aşa că, în seara asta, am venit personal să-mi recuperez datoria, cu dobânda de rigoare.

— De unde ştii că am fost prins de americani?

— Pentru că el te-a trădat, interveni Abdul Ali, ieşind din umbra casei.

Chiar dacă cei doi câini erau cu adevărat excepţionali, nu simţiseră deloc apropierea asasinului. Acum însă, începuseră să latre de zor către cei doi arabi.

— Potoleşte-i! strigă Abdul Ali, îndreptându-şi pistolul Beretta către Troll. Şi pune-ţi arma jos!

Troll ezită să se conformeze, aşa că Ali îşi îndreptă arma către cel mai apropiat câine caucazian Ovcharka şi apăsă pe trăgaci.

Troll simţi gloanţele la fel de tare ca şi cum ar fi fost trase în

pieptul său. Ar fi vrut să urle de durere, dar îşi păstră cumpătul şi-l potoli pe celălalt câine. Apoi îşi lăsă arma deoparte.

Chiar şi din locul în care stătea ascuns, Harvath îl putea observa foarte bine pe noul venit la petrecere. Era acelaşi individ de pe caseta din Casa Libia. Omul care nu numai că îl ajutase pe Mohammed să scape, dar care era responsabil pentru moartea personalului NSA din locurile secrete, a puşcaşilor marini şi pentru toate celelalte victime ale atacului terorist din New York. Şi, cel mai important pentru Harvath, omul acesta, identificat de CIA drept Abdul Ali, era cel care îl înarmase pe Mohammed bin Mohammed înainte ca arabul să-l omoare pe Bob Herrington.

Se aşteptase la o vânătoare lungă şi dificilă a lui Ali, dar acum îl avea chiar pe tavă, în faţa sa. Promisiune făcută lui Bob în seara uciderii sale avea să fie mai uşor de îndeplinit decât crezuse.

Cu arma deja dotată cu amortizor, Harvath îşi ridică pistolul H&K şi ţinti către persoana cel mai raţional a fi eliminată prima şi anume cea care avea, la rândul său, o armă. Deşi nu era moartea lungă şi dureroasă pe care i-ar fi dorit-o lui Ali, trebuia să se conformeze circumstanţelor. Respiră adânc şi apăsă pe trăgaci, iar în clipa următoare, creierii lui Ali explodară în toate direcţiile. Şi, cu această lovitură, se dezlănţui iadul.

Mohammed bin Mohammed îşi azvârli corpul greoi la pământ şi începu să se târască spre vilă cât de rapid putea. Pentru a-i opri avântul, Harvath îi trase câte o rafală de gloanţe în ambele picioare.

Când agentul al-Qaeda începu să urle de durere, Harvath îşi trecu arma din mâna stângă în cea dreaptă şi-l căută din priviri pe pitic, care dispăruse brusc. În ultima clipă, îl văzu.

Cu arma ciudată atârnându-i de umăr, omuleţul se suise în spatele câinelui său uriaş şi, strângând cu putere hamurile acestuia, alerga disperat cât mai departe de scena bătăliei.

Ultima imagine surprinsă de Harvath cu cele două creaturi fu formată din câinele deosebit de agil care sări peste gardul îndepărtat al terasei şi dispăru încă o dată din vedere. Cum nu avea nici un motiv imediat de a ucide piticul sau câinele, Scot avea câteva întrebări la care ar fi dorit răspuns, iar Mohammed cu siguranţă nu era prea dornic să i-l ofere. Pe de altă parte, se săturase să tot pună întrebări. Acum avea chef să se răzbune.

104

Harvath îl apuca pe bin Mohammed de guler şi îl târî în casă, unde îl izbi de o coloană mare, albă. Scoase rapid o rolă adezivă şi îi legă mâinile la spate, după care spuse:

— Acum zece zile mi-ai ucis un foarte bun prieten. Sunt aici pentru a-ţi întoarce favoarea!

Omul îşi ridică privirea spre Harvath:

— Nu mi-e frică de moarte!

— Da, speram că asta vei spune, îi răspunse Scot, după care scoase dintr-un buzunar al centurii două tuburi de sticlă, pe care i le arătă lui Mohammed.

— Fiecare dintre aceşti micuţi sunt cunoscuţi sub denumirea ştiinţifică *Dermestes maculatus*[99]. Muzeele îi folosesc pentru a curăţa carnea de pe carcase, în aşa fel încât scheletele să poată fi studiate în profunzime. Odată ce se apucă de mâncat, nu se mai pot opri!

Harvath deşurubă capacul primului tub, prinse capul lui Mohammed în strânsoarea mâinii şi îi introduse capătul tubului în ureche. Instantaneu, omul începu să urle. Harvath scoase o brichetă din buzunar şi încinse fundul sticlei, iar gândacul încercă disperat să fugă prin canalul urechii lui Mohammed. Când se asigură că insecta intrase destul de adânc, Harvath repetă operaţiunea şi la cealaltă ureche, după care se dădu un pas înapoi.

La fel ca un iepure prins într-o capcană subterană, gândacul avea să încerce să scape săpând. Dacă ajungea în urechea unei fiinţe vii, durerea rezultată era suficientă pentru ca acea fiinţă să-şi piardă minţile. Harvath citise despre aceste insecte într-o carte cu mult timp în urmă şi, cu toate că nu era genul care să petreacă ore târzii în noapte pentru a găsi noi metode de tortură, acest procedeu îi păruse întotdeauna demn de a fi încercat.

Cu un pas mai în spate, Harvath privea cum omul din faţa sa se zvârcolea şi se schimonosea de durere, încercând să-şi scuture insectele din cap. Teroarea care pusese stăpânire pe el

---

[99] Gândacul de piele sau *Dermestidae.* Există peste 700 de specii în toată lumea. Denumirile comune sunt „gândac de covor”, „gândac de bucătărie” sau „gândac de muzeu”.

era absolut îngrozitoare. Deşi îi oferea un grad înalt de satisfacţie, Scot se gândi că durerea lui Mohammed nu era suficientă pentru a compensa tot ceea ce făcuse el altora.

Îşi ridică pistolul şi îi trimise o lovitură în stomac. Era considerată una dintre cele mai dureroase morţi de care putea suferi cineva, pentru că victimele puteau zace ore întregi într-o agonie cumplită până când organismul ceda în cele din urmă. În opinia lui Harvath, tot nu era o moarte prea grea pentru Mohammed bin Mohammed.

Contempla chinul groaznic al teroristului al-Qaeda, când auzi dinspre verandă un zgomot.

Aplică un bandaj de presiune pe rana din piept a câinelui, după care săltă încet animalul enorm pe umăr şi calcă direct peste corpul schimonosit al lui Mohammed, pentru a pleca din acea vilă. Când ieşi afară, trăi cu putere senzaţia că singurul motiv pentru care nu primea un glonţ în cap din partea unei arme destul de ciudate, ascunse undeva, în întunericul nopţii, era acela că stăpânul câinelui muribund înţelesese că Harvath încerca să-i salveze animalul.

105

Casa Albă
Washington, D.C.

— Şi piticul? întrebă Harvath aproape de finalul întrevederii. El ce rol a avut în toată povestea asta?

Preşedintele se uită la noul director numit în fruntea Departamentului naţional de informaţii, Kenneth Wilson şi spuse:

— Vrei să îi răspunzi tu la această întrebare?

Wilson aprobă din cap şi, după ce îşi drese vocea, porni explicaţia:

— Ştim foarte puţine amănunte despre omul pe care l-ai întâlnit în Gibraltar, dar, pe baza descrierii pe care ai făcut-o şi, mai ales, din pricina celor doi câini, credem că e vorba despre un personaj cunoscut sub numele „Troll”.

— *Troll*!

— Zvonuri despre existenţa sa au pătruns în lumea serviciilor de informaţii încă dinainte de căderea zidului Berlinului. Se spune că se ocupă de comerţul cu informaţii extrem de sensibile. Credem că el este cel care l-a cumpărat pe Joseph Stanton pentru a afla poziţiile secrete din New York.

— De ce credeţi asta?

— După neutralizarea poziţiilor, a fost derulată procedura de verificare a procesului de colectare şi analiză a informaţiilor.

— E ceva în neregulă? întrebă Harvath.

— A fost afectat în mare parte. Tot ceea ce exista în serverele NSA din aceste locuri a dispărut complet.

În acei moment, Harvath nu se mai mira de nimic.

Wilson scoase din buzunar un dispozitiv micuţ din silicon, îl ridică şi spuse:

— Am găsit rămăşiţe ale unor aparate precum cel de faţă la fiecare dintre cele patru poziţii. Pot fi programate să transfere date pe ascuns într-un loc indicat, în vreme ce serverele par să funcţioneze în cea mai pură normalitate.

— Din cauza asta nimeni de la NSA nu a suspectat nimic şi niciodată nu s-a dat alarma!

— Exact. Cea mai bună explicaţie pe care o avem este că Troll s-a înţeles cu al-Qaeda să le ofere locul unde se afla Mohammed în captivitate, iar în schimb, teroriştii trebuia să atace poziţiile Programului Atena şi să planteze aceste dispozitive pentru el. Care, apropo, s-au autodistrus imediat după încheierea transmiterii datelor, drept pentru care noi am găsit numai rămăşiţe. Credem, de asemenea, că Troll a reuşit cumva să intre şi în interiorul Agenţiei de Informaţii a Armatei, de unde a aflat unde este deţinut Mohammed bin Mohammed. Cercul oamenilor care cunoşteau această informaţie este destul de restrâns, aşa că sperăm să aflăm ceva cât de curând.

Directorul Wilson continuă, dar Harvath deja nu mai asculta nimic. După eliminarea lui Abdul Ali şi a lui Mohammed bin Mohammed, crezuse că îşi împlinise promisiunea făcută lui Bob Herrington, dar acum apăruse un alt nume pe care trebuia să-l taie de pe listă: Troll.

După ce Wilson îşi încheie prezentarea, preşedintele îl întrebă pe Scot dacă mai are întrebări. Era o ocazie foarte rară. Deoarece nu întotdeauna avea acces la tabloul întreg al informaţiilor, de multe ori nici nu îşi dădea seama de impactul uriaş al reuşitelor sale. Câteodată, pur şi simplu drept mulţumire, i se permisese accesul la anumite informaţii la care, în mod normal, nu ar fi ajuns niciodată, în zilele în care putea să beneficieze de acest val de informaţii, Harvath era în stare să uite, chiar dacă pentru scurt timp, cât de sătul era de politica din Washington. Iar azi se dovedea a fi una dintre acele zile.

Preşedintele nu avea nevoie să-şi adune oamenii de vârf pentru a petrece o oră şi jumătate explicând toată povestea şi răspunzând la întrebările lui, dar făcuse acest gest, iar Harvath îl aprecia foarte tare. Mai avea, totuşi, o singură întrebare:

— Cum se simte Amanda?

Rutledge zâmbi şi spuse:

— E mult mai bine acum, mulţumesc.

— Un plămân distrus e destul de grav.

Preşedintele aprobă din cap:

— Cred că moartea prietenelor sale şi a atâtor agenţi din cadrul corpului ei de protecţie a fost mai greu de îndurat decât orice altceva.

— Cu siguranţă, spuse Harvath.

— Am să-i spun că ai întrebat de ea.

— Mulţumesc, domnule preşedinte!

Scot nu se simţea niciodată în largul său când preşedintele îi lăuda eforturile depuse pentru ţară, aşa că îi mulţumi încă o dată pentru timp şi pentru consideraţia sa şi se pregăti să se ridice.

— Dacă nu te superi, aş vrea să mai rămâi câteva minute, îi spuse Rutledge, după ce îi eliberă pe restul participanţilor la întrevederea din Biroul Oval.

După ce toată lumea plecă, preşedintele luă un plic de pe birou şi i-l înmână lui Harvath.

— Ce este asta?

— Scot, eşti o adevărată valoare a acestei ţări.

Harvath încercă să-l întrerupă, dar preşedintele îl opri:

— De multe ori am impresia că ar trebui să facem mult mai mult pentru a-ţi mulţumi.

— Dar nu fac nimic de dragul mulţumirilor, domnule.

— Ştiu asta şi mai ştiu că n-o faci nici pentru bani. Pentru că sunt sigur că există nenumărate locuri unde ai fi mult mai bine plătit pentru ceea ce ştii.

Harvath nu era sigur de asta, dar avea o vagă bănuială că preşedintele ştia despre încercarea sa de a-şi găsi o slujbă în sectorul privat. Îşi notă în minte să ia legătura cu persoana sa de contact de la Walhalla, din Colorado, pentru a le transmite că, cel puţin momentan, avea să îşi păstreze actuala slujbă.

— Ei bine? întrebă Rutledge, aducându-l pe Scot înapoi în prezent.

Harvath privi în jos şi înţelese că preşedintele se referea la plicul pe care încă îl avea în mână.

— În plus faţă de contractul de închiriere pe care îl vei semna, va trebui să modificăm şi statutul tău cu cel de îngrijitor al proprietăţii, adăugă Rutledge.

Harvath îl privi în ochi şi întrebă:

— Îngrijitor? Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

— Acum două zile am stat de vorbă cu Secretarul Marinei. Cunoşti câte ceva despre Oficiul federal de conservare al Marinei?

— Nu, domnule, nu am auzit de el.

În acel moment, directorul de cabinet al preşedintelui, Charles Anderson, bătu la uşă şi băgă capul în Biroul Oval. După ce îl salută scurt pe Scot, îşi arătă ceasul pentru a-i aminti lui Rutledge că trebuia să plece.

Preşedintele ridică plicul şi continuă:

— Ai aici toate informaţiile necesare. Gândeşte-te câteva zile

şi apoi spune-mi ce părere ai!

Fără a şti exact pentru ce îi mulţumea preşedintelui, Harvath dădu mâna cu omul din faţa sa, îşi îndesă plicul în buzunarul de la piept şi părăsi Biroul Oval. Când ajunse afară, deschise plicul şi citi tot ce scria înăuntru. Deja după jumătatea primei pagini, nu putea să creadă ce vedea.

După ce ieşi din perimetrul Casei Albe, se îndreptă spre Bulevardul Pennsylvania. Unde îşi parcase TrailBlazer-ul, după care porni la drum către ţinutul Fairfax, statul Virginia. Trebuia să vadă cu ochii lui!

106

Pe câţiva acri de pământ pe malul râului Potomac, chiar la sud de proprietatea Mount Vernon a lui George Washington, se afla o mică biserică de piatră din secolul al XVIII-lea, cunoscută ca „Poarta Episcopului”. În timpul Războiului de Independenţă[100], preotul anglican de la Bishop’s Gate fusese un susţinător declarat al Marii Britanii, care oferise refugiu şi ajutor spionilor britanici, ceea ce avusese drept consecinţă atacarea lăcaşului de către armata colonială şi, de aici, o serie de stricăciuni aduse bisericii.

Poarta Episcopului rămăsese o ruină până în anul 1882, când fusese creat Oficiul Oficiului de Informaţii al Marinei sau ONI, în vederea identificării progreselor tehnologice uimitoare înregistrate de flote ale statelor puternice, în perioada următoare Războiului civil[101]. Fuseseră stabilite câteva centre secrete de formare a agenţilor ONI, de-a lungul coastei estice a Statelor Unite, pentru a instrui ataşaţii militari ai Marinei în culegerea informaţiilor tehnologice în domeniul naval de la guvernele străine.

Datorită poziţiei izolate, dar nu foarte îndepărtate de Washington, Poarta Episcopului fusese reconstruită în secret şi funcţionase ca unul dintre primele centre secrete de instrucţie ale ONI.

Fiind cea mai veche agenţie de informaţii cu activitate

---

[100] Războiul revoluţionar american (1775-1783), cunoscut şi ca *Războiul american pentru independenţă,* s-a desfăşurat între Regatul Marii Britanii şi cele treisprezece colonii americane unite. A reprezentat etapa finală a revoluţiei politice americane, prin care coloniştii au detronat dominaţia britanică. În 1775, revoluţionarii au preluat controlul guvernelor în toate cele treisprezece colonii, au fondat cel de-al doilea Congres continental şi au pus bazele armatei continentale. Anul următor, coloniştii au declarat în mod oficial independenţa naţiunii lor, Statele Unite ale Americii. Din 1778 încolo şi alte naţiuni europene au luptat în acest război alături de americani.

[101] Războiul Civil American (1861-1865) s-a desfăşurat între Statele Unite („Uniunea”) şi 11 state din sud, care au declarat secesiunea şi au format Statele Confederate ale Americii, conduse de preşedintele Jefferson Davis. Uniunea, condusă de preşedintele Abraham Lincoln şi Partidul Republican, se opunea expansiunii sclaviei şi respingea dreptul acestor state la secesiune.

neîntreruptă, dezvoltarea ONI depăşise, în cele din urmă, capacităţile bisericii. Actele bisericii ciopârţite, dar încă elegante, cu o casă parohială de piatră ataşată ulterior, fuseseră închise într-un depozit de documente desecretizate. Aparent, soarta bisericii Poarta Episcopului nu fusese chiar neobişnuită. Harvath citi scrisoarea şi află că Marina se aflase adeseori în situaţia de a fi forţată să bage la naftalină bunuri care nu mai prezentau o utilitate imediată, dar care puteau reveni în atenţie la un moment dat, în viitor. Această „punere deoparte" a proprietăţilor, multe dintre ele fiind obiective istorice, asemenea bisericii Poarta Episcopului, putea fi un proces pe durată determinată, medie, sau chiar nedeterminată. Indiferent de utilizarea pe care o puteau primi proprietăţile în acest răstimp, câtă vreme se aflau sub jurisdicţia Marinei, corpul de armată era obligat să asigure şi să păstreze semnificaţia istorică a acestora, cât şi integritatea lor teritorială.

Majoritatea proprietăţilor corpului de armată al Marinei, potrivite pentru a fi case de locuit, erau păstrate fie pentru dezertori de nivel înalt ai altor state sau personaje politice pentru care guvernul Americii se simţea responsabil. În cazul lui Harvath, secretarul Marinei, fost ofiţer ONI, era foarte încântat că această proprietate îi fusese încredinţată unui gentleman american. Iar faptul că Harvath făcea parte şi din trupele SEAL era, probabil, o altă bilă albă în favoarea sa din partea secretarului.

Poarta Episcopului în totalitatea sa – clădirea bisericii şi casa parohială, care fusese transformată într-o căsuţă foarte cochetă, încă o clădire transformată în garaj şi terenul destul de întins – îi fuseseră cesionate lui Harvath pentru o perioadă de nouăzeci şi nouă de ani, pentru suma simbolică de un dolar pe an. Tot ceea ce i se ceruse în schimb era să menţină proprietatea într-o stare corespunzătoare statutului său istoric şi să elibereze domeniul în cel mult douăzeci şi patru de ore, dacă i se cerea acest lucru de către Marina Statelor Unite.

Trecuseră cincizeci de ani de când Marina utilizase ultima dată acest loc pentru altceva decât un cimitir, dar pentru Harvath era un cadou total neaşteptat. Fără a include garajul, ciudata clădire formată din biserica propriu-zisă şi casa parohială avea o suprafaţă totală de o mie două sute de metri pătraţi locuibili, iar singura obligaţie a lui era îngrijirea gazonului şi plata la timp a chiriei anuale de un dolar. Nu se putea abţine să nu se

gândească pe ce avea să cheltuiască banii economisiţi din celelalte chirii pe care obişnuia să le plătească, dacă accepta oferta generoasă a preşedintelui.

Bineînţeles, latura practică a lui Harvath ar fi îndesat cea mai mare parte a acestor câştiguri nesperate în investiţii, dar mai exista o parte în el care îşi dorise întotdeauna o barcă, iar acum, când avea ocazia de a locui chiar pe malul râului Potomac, nu mai părea deloc un ţel prea deplasat.

Petrecu cea mai mare parte a zile hoinărind pe domeniul proprietăţii şi explorând vechile clădiri ale bisericii, încercând să ia o decizie. Deşi nu era o persoană foarte religioasă, spera ca, la un moment dat în aceste căutări, să primească un semn. Şi chiar găsi un semn în podul casei parohiale.

Pe o scândură foarte frumoasă de lemn era incrustat moto-ul misionarilor anglicani. Părea ciudat de adecvat meseriei căruia Harvath decisese să-i rămână fidel: TRANSIENS ADIUVA NOS, adică *Plec peste mări pentru a oferi ajutor.*

În acel moment, Harvath ştiu că se afla acasă. Mai mult, nu avea nevoie de Emily Post[102] pentru a şti că refuzarea unui cadou, a oricărui cadou, din partea preşedintelui Statelor Unite nu numai că era un gest nepoliticos, ci mai ales o decizie foarte proastă pentru cariera unui agent federal.

Deşi avea încă unele rezerve în acceptarea unei recompense atât de generoase, Poarta Episcopului crescu foarte mult în inima lui Harvath, căruia i-ar fi părut teribil de rău dacă domeniul continua să rămână pustiu chiar şi o zi în plus.

Cu ajutorul câtorva prieteni, inclusiv Kevin McCauliff. Harvath închirie un camion şi îşi petrecu sâmbăta următoare mutându-şi lucrurile din apartamentul mic din Alexandria la noua sa locuinţă.

Chiar dacă prietenii săi se minunau mereu de norocul avut, erau cu toţii de acord că Harvath avea mult de muncă pe acea proprietate. Amicul său Gordon Avigliano glumise chiar spunând că, în opinia sa, Marina era cea care avea de câştigat în această afacere. Nu numai că acum beneficiau de un paznic de noapte gratis în persoana lui Harvath, dar soldatul chiar îi şi plătea pentru a munci pentru ei. Ce dacă era numai un dolar pe an! Oricum, nimeni nu-l credea pe Harvath.

După terminarea ultimei cutii de bere şi a tuturor cutiilor de

---

[102] *Emily Post* (27 octombrie 1873 – 25 septembrie 1960), scriitoare americana care a promovat regulile de bune maniere, prin câteva cărţi dedicate acestui subiect.

pizza, Harvath le oferi politicos prietenilor săi cinci minute pentru a părăsi domeniul înainte de a-i amenința cu dezlegarea câinilor. Toți râseră foarte tare și, după plecarea lor, Harvath obținu promisiuni că vor reveni pentru a-l ajuta la munca de renovare. Era foarte multă treabă de făcut.

După un duș rapid, se îmbrăcă într-un tricou și o pereche de blugi și sări în mașină pentru a ajunge la aeroport. Într-un moment de bună dispoziție, decisese să o sune pe Tracy Hastings pentru a o invita să petreacă ceva timp împreună în *noua* sa locuință.

Hastings acceptase încântată și își rezervase un loc la ultima cursă din acea seară. Cumpărară ceva de mâncare de la restaurantul *A La Lucia* din Alexandria și organizară un minunat picnic în fața șemineului din casa parohială.

În dimineața următoare, Tracy îl lăsă pe Harvath să doarmă mai mult. Era epuizat în urma ultimei sale misiuni, dar și a mutatului și se afla încă în recuperare în urma rănilor suferite în New York. În plus, nici ea nu fusese prea blândă cu el. La naiba, erau grozavi împreună!

Cu un zâmbet pe buze și o cană de cafea în mână, Tracy deschise ușa și ieși afară. Era o dimineață de vară minunată, așa că respiră adânc și încercă să deosebească aromele diferite care păreau să vină de pretutindeni. Se afla la câteva lumi depărtare de Manhattan, iar faptul că era alături de Scot în acel loc îi oferea senzații unice.

Se aplecă pentru a culege câteva flori sălbatice de pe marginea casei parohiale și remarcă un coș de răchită foarte frumos, probabil lăsat de cineva mai devreme. În vârf era decorat cu o fundă mare de satin, iar dinăuntru se auzea zgomotul unei mișcări agitate.

Tracy săltă capacul coșului și descoperi un cățeluș alb incredibil de frumos. Alături de el se afla o carte despre câinii din rasa Ovcharka și un bilet. Tracy ridică puiul de cățel și îl strânse la piept, după care citi nota creponată: *Mulțumesc că l-ai salvat pe Argus. Îți rămân veșnic îndatorat. Un prieten.*

Tracy nu avea nici cea mai vagă idee din partea cui era darul, dar se gândi că Scot urma să înțeleagă mesajul. Oricum, avea să îi placă la nebunie câinele. Era sigură. Era timpul ca viețile lor să se umple și de lucruri bune.

Mângâind cățelul sub bărbie, Tracy Hastings se întoarse pentru a intra în casă, dar înainte de a trece pragul, un glonț

trimis pe numele ei şuieră rapid printre copaci.

După ce arma se descărca, asasinul din trecutul lui Scot simţi o mândrie perversă la gândul că acesta era numai începutul durerii şi răzbunării care aveau să se abată asupra americanului. Harvath urma să afle că nu trebuie să îngropi pe nimeni, decât atunci când ştii sigur că e mort.

Nota autorului

Nu este un secret pentru nimeni faptul că îi respect foarte mult pe bărbaţii şi femeile din America, cei care servesc ţara dezinteresat în cadrul armatei, al organelor de ordine şi siguranţă publică şi al serviciilor de informaţii. Am dorit să creez ceva mai mult decât o simplă carte despre aceşti oameni extraordinari şi de aceea am cooperat îndeaproape cu câteva organizaţii care se zbat să vină în ajutorul lor şi al familiilor lor. Vă sugerez să vizitaţi site-ul meu de pe Internet pentru a cunoaşte lista acestora, dar aş vrea să vorbesc aici despre o anumită instituţie de acest gen.

La o strângere de fonduri pentru Fundaţia pentru echipament special de luptă navală organizată vara trecută, s-a făcut un anunţ conform căruia urma să numesc un personaj al acestui roman după cel care va dona cea mai mare sumă în acea seară. Sunt onorat să spun că preşedintele şi directorul executiv al companiei Zodiac America de Nord, J.J. Marie, a fost acea persoană. Când aplauzele au încetat şi domnul Marie a urcat pe scenă, l-a strigat pe şeful poliţiei din Virginia Beach, statul Virginia, domnul A.M. „Jake” Jacocks, pe care aveam plăcerea să-l cunosc de mai mulţi ani. Domnul Marie a spus atunci că Zodiac America de Nord dorea să onoreze pe această cale amintirea lui Bradley Harper, din cadrul Departamentului de poliţie din Virginia Beach, un rezervist de douăzeci şi cinci de ani din corpul de Marină al Statelor Unite care fusese ucis în sudul provinciei Haditha din Irak, în data de 25 august 2005, prin numirea personajului din carte după numele său.

Deşi nu am avut plăcerea să-l cunosc personal pe sergentul de marină Bradley J. Harper, sper că, într-o oarecare măsură, personajul pe care l-am creat în amintirea sa se ridică la standardele înalte pe care ştiu că şi le-a însuşit ca american, ca membru al Departamentului de poliţie din Virginia Beach şi ca puşcaş marin al Statelor Unite.

Mulţumiri

Mai întâi de toate şi de toţi, aş vrea să-i mulţumesc frumoasei mele soţii, Trish, pentru că a ştiut să ţină restul lumii la distanţă cât timp am scris această carte. Anul trecut a fost incredibil de aglomerat pentru amândoi şi nu aş fi reuşit să termin nimic fără ajutorul tău, Trish. Tu eşti dragostea vieţii mele şi nu cunosc o onoare mai mare decât aceea de a fi soţul tău şi tatăl celor doi copii minunaţi pe care îi avem.

Următoarea persoană căreia îi adresez mulţumiri este un drag prieten şi un trăgător de elită şi anume Scott F. Hill, doctor în ştiinţe. Singurul lucru mai valoros pentru mine decât sfatul tău competent este prietenia ta. Mulţumesc pentru tot ajutorul oferit şi pentru kilometrii pe care i-ai străbătut cu avionul pentru a lucra cu mine. Eliberează puţin loc în camera de jocuri, te aşteaptă o recompensă pe măsură!

Fiind angajat în slujba ţării peste ocean, bunul meu prieten Chad Norberg a descoperit că poate fi un ghimpe la fel de ascuţit în coasta mea şi prin e-mail, ca în vremea când locuiam amândoi în Utah. Deşi îmi lipseşte foarte tare să dezbat intrigile din roman în faţa unei sticle de bere la Fiddler’s Elbow, sfatul lui sosit prin e-mail a fost la fel de creativ, plin de inspiraţie şi chiar vital ca în proiectele anterioare. Mulţumesc mult, prietene!

Rodney Cox este cel mai recent trăgător de elită pe care l-am cunoscut, iar prezenţa lui nu putea interveni într-un moment mai propice. Nu numai că Rodney este o persoană extrem de amuzantă cu care să-ţi petreci vremea, dar experienţa sa reală din Irak şi Afganistan s-a dovedit o sursă de inspiraţie foarte valoroasă pentru mine. Rodney mi-a devenit un foarte bun prieten şi o mare parte din acest roman n-ar fi putut fi scrisă fără ajutorul său. Mulţumesc, R.C.!

Alţi doi oameni cu care îmi face mare plăcere să-mi petrec timpul sunt, de asemenea, prieteni vechi de-ai mei, care m-au ajutat la scrierea romanelor încă de la început. Se numesc Chuck

Fretwell şi Steve Hoffa. Îmi înţeleg foarte bine nevoia de perfecţiune şi întotdeauna îşi fac timp şi pentru cele mai mărunte detalii. Când primul bar Holbrauhaus se va deschide în Africa, eu voi fi primul care va cumpăra prima rundă şi *apoi* vom pleca în safari, promit.

Încă o dată, am fost ghidat cu foarte mult profesionalism prin hăţişurile politicii americane de către doi foarte buni prieteni şi specialişti de la Washington, Pat Doak şi David Vennett. Le sunt dator amândurora cu o cină în oraş şi câteva sticle de vin de calitate, cu prima ocazie cu care mă voi afla în Washington.

Dacă băieţii răi ar fi eliminaţi din joc chiar din primul capitol, romanele de acţiune nu ar mai fi la fel de incitante. Rich Henderson, unul dintre băieţii buni, înţelege această treabă şi mi-a fost de mare în ajutor în toate scenele derulate în New York. Îţi mulţumesc pentru răspunsul la toate e-mail-urile trimise de mine şi pentru toate sfaturile bune.

Atât Gary Penrith, cât şi Tom Baker continuă să fie un rezervor incredibil de cunoaştere pentru romanele mele şi le mulţumesc pentru ajutorul foarte valoros. Aceşti domni au făcut foarte multe pentru ţara lor şi continuă să facă foarte mult în fiecare zi. Această naţiune este, într-adevăr, binecuvântată datorită unor asemenea oameni. Ne vedem în Sun Valley!

Carl Hospedales, Rudy Guerin, Kevin Dockery şi GySgt Tony Masucci USMC – fiecare a contribuit la scrierea romanului şi le sunt recunoscător pentru asta. Domnilor, vă mulţumesc nu numai pentru ceea ce aţi făcut pentru mine, dar mai ales pentru munca pe care o depuneţi în slujba ţării (şi pentru Marea Britanie şi Canada, în cazul lui Carl), în fiecare zi.

Vince Flynn m-a vizitat când se afla în turneul de promovare a celui mai recent roman al său şi, după ce că i-a furat inima fiicei mele de trei ani, mi-a oferit şi câteva sfaturi înţelepte în domeniul scrisului, pe care le-am apreciat foarte mult. Mulţumesc, Vince!

Steven C. Bronson (rez.), şeful corpului de armată al Marinei, este un adevărat patriot, a cărui dragoste pentru ţară şi camarazii săi de arme, fie din armată, fie din instituţiile de

securitate, nu cunoaşte limite. A devenit un foarte bun prieten pentru mine şi îi mulţumesc nu numai pentru ajutorul important pe care mi l-a dat pentru a scrie această carte, cât mai ales pentru experienţele reale de care am beneficiat. Ai grijă de tine în Irak, Steve! Hooyah!

Vreau, de asemenea, să le mulţumesc surselor mele din cadrul armatei şi al serviciilor de informaţii, care nu au dorit ca numele lor să fie publicate. Angajamentul vostru faţă de securitatea ţării noastre este deosebit de important şi apreciat. Mulţumim pentru lupta pe care o duceţi împotriva terorismului, pentru ca noi să nu mai fim supuşi unor astfel de atacuri aici, acasă.

Trebuie să le mulţumesc unor persoane deosebit de importante pentru cariera mea de scriitor: editorului meu unic, Emily Bestler şi impresarului meu extraordinar, Heide Lange. Vă mulţumesc pentru spiritul de observaţie ascuţit, pentru înţelepciune, prietenie şi sfaturile utile. Sunteţi doi dintre cei mai remarcabili oameni pe care îi cunosc şi cu care am avut plăcerea să lucrez şi sper să scoatem multe cărţi grozave împreună.

Judith Curr, de la editura Atria Books şi Louise Burke, de la editura Pocket Books, sunt două dintre cele mai talentate persoane din breaslă. Vă mulţumesc pentru sprijinul deosebit în scrierea romanelor mele, pentru poziţionarea creativă pe piaţă şi pentru prietenia voastră.

Jodi Lipper şi Sarah Branham, tot ceea ce aţi făcut şi continuaţi să faceţi pentru mine la Atria ar fi prea mult de descris aici. Apreciez foarte mult. Mulţumesc.

Tuturor celor din Departamentele de vânzări, marketing, producţie şi creaţie de la Atria şi Pocket Books: ştiu cât de greu munciţi cu toţii şi vă mulţumesc pentru fiecare minut depus aici. Romanele mele n-ar putea avea succes fără voi.

David Brown, prietenul meu şi editorialistul meu de nedepăşit. Cunoscându-te atât de bine, pot să scriu aceste rânduri cu siguranţa că, la publicarea lor, vei fi organizat deja cel mai bun turneu de promovare. Clubul de thrillere al lui Oprah, venim!

Kent Wilson, îţi mulţumesc pentru prietenia ta şi pentru anii întregi de sfaturi profesionale pe care mi i-ai oferit. Trish şi cu mine dormim mult mai liniştiţi noaptea ştiind că tu eşti de partea noastră.

Scott Schwimer, omul care poate identifica imediat diferenţa dintre „show” şi „afacere”, de la treizeci de kilometri depărtare. Îţi mulţumesc nu numai pentru sfatul plin de înţelepciune, dar şi pentru prietenia ta incredibilă. Lampa lui Diogene luminează la uşa ta!

În cele din urmă, vreau să vă mulţumesc vouă, cititorilor. Aveţi din partea mea cea mai profundă recunoştinţă, nu numai pentru sprijinul oferit în elaborarea acestor romane, cât mai ales pentru abilitatea de convingere a multor prieteni, rude, colegi, sau cluburi de carte să citească opera mea. Datorită vouă pot avansa într-o carieră pe care o îndrăgesc foarte mult.

Cu sinceritate,
Brad Thor.

Cuprins

Brad Thor - un super-writer....3
1....5
2....8
3....17
4....19
5....21
6....26
7....31
8....35
9....37
10....45
11....47
12....50
13....53
14....56
15....60
16....62
17....64
18....66
19....70
20....72
21....75
22....77
23....80
24....86
26....91
27....94
28....98
29....101
30....105
31....108
32....113
33....115
34....118
35....120

36.....122
37.....123
38.....126
39.....129
40.....131
41.....135
42.....136
43.....139
44.....141
45.....142
46.....144
47.....146
48.....150
49.....152
50.....154
51.....156
52.....158
53.....161
54.....165
55.....167
56.....170
57.....172
58.....175
59.....179
60.....182
61.....184
62.....187
63.....189
64.....192
65.....195
66.....197
67.....198
68.....201
69.....203
70.....207
71.....209
72.....211
73.....213
74.....217
75.....221
76.....224

77.....226
78.....229
79.....231
80.....233
81.....235
82.....237
83.....239
84.....240
85.....244
86.....246
87.....249
88.....251
89.....254
90.....257
91.....259
92.....260
93.....263
94.....264
95.....267
96.....269
97.....271
98.....275
99.....279
100.....283
101.....285
102.....287
103.....289
104.....292
105.....294
106.....298
Nota autorului.....302
Mulţumiri.....303
Cuprins.....307